N-AM FOST NICIODATĂ ACOLO

ANDREA BARTZ

virtual-project.eu

ANDREA BARTZ

N-AM FOST NICIODATĂ ACOLO

Original: *We Were Never Here* (2021)

Traducere din engleză și note de:
DORA CONSTANTINOVICI

virtual-project.eu

3
TREI

2022

Capitolul 1

Kristen a tropăit grăbită până la marginea terasei, unde s-a ghemuit, întinzându-și brațul cât de mult a putut. Degetele au început să-i bâjbâie de-a lungul unui vrej de viță-de-vie, ridicând frunzele și scoțând la iveală tulpinile fragede de dedesubt. Mi-am închipuit-o clătinându-se agățată de el și căzând. Preț de o clipă era acolo și apoi dispărea, în timp ce imaginea siluetei ei care se făcea nevăzută continua să-mi rămână agățată pe retină. Nu știu de ce, dar o fracțiune de secundă mi-am imaginat că o împing.

În schimb, m-am ridicat pe jumătate de la masă și am strigat: Kristen, nu. Terasa din lemn era cocoțată pe piloni deasupra viței-de-vie, iar noi eram singure, așa cum fuseserăm în aproape toate locurile în care ne opriserăm săptămâna asta.

Restaurante goale, piețe goale, centre de informare turistică goale… Din când în când, dădeam peste câte un grup de vizitatori care se înghesuiau unii în alții, în ciuda faptului că aveau tot spațiul din lume la dispoziție.

S-a auzit sunetul unei crenguțe rupte și Kristen s-a ridicat în picioare ținând în mână un ciorchine de struguri verzi. A băgat o boabă în gură și a mestecat-o gânditoare.

— Nu-i rău. Prinde-l.

Am ratat momentul, iar strugurii au ricoșat pe masa de sticlă. M-am uitat în jur, apoi am încercat și eu una, iar gustul puternic și astringent mi-a explodat pe limbă.

— Ne-au spus doar că e o recoltă aiurea anul ăsta. Nu era nevoie să iei un ciorchine întreg.

Kristen s-a scufundat în scaunul ei și și-a ridicat paharul cu pisco acrișor, verde-deschis și spumos.

— O să le las câțiva pesos în plus la plecare. Mi-a fost foame. Și-a ciocnit paharul de al meu.

Cred că preferi să mă vezi furând niște struguri decât cu glicemia scăzută, nu?

— Ai dreptate.

O Kristen înfometată putea să fie foarte crudă cu cei din jurul ei.

Un bărbat cu o bandană înfășurată în jurul capului ne privea din depărtare, de pe câmp, chiar din locul în care vița-de-vie se pierdea într-un rând de copaci stufoși. Dincolo de ei, dealurile se întretăiau, crestând linia orizontului. Kristen i-a făcut cu mâna, iar el a dat din cap.

Am lăsat ultima gură de pisco să-mi zăbovească pe limbă. Ne înfruptam zilnic din el: suc de lămâie, zahăr pudră și coniacul gălbui despre care chilienii jurau că e predecesorul piscoului peruvian. Am simțit cum prinde să se înfiripe încă un moment de genul nu-i-așa-că-e-atât-de-bine?, unul fericit și eliberat de spaima care îmi străpungea nonstop creierul în ultimele treisprezece luni. Eram aici, în călătoria perfectă – șapte nopți în America de Sud, explorând munții aspri și văile pârguite dintre ei, împreună cu cea mai bună prietenă a mea de peste zece ani. O combinație atât de reconfortantă și de plăcută încât aveam senzația că intru în valuri. Și încă mai aveam două nopți la dispoziție.

Kristen făcea ca lucrurile să fie mai bune, siguranța ei ne proteja ca un clopot de sticlă de lumea ciudată și necruțătoare. Când ne-am îmbrățișat la aeroport, în urmă cu aproape o săptămână, ochii mi s-au umplut de lacrimi de ușurare. Nu o mai văzusem de un an, un an marcat de atacuri de panică, coșmaruri și țipete înăbușite în pernă, la duș sau, uneori, în propriii mei pumni. Dar în Santiago, după ce am închiriat mașina și ne-am îndreptat spre nord pe autostrăzile pustii, Kristen a redevenit la fel de zgomotoasă cum o știam. A chiuit când a văzut Pacificul și a claxonat un grup de alpaca pufoase de pe marginea drumului. A arătat cu degetul și a oftat zgomotos

când am trecut pe lângă standurile cu fructe răspândite pe marginea șoselei, de-a lungul lanurilor de porumb care se unduiau, cu margini atât de perfecte de parcă ar fi fost tăiate cu laserul, și a câmpurilor de legume cărnoase care creșteau la soare. Și cerul, atât de mult cer albastru, care aproape că foșnea de prospețime, felul în care într-o parte se prăbușea în ocean, iar în cealaltă se arunca peste crestele încrețite ale munților. Prezența lui Kristen era ca o mireasmă liniștitoare, ca un Xanax răspândit sub formă de aerosoli în aerul din jur, iar eu mi-am permis să mă relaxez.

Ne-am petrecut prima noapte în La Serena, unde ne-am plimbat cu cornetele din care se scurgea înghețata printr-o piață umbroasă și am stat într-un hotel cu pereții vopsiți în culori luminoase, unde sfinții din tablouri ne priveau în timp ce dormeam. Prea turistic, am decis, iar a doua zi dimineață am plecat cu mașina spre centrul țării. În Pisco Elqui am făcut yoga cu o femeie cu picioare strâmbe și păr lung până la șolduri; în timp ce stăteam în poziția muntele (Tadasana), cu piepturile bombate, ne-a anunțat:

— Zâmbetele sunt cele care vă alimentează *corazónul,* inima.

În a doua seară în care ne aflam acolo, trei băieți din Germania, care păreau a fi studenți, ne-au încolțit într-un bar, iar panica a revenit în forță ca o panteră care stătea la pândă. Kristen a preluat frâiele – era fermecătoare, putea să poarte o conversație cu oricine – și când a observat frica din ochii mei ne-a despărțit politicos de trioul de încrezuți și m-a condus prin noapte înapoi la hotel.

— E în regulă, sunt eu, sunt aici, a continuat să murmure în timp ce ne întorceam înapoi la hotelul nostru pe străzile învăluite în întuneric. Kristen e aici.

Vocea ei era ca un balsam, cuvintele ei, ca o pătură sub care mă simțeam în siguranță. Ne-am făcut bagajele și am plecat a doua zi.

Iar în această dimineață am ajuns aici, în Quiteria. La început, m-am alarmat când am văzut cât de gol era. Am oprit mașina într-o parcare și am rătăcit ore întregi de-a lungul străzilor șerpuite, trăgând valizele după noi, ca niște copii abătuți, până să găsim un hotel cu camere libere. Acolo am primit cheile de la un mic apartament în care plapuma era umedă, în ciuda aerului uscat de munte. Soarele apunea și mi-am dat seama de avantajul faptului că orașul era pustiu: mai puțini bărbați care să ne deranjeze în timp ce ne plimbam noaptea singure pe străzi. Fiindcă se știe prea bine ce se spune despre femeile care călătoresc singure.

Kristen a înghițit ultima picătură acrișoară de pisco.

— Știi ce ar trebui să facem? Să ne facem urări pentru zilele noastre de naștere.

— A mea e peste două săptămâni.

— Știu, dar vreau să îți spun chiar eu urarea mea. Și e una importantă!

Era un fel de tradiție a noastră să ne spunem una alteia ce speram să ni se întâmple în anul respectiv. Îmi venise ideea după ce aflasem că doi prieteni buni și parteneri de afaceri își scriau unul altuia rezoluțiile de Anul Nou.

— Încep eu prima, a spus ea, întorcându-se spre vița-de-vie. Dorința mea pentru ziua ta de naștere, draga mea Emily… este ca șeful tău să nu mai fie atât de absorbit de propria sa persoană și să te promoveze așa cum meriți.

— Ar fi frumos.

Mă autopropusesem pentru un post de director cu luni în urmă, dar angajatorul meu, Kibble, era dezorganizat și prost crescut și tărăgăna lucrurile. Totuși îmi plăcea slujba mea acolo, cu sau fără promovare: eram manager de proiect la un start-up care livra proprietarilor de animale cu prea mulți bani hrană organică și neprelucrată pentru pisici.

Aveam colegi tineri și mișto, ba chiar și o prietenă apropiată, Priya, și literalmente peste tot

erau fotografii cu pisici.

Totuși, încă nu-i spusesem lui Kristen că dorința mea secretă, ori de câte ori vedeam o stea căzătoare sau țineam între degete un puf de păpădie sau vedeam că e ora 11:11, era să-mi găsesc un iubit extraordinar și să mă așez la casa mea. Mi se părea că aș fi prea antifeministă, prea genul de femeie care tânjește mereu după afecțiune, dacă i-aș spune asta atât de direct. Dar între Kristen, care locuia în cealaltă parte a lumii, și toți prietenii mei care se căsătoreau (la naiba, care aveau deja copii), răbdarea mea se cam epuizase. Și poate că, în sfârșit, mă îndreptam în direcția corectă…

— A zis că vor începe să intervieveze candidații luna aceasta, i-am spus. Într-un fel, e amuzant. Se poartă de parcă n-ar avea timp nici măcar să se gândească la postul vacant. De parcă ar fi prea ocupat să salveze lumea, pas cu pas, împreună cu tractul digestiv al fiecărei feline în parte.

— Oamenii care au pisici sunt îngrozitori. Spun asta în calitate de iubitoare de pisici care nu poate avea una din cauza alergiilor.

— Cred că devotamentul lui este destul de drăguț!

Kristen a strâmbat din nas.

— Este o întreagă afacere care se bazează pe faptul că oamenii sunt obsedați de un animal indiferent.

— Pisica lui Russell nu este indiferentă. Mochi chiar îl iubește. Am văzut videoclipurile. Kristen și-a dat ochii peste cap, iar eu m-am aplecat în față.

— Oh, serios, îmi place locul meu de muncă.

— Scuze, scuze, scuze. Apoi mi-a făcut un semn cu mâna. Hai, acum e rândul tău.

— Bine. Urarea mea pentru ziua ta de naștere, cu patru luni mai devreme, este… hmmm… Am lovit ușor piciorul paharului. *Să-ți dai seama că urăști Australia. Să te muți înapoi în Milwaukee.*

Să fie totul așa cum era înainte. Sper ca șeful tău idiot să fie concediat și locul tău de muncă să fie de un milion de ori mai bun. Sau să-ți găsești un alt serviciu care să te facă fericită.

— Nu e corect, m-ai copiat!

— Dar despre asta este vorba la 30 de ani, nu? Să promovăm cât mai mult în carierele noastre. Bine că măcar *avem* locuri de muncă.

— Adevărat. Și, slavă Domnului, că ne folosim bine salariile.

Și-a întins brațul spre viile ale căror rânduri impecabile se îngustau în depărtare. În spatele lor, munții zdrențuiți se înroșeau în lumina apusului. O pasăre a aterizat pe marginea platformei distileriei și a scos un tril strident. Un sticlete peruvian drăgălaș, galben ca un gălbenuș de ou, pe care l-am recunoscut din căutările haotice pe care le făcusem în timpii morți de la biroul meu din Milwaukee.

În apropiere, un zgomot înăbușit. Probabil că era o ciocănitoare, dar înainte de a realiza asta, m-au copleșit amintirile: *Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te.* Kristen, cu ochii larg deschiși în timp ce făcea un pas înapoi, sângele care-i păta pantofii. Momentul care a schimbat totul, momentul în care viața s-a spart în două: înainte și după.

Kristen și-a ridicat ochelarii de soare și mi-a aruncat un zâmbet blând. I-am răspuns cu un zâmbet larg.

Greșisem că mă îngrijorasem. Chiar și incidentul cu cei trei nemți fusese inofensiv. Nu a fost vorba de niște necunoscuți ciudați, ascunși prin colțuri, urmărindu-ne cu priviri flămânde. Nici de niște bețivi care să fi stat în spatele nostru sau să fi mers puțin prea aproape de noi pe străzile întunecate. Niciun motiv de panică.

Am privit-o pe Kristen și am simțit un val de căldură.

Totul decursese perfect.

O albină grasă a prins să se învârtă în jurul paharelor noastre, iar Kristen a alungat-o cu mâna, neînfricată.

— Se pare că suntem singurele turiste pe o rază de mulți kilometri, am spus. Izolarea era deopotrivă palpitantă și tulburătoare.

— Nu va dura prea mult. În ghidul meu de călătorie scrie că toate autobuzele turistice sosesc sâmbăta.

Și-a întins brațele și și-a încrucișat din nou picioarele musculoase. Kristen se apucase de CrossFit în Sydney și uneori membrele ei mi se păreau nefamiliare. Neobișnuit de bine făcute și încordate, de parcă ar fi aparținut altui corp.

Kristen se mutase la Sydney cu optsprezece luni în urmă; firma ei de cercetare de piață își deschisese un birou în Australia și șeful ei o încurajase să se mute acolo. Spre consternarea mea, s-a conformat, bombănind că se săturase de Milwaukee, orașul în care se născuse, atât de mic și cu o comunitate atât de polarizată.

Kristen în Australia… Mi s-a părut un capriciu ciudat, dar trecător. Nu știam cum ar putea arăta viața mea fără ea. Fusesem mereu împreună de când ne împrietenisem, pe când eram colege la facultatea de economie Northwestern, și până când ne-am găsit amândouă slujbe în Wisconsin și am împărțit un apartament dărăpănat lângă Brady Street. Am trecut bâjbâit împreună prin anii postuniversitari, prin relații nereușite și vești bune despre locuri de muncă, prin nopți grele și dimineți și mai grele, până când am ieșit la liman, tinere și triumfătoare, în vreme ce ne apropiam de treizeci de ani, eu având propriul meu apartament în Fifth Ward, iar Kristen la câțiva kilometri distanță, în Riverwest. Vorbeam cu nonșalanță despre cum o să ne fim într-o zi domnișoare de onoare una celeilalte, despre cum va deveni ea, în cele din urmă, „mătușa” viitorilor mei copii. Ajunsesem să îndrăgesc deja Milwaukee, cu malul lui larg din

jurul lacului, cu nenumăratele festivaluri și cu mica și prietenoasa scenă artistică și muzicală, plină de talent, însă lipsită de pretențiile orașelor mari. Am încercat din greu să nu iau personal criticile ei la adresa orașului.

Mă bucurasem pentru ea, desigur, dar în același timp aproape că mă sufocasem din cauza autocompătimirii: lăsată pe dinafară, uitată și părăsită, părăsită, părăsită. În absența ei m-am adâncit în depresie, forțându-mă să trec prin viață de parcă totul ar fi fost acoperit cu un strat subțire de praf ce urma să fie șters dintr-un moment în altul. Dar am păstrat o tradiție pe care o începuserăm în Milwaukee: călătoriile noastre anuale în locuri exotice și îndepărtate, pe care majoritatea oamenilor nu le puneau niciodată pe listele lor de vacanță.

Eu fusesem doar în destinații internaționale populare (Londra, Cancún, Paris…), așa că în fiecare vacanță cu Kristen mă simțeam de parcă aș fi alunecat printr-o gaură neagră și aș fi ieșit apoi într-o altă dimensiune, amețită de sunete, mirosuri și priveliști. Vietnamul a fost prima destinație, Hoi An și Hanoi, am explorat casele incredibil de înguste și înalte, piețele de noapte și templele elaborate, mai colorate decât un câmp de maci. Apoi Uganda, cu toate economiile noastre vărsate în experiențe unice, ce s-au acumulat precum zăpada, miraculoase la început și apoi ciudat de normale: să privim în ochii de marmură ai gorilelor din Bwindi, să ne plimbăm cu barca pe lângă crocodili de Nil și hipopotami grași, agățate una de cealaltă în spatele unui jeep, sub ochii unui leu care ne privea în timpul unui safari prin Valea Kidepo.

În cea de-a treia excursie, în Cambodgia, lucrurile au luat-o razna. Era prima dată când ne întâlneam venind din colțuri opuse ale globului și abia așteptam să ne petrecem tot timpul împreună, un lucru pe care îl consideram de la sine înțeles pe

când locuiam amândouă în Milwaukee. Nu mi-am imaginat niciodată că toate astea vor lua o turnură terifiantă, că vor deveni propriul meu film de groază. Dar Kristen, ca întotdeauna, mă ajutase, mă salvase, avusese grijă de mine. Și iată-ne ajunse aici, cu ultimele ore din Valea Elqui în Chile topindu-se ca flacăra unei lumânări vechi, amândouă îmbătate de o stare de bine copleșitoare.

Kristen a desprins o boabă de strugure din ciorchine și a aruncat-o în aer, prinzând-o cu precizie în gură. Mi-a zâmbit în timp ce mesteca.

— Deschide gura, Em, mi-a zis în timp ce se pregătea să arunce încă una în sus, ca pe o săgeată.

— Nu!

— Lasă-mă să încerc! Țintesc foarte bine.

— Nu te cred.

— Hei, vorbești cu cea mai bună jucătoare de baschet, de trei ori MVP al King of Kings. Poftim, aruncă-mi tu una, mi-a zis și și-a deschis gura.

— N-are să se termine bine, am avertizat-o chicotind în timp ce îi aruncam o boabă. Aceasta a ricoșat din bărbia lui Kristen și a aterizat, oarecum miraculos, în paharul ei gol, iar noi l-am privit cu uimire.

Ne luase câteva ore să ne găsim ritmul aici, în Chile. Pe lungul drum dinspre aeroportul din Santiago m-am simțit recunoscătoare că puteam să mă bucur din nou de aura lui Kristen, de siguranța firească și de spiritul ei luminos. Dar nervii mi s-au încordat și au scos scântei când a lovit mașina pe care o închinaserăm de o margine de pământ aflată în fața unui stand de *empanada.* Ne-am mâncat prânzul sprijinindu-ne de capota fierbinte a mașinii, în timp ce bucătăreasa robustă, cu pielea creolă, ne privea. O femeie singură în mijlocul pustietății, căreia nu-i țineau companie decât copacii scunzi și solizi și praful sufocant ce se ridica de pe kilometri întregi de drum. Am privit-o, încercând să-i zâmbesc prietenos.

În interiorul fiecărui triunghi de aluat erau împachetate un ou întreg fiert tare și carne tocată condimentată, așa că, fără să stau prea mult pe gânduri, am luat telefonul să fac o poză.

— Ce faci? Kristen și-a înghițit mâncarea ridicând din sprâncene. Ai uitat?

— Nu aveam de gând să o postez, am murmurat, roșind.

— Dă-l încoace. Soarele bătea în palma deschisă a lui Kristen.

Razele i se proiectau peste fiecare cută a palmei, peste fiecare șănțuleț de pe vârfurile degetelor. Nu m-am mișcat, iar mâna i-a zvâcnit din încheietură. Știam regulile.

O pală de vânt a făcut ca tufișurile și arbuștii din jurul nostru să șuiere. Femeia și-a ridicat privirea de pe tejghea, unde întindea aluatul. Mi-am lăsat zâmbind telefonul în mâna lui Kristen.

— Detoxifierea digitală începe acum.

Nu s-a mai întâmplat a doua oară. Telefoanele se aflau acum în genți, să fie la îndemână în caz de urgență, dar oprite, trupuri din sticlă și metal lipsite de viață. Călătoria noastră în Cambodgia începuse cu un retreat de yoga de două zile, la care telefoanele erau interzise, și fuseserăm amândouă de acord să le păstrăm așa în continuare. Iar hotărârea luată atunci ne folosise atât de mult. Am avut parte de atât de mult noroc, de atât de multe momente întâmplătoare care s-au înlănțuit în așa fel încât să ajungem exact aici, în acest punct: vii, în siguranță și libere.

— Deci, unde mergem anul viitor? am întrebat.

Kristen învârtea o boabă de strugure între degete.

— Turcia este în continuare în fruntea listei mele. Și nu spuneai tu că ai auzit lucruri bune despre Georgia?

Am scuturat din cap.

— Georgia, țara? Nu știu nimic despre ea.

— Puteam să jur că vorbeai despre ea. Și-a îngustat ochii.

— Ei bine, Turcia ar putea fi mișto, am spus eu. Se zice că Istanbulul e plin de viață.

— Mă gândeam și la Maroc. Să ne tocmim prin bazaruri, să călărim cămile prin deșert și câte și mai câte.

Mi-am amintit ceva, dar mi-am stăpânit emoțiile la timp: *Aaron fusese în Marrakech acum câțiva ani.* Ne întâlniserăm deja de patru ori, după luni la rând în care ne-am tot tachinat la cafeneaua în care lucra. Aparent, patru întâlniri fuseseră suficiente pentru a-mi fura mințile, iar visurile mele cu ochii deschiși pluteau ca niște baloane de săpun spre un potențial cuplu.

Nu-i pomenisem încă despre el lui Kristen, după ce în prima seară îmi respinsese întrebarea „Ai întâlnit vreun băiat mișto în ultima vreme?” cu un „nu” plin de dispreț. Kristen nu avusese niciodată, de când o știam, o relație serioasă și scăpase de aplicațiile de matrimoniale după șase luni de Sydney, dezamăgită să descopere că și acolo căutarea unui partener era la fel de frustrantă ca în State. Nu se punea problema că nu *îmi doream* să-i spun, doar că nu voiam ca discuția despre băieți să domine săptămâna, să ne inunde conversația despre visurile și planurile noastre și despre lumile noastre interioare… Și mai degrabă aș fi murit decât să-i fac în ciudă cu norocul meu în materie de întâlniri. Aaron era primul băiat de care mă simțeam atât de entuziasmată după ani de zile și nu voiam să fac nici cel mai mic lucru care să-mi poarte ghinion. Am pus la cale chiar și un test stupid și secret: îmi voi porni telefonul cândva, în curând, să văd dacă s-a deranjat să-mi trimită un mesaj. Dacă încă era interesat de mine într-un mod demonstrabil, îi voi spune lui Kristen despre el.

Am tresărit. Proprietarul distileriei s-a aplecat din senin peste umărul meu. Ne-a luat ambele pahare. Simțeam furnicături prin degete din cauza

cortizolului care m-a inundat, o reacție exagerată a hormonului de stres.

— Mai doriți și altceva? m-a întrebat. Închidem acum.

La ieșire, Kristen i-a întins mâna și l-a întrebat încă o dată cum îl cheamă.

— Mulțumesc foarte mult, Pedro, a spus ea din nou, și, din spatele ei, am aruncat și eu câteva *gracias* în plus. Glumisem pe tema asta pe drumul dinspre Santiago. Ea citea fiecare semn de circulație în stil american, iar eu îmi afișam cel mai bun accent spaniol, cu limba vibrând, așa cum învățasem în școala primară.

— Asta e *Chigualoco,* și mă bucur că pot să te răsplătesc pentru serviciile de șofer cu îngrozitoarele mele servicii de traducere.

Kristen radia, cu părul ei șaten cu reflexe de culoarea mierii fluturând în dreptul ferestrei deschise.

— Știi că nu trebuie să mă răsplătești niciodată.

Capitolul 2

Am urcat înapoi spre hotelul nostru în tăcere, pe un drum de munte șerpuit, flancat de povârnișuri abrupte și de câini care lătrau din când în când. Regiunea era cunoscută pentru observarea stelelor (*stargazing*), așa că iluminatul public era inexistent pe străzi, iar luminile de pe verandă erau de un portocaliu cețos.

— Ce mâncăm la cină? m-a întrebat Kristen și s-a oprit să adulmece o ramură de fucsia. Nu miroase.

— Eu aș merge din nou în locul în care am mâncat la prânz.

Mi-am căutat inhalatorul în geantă; plimbările pe drumuri abrupte și aerul rarefiat nu o deranjau pe Kristen, dar eu nu eram într-o formă excelentă, așa cum era ea.

— Bolul tău de quinoa arăta demențial. Și, cu toate că n-am crezut niciodată că voi spune asta, m-am cam săturat de *empanadas.*

— Oh, Doamne, și eu. S-a oprit pe aleea care ducea spre hotelul nostru. Speram să spui asta. O să merg să fac un dus înainte să mâncăm.

— Nu e nicio grabă.

Am scos cheile din geantă și am căutat poarta pe dibuite. În întunericul ce ne înconjura a trebuit să ne mijim ochii ca să distingem cărarea din cărămidă. Hotelul avea o configurație ciudată. Camerele erau grupate în patru clădiri separate, cu uși care se deschideau spre exterior, în stilul întâlnit mai degrabă la moteluri. Era mai luxos decât cele pe care le alegeam în mod normal, și mai scump, dar Kristen insistase să achite ea nota de plată, ignorând toate obiecțiile mele în timp ce-i întindea recepționerului o grămadă de bani.

Kristen era bogată într-un mod care mă intrigase încă din facultate, provocându-mi mintea fragilă și comună a clasei de mijloc. Ea nu vorbea despre

asta, dar eu am început să strâng dovezile în secret: în timp ce eu foloseam o plapumă în dungi de la Target, Kristen își întindea plapuma catifelată, ce trecea în degradeuri delicate de la turcoaz la albastru cobalt și arăta ca o operă de artă pliabilă. Veioza mea era o chestie ieftină din plastic, cu picioarele răsfirate ca șerpii Medusei, în timp ce Kristen pusese în colțul ei de cameră un lampadar elegant. Menționa călătorii în locuri exotice, cu nume parcă desprinse dintr-o carte SF (Ljubljana, Brno, Zagreb, Baku), dar nu a lăsat niciodată să-i scape numele unor oameni celebri pe care s-ar fi putut să-i cunoască, nu a făcut niciodată aluzie cu mândrie ostentativă sau cu o smerenie chiar și mai demonstrativă la mediul din care provenea.

Cheia a scos un sunet înfundat în broască și ne-am prăbușit în apartament, ușurate instantaneu că am reușit să scăpăm întregi de lumea de afară. Mi-am lăsat geanta pe un scaun, iar Kristen s-a închis în baie. Ni se oferise o cameră superioară celei pentru care plătiserăm și acum eram cazate într-un apartament întreg, dintr-un motiv care ne scăpa – fie pentru că eram singurele cazate acolo, fie pentru că era singura cameră disponibilă, după câte am reușit să înțeleg cu ajutorul cunoștințelor mele mediocre de spaniolă. De obicei puteam să pun cap la cap într-o propoziție tot ce voiam să spun, dar mintea mi s-a blocat atunci când un localnic mi-a răspuns, mormăind ceva cu viteza cu care se rostogolește un bolovan din vârful unui deal. Indiferent cât de mult îi imploram să o ia mai încet („*lentamente, por favor, palabra por palabra*”), își repetau cuvintele în același ritm, apoi zâmbeau așteptând. Kristen se holba și ea la mine, toată lumea așteptând să-mi funcționeze creierul leneș, în timp ce eu deveneam din ce în ce mai exasperată de propria-mi persoană.

Aici, în apartamentul nostru, puteam să vorbim în engleză. M-am trântit pe canapea, o chestie oribilă de culoare acvamarin, și am aruncat o

privire pe fereastră. În timpul zilei te întâmpina o priveliște splendidă, cu munți cafenii și câteva case colorate presărate la baza lor, dar acum se vedea doar cerul spuzit de stele, în timp ce pământul de sub el părea un pustiu zimțat. Am ascultat sunetele care veneau dinspre baie, de la șuvoiul de apă care se prăvălea pe gresie, apoi mi-am scos telefonul și m-am conectat la Wi-Fi.

Un șir lung de mesaje de la Priya, în care îmi povestea un moment amuzant pe care l-am ratat, de la o ședință cu toți angajații. Și trei mesaje de la Aaron: cele mai ciudate știri din Milwaukee pe care le-a găsit.

Un zâmbet mi s-a întins pe toată fața. Trecuse testul. Aveam să o pun pe Kristen la curent în legătură cu el în seara asta, la momentul potrivit. Va înțelege de ce nu i-am pomenit nimic despre el; va aprecia faptul că nu am vrut să-mi petrec toată săptămâna analizând întâlnirile pe care le-am avut cu Aaron. Bineînțeles, nu aveam de gând să menționez și celălalt motiv pentru care nu-i povestisem despre el până acum. Kristen, cu standardele ei foarte înalte în ceea ce mă privea, avea tendința de a fi critică la adresa celor de care mă apropiam. Ea sesiza amănuntele care mie îmi scăpau, semnalele de alarmă pe care eu nu voiam să le văd. Slavă Domnului că Aaron trecuse testul meu. Un eventual test de-ale lui Kristen ar fi fost cu siguranță mai dur.

Totuși, Aaron, într-un mod absolut șocant, chiar părea să fie unul dintre băieții buni. Primele noastre întâlniri au decurs asemenea clișeelor din filme: stăteam de vorbă în timp ce el îmi pregătea în fiecare zi latte-ul cu lapte de ovăz la Café Mona, puțin mai jos de biroul în care lucram, iar cu timpul am aflat că își revenea după o despărțire. Apoi, luna trecută, am rămas cu gura căscată când mi-a cerut numărul de telefon.

Îmi plăcea să merg la întâlniri, dar lucrurile nu păreau să ducă nicăieri cu bărbații pe care îi

întâlneam prin intermediul aplicațiilor sau prin aranjamente ale prietenilor. Și apoi, în urmă cu un an, am renunțat de tot la întâlniri, fiecare mână masculină amintindu-mi de cea care-mi amenințase viața și-mi învinețise pielea în acea noapte în Cambodgia. Așa că m-am surprins pe mine însămi când m-am trezit acceptând o primă întâlnire cu Aaron, pentru ca să ajungem mai apoi să batem din palme pe ritm de polcă într-un bar în care se organizau concerte. Am început noaptea cu sentimente prietenești și am terminat-o făcând o pasiune pentru el. Aaron a fost răbdător, nu m-a făcut să mă simt prost nici măcar un moment din cauză că nu eram pregătită să trec mai departe de zona sărutărilor. (Atunci a izbucnit panica. *Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te.*) Și era ciudat cu ochelarii lui cu rame din carapace de broască țestoasă, cu părul brunet și neglijent și cu energia lui de poet beatnic. Nu era genul meu. Și totuși…

Aaron nu semăna deloc cu iubitul meu din facultate, Ben; poate că de fapt asta era ceea ce-mi plăcea cel mai mult la el. Am continuat multă vreme să văd părți din Ben în bărbații cu care mă întâlneam prin intermediul aplicațiilor matrimoniale: o nemulțumire plină de superioritate, referințe obscure la cultura pop și omniprezentul subtext „sunt-prea-bun-pentru-asta”. Aaron avea o receptivitate revigorantă, care m-a frapat. Realiza, în miezul nopții, proiecte de design grafic debordând de culoare. Crescuse în zonă și în zilele lui libere îi plăcea să se plimbe prin muzee de modă veche, cum ar fi Pabst Mansion și expoziția ușor înfricoșătoare „Străzile vechiului Milwaukee” de la muzeul public local. Era interesat de orice, dar mai ales de mine.

Kristen a ieșit de la dus într-un nor de aburi. Și-a ales o rochie din dulap și apoi s-a așezat în fața oglinzii, aplicându-și atent fondul de ten și câteva straturi de rimel. Nu prea înțelegeam de ce continuam să facem asta. La urma urmei nu

postam fotografii cu noi, iar pe Kristen n-o interesa prea tare să impresioneze străinii. M-am gândit că probabil era obișnuită să arate bine, cu buclele ei blond-caramel și cu ochii mari și căprui.

— Nu-mi vine să cred că este penultima noastră seară, a spus Kristen gânditoare în timp ce ne plimbam prin oraș.

— Știu. În curând ne vom întoarce în minusculele noastre cubicule de la birou. I-am aruncat o privire. Avem nevoie de un plan de acțiune pentru a ne ocupa de Lucas. Kristen îl ura pe șeful ei, un expat elvețian nesuferit, care, după cum îmi povestise, a început să o antipatizeze din clipa în care firma a plătit 1.500 de dolari pentru viza ei de muncă. Ce știm despre felul în care ai putea gestiona relația cu el?

— Că lucrul acesta este imposibil dacă ești considerat țapul ispășitor. A ridicat din umeri. Sucursala nu-și atinge obiectivele trimestriale, iar eu sunt singurul manager care nu face parte din clubul lor de băieți din conducere. Cred că le este frică de mine.

— Se tem de tine?

— La fel cum se tem toți bărbații de femei. În adâncul sufletului lor. Și-a trecut degetele printr-o liană care atârna pe stradă.

— Crezi că bărbaților le este frică de noi? Eu simt că dimpotrivă. Dar, bineînțeles, eu nu sunt la fel de bună la CrossFit cum ești tu.

Oare așa își trăia ea viața? Invidiam indiferența bărbaților față de siguranța lor personală, felul în care puteau să se plimbe pe o alee întunecată fără să-și facă probleme în legătură cu asta.

— Bineînțeles că le este frică. De aceea sunt atât de cruzi. Bărbați care fac declarații nebunești și au acces la arme de asalt.

— De ce le-ar fi frică?

— Pentru că știm anumite lucruri. Vedem lucruri, *simțim* lucruri care lor le scapă, a spus Kristen pășind peste o grămadă de balegă de cal.

La urma urmei, noi suntem cele care am mâncat fructul din pomul cunoașterii.

— Referințe *biblice.* Clasic.

Oare toate femeile erau maestre ale observației? Kristen putea fi o bună observatoare, care deslușea semnificațiile ascunse din spatele cuvintelor și înțelegea oamenii și locurile în care se afla într-un mod perspicace și cerebral. Dar eu eram mai sensibilă decât ea, mai delicată și mai receptivă. Asta însemna că imaginea unei păsări murind la marginea drumului mă putea umple de tristețe, dar existau și avantaje: de fiecare dată când un fluture zbura pe lângă mine, ochii mi se umpleau de bucurie, ca și cum am fi împărtășit un secret.

Am cotit de pe strada îngustă pe una pietruită și am privit din nou simpaticul restaurant vegetarian: o ferigă în formă de copac se afla în centrul terasei, iar talismane colorate și un steag tibetan de rugăciune foarte uzat atârnau între copacii din apropiere.

Entuziasmul meu și al lui Kristen pentru locurile noi este aproape orgasmic. Când am dat peste acesta am fost amândouă atât de copleșite de farmecul lui, încât ne-a îmbrățișat dintr-odată, chicotind de bucurie.

Lui Kristen îi plăcea să le povestească oamenilor cum ne-am cunoscut, ca și cum am fi alcătuit un cuplu longeviv, încă uimit de norocul de care avea parte. În al doilea an de facultate eram singurele femei care participau le seminarul de Metode statistice în economie. Câțiva băieți, majoritatea din ultimul an, ne-au exclus din discuție, dându-și ochii peste cap la întrebările noastre și regurgitând propriile noastre puncte de vedere cu o autosuficiență aproape comică. În timp ce ne întorceam pe hol, i-am zâmbit timid lui Kristen.

— Deci, a fost… interesant.

— Ar trebui să învățăm împreună, mi-a spus ea. Să le stricăm planurile nemernicilor ăstora. Eu sunt

Kristen.

Mi-am mutat cărțile în cealaltă parte pentru a-i strânge mâna întinsă. Și apoi am simțit ceva, o senzație de descentrare, de amețeală ca atunci când tocmai ai coborât dintr-o barcă. O parte din mine știa că era ceva *important,* că asta însemna că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

Nu mai avusesem sentimentul ăsta din momentul în care îl cunoscusem pe Ben la o petrecere în primul meu an de liceu, când el, un tip drăguț de la școala pregătitoare de băieți, s-a apropiat și m-a salutat, iar ochii săi albaștri ca gheața i-au țintuit pe ai mei. După doar o lună, eram deja oficial „împreună". În al doilea an de facultate, când mâna lui Kristen o apucase pe a mea, Ben și cu mine nu mai eram chiar un cuplu de îndrăgostiți. Dar eu încă îl iubeam, pentru că fuseserăm împreună ani întregi. Am încercat să abordez lucrurile prin prisma cursurilor de economie comportamentală: tot timpul și spațiul, toate cunoștințele și sentimentele pe care le investisem deja, viitorul pe care ni-l imaginasem în Minneapolis, de unde eram amândoi, păreau o afacere stabilită, inevitabilă. Costuri irecuperabile, speranțe incurabile.

Înțelegeam atât de puține pe atunci. Nu aveam capacitatea de a face un pas înapoi și de a vedea lucrurile clar. *Are grijă de tine,* mi-am zis, fiindcă îmi spusese foarte clar că este mai deștept decât mine. *Vrea să ai parte de tot ce e mai bun în viață,* mi-am mai spus, din cauză că nu-i plăceau prietenii mei mai gălăgioși din facultate, nu-i plăcea când beam și aproape că făcea apoplexie când încercam să fumez iarbă. *Vrea ca tu să fii cea mai bună variantă a ta,* îmi recitam ca o păpușă mecanică, pentru că voia să învăț totul despre literatura esoterică rusă, despre cinematografia de artă și muzica apreciată de snobi. În plus, exista un anumit confort în dinamica noastră – știam ce cafea îi plăcea și la ce restaurant urma să mâncam

înainte să mergem la film și cum se va termina totul. O privire rapidă aruncată în viitor, ca atunci când citești ultima pagină a unei cărți polițiste înainte ca narațiunea să devină prea intensă.

Și apoi am întâlnit-o pe Kristen. Am devenit aproape imediat nedespărțite. Ne-am descoperit dragostea reciprocă pentru jocuri de cuvinte ciudate și probleme de logică stupide, ne-am creat propriul limbaj secret, lumea noastră, pentru noi două. Ne întâlneam peste tot în campus pentru a studia împreună, iar indiciile pentru locul în care urma să ne vedem le primeam inevitabil prin SMS – o vânătoare de comori al cărei premiu consta în faptul că urma să fim împreună. În cămin, ne lăsam una alteia criptograme pe panourile albe ale ușilor, plângeri codificate despre cum fusesem SEXILATE DIN NOU sau invitații la CINĂ LA HINMAN. Clandestinitatea, faptul că ne ascundeam secretele la vedere, toate astea făceau ca toate interacțiunile noastre să fie electrizante. Cui nu-i place să scape nepedepsit pentru tot felul de lucruri?

Câtă ironie că mă mai puteam gândi la asta după cele întâmplate în Cambodgia. Sângele de pe podea, care se strângea într-o baltă tot mai mare.

În facultate, entuziasmul cu care făceam farse și comunicam cu Kristen a scos puternic în evidență cât de mică și încordată mă simțeam în preajma lui Ben. Kristen a fost prima care s-a îndoit de relația noastră. Mi-a pus întrebările potrivite până când, încet, încet, am ajuns să recunosc manipularea, critica, abuzul emoțional subtil. Am început să-mi impun punctul de vedere în fața lui Ben și să-l provoc cu anumite lucruri. Să-l întreb de ce planurile noastre de după absolvire erau de fapt *ale lui,* cu mine pe post de decor, o simplă recuzită. Spre apartamentul ei m-am grăbit la două dimineața când, în ultimul an de facultate, Ben și cu mine am avut Cearta Secolului, însoțită de țipete și lovituri.

Nu ne certaserăm aproape niciodată până atunci, dar resentimentele se tot acumulaseră, așa că a fost unul dintre acele momente în care o parte din tine se desprinde și plutește deasupra ca o dronă: Ia te uită la ăștia doi! Îți vine să crezi că asta chiar se întâmplă? Ben s-a îndepărtat, eu am întins mâna spre umărul lui, *uită-te la mine când vorbesc cu tine,* iar el s-a întors atât de brusc încât ceafa mi s-a izbit de peretele din spatele meu înainte de a putea să-mi dau seama de ce sau cum.

— N-am vrut să te lovesc, a spus el încruntat, în loc de scuze. Am trecut pe lângă el și am fugit spre ușă. După o pauză de câteva zile, Kristen s-a dus la apartamentul meu și al lui Ben și a umplut o valiză, în timp ce el stătea și privea fix, cu maxilarul încleștat. Nu am avut niciodată parte de o despărțire oficială.

Eram jalnică, îmi doream să-l revăd; îmi doream să țip și să plâng în timp ce el m-ar fi ținut în brațe, pentru că brațele lui îmi erau aproape la fel de familiare ca ale mele. Dar Kristen știa mai bine.

— Dă-o dracu' de *„despărțire oficială",* mi-a spus ea atunci. Nu mai pierzi nicio secundă cu ratatul ăsta. Acum poate să-și găsească pe alta pe care să încerce să o înghesuie într-o cutie mică și sufocantă, iar tu poți fi tipa tare care ești.

Odată intrate în restaurant, Kristen s-a îndreptat spre un chelner și a ridicat două degete.

— *Una mesa para dos,* a spus ea.

Kristen era genul care învăța rapid de când o știam. El a lăsat-o să aleagă o masă, iar ea mi-a cedat mie locul cel mai bun. Eu stăteam cu fața spre interiorul localului, ea mă vedea doar pe mine, rezemată de perete.

— A fost o săptămână atât de plăcută. A întins mâna și m-a strâns de antebraț. Atât de reconfortantă și magică.

— Exact lucrul de care aveam nevoie, am fost eu de acord, în timp ce desfăceam șervetul de pe masă.

— De mult timp nu am mai fost atât de relaxată.

Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te. Sângele se prelingea precum vopseaua pe piciorul din metal. Kristen avea ochii larg deschiși, uluită. Sângele îi păta mâinile, încheieturile, pantofii.

— De parcă nici n-ar fi trecut timpul, a spus ea și a deschis brusc un meniu. Putem relua totul de unde am rămas, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat. Și, uite așa, îți poți da seama că suntem prietene adevărate.

Capitolul 3

Lucrurile s-au întâmplat așa: un bărbat m-a atacat în Phnom Penh, Cambodgia, iar eu l-am ucis în legitimă apărare.

Era un excursionist, un sud-african pistruiat și bronzat, cu o barbă mare și blondă și brațe uriașe și păroase. Se îndreptase spre noi într-un bar foarte la modă, de fapt spre Kristen, superbă și dezinvoltă în pantalonii ei tip șalvari și maioul fără sutien, și ne-a întrebat dacă ne place Cambodgia. Era ceea ce noi numeam un „tip”, cam mitocan și gălăgios, dar drăguț. După câteva minute i-a întins mâna („Apropo, eu sunt Sebastian”), iar Kristen i-a spus că o cheamă Nicole. Era ceva ce făceam încă din facultate: ne dădeam un nume fals, pentru a arăta cât de puțin conta pentru noi acea interacțiune, cât de sigure eram că nu-l vom mai vedea niciodată pe tipul respectiv. După Ben, eu mă abținusem să mă implic prea curând într-o altă relație, un lucru asupra căruia Kristen mă avertizase. Iar în timpul călătoriilor noastre, folosirea pseudonimelor dădea nopților un fel de fior, ceva în genul „ce se întâmplă în Vegas, rămâne în Vegas”.

I-am făcut jocul, prezentându-mă drept Joan. Dar Sebastian, sud-africanul, era chiar amuzant. Și, așa cum se întâmplă uneori când mă simt prietena mai puțin dorită, mi s-au aprins toate beculețele, fulgerând și scânteind cu o viteză și o sincronizare impecabile. Kristen nu părea să fie deranjată; oricum, el era mai degrabă genul meu, iar ea a făcut ceea ce orice prietenă adevărată ar face în situația dată: s-a plimbat de colo-colo, discutând cu necunoscuții din bar.

Orele se scurgeau, atmosfera s-a mai temperat. Mai întâi a început să se golească barul, după care străzile de afară i-au urmat exemplul. Vuietul motocicletelor care treceau s-a domolit până la un soi de tors, întrerupt de strigătele ocazionale ale

turiștilor beți. Am atins bicepsul tare al lui Sebastian, când m-a făcut să râd, iar el și-a pus o palmă pe talia mea, atunci când ne-am dat la o parte ca să lăsăm un chelner să treacă. „Nicole” ne-a mai cumpărat un rând de bere Angkor și în timp ce ciocneam mi-a aruncat un zâmbet complice.

Discuția s-a îndreptat inevitabil spre „hai să plecăm de aici”. Sebastian stătea într-un hostel chiar mai prăpădit decât al nostru, închiriase un loc într-un dormitor plin de paturi supraetajate, așa că Kristen, sfânta, a insistat că vrea să mai rămână în barul pustiu pentru o ultimă bere solo.

— Sunt sigură că nu o să mă întorc la hotel până la… miezul nopții, a spus ea, iar Sebastian și cu mine am dat din cap cu recunoștință și totul a fost foarte clar pentru toată lumea.

Kristen m-a apucat de cot la ieșire și m-a întrebat încă o dată: „Ești sigură că te descurci?” Am ezitat. La urma urmei nu-l cunoșteam pe tipul ăsta. Aventurile mele de o noapte din Midwest și legăturile înjghebate undeva după a treia întâlnire (variind de la amuzant la regretabil și până la *ei bine, poate nu e chiar ceea ce-mi doream,* dar pe care le-am acceptat pentru că mă trezisem deja, în mod stupid, în pat) avuseseră în jurul lor o doză de familiaritate – cartiere vecine pe care le cunoșteam, un telefon mobil și trei cifre pe care le știam pe de rost. Asta, însă, era ceva diferit. Nici Kristen și nici eu nu avusesem vreo aventură în vacanță. Dar apoi mi-am învins neliniștea, genul de neliniște care ți se strecoară atât de des în suflet când ești femeie, pentru că tipul ăsta era amuzant, și sexy, și mă dorea.

Mă gândesc mult la acel moment când am bătut-o ușor pe Kristen pe braț și am plecat. La felul în care gestul ăsta a schimbat cursul vieților noastre, a lui Kristen și a mea. Cum s-a bifurcat și a virat drumul nostru, lăsând în urmă atâtea fire neatinse, care se răsfirau din centru precum cele din dantela

unui milieu. Un fir în care eu am cedat în fața temerilor și m-am răzgândit, iar Sebastian a dispărut în noapte. Sau unul în care m-am reorientat imediat și în loc să plecăm am început să ne sărutăm în bar sau la un colț de stradă cu vegetație luxuriantă.

Dar așa a fost să fie și, potrivit firului înnodat pe care l-am ales în acea seară, am plecat cu Sebastian. În timp ce ne îndreptam spre ieșire, blițul unui aparat de fotografiat a străfulgerat lumea, iar când am clipit, încercând să disting ceva în jurul nostru, nu am reușit să-mi dau seama cine făcuse poza. Oricum, cineva în al cărui cadru intrasem fără să vrem în micul bar. Mă gândesc uneori la fotografia aceea, la faptul că cineva o are probabil închisă în Cloud, fără să știe că în ea este imaginea unei persoane dispărute, aflată în ultimele momente ale vieții sale.

Ar fi foarte, foarte rău dacă persoana potrivită ar da peste ea, ar face legătura cu dispariția și ar preda-o autorităților sud-africane. Cine știe ce altceva mai este documentat involuntar în telefoanele, hard-diskurile și albumele foto prăfuite ale oamenilor? Pentru unii simple elemente de fundal, care însă ar putea deveni foarte semnificative pentru audiența potrivită.

Am mers împreună cu Sebastian prin aerul sufocat de țânțari, mână în mână, iar când am ajuns în fața ușii de la intrarea în hotel, palma lui a alunecat în jos, strângându-mi ferm fesele. Portarul de serviciu dormea pe o canapea din hol, iar degetul mare al lui Sebastian l-a lovit ușor pe al meu în timp ce așteptam să fim lăsați în clădire. Simțeam cum căldura îmi cuprinde pântecul, iar de îndată ce am ajuns în cameră și am închis ușa am avut parte de un sărut sexy pe întregul corp.

Îmbrățișările și sărutările au fost fierbinți la început. Am descoperit că îi plăcea să amestece plăcerea cu durerea, prinzându-mi buza de jos între dinți și trăgându-mă de păr spre spate cu o

smucitură rapidă. Nu era chiar stilul meu de preludiu, dar era excitant să mă simt un pic ca o pradă, atât de dorită încât abia își putea stăpâni impulsurile animalice. Iar eu avusesem parte de suficientă educație sexuală de-a lungul anilor – chestionare de prin reviste și discuții alimentate de vin cu prietenii – pentru a ști că cel mai sigur mod de a da un bărbat peste cap, de a-l lăsa cu amintirea Celei Mai Bune Partide de Sex, este să te arăți interesată și să citești semnalele nonverbale pe care ți le transmite. Așa că l-am tras și eu de părul blond. Am transformat un sărut timid de pe gât într-o mușcătură. Mi-am trecut vârfurile degetelor pe spatele lui gol și mi-am încordat brusc degetele lăsându-i zece zgârieturi micuțe, zâmbind cu buzele lipite de ale lui atunci când a gemut de plăcere.

Dar mai apoi ceva s-a schimbat.

Și când îmi amintesc asta creierul meu vrea să păstreze ceața, să comute pe un alt canal. *Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te.*

Senzația caldă a gurii lui pe sfârcul meu s-a prefăcut dintr-odată în durere. Am gemut și i-am împins obrazul, dar el a încercat să revină, să mă sărute din nou. Apoi degetele i s-au strâns ca o menghină în jurul părului meu și a tras de el atât de tare încât mi-au țâșnit lacrimile instantaneu. M-a luat prin surprindere și am protestat slab:

— Hei, nu așa de dur.

Mi-a zâmbit din nou, cu gesturile încă blânde în acel moment.

— Haide, doar ne distrăm și noi. Dinții lui și-au croit drum spre lobul urechii și m-a mușcat până când am început să țip.

M-am ridicat și m-am așezat la capătul patului.

— Mă doare când îmi faci asta.

— Ești al naibii de sexy.

— Vorbesc *serios.* I-am îndepărtat mâna de pe sânii mei.

S-a mișcat extrem de rapid, înșfăcându-mi încheietura mâinii în palma lui.

— Vrei să mă faci să lupt pentru asta, nu?

— S-a terminat.

M-am dat jos din pat.

— Cred că ar trebui să pleci.

Privirea i-a devenit dură.

— M-ai ademenit toată noaptea.

O lacrimă mi s-a scurs șerpuind pe obraz, dar am continuat să-l privesc drept în ochi, să mă prefac în continuare că sunt dură.

— Trebuie să pleci.

Dar apoi s-a repezit la mine și m-a pălmuit.

— Sau poate că îți place mai mult așa? Șocul mi-a înghețat obrazul și am văzut stele verzi.

A fost ca un salt într-o apă rece ca gheața. Dorința mi s-a transformat în frică și am intrat în modul de supraviețuire, de luptă sau fugi. L-am împins orbește, cu disperare, l-am lovit cu mâna în maxilar – un pumn accidental. Cu nările fremătând de furie m-a prins de gât și m-a izbit de perete – *trosc,* am simțit cum îmi bubuie capul –, iar eu l-am apucat de încheietură cu degetele, încercând să-i desprind mâna de pe gâtul meu. Cealaltă mână i-a coborât în jos, smulgându-mi lenjeria intimă, trăgându-mi-o până pe coapse. M-a cuprins o ciudată senzație de rușine, ca în momentele în care într-un vis realizezi că ești gol.

Pumnul lui masiv mi-a încleștat încheieturile mâinilor și mi le-a lipit de perete deasupra capului, ca unei vrăjitoare legate de rug. Din ceea ce a urmat îmi amintesc doar senzațiile: șoldurile lui țintuindu-le pe ale mele de perete, penisul lui care mă împungea prin pânza pantalonilor scurți. Zâmbetul de pe fața lui transpirată, cruzimea din ochii lui când am început să țip. Mâna lui liberă ridicându-se cu încetinitorul, apoi năpustindu-se peste gura mea. Ceafa mi s-a izbit din nou de perete, de data asta mai tare, cu același zgomot

ascuțit ca atunci când mă certasem cu Ben în urmă cu opt ani, și am văzut un fulger alb încețoșat.

Atunci s-a oprit, iar eu am încetat să mă mai zbat. La scufundări, acolo mi-a zburat mintea, de parcă m-aș fi aflat sub apă. Kristen voise să încerce asta în Vietnam cu ani în urmă, dar eu am spus nu, pentru că citisem la un moment dat că scafandrii nu mor din cauza lipsei de oxigen, ci din cauza dezorientării; se panichează și încearcă să-și îndepărteze tot ce se află în fața nasului și a gurii. La asta mă gândeam în timp ce Sebastian se lăsa cu toată greutatea pe maxilarul meu: ceva era în fața gurii mele, ceva pe care îmi doream cu disperare să-l smulg, dar știam că am încurcat-o orice aș fi făcut.

O să mă omoare.

— Emily!

Am înghețat amândoi. El s-a întors să se uite la ușă și cu toate că nu puteam să întorc capul am simțit cum presiunea asupra mea slăbește. Furia a crescut în timp ce mi-am întredeschis buzele și am mușcat o bucată de carne bătătorită, din ce în ce mai tare, până când am simțit gustul de fier al sângelui.

— Târfă afurisită! Mi-a eliberat încheieturile mâinilor și a făcut un pas înapoi, strângându-și palma sângerândă. Dantela lenjeriei intime mi-a tăiat coapsa când mi-am ridicat genunchiul, și din gemetele lui am înțeles că îmi atinsesem ținta. Și-a apucat organele genitale în mâini și a căzut peste mine.

S-a auzit un zăngănit puternic și corpul i s-a mișcat din nou, iar eu m-am zbătut să ies de sub el. Kristen se afla deasupra noastră, cu pieptul umflat și dinții dezveliți din cauza efortului, o adevărată Buffy, spaima vampirilor. Strângea în mână un lampadar greu care semăna cu un liliac și când m-am tras înapoi, târându-mă pe fese, și-a luat din nou elan și, cu o bufnitură surdă și dezgustătoare, l-a lovit peste spinare. Sebastian s-a prăbușit și

capul i s-a lovit de podea, la un centimetru de piciorul metalic al patului.

Am văzut reflectarea furiei mele în ochii lui Kristen; pentru o clipă, ne-am fixat reciproc cu privirea. Apoi am sesizat o mișcare, înainte de a înțelege măcar despre ce e vorba.

Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te.

Ce-a urmat îmi revine în minte doar în străfulgerări, ca printr-o lumină stroboscopică. Capul lui Sebastian ridicat, sprijinindu-se de cadrul patului. Trei lovituri, patru, sângele curgând pe piciorul de metal și adunându-se în crăpăturile podelei laminate. Am apucat-o pe Kristen și am târât-o departe îmbrățișând-o. Ne-am sprijinit una de cealaltă, tremurând.

Am rămas așa o vreme. Secunde, minute, poate ore. Motocicletele treceau în viteză pe lângă draperiile ieftine trase peste fereastră, aruncând fulgere de lumină și vuind. Sebastian rămăsese nemișcat. Kristen a fost cea care s-a smuls prima din îmbrățișare. Ochii i se limpeziseră. Vocea îi era puternică.

— Trebuie să plecăm de aici.

Gândea cu voce tare, înșirând opțiunile noastre. A lansat ideea de a chema poliția: era destul de evident că fusese vorba de autoapărare, la urma urmei. Dar ghidul nostru adusese în discuție dificultatea de a lucra cu poliția aici, iar eu știam din experiența avută cu Ben că raportarea unei agresiuni, o mișcare pe care am luat-o în considerare atunci și de mai multe ori în lunile care au urmat, este mai complicată decât își dau seama majoritatea oamenilor. Ultimul lucru pe care ni-l doream era să ajungem într-o celulă cambodgiană, cu pașapoartele confiscate, acuzate de crimă. Văzusem Brokedown Palace și citisem despre Amanda Knox.

Tremuram și eram incoerentă, dar Kristen era grozavă. A verificat dacă Sebastian mai avea puls și, când nu a găsit, a pus la cale un plan. Aveam

parte de un noroc absurd într-o noapte mai degrabă ghinionistă. Cei de la recepție, care abia dacă-și făceau vreodată simțită prezența, nu se uitaseră la pașapoartele noastre când am ajuns, iar noi plătiserăm în numerar. Barmanul auzise numele Nicole și Joan. Sebastian călătorea de nouă luni pe cont propriu, fără un termen-limită stabilit în prealabil, și, la fel ca noi, se mândrea cu faptul că evitase rețelele de socializare și apelurile regulate către cei dragi.

Vom lua cadavrul, a anunțat ea, și îl vom arunca de pe o stâncă din apropiere în râul învolburat de mai jos. Ne vom acoperi urmele. Apoi vom părăsi Phnom Penh înainte ca cineva să afle că ceva e în neregulă. Mă simțeam amorțită, genul de amorțeală cu furnicături, de parcă cineva mi-ar fi pus o perfuzie cu novocaină. Kristen și Emily nu ar fi fost niciodată în stare să scape de un cadavru, dar cumva, Nicole și Joan puteau. Și *au făcut-o.* Orele care au urmat au fost asemenea secvențelor dintr-un montaj cinematografic pe care îmi doresc să nu-l mai revăd niciodată. Au fost epuizante și crude, făcându-mă să sufăr o săptămână, dar Kristen era neobosită, cu maxilarul încleștat și o expresie hotărâtă pe față. Am făcut exact ceea ce mi-a spus și, în mod miraculos, a funcționat.

După ce am terminat, am luat un autobuz spre Laos, tăcute și somnoroase pe tot parcursul celor zece ore de călătorie, și ne-am petrecut ultimele câteva zile ascunse într-un hotel de două stele de acolo. Nu-mi amintesc zborul spre casă, călătoria cu taxiul de la aeroport, noaptea albă dinainte de a mă reîntoarce la serviciu. Continuam să văd craniul lui Sebastian, care avea o adâncitură în partea care se lovise de piciorul patului, și sângele scurs pe podea care formase un oval asemenea celor destinate dialogului în revistele de benzi desenate, de culoarea rubinului.

Eram un dezastru ambulant. Creierul îmi era confuz și opac, acoperit de mucegai negru.

Noaptea cădeam într-un somn neplăcut și agitat timp de zece ore, iar în timpul zilei izbucneam în lacrimi fără motiv. În unele dimineți dormeam fără să aud alarma și ajungeam la serviciu la amiază, cu ochii umflați, incapabilă să mă concentrez. Am petrecut zile întregi fără să mănânc după care mă trezeam noaptea din cauza stomacului chircit și gol, care mă durea. Managerul meu m-a avertizat că, dacă nu-mi revin, va fi nevoit să mă concedieze. M-am uitat la el cu ochii goi, prea distrusă ca să-mi pese.

Sebastian n-ar fi trebuit să moară. Nu susțineam pedeapsa cu moartea și, cu siguranță, nu-mi plăcea ideea ca noi, justițiari pe cont propriu, să ne facem dreptate cu mâna noastră. A fost un accident, autoapărare dusă la extrem. Însă nu regretam că scăpasem de cadavrul lui în loc să chemăm poliția; am ajuns să cred că fusese singura noastră soluție. Am făcut o cercetare amănunțită despre americanii care fuseseră arestați în străinătate. În toate cazurile pe care le găsisem, viețile acestor oameni fuseseră distruse. O femeie din Oregon a petrecut ani în șir așteptându-și procesul în Argentina pentru că a împins un hoț de buzunare în trafic, iar acesta a murit. Un tânăr turist din Virginia, încarcerat, a insistat ani la rând că nu avea nimic de-a face cu atacul asupra unei animatoare dintr-un restaurant din Acapulco. Atât de mulți turiști care se luptau să ajungă acasă sau care își iroseau tinerețea în celule murdare. Povești de groază, senzația îngrozitoare că *aș fi putut fi eu în locul lor*. Dar cu toate că poveștile acestea îmi mai atenuaseră sentimentul de vinovăție, ele nu au avut puterea de a înlătura trauma, nedreptatea tuturor lucrurilor care se întâmplaseră în acea noapte. De ce ne împinsese universul între Scila și Caribda?[11]

La scurt timp după ce am ajuns acasă, i-am spus lui Kristen că vreau să vorbesc cu un psiholog. Există clauza de confidențialitate între pacient și client, am argumentat eu. Știam că urmase ședințe

de terapie în copilărie, după moartea părinților ei, ceea ce o transforma în singurul om pe care îl cunoșteam care fusese la un psihiatru. Îmi plăcea ideea unei persoane imparțiale și înțelegătoare care să mă asculte contra cost. Aveam coșmaruri, atacuri de panică, amintiri dureroase ale neputinței și fricii feroce care mă devorau.

— Îmi pare atât de rău că trebuie să spun asta, îmi zise ea cu o voce metalică din cauza celor aproape cincisprezece mii de kilometri care ne despărțeau, dar nu cred că ar trebui să știe cineva că noi două l-am cunoscut pe tipul ăla.

— Chiar dacă aș minți în legătură cu locul și momentul și… și cum s-a terminat, evident?

A urmat o foarte lungă tăcere.

— Terapia nu funcționează așa.

— Dar pe tine te-a ajutat totuși, nu? Atunci când ai trecut prin chestia aia… traumatizantă?

— Eram doar un copil. Îmi pierdusem părinții, iar bunicii mei habar nu aveau cum să vorbească cu mine. Așa că dr. Brightside m-a ajutat să învăț niște mecanisme de adaptare. Dar tu ești rezistentă, Emily. Ești a naibii de puternică. Te cunosc.

Încă o lungă tăcere. În sfârșit:

— Chiar o chema Brightside[3]?

Ea a pufnit.

— Atât de potrivit, nu? Acum, dacă mă gândesc mai bine, trebuie să fi fost un pseudonim. Când Kristen mi-a vorbit din nou, vocea ei devenise blândă.

— Vreau doar să fii fericită. Și sănătoasă. Ar trebui să faci tot ce trebuie pentru asta.

Dar i-am înțeles punctul de vedere.

— Știu că ai dreptate. Nu gândesc limpede. Încă procesez.

— Va fi mai ușor, îți promit. Și până atunci, sunt cu totul aici pentru tine, oricând, zi sau noapte. Nu eram sigură că vrei să vorbești despre asta, așa că nu am deschis eu subiectul, dar sunt aici.

Vocea optimistă i se auzi din nou:

— Pot fi dr. Brightside a ta.

— Cum reușești să faci să nu te afecteze nimic? Am încercat să o spun într-un fel jucăuș, dar mi-a ieșit doar ceva între rănită și geloasă.

— Nu vreau să crezi că nu te ascult. Te înțeleg, îți jur că te înțeleg.

Cuvintele ei erau pline de forță, iar eu m-am trezit dând din cap.

— Și eu mă tot zbucium de atunci. Bineînțeles că mă chinui. Dar ceea ce mă motivează de fiecare dată când mi-e greu este să știu că mă sprijini, indiferent de situație. Iar eu te sprijin pe tine. Ne suntem alături la bine și la rău. Nu-i așa?

Atunci încă nu știam cât de serios vorbea. Cum, în săptămânile și lunile care au urmat, m-a sunat în fiecare seară – dimineața la ea, înainte de muncă – pentru a verifica dacă sunt bine, pentru a mă întreba cum mă simt, pentru a mă liniști sau a mă înveseli ori pentru a mă lua prin surprindere cu câte ceva atât de amuzant încât îmi era imposibil să nu redevin eu, cea de dinainte. În weekenduri stătea cu mine în lungi apeluri video – o dată chiar întreaga noapte, zece ore –, timp în care ne uitam împreună la filme, îmi comanda mâncare, trimitea personal angajat care să-mi ia rufele și să le ducă la curățătorie sau să-mi curețe bucătăria tristă și lipicioasă și, în general, să facă toate lucrurile pe care le-ar fi făcut chiar ea dacă ar fi fost lângă mine. Știam că, dacă ar fi fost acolo, mi-ar fi băgat cu forța udon[3] pe gât, mi-ar fi spălat cu tandrețe părul și mi-ar fi tăiat unghiile. Când îmi spusese că va fi dr. Brightside a mea, nu înțelesesem cum m-ar putea salva, cum m-ar putea repara.

Dar știam că vorbise serios când îmi spusese că va fi alături de mine indiferent de situație. Simțeam cum mi se ridică un suspin în gât, așa că mi-am dres glasul.

— Nu știu ce m-aș face fără tine, i-am spus, cu ochii plini de lacrimi și aproape letargică în sufrageria mea întunecată.

Ea a chicotit.

— Să sperăm că nu va trebui să aflăm asta niciodată.

Capitolul 4

— Voiam să vorbim despre ceva. Kristen și-a lăsat furculița lângă farfurie și și-a sprijinit coatele pe masă.

Am mai luat o înghițitură din Carménère-ul meu ierbos și negru. Vinul chilian era mereu delicios.

— Oh, da?

Mi se părea amuzant, fiindcă tocmai mă pregăteam să-i spun despre Aaron.

— Nu am vrut să deschid subiectul imediat. Voiam să… tatonez terenul mai întâi, cred. Dar până la urmă o să-ți spun direct. Și-a întins palmele și am privit, cu încetinitorul, cum degetele i se desfăceau unul câte unul. Am simțit un gol în stomac. *Are legătură cu Cambodgia.*

Apoi, Kristen și-a întrerupt pauza dramatică.

— Cred că ar trebui să călătorim prin lume timp de șase luni. Începând din vara asta. Vara *ta.*

Nu înțelegeam. Părea că începuse și ea să vorbească într-o spaniolă mult prea rapidă ca s-o pot înțelege și acum mă privea fix, așteptând să-i răspund.

— Să călătorim prin lume?

— Ai o grămadă de bani economisiți de la jobul tău confortabil cu mâncare pentru pisici, a continuat ea, iar eu mă gândeam să-mi iau un an sabatic la serviciu. Contractul meu de subînchiriere expiră în iunie. Vorbesc foarte serios, Emily. Am putea să facem asta.

Am clătinat din cap. Era deja destul de ciudat să mi-o imaginez pe Kristen pe cealaltă parte a globului pământesc, cu ritmul propozițiilor modificat și cu discursul frecvent condimentat de câte un „roight?” grosolan. Dar Kristen era o deschizătoare de drumuri, o aventurieră. Eu, Emily, statornică și demnă de încredere, făceam din când în când câte o vizită în lumea ei palpitantă. Chiar puteam să-mi pun viața în

așteptare acum, când eram pe cale să împlinesc treizeci de ani și când, în sfârșit, mă întâlneam cu cineva care chiar îmi plăcea?

— Să nu mă înțelegi greșit, a spus ea, lucru pe care, de regulă, oamenii îl spun doar atunci când urmează să te insulte, dar ce te reține? Nu ești legată – nu ai niște mucoși și un soț plictisitor care să te aștepte acasă ori o carieră despre care să simți că este chemarea ta sau o familie de care să fii foarte apropiată. Nu-i așa?

Mi-am mușcat buzele. În mare parte avea dreptate: nu aveam frați, aveam o mamă și un tată vitreg în St. Paul, un tată și o mamă vitregă în nordul statului Iowa, cu care nu mai vorbisem deja de luni întregi.

Kristen și cu mine ne apropiasem și din cauza asta în facultate. În timp ce toți colegii noștri păreau să-și sune mamele cel puțin o dată pe zi, noi vorbeam rar cu părinții, în cazul meu, ori cu tutorii, în cazul ei. Cam pe atunci am început să realizez și de ce. Am observat cât de cruzi puteau fi părinții mei fără ca măcar să-și dea seama, cât de disprețuitori și egocentrici. Bunicii lui Kristen, Nana și Bill, o crescuseră după ce părinții ei muriseră pe când ea avea doisprezece ani și cu toate că cei doi păreau întotdeauna cât se poate de drăguți atunci când îi întâlneam, Kristen susținea că Bill era un tiran și Nana un ghem de anxietate.

Kristen a aruncat o privire în jurul restaurantului și apoi mi-a trântit un zâmbet cu ochii strălucindu-i. Am înțeles exact sensul acestui zâmbet – telepatia dintre cele mai bune prietene: *Viața noastră ar putea fi asta.* Să străbatem lumea împreună. Să descoperim colțuri sălbatice ale civilizației, scăldându-ne în peisaje atât de suprarealiste încât ar putea fi demne de o epopee spațială.

Dar… Aaron. Nu era ca și când ar fi trebuit să-mi planific întreaga viață în jurul cuiva cu care am avut doar patru întâlniri. Dar…

Kristen s-a aplecat în față, spre mine.

— Îmi amintesc că atunci când tu și Ben v-ați despărțit spuneai ceva de genul: asta e, de-acum viața mea poate fi colosală. Atât de vastă pe cât o să îmi doresc eu să fie.

Și-a întins mâinile în față.

— Dar… Știu că pentru mine este diferit, fiindcă e vorba de orașul meu natal, dar pentru tine Milwaukee este cu adevărat locul în care îți dorești să fii?

— Iubesc Milwaukee. Și, spre deosebire de tine, mie chiar îmi place să locuiesc acolo.

— Dar tu ai fost cea care ai lăsat să se înțeleagă că o viață colosală ar însemna să părăsești Vestul Mijlociu.

— Hmmm.

Între timp a apărut chelnerul, iar Kristen l-a întrebat ce fel de bere aveau în stoc, în timp ce eu trăgeam de un fir care se desfăcea din șervetul aflat pe masă în dreptul meu.

Despărțirea de Ben – un cuțit în cea mai sensibilă zonă a psihicului meu. Izgonită în apartamentul lui Kristen, dezorientată și posomorâtă. La vremea aceea, prietena mea Angie, o roșcată curajoasă, specialistă în lingvistică, pe care o cunoscusem la clubul de șah, acceptase și ea sarcina de a-mi îngriji inima frântă, intervenind cu înghețată și simpatie atunci când aveam nevoie de o pauză de la veșnicul sfat „dă-l dracului” al lui Kristen. Când, la câteva săptămâni după despărțire, Angie mi-a sugerat că ar fi frumos să merg acasă de Crăciun și să o las pe mama „să se ocupe de mine”, am izbucnit în râs.

— Când i-am spus că ne-am despărțit, mama mi-a spus doar atât: hmmm, tocmai ce începuse să îmi placă Ben.

Angie a rămas cu gura căscată.

— Nu te-a întrebat ce s-a întâmplat?

— De ce ar fi făcut-o? Părinții mei, care divorțaseră pe când eram adolescentă, îndeplineau

toate cerințele fizice pentru creșterea în condiții acceptabile a copiilor, iar când a venit vremea să merg la facultate au părut ușurați că nu mai erau nevoiți să se ocupe de plecările și aparițiile mele.

Angie s-a gândit puțin, după care mi-a spus:

— Ei bine, nu știu despre ce vorbește mama ta… Noi îl uram cu toții.

M-am holbat la ea. Verdictul lui Angie – ceva ce știam de câteva săptămâni deja – încă mă ardea, secretul pe care toată lumea de la facultate mi-l ascunsese, practic, încă din anul I. Toată lumea, în afară de Kristen.

Acasă, în următoarea săptămână, am rămas uimită atunci când nici mama, nici tatăl meu vitreg nu l-au menționat pe Ben nici în prima zi, nici în a doua ori a treia. Subiectul iubitului meu, cu care avusesem o relație de lungă durată, a crescut timid și tăcut în mintea mea ca un cimitir gol. Kristen și cu mine ne-am petrecut următoarele două Crăciunuri singure, în locuri călduroase: Fort Lauderdale, apoi Puerto Rico. Călătoriile au fost ideea genială a lui Kristen. Scurte călătorii scăldate în soare, care i-au consolidat locul în arborele genealogic realizat de mine, singurul care contează de fapt: familia pe care ți-o alegi tu.

— Părinții tăi nu dau doi bani pe sentimentele tale, a subliniat ea. De ce le-ai datora timpul tău?

Kristen a ales o bere lager chiliană și l-a trimis pe chelner la plimbare, după care și-a încrucișat mâinile.

— Gândește-te la asta, Emily. Tu singură ai spus că toți prietenii tăi de acolo sunt căsătoriți și au copii.

Dar vreau și eu asta. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, în timp ce mai multe feluri de frustrare s-au contopit într-unul singur: exasperare față de mine însămi pentru patetica dorință de a avea un iubit; rușine fiindcă nu puteam să fiu la fel de nepăsătoare precum Kristen, că nu puteam să renunț la toate pentru șase luni de hoinăreală.

— Oh, Doamne, nu plânge! a spus Kristen strângându-mă de mână. Îmi pare rău, m-am exprimat greșit. Voiam doar să spun că… atât de mulți oameni ar ucide ca să aibă libertatea pe care o ai tu. În acest moment toți prietenii noștri din facultate cară genți cu scutece și cârpe cu care să șteargă voma, nu?

Am chicotit amândouă.

— M-am gândit doar la asta… hei, împlinim 30 de ani. Nu este acum momentul perfect pentru a încerca ceva nou? Și m-am entuziasmat imaginându-mi cum ar putea fi viața noastră călătorind. Ca pe vremuri, doar că mai bine, pentru că acum suntem femei în toată firea.

S-a îndreptat în timp ce se așeza mai bine pe scaun, ținându-mi în continuare mâna într-a ei.

— Știi că îmi plac foarte mult vacanțele noastre împreună. Dar să te văd o dată, poate de două ori pe an, nu este suficient. Îmi lipsești foarte mult. S-a uitat în jos, spre fața de masă. Și… și anul trecut, când ai avut o perioadă grea, m-am simțit *îngrozitor* că nu am putut să fiu fizic alături de tine. Ești cea mai importantă persoană din viața mea, știi?

Anul trecut, pe vremea asta. Mi s-a întors stomacul pe dos, amintindu-mi de primăvara trecută, după Cambodgia, de felul în care plutisem într-o stare de prostrație spre și dinspre locul de muncă… Asta în zilele în care reușeam să ajung. Cum oscilasem între hohote de plâns profunde, spasmodice și atacuri de panică sălbatice, având în minte un singur gând: *Voi muri.*

— Dar nu e vorba doar despre asta, a continuat ea. Mi-e dor să ne uităm la Netflix din pat atunci când ne e prea lene să ieșim. Mi-e dor să putem să discutăm un singur subiect pe parcursul zilelor sau săptămânilor și să nu trebuiască să ne organizăm din timp, pe puncte, felul în care ne punem la curent una pe cealaltă cu ce mai e nou în viețile noastre, atunci când urmează una dintre

convorbirile noastre de trei ore. Nu știu. Doar eu simt asta?

Am dat din cap și am râs.

— Da, și eu simt la fel. Doar că… nu mi-a trecut niciodată prin minte așa ceva. Nu e ceva care să-mi fi imaginat vreodată că voi face. M-am lăsat pe spate și am mai băut o gură de vin. Kristen Czarnecki, ești o nebună.

A râs. Avea cel mai frumos râs, plin și muzical.

— Putem să facem asta. De ce nu? Alți oameni o fac tot timpul. La naiba, ne întâlnim cu ei în călătoriile noastre, iar eu sunt mereu invidioasă. Am putea fi noi acelea pe care sunt invidioși toți ceilalți!

După care s-a uitat la mine zâmbind larg, cu o privire rugătoare, aceeași privire pe care mi-o arunca ori de câte ori încerca să mă convingă să merg cu ea într-o aventură. *Hai, intră cu mine în peștera asta părăsită; hai să-i însoțim pe străinii ăștia până la un bar clandestin din alt cartier.* Insistentele ei au dat întotdeauna roade și ne-au condus mereu spre cele mai magice și mai memorabile părți ale unei călătorii, așa că nu am regretat niciodată că i-am urmat sugestiile curajoase și am lăsat-o să preia conducerea.

Și uite cum au ieșit lucrurile singura dată când am încercat să fiu și eu la fel de spontană.

Opreşte-te. Opreşte-te. Opreşte-te.

N-am să mă gândesc la asta acum. Am întâlnit privirea lui Kristen peste farfuriile noastre goale, cu resturi de avocado și quinoa. Toate astea erau acum istorie. Săptămâna aceasta, propunerea asta care mă răscolea și stârnea în mine valuri de efervescență o dovedeau din plin.

— Te rog, spune-mi că o să te mai gândești la asta, a zis ea.

— Mă voi gândi. A chiuit și a bătut din palme, iar eu am simțit că roșesc. Bine, încă o amânare de la a-i povesti despre Aaron. Nu voiam să stric

momentul acum. Aveam să văd cum o să mă simt mâine-dimineață.

Ajunse înapoi la hotelul nostru, am urcat pe o scară de piatră întortocheată până la un mic platou, unde o piscină ovală îi face poznaș cu ochiul cerului. Ne-am tolănit pe șezlongurile cu perne prin ale căror cusături ieșea vatelina și am numărat stelele căzătoare. Eu am văzut cinci; Kristen, șase.

•

Ultima noastră zi a venit la pachet cu acea senzație cețoasă de nostalgie prematură, dulce-amară, care ne învăluia în timp ce absorbeam cu lăcomie fiecare priveliște și experiență, dorindu-ne să mai dureze. M-am trezit devreme, pentru a vizita frumoasa biserică a orașului, cu tavanul ei azuriu și vitraliile simple, cu exteriorul de un alb prietenos, ca al unei căni ciobite. Kristen – cândva o protestantă devotată, acum militând vehement împotriva oricărei forme de religie organizată – nu a vrut nici măcar să audă despre biserică, în schimb, m-a întâmpinat în holul hotelului cu o cafea cu lapte ce avea exact nuanța care trebuia și cu un plan deja bine pus la punct pentru ziua respectivă.

Am închiriat biciclete de la un chioșc și am mers clătinându-ne pe drumul șerpuit, oprindu-ne să privim munții în liniște, de parcă ne-am fi luat rămas-bun. Ne-am pus apoi costumele de baie și ne-am cufundat degetele de la picioare în piscina rece a hotelului, după care ne-am întins sub soarele limpede al toamnei împărțind o sticlă de Chardonnay și citindu-ne cărțile într-o tăcere prietenoasă. Paznicul hotelului s-a urcat pe o magazie și ne-a făcut cu mâna înainte de a scoate cu greu o greblă din maldărul de unelte aflate în interiorul magaziei, iar Kristen a sărit de pe șezlong și l-a rugat să ne facă o fotografie cu aparatul meu. După asta ne-am oferit câte un masaj la un spa micuț, cu pereți verzi, unde ne-am întins pe niște mese ce musteau de umezeală, în

timp ce femei cu brațe musculoase ne-au frământat spatele mai degrabă cu viteză decât cu precizie. A fost o ultimă zi perfectă. Kristen nu a mai pomenit de planul ei de a călători cu rucsacul în spate, însă îl simțeam cum umplea spațiul dintre noi, un posibil proiect de viitor ce plutea deja ca o amintire comună.

Aveam inima frântă. Deși era chiar lângă mine, deja îmi era dor de Kristen. M-am scufundat din nou în umorul ei plin de naturalețe, în susținerea ei constantă – mă vedea puternică, inteligentă și competentă și întotdeauna avea la îndemână un discurs de încurajare pentru mine. În timp ce alți prieteni din Milwaukee formau cupluri, se căsătoreau, aveau copii și pluteau departe, tot mai departe de mine, precum valurile dintr-un lac, Kristen rămăsese mai loială decât o soră, mai iubitoare decât o mamă afectuoasă.

Dar… o parte din ceea ce făcea ca timpul petrecut împreună să fie atât de special era însuși faptul că era limitat. Și poate că, în sfârșit, se întâmplau lucruri și în Milwaukee – exista Aaron, a cărui amintire îmi declanșa mici focuri de artificii în piept. Plus o posibilă promovare într-o altă funcție, la serviciul care chiar îmi plăcea.

Am abordat subiectul în timp ce făceam o pauză de cafea după-amiază. Îmi plăcea această parte a unei excursii, *ahh*-ul de dinainte de cină. Stăteam pe o bancă în fața unui container pentru transport transformat în cafenea, care vindea printr-o fereastră în formă de dinți de fierăstrău cafea și băuturi răcoritoare chiliene (Bilz și Pap și altele cu nume foarte potrivite).

— Așadar, m-am gândit la ce ai spus. La călătoria care ar urma să dureze tot restul anului.

— Oh, da? Și-a ridicat ochelarii de soare pe cap și m-a privit fericită. Comandase o cafea cu gheață, *café sobre hielo,* moment în care băiatul care ne servea s-a încruntat confuz și i-a pus

câteva cuburi de gheață în ceașca cu cafea aburindă.

— Mă simt onorată că m-ai invitat.

Am simțit cum cutia toracică mi se face mică, mică. Uram conflictele, uram să dezamăgesc pe cineva.

— Știi că ești partenera mea de călătorie numărul unu. Te-aș urma oriunde.

— Dar?

Am oftat.

— Nu e un moment potrivit pentru mine să plec acum în lume timp de șase luni. Se întâmplă lucruri la serviciu și… și sunt interesată de cineva, despre care o să-ți povestesc totul… Am făcut o pauză ca să pot chicoti la oftatul încântat al lui Kristen. Vreau să îi dau o șansă. Știi? Dar chiar îmi place ideea ta și nu există nimeni altcineva cu care aș vrea să merg. Putem încerca să mergem anul viitor?

A tăcut o clipă, uitându-se în cafea.

— Kristen?

Și-a umezit buzele.

— Te înțeleg. O parte din mine chiar vrea să încerce să te convingă.

— Îmi pare rău.

— Nu, e în regulă. Eu doar… oauuu, chiar credeam că vei spune da. A început să dea din cap, la început încet și apoi cu fervoare. Sunt dezamăgită, evident, dar o să mă descurc. Hei, povestește-mi despre tipul ăsta! Există un tip?!

Zâmbea larg, curajos, se vedea că se străduiește din greu și am simțit că mă doare inima de parcă m-ar fi plesnit o bandă de cauciuc. Cu toate astea, i-am întors zâmbetul, simțind cum îmi urcă sângele în obraji.

— Îl cheamă Aaron, am început eu, și am ieșit doar de câteva ori.

— Și nu ai pomenit de el toată săptămâna? E ceva în neregulă cu el? a glumit ea, lovindu-mă jucăuș cu palma.

— Păi, cine știe dacă e într-adevăr ceva serios între noi. Iar partenerii de întâlniri sunt cel mai puțin interesant lucru despre care am putea să vorbim. Am chicotit. Nu am vrut să fiu genul de fată care vorbește nonstop despre un tip pe care abia îl cunoaște.

— Nu-ți face griji în privința asta. Știu că ai avut mereu probleme legate de stima de sine în legătură cu bărbații. A făcut ochii mari, de parcă ar fi vorbit altcineva în locul ei. Oh, Doamne, asta n-a sunat bine deloc.

M-a durut, dar am dat din cap.

— Nu, ai dreptate. Știi cât de greu îmi este să fiu vulnerabilă cu cineva care îmi place. Și cât de rar mi se întâmplă să îmi placă cineva cu adevărat.

— Absolut. Și mai ai și acest obicei aiurea de a alege băieți care sunt de milioane de ori mai puțin mișto decât tine și care nu te tratează ca pe o regină, așa cum ai merita. A zâmbit strengărește. Așa că povestește-mi despre el! Sărută pământul pe care calci, așa cum ar trebui?

Am râs și am simțit cum încep să mi se relaxeze umerii.

— Nu încă, dar cred că ar putea fi persoana potrivită.

Așa că i-am povestit despre el, privind în altă parte ori de câte ori simțeam că zâmbetul tindea să devină prea mare pentru fața mea. Ce ușurare să simt cum acest secret, pe care îl păstrasem până acum, se micșorează și dispare. Kristen m-a ascultat cu ochii strălucind, cu palmele împreunate, punctându-mi, din când în când, sporovăială cu bătăi rapide și vesele din palme. Atât de mult mă susținea, atât de mult mă încuraja și era atât de entuziasmată, încât am uitat să subliniez exact lucrul pe care îmi jurasem mai devreme să i-l spun fără echivoc: *nu-l aleg pe el în locul tău.*

* * *

Era sâmbătă, iar în localurile care fuseseră închise cu o seară în urmă acum se aprindeau luminile și se măturau podelele. Am ales o cafenea confortabilă, unde se serveau tocănițe cu fasole și porții copioase din tot felul de mâncăruri de porumb la cuptor. Ghidul lui Kristen avusese dreptate. Ospătarul nostru ne-a confirmat că săptămânal soseau autobuze ieftine din Santiago, Valparaiso și deșertul Atacama, așa că am urmărit cum începeau să curgă noii turiști. Două femei cu părul strălucitor și oase ca de vrăbiuță stăteau într-un colț, cu rucsacurile lor enorme lângă ele, de parcă ar fi fost partenerii lor la cină. Era animație acum, multă mișcare, se simțea o energie care se potrivea cu a noastră. Kristen încă se purta normal, era sigură pe ea și exuberantă, iar eu mă simțeam amețită de ușurarea care mă cuprinsese după confesiune. Gândul că aș putea să o dezamăgesc mă făcuse să simt în interior un ghem de anxietate și vinovăție.

Afară, pe stradă, m-a apucat de braț și mi-a arătat cerul: stele la fel de strălucitoare ca artificiile, straturi peste straturi, de parcă cineva ar fi curățat geamul care ne despărțise până atunci de înaltul cerului. Am tresărit și am îmbrățișat-o.

— Astea suntem noi, mi-a arătat ea chiar deasupra orizontului. Steluțele acelea două. Se văd cu ochiul liber.

Era ceva caraghios, dar cumva perfect; stelele erau egale ca mărime, apropiate și se aflau doar puțin deasupra vârfului muntelui.

— Care dintre ele ești tu și care sunt eu? Ne-am mijit amândouă ochii, după care eu am spus: Tu ești cea din stânga, cea rozalie.

— Și eu voiam să spun același lucru! Tu ești cu siguranță cea verzulie.

— Cred că e albăstruie.

— Asta e ceva ce doar o stea verde ar putea să spună.

Le-am privit ametite, două boabe de mazăre strălucitoare în aceeași păstaie, aflate la ani lumină distanță. Calde și împreună, exact ca noi.

— Hai să mergem să bem ceva, a sugerat Kristen și am plecat.

O mulțime de noi localuri se deschiseseră în seara asta. Locuri întunecate, transformate acum în terase pline de verdeață, unde lungi ghirlande de luminițe erau agățate de zăbrele și de vița-de-vie. Am comandat sticlă după sticlă de vin chilian ieftin, Shiraz, Cabernet Sauvignon și Chardonnay. Am dansat pe muzică pop, atât americană, cât și locală, și am mâncat nenumărate boluri de porumb și alune picante, lingându-ne degetele de fiecare dată când le terminam.

M-am dus la toaletă și am lipsit destul de mult, mai întâi pentru că am tot încercat să fac rost de hârtie igienică de la un angajat care părea hărțuit de clienți, după asta pentru că a trebuit să caut pe cineva care să-mi țină închisă ușa de la cabina toaletei și apoi pentru că am avut parte de o conversație entuziastă cu străina care m-a ajutat și care, după câte s-a dovedit ulterior, nu era chiar o străină. Era una dintre cele două turiste micuțe și brunete pe care le zărisem la restaurant; era din Londra și ne-am plăcut reciproc.

Mi-am croit din nou drum spre terasă și m-am uitat confuză spre masa noastră: cineva stătea la ea. Mă uitam oare la masa greșită…? Nu, era Kristen, față în față cu un bărbat, aprobând din cap, cu bărbia sprijinită în mână. Bărbatul avea o barbă de o zi, părul negru strâns într-o coadă mică de cal și pielea atât de bronzată încât în lumina slabă strălucea de parcă ar fi fost din chihlimbar. Ca tăciunii într-un foc de tabără.

Am traversat terasa și m-am oprit lângă masă, iar dintr-odată am înțeles că nimic nu era așa cum ar fi trebuit să fie. Am simțit-o instantaneu din expresia lui Kristen, din postura ei, din linia rigidă

a spatelui. Am încremenit, aveam sloiuri de gheață în piept.

— Oh, el este Paolo, l-a întrerupt ea la jumătatea frazei. Este din Spania. Tocmai îmi povestea cum își va petrece un an cu rucsacul în spate prin America de Sud.

El mi-a zâmbit afectat și și-a îndreptat bărbia spre mine.

— M-am gândit că poate prietena ta Nicole face același lucru, călătorește singură. A ridicat din umeri. Dar pentru femei este mult mai sigur să o facă împreună cu cineva.

Nu doar sloiuri de gheață, ci și ceva mai ascuțit, care îmi provoca o durere sfredelitoare în întregul corp.

— Ea este Joan, a spus Kristen. Și-a fluturat palma în direcția mea, fără să-și ia privirea de pe fața mea. Este cea mai bună prietenă pe care ar putea s-o aibă o fată.

Capitolul 5

Am respirat greu și m-am certat singură în gând fiindcă mă supărasem. Kristen avea voie să flirteze cu un turist drăguț. Nu doar că îi era permis, îi eram chiar datoare, după tot ce făcuse pentru mine în Cambodgia. Și după ce aruncasem bomba existenței lui Aaron. Bineînțeles că era în căutarea unei mici validări romantice. Atâta timp cât nu mă părăsea pentru el, era în regulă. Eram egoistă, dar speram să se prindă de ce: nu voiam să fiu abandonată într-un oraș necunoscut după…

I-am privit pe cei doi cum glumeau și mi-am aranjat din nou expresia feței, de data asta afișând un zâmbet plin de atenție. O să aștept și la un moment dat el o să se îndrepte spre bar pentru a mai cumpăra băuturi sau ea o să se îndrepte spre baie și atunci o să-i pot vorbi, o să mă asigur că înțelege că am nevoie de compania ei.

Dar a trecut o oră, apoi două. Mai exista încă un cod pe care Kristen și cu mine îl foloseam pe când aveam douăzeci și ceva de ani. Arătam cu degetul spre persoana respectivă, după care spuneam: nu-i așa că seamănă cu… (un prieten oarecare de sex masculin, real sau imaginar)? Inevitabil, bărbatul ne spunea că avea „una din acele fețe comune” și că i se zicea asta mereu, dar noi știam ce însemna de fapt comentariul: *am terminat de vorbit cu tipul ăsta; acum, te rog, ajută-mă să scap de el.*

Nu a recurs la el, șansa ei de a ieși din această situație, așa că, după un timp, am întrerupt-o și am spus eu însămi:

— Kristen, nu-i așa că Paolo seamănă cu prietenul meu Dennis?

Kristen s-a încruntat, părând că se află într-o stare de confuzie prietenoasă.

— Ți se pare? Mie nu mi se pare deloc. Apoi s-a întors spre el și i-a zâmbit conspirativ. Arăți mult mai bine.

Deci așa. M-am regrupat, m-am plimbat de-a lungul și de-a latul terasei, am vorbit mai mult cu englezoaicele, am respirat adânc pentru a-mi calma bătăile inimii. *E vorba doar de o oră. A avut un ghinion teribil la întâlniri până acum. Nu fi atât de lașă, ca să nu spun frustrată.*

„Nicole" m-a anunțat că vrea să-i arate lui Paolo cristalele pe care le alesese la piață, iar eu i-am mai dat o ocazie de a ieși din această situație:

— Ești sigură? Știi că mâine trebuie să ne trezim devreme ca să prindem avionul.

Mi-a respins oferta, așa că mi-am recitat replicile: că, în cazul acesta, ar trebui să plece de pe-acum, eu voiam să-mi termin băutura, dar îmi era somn, așa că (am căscat și m-am întins) probabil că voi ajunge și eu în cameră în vreo patruzeci și cinci de minute. Paolo și-a ridicat rucsacul gigantic, iar Kristen m-a mângâiat pe obraz plină de recunoștință în timp ce se strecurau pe lângă mine.

M-am urcat pe un taburet de la bar și mi-am scos cartea. Mi-am agățat poșeta pe spătarul scaunului și am încercat să citesc, străduindu-mă să nu mă gândesc la ceea ce se întâmpla în apartamentul nostru aflat la câteva străzi distanță. O *invidiez,* mi-am dat seama brusc. Sexul fusese eliminat de pe lista mea de activități acceptabile deja de un an, până în punctul în care cel pentru care începusem să simt un anumit interes amoros ajunsese să-și piardă răbdarea. Și acum iat-o pe Kristen gata de o aventură spontană de vacanță. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic rău ultima dată când una dintre noi a încercat asta.

Dar simțeam că era ceva mai mult de-atât, așa că am stat liniștită o vreme, așteptând să mi se așeze gândurile din nou la locul lor. Aha, îl invidiam și pe *el.* O săptămână cu Kristen îmi amintise cât de curajoasă mă simțeam în preajma ei: mai capabilă și mai descurcăreață, mai mândră și mai amuzantă. *Aleasă.* Kristen știa cum să facă

asta, atenția ei era ca o rază tractoare[4] îndreptată acum direct asupra lui Paolo. Și asta chiar în ultima noastră seară împreună.

Dar vorbea doar nesiguranța mea. În realitate eram fericită pentru ea. Pentru ea și pentru acest spaniol arătos. Eu îl aveam pe Aaron, care mă aștepta acasă, și alte călătorii cu Kristen pe viitor. Poate că vom reuși să facem acea excursie cu rucsacul în spate chiar la anu', când se vor rezolva lucrurile cu Aaron, cu Kibble și cu viața mea din Milwaukee. Gândul m-a înveselit și am comandat o bere.

Treizeci de minute mai târziu am înghițit ultima gură, după care am cerut o sticlă de apă. Treizeci de minute în care am fost fericită, neștiind că panica era pe cale să explodeze ca o grenadă. Singură într-un bar plin de verdeață, înconjurată de fum de țigară și de lătratul câinilor disperați care treceau pe lângă mine, nu observasem nimic. Am întins mâna după geantă și am realizat ca prin vis că era deschisă. Mi-am băgat mâna înăuntru, am pipăit, la început încet și apoi îngrijorată. Am coborât de pe scaunul de la bar și m-am uitat pe podea, în jurul meu. Mi-am pipăit șoldurile, de parcă rochiei mele de plajă i-ar fi crescut brusc buzunare, apoi am răscolit din nou prin geantă.

— Cineva mi-a luat portofelul, i-am spus barmanului gâfâind. Uitasem toate cuvintele spaniole pe care le învățasem vreodată.

— *Mil,* a repetat el, apoi a arătat spre sticla de apă. O mie de pesos.

Am clătinat din cap și mi-am deschis larg poșeta, ca și cum aș fi vrut să i-o arăt.

— Nu am niciun ban. Mi i-a luat cineva. Aveam vocea spartă, iar expresia feței lui a devenit compătimitoare, apoi a aruncat sticla înapoi în spatele barului. Mi-am strâns geanta lângă corp, nesigură de ceea ce ar trebui să fac în continuare.

Când îmi fusese furat portofelul? Am derulat în minte minutele petrecute singură la bar de parcă ar

fi fost un puzzle pe care l-aș fi putut rezolva, căutând clipa în care subconștientul meu sesizase că ceva nu era în regulă. Ceva asemănător cu felul în care ți se oprește o parte îndepărtată a creierului atunci când îți lași eșarfa în autobuz: o clipă în care-ți semnalează că *ceva nu e OK.*

Nervii au început să-mi zvâcnească de-a lungul gâtului. Cineva mă urmărise de peste bar, observând că geanta îmi atârna neglijent în vreme ce eu eram aplecată deasupra cărții. Și-a introdus cu grijă degetele înăuntru, la doar câțiva centimetri de șoldul meu, și a plecat cu cincizeci de dolari în monedă locală, permisul meu de conducere și câteva carduri de credit. Îmi plăcuse portofelul acela din piele verde, o relicvă de la o întâlnire la piața de vechituri cu un alt fost, Colin. *Proasto.* Lăsasem garda jos într-o țară străină și fusesem prădată.

Am făcut un pas spre ieșire; Kristen trebuie să știe ce-i de făcut. Nu trecuseră încă cele patruzeci și cinci de minute, dar aș putea să merg deja și să bat îndelung la ușă, dându-le timp să se îmbrace. Ea mă va îmbrățișa strâns și va ști ce să facă. Întotdeauna știa ce să facă.

Dar apoi m-am lăsat din nou pe scaun. *Trebuia să aștept.* Să dau buzna peste ei acum ar fi fost un gest egoist.

O altă decizie care a schimbat totul. Dacă aș fi fugit direct la hotel? Dacă aș fi bătut la ușă, dacă i-aș fi întrerupt mai repede?

Venise timpul, așa că am plecat în grabă, urcând dealul pe întuneric, și am bătut la ușa de sticlă a apartamentului nostru. În următoarea secundă mi-am și dat seama că ceva nu era în regulă: un oftat, un zăngănit, un geamăt ciudat și înăbușit.

— Kristen? Inima îmi bătea cu sălbăticie, uitasem de portofel. Am încercat să deschid ușa, apoi mi-am căutat cheia în geantă. Ce se întâmplă?

Am deschis ușa și am apăsat întrerupătorul. Lumina s-a aprins, alb-albastră și hidoasă, iar eu

am înghețat.

Kristen era prăbușită pe podea și plângea. Lacrimile i se amestecau cu stropii fini de sânge de pe maxilar, iar pe palmă și pe antebraț avea de asemenea câteva pete de sânge.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o aproape șoptind, iar ea și-a ridicat privirea spre mine. Ceva s-a ivit din spatele ei, captându-mi atenția: două picioare care ieșeau de după canapeaua turcoaz.

— Emily.

S-a întins spre mine ca un copilaș care o vrea pe mami. Pulsul îmi era atât de puternic încât aveam senzația că un ocean învolburat își zdrobea valurile de interiorul craniului meu. *Whoosh. Whoosh. Whoosh.* Am făcut un pas înainte ca o somnambulă. Apoi încă unul, și încă unul, pe lângă Kristen, care își prinsese din nou fața în palmele mânjite cu sânge.

— M-a atacat.

Încă un pas, încă unul. Apoi, priveliștea din fața mea a explodat în mine ca o bubuitură sonică, zguduindu-mi fiecare celulă din corp. Sticla de vin brăzdată de urme roșii. Sângele de pe gresie, care se strânsese într-o formă ciudată, ca de amibă. Ochii lui deschiși și goi și, chiar în dreptul lor, adâncitura din craniu.

Am scos un strigăt și m-am prăbușit în genunchi.

— M-a atacat, a repetat ea, încercând din răsputeri să se ridice în picioare. I-am întâlnit privirea din cealaltă parte a camerei. Trebuie să mă ajuți.

Am lăsat să-mi scape un hohot de plâns și m-am întors spre Paolo.

— Emily.

Am auzit-o venind spre mine, spre noi: o persoană vie și una moartă. S-a oprit și și-a așezat mâna pe umărul meu. Nu avem de ales.

Capitolul 6

Camera dispărea în timp ce panica mă trăgea în adâncuri ca apele unui fluviu. Mi-am ținut ochii strâns închiși în timp ce gravitația părea să se onduleze în jurul meu și am implorat, am implorat, am implorat și iar am implorat ca zgâlțâiturile bruște pe care le simțeam să se datoreze unei găuri negre, unui pasaj prin care să reușesc să ies din acest coșmar.

În cele din urmă, senzația de vertij a trecut. Am deschis ochii și scena din fața mea a început să mi se dezvăluie ca într-o fotografie Polaroid în curs de developare: fulgere strălucitoare roșii, galbene, portocalii și verzi sfâșiau întunericul, iar oamenii care roiau în jurul meu mă ocoleau de parcă aș fi fost o piatră într-un râu. O piață nocturnă. Mă aflam în piața de noapte din Phnom Penh, cu felinare atârnând peste tot și vânzători ambulanți înșirați unul lângă altul vânzând supă de tăieței, magneți cambodgieni ieftini și bijuterii din care pietrele strălucitoare păreau să se prelingă, totul scăldat într-o lumină portocalie artificială.

Dar unde era Kristen? M-am uitat la tarabe, la fumul care se ridica din locurile în care se gătea și am ascultat zumzetul care nu se mai termina. Apoi cineva din spatele meu m-a atins, mângâindu-mi brațul stâng din ce în ce mai puternic, iar eu am tresărit și m-am întors, dar nu era nimeni acolo.

— *Emily.* Vocea lui Kristen părea foarte îngrijorată. Dar unde era? Inima îmi bătea cu putere când m-am uitat de jur-împrejurul meu în timp ce oamenii treceau pe lângă mine, vânzători ambulanți care strigau în limba khmeră, niște adolescenți care se prosteau și doi excursioniști cu rucsacuri care se certau în franceză, iar cineva m-a apucat din nou de braț. M-am întors, încercând să îl prind, și… *Emily*! Kristen stătea în genunchi

deasupra mea, strângându-mi brațul și scuturându-l ca pe o tamburină. Am privit-o mirată.

— Ești bine? m-a întrebat ea și mi-a atins fața. Doamne, a fost atât de îngrozitor. Ai leșinat. Nu, nu încerca să te ridici. Simți că amețești?

M-am uitat cu atenție la ea. Eram în… Chile, așa este, în apartamentul nostru închiriat. Și asta însemna că… oh, Doamne…

— Ți-ai dat ochii peste cap și te-ai prăbușit într-o parte, a fost îngrozitor. Rămâi nemișcată, îți aduc niște apă.

A fugit, iar eu am văzut din nou scena care m-a făcut să leșin. Paolo, cu ochii lui inerți de păpușă și craniul crăpat, din care se scurgea sângele. M-am chinuit să mă ridic în șezut și m-am tras înapoi.

— Poftim, bea asta. Mi-a întins o cană. Mâna îi tremura atât de tare încât o rafală de stropi a zburat peste marginea cănii.

Am luat o înghițitură. Gândurile îmi zbârnâiau în minte. *Încă mai putem să sunăm la poliție. Cum de s-a întâmplat așa ceva? Ce e în neregulă cu noi de am ajuns să ni se întâmple de două ori același lucru oribil? Nu avem cum să scăpăm a doua oară. Ea ce plan are?*

— Kristen, am șoptit. Ce ne facem?

Expresia de pe chip i s-a scurs spre podea precum ceara care se topește. S-a întins peste genunchii mei și s-a târât către baie, iar zgomotele pe care le scotea în timp ce voma erau atât de puternice încât fără să vreau m-am gândit că zgomotul ar putea trezi vecinii. Lupta care dusese la moartea unui om și care se impregnase în pereți parcă nici nu mai conta.

Mi-am strâns picioarele și m-am ridicat, ezitând o secundă înainte de a o urma. Voiam să-mi stăpânesc propria greață în timp ce îi frecționam spatele.

— Oh, Emily, mi-a fost atât de frică, s-a tânguit ea încă aplecată deasupra vasului de toaletă. S-a

întâmplat atât de brusc, a fost prea dur și… privirea din ochii lui…

A renunțat să se mai chinuie să vorbească, iar eu mi-am înghițit lacrimile fierbinți și sărate care îmi curgeau pe obraji. Am îngenuncheat ca s-o îmbrățișez, în timp ce trupurile noastre tremurau în tandem.

Când am început să realizez ce s-a întâmplat m-am simțit de parcă o mașină se îndrepta spre mine gonind pe șosea: *Trebuie să acționezi. Trebuie să te aduni. Nu mai avem prea mult timp la dispoziție.*

— Bine. I-am șters o lacrimă de pe obraz cu degetul mare. Trebuie să ne gândim. Mi-am rezemat fruntea de fruntea ei, exact cum făcuse ea cu mine în acea noapte din Cambodgia. Am putea… am putea să chemăm poliția?

În ochii ei a explodat panica.

— De ce ar fi poliția de aici mai bună decât cea din Cambodgia? Nu voi merge la închisoare în Chile.

— O să le spunem ce s-a întâmplat.

A aruncat o privire spre sufragerie, atât de mult sânge, și a scuturat din cap precipitat.

— Nu ne vor crede.

— N-ai de unde să știi asta.

— Abia dacă ai putut să comunici cu oamenii de aici cât să reușim să ne cazăm. Ochii îi străluceau. Polițiștii ne vor arunca într-o celulă, până când își vor da seama ce se întâmplă și… și… și…

Am simțit cum ceva încerca să iasă cu furie din mine, un țipăt sau un hohot de plâns, ori poate chiar propria-mi fiere.

— Kristen, asta e o *nebunie.* Inima îmi bătea ca o tobă, iar respirația a accelerat și ea luându-i-o înainte; expiram des și prea repede și aveam senzația că totul se petrecea mult deasupra coastelor. Plămânii îmi erau în flăcări și se strânseseră ca doi pumni.

Pe fața lui Kristen s-a instalat îngrijorarea.

— Emily, respiră.

— Inhalatorul, am murmurat cu greu, incapabilă să șoptesc măcar. Ea a fugit în sufragerie și s-a întors cu geanta mea în care am săpat frenetic până când degetele mi s-au strâns în jurul plasticului de culoare vișinie. Am ridicat tubul spre buze și am inhalat cea mai mică doză posibil.

Zece secunde. Nouă. Opt. M-a cuprins o relaxare extraordinară în timp ce vaporii îmi ajungeau în plămâni. Șapte. Șase. Am simțit cum corpul mi se elibera în interior, de parcă un garou își slăbea strânsoarea. Am terminat numărătoarea inversă și am mai inhalat nerăbdătoare încă o doză, umflându-mi pieptul și observând expresia îngrijorată a lui Kristen, care-și ținea mâna pe brațul meu. Pete de culoarea ruginii îi acopereau pielea. Ne-am încrucișat privirile în timp ce îmi continuam numărătoare inversă pentru a doua doză. Timpul a înghețat vreme de zece secunde infinite, până când am expirat din nou zgomotos.

— Sunt bine, i-am zis și m-am îndepărtat de ea. Nu înțeleg. Cum de s-a putut întâmpla din nou? Nu a fost de ajuns o dată?

— Nu știu, Emily. Nu știu. A scuturat din cap. Ești… crezi că e din cauza mea? Că am vrut eu să se întâmple una ca asta?

— Nu! Nu. Nu asta am vrut să spun.

Gândurile care-mi treceau prin cap n-aveau nicio noimă și orice încercam să spun îmi ieșea prost. Totuși nu puteam să mă abțin să mă gândesc la toate astea. Oare atrăgeam cumva acest tip de grozăvie? Era ceva în legătură cu noi care îi ispitea pe cei violenți și periculoși? Nu credeam câtuși de puțin că fusese vina lui Kristen. Cu toate acestea, coincidența era greu de ignorat.

— Ești sigură că nu ar trebui să sunăm la poliție? Eu pot… Mă duc până la recepție, poate mai găsesc pe cineva acolo.

— Nimeni de la hotel nu vorbește engleza. Și-a atins bărbia cu degetele, mânjindu-se cu sânge. Cum o să explicăm asta? Ce s-a întâmplat?

Mi-am căutat cuvintele, dar mintea îmi era goală. *Ucide, mort, atacă, violează.* Singurul cuvânt pe care am reușit să-l găsesc a fost *sangre:* sânge.

— O să le mimăm, am spus, le vom arăta rănile tale. Mi-am ridicat palmele spre gât, unde vânătăile vineții îmi rămăseseră umflate și amenințătoare timp de săptămâni întregi după Phnom Penh. M-am uitat la gâtul lui Kristen și n-am văzut nimic altceva decât sângele lui Paolo pe pielea ei de alabastru. Totuși, ce s-a întâmplat?

— M-a atacat, a spus ea din nou. S-a făcut mică, cu umerii ei grațioși cocoșați. El… a început să mă pipăie și i-am spus să se oprească, după care m-a împins până m-a lipit cu spatele de perete și eu i-am spus „hei!", iar el mi-a spus: „*Cállate, puta"* și… O lacrimă i-a alunecat pe obraz. M-a împins din nou, cu atâta forță încât ceafa mi s-a izbit de perete. M-am împotrivit și el a început să-și strângă mâinile în jurul gâtului meu. Iar eu eram îngrozită, bineînțeles. Îmi era frică pentru viața mea. Așa că am întins mâna ca să iau ce era mai la îndemână, am dat peste o sticlă de vin, am legănat-o în aer și l-am lovit cu putere, ca să-l fac să se îndepărteze de mine. L-am lovit fără să mă uit. Nu am țintit capul.

— Îmi pare atât de rău, am spus. A fost… a fost legitimă apărare.

Avea ochii strâns închiși.

— Așa a fost și data trecută. Nu mă vor crede. Nimeni nu crede victimele. Suntem doar niște americance proaste. Iar eu purtam pantaloni scurți și un maiou fără sutien, ne-am îmbătat și l-am adus pe tipul ăsta la hotel. L-am invitat din proprie inițiativă în camera mea. Am vorbit despre toate astea în Cambodgia, Emily. Crezi că s-a schimbat ceva peste noapte?

Mi-am șters nasul cu mâna. Avea dreptate. Toate acele articole despre cum să te protejezi atunci când călătorești ne-au avertizat să nu ne îmbrăcăm

provocator, să nu vorbim cu străinii, să nu ne lăsăm prietenele singure, să nu aducem un bărbat pe care abia l-am cunoscut în locul în care eram cazate. Deși după episodul Cambodgia mă luptasem cum te lupți cu o viespe insistentă cu gândul „*oare fusese vina mea?*”, nu puteam să o las pe Kristen să facă același lucru.

O, Doamne. Cum de ni se întâmplase asta de două ori?

Dintr-odată, Kristen a făcut ochii mari.

— Îți amintești ce spuneam despre Amanda Knox? Toată lumea a atacat-o – presa, nenorocita de poliție italiană – pentru că îi plăcea sexul și nu se comporta exact așa cum ar fi vrut ei după tragedie. Acum, e o paria nenorocită. Numele ei este sinonim cu scandalul. În cazul nostru ar fi o poveste de prima pagină timp de luni întregi. Ne-ar distruge viețile.

Kristen avea dreptate. Ca întotdeauna. Poveștile îngrozitoare erau în continuare proaspete în mintea mea: puștiul închis în Acapulco, femeia întemnițată în Argentina. Și asta era șansa mea, era rândul meu să o protejez, așa cum mă protejase ea după Cambodgia. Să o răsplătesc în sfârșit pentru ceea ce a făcut pentru mine. Eram atât de obosită și de confuză, iar Kristen părea atât de sigură pe ea.

Ne făcusem tatuaje împreună în Vietnam, mici flori de lotus pe partea interioară a gleznelor. Era al treilea tatuaj al ei, dar primul pentru mine. Cu o secundă înainte ca pistolul de tatuat să mi se înfigă în carne, artista m-a privit: *Ești pregătită?*

Acum simțeam aceeași grabă sălbatică spre o finalitate întunecată. Simțeam greutatea ireversibilității momentului.

— Eu… Eu cred că trebuie să scăpăm de cadavru, am spus. Și să facem curat aici.

— Bine. A dat din cap încet și s-a îndepărtat de mine. Bine, hai să ne gândim cum facem.

— E întuneric. M-am sprijinit de cada din spatele meu. Asta ne va ajuta.

— Ai dreptate. Asta e bine, a spus și s-a așezat. La adăpostul întunericului.

— Ne vom îmbrăca în negru.

— Bine. Și-a lăsat capul pe spate și a închis ochii. Dar ce naiba facem?

Am întins mâna și am tras apa. Am ascultat gâlgâitul vasului de toaletă.

Ea s-a uitat la mine.

— Am putea să-l aruncăm de pe o stâncă?

Amândouă am observat că între noi s-a schimbat ceva.

— Unde găsim o stâncă? am întrebat eu.

— Lângă șoseaua principală. Este foarte abruptă.

— E o prăpastie, nu o stâncă, am subliniat eu. Îl vor găsi de cum răsare soarele.

— Ai dreptate.

Mintea mea pregătise un montaj în care apărea fiecare scenă pe care o văzusem sau citisem vreodată despre dispariția unui cadavru. Nuvele, reconstituiri, thrillere polițiste la modă.

— Nu există un baraj prin apropiere? am întrebat.

— Un baraj?

— Cineva l-a menționat când eram în Vicuña. Barajul de pe râul Elqui.

— Doamne, ai dreptate. Și-a mușcat buzele. Am putea… să-l aruncăm de acolo. Ca în Cambodgia. Știi unde e?

Am clătinat din cap.

— Habar n-am. Dar aș putea să caut.

— Nu ne deschidem telefoanele. Categoric nu.

— De ce nu?

— Pentru că nu vrem să existe nicio legătură între noi și locul acesta.

Nu aveam acces la internet, ne aflam la capătul lumii, într-un loc complet diferit de cel în care se desfășura existența noastră. Și gândul ăsta a

declanșat un semnal de alarmă: *La naiba, nu știe că m-am conectat la Wi-Fi să-mi verific mesajele.*

— La distilerie. Kristen s-a așezat mai dreaptă. Se făceau săpături. Tot pământul din zonă… va fi proaspăt răscolit, așa că nimeni nu va observa dacă noi…

M-am încruntat.

— Crezi că ar trebui să-l îngropăm?

— Tocmai ai spus că nu poate fi lăsat pur și simplu sub cerul liber. Există… există un motiv pentru care oamenii îngroapă cadavrele.

Am simțit cum camera se clătina din nou, o cursă rapidă într-un carusel emoțional.

— Bine, am spus, dar nu la distilerie. Cei de-acolo ne-au văzut prin zonă și ar putea să-l dezgroape imediat. Mi-am înconjurat genunchii cu brațele. Undeva departe. Ne urcăm în mașină și mergem în mijlocul pustietății. Între orașe. În beznă totală.

— Ai dreptate. Asta e. A tăcut o clipă, apoi s-a ridicat cu greu în picioare.

M-am holbat la Paolo, ai cărui ochi goi priveau spre tavan. După un moment, m-am ridicat și eu în picioare.

Capitolul 7

Cum să transporți cadavrul? Asta a fost prima provocare, prima dintre multele care apăreau din ce în ce mai rapid, înmulțindu-se ca niște celule canceroase.

Vom folosi mașina, bineînțeles. Dar cum să facem ca sângele să nu ajungă în interiorul portbagajului? Kristen a susținut mai întâi că ar trebui să furăm un cearșaf, să lăsăm douăzeci de dolari în cameră alături de un bilet în care să ne cerem scuze pentru că am pătat lenjeria cu *sangre de la menstruación.* Dar eu am subliniat că asta n-ar face altceva decât să atragă atenția.

Apoi mi-a venit ideea să băgăm capul lui Paolo în propriul lui rucsac, după ce-l golim, pentru ca materialul impermeabil din care era făcut să rețină sângele înăuntru. Deja era mai bine. Am golit rucsacul uriaș și l-am întins pe podea, lângă creștetul lui, după care ne-am ținut respirația și l-am apucat fiecare de câte un umăr. Am trecut la numărătoarea inversă, i-am ridicat partea superioară a corpului și i-am tras rucsacul peste craniul crăpat. O, *Doamne, Doamne, Doamne, Doamne, Doamne.* Am trecut rucsacul peste umeri cât de bine am putut, am tras corpul cu totul într-o parte și, în sfârșit, l-am lăsat jos, pe un petic curat de podea, ca nu cumva să cadă în balta de sânge lipicios. Mi-am acoperit gura cu mâna și cu greu m-am abținut să nu vomit. Kristen a lăsat să-i scape un râs ciudat, gâtuit. Așezat pe gresie, Paolo arăta acum ca o pictură suprarealistă: *Persoană cu cap de rucsac.*

Dar orele treceau și America de Sud se rotea din nou spre lumina soarelui. Am început să sortez lucrurile lui Paolo.

— Ce faci? m-a întrebat Kristen.

— Încerc să găsesc toate chestiile ce l-ar putea face ușor de identificat, am spus. Ca să le putem

arde. Mă simțeam surprinzător de concentrată, neașteptat de atentă la detalii. Kristen mă salvase atunci când fusesem praf în Cambodgia, iar acum trebuia să fac același lucru pentru ea. Ne permiteam să fim praf doar pe rând, nu amândouă deodată.

Kristen continua să mă privească, cu mâinile lipite de piept.

Am inspirat adânc și am băgat mâna în buzunarul din față al pantalonilor lui Paolo. Era cât pe ce să țip – sub țesătură îi simțeam șoldul. Nu am găsit nimic. Am trecut la următorul buzunar, apoi la cele din spate. Greutatea fundului lui mă apăsa pe mână în timp ce scoteam un portofel și apoi un telefon mobil. La naiba, un telefon nu era deloc ceva bun în acel moment. L-am zdrobit cu câteva lovituri puternice (*Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te.)* și am adăugat cioburile la grămada de lucruri pe care trebuia să le ardem, alături de pașaport și de jurnalul pe care le descoperisem în rucsac. Un jurnal. Asta m-a îngrozit cu adevărat. Nu puteam să descifrez ce scrisese, dar scrisul de mână, mic și pătrățos, îl făcea și mai real.

Am observat-o pe Kristen lângă valiza ei, împingând metodic hainele înăuntru.

— Ce faci?

S-a uitat în sus, cu ochii mari.

— Împachetez.

— De ce?

A clătinat din cap uimită.

— Nu plecăm de aici?

Eu, la fel de nedumerită, i-am răspuns: Nu… nu acum.

Discuția a devenit înverșunată și dramatică. Ea considera că ar trebui să părăsim orașul. Să-l punem pe Paolo în portbagaj, să ne împachetăm lucrurile și să plecăm cu câteva ore mai devreme, îngropând cadavrul undeva, pe cea mai izolată porțiune de teren pe care am fi găsit-o pe drum. Dar dispariția noastră în mijlocul nopții, după ce

solicitasem în mod special să eliberăm apartamentul mai târziu decât în mod normal, ar fi stârnit curiozitatea, poate o inspecție mai atentă a camerei și chiar și un pic de bârfă în oraș: *¿Qué pasó con las dos gringas?* Trebuia să stârnim cât mai puține suspiciuni.

— Îl vom îngropa în seara asta și vom pleca mâine-dimineață, i-am spus. Cum am fi făcut în mod normal. Gândește-te la asta. Este cea mai bună opțiune a noastră. S-a uitat fix la mine până când am făcut un pas spre ea. E în regulă, Kristen. O să scăpăm. Ești în siguranță acum. Eu sunt… Am ezitat. Mă simțeam de parcă citeam replicile ei. Sunt alături de tine. A înghițit în sec.

— Cum îl băgăm în mașină?

În Cambodgia, pe Sebastian îl târâsem pur și simplu, dar aici așa ceva era exclus. M-am uitat din nou la cearșafuri.

— Trebuie să facem un fel de targă.

Ochii lui Kristen s-au luminat și a dispărut în baie; am găsit-o desprinzând perdeaua de duș din cârlige.

— Și așa mai adăugăm și un strat de protecție pentru portbagaj, a spus ea. Am aprobat cu seriozitatea unui strateg militar și am început să desfac cârligele din cealaltă parte.

Am deschis ușa și am ieșit grăbită afară să inspectez zona. Mi-am înclinat capul concentrată, ascultând, întunericul rece și negru clocotea de sunete de insecte – țârâit de cicade, fâsâit de lăcuste și katydide cântând împreună, o adevărată simfonie sincron. O adiere de vânt mișca viile și frunzele copacilor, șuierături și sâsâituri se auzeau de peste tot, în același timp. De sus, stelele priveau cu stoicism – reflectoare îndepărtate care luminau tabloul nostru coșmaresc. Nici urmă de alți oameni, de martori, nicăieri.

Două bipuri care aproape că mi-au spart timpanele și portbagajul mașinii s-a deschis.

— Repede, am șoptit, împingând-o pe Kristen din cadrul ușii. Am întins perdeaua de duș de-a lungul corpului lui Paolo, după care am pășit pe colțurile ei și i-am târât corpul și rucsacul deasupra. Am ridicat marginile perdelei de duș ca două doamne care împăturesc lenjeria de pat împreună și am numărat până la trei.

Doamne, era greu. De parcă am fi ridicat o prelată plină cu pietre. Am simțit-o cum mi se smucește din mâini și alunecă înapoi spre pământ și m-am gândit înnebunită că voi purta toată viața în mine această greutate. Perdeaua de duș ni se împotrivea, smulgându-ni-se din palme, și ne-am oprit să ne asigurăm că nu se va sfâșia în partea de dedesubt, împrăștiind pe jos sângele curs în ea, în timp ce Paolo s-ar prăbuși înapoi pe podea. După ce am rămas nemișcate o secundă, am șoptit:

— Să mergem.

Balotul era voluminos și incomod, se legăna și se izbea de genunchii noștri în timp ce ne târâm împiedicându-ne pe afară. Oh, Doamne, oare chestia asta care se lovea de tibia mea era capul lui Paolo, încleiat cu sânge de interiorul rucsacului? Degetele mi se încleștau pe plasticul alunecos din cauza transpirației, iar durerea îmi urca de la încheieturi spre antebrațe și apoi în toată partea superioară a corpului, care se încorda din cauza greutății.

Am ajuns la portbagaj și aproape că am țipat ușurate, încă o numărătoare inversă ca să ridicăm balotul în partea din spate a mașinii, dar Kristen, cu brațele ei puternice ca o pârghie, a ridicat prea repede în partea ei și, preț de o secundă îngrozitoare, am crezut că îl vom catapulta înăuntru. Inima a început să-mi bată nebunește în timp ce trăgeam de perdea ca să echilibrez situația, aproape supracompensând, dar am reușit să ajungem la același nivel și să-l băgăm în portbagaj. M-am repezit înapoi în apartament și mi-am umplut brațele cu restul de haine, răsucindu-mă de

jur-împrejur ca să mă asigur că n-am uitat nimic. O migrenă s-a pornit să-mi sfârtece creierul undeva în spatele ochilor, când m-am întors grăbită în aerul rece de afară ca să pun hainele lui Paolo lângă el.

Portbagajul a scârțâit când l-am apăsat ca să-l închidem și am aruncat o privire în jurul micii parcări. Nicio mișcare pe stradă sau la ferestrele întunecate ale vreunei camere din apropiere. Bineînțeles, dacă ne privea cineva din interior, nu aveam cum să ne dăm seama. Mizam atât de mult pe noroc, pariam totul pe faptul că îl înțelesesem corect pe recepționerul hotelului și că cea mai mare parte a proprietății era neocupată.

— Lopețile, mi-am amintit, îndreptându-mă spre treptele de piatră. Acesta era un alt motiv pentru care nu puteam să ne facem bagajele și să plecăm pur și simplu. Nu puteam să săpăm pur și simplu cu mâinile, iar împrumutarea și returnarea lopeților la hotel înainte de răsărit era încă un mic pas în încercarea noastră de a nu atrage atenția. Un plan care deja părea mult prea minuțios și aproape imposibil, asemenea construirii unui vapor în interiorul unei sticle.

Kristen m-a urmat la etaj și apoi la capătul piscinei. Aici, sus, aerul avea mirosul rece al oțelului curat și era ciudat de luminos, de parcă apa nu doar reflecta cerul nopții, ci chiar îl amplifica. M-am cutremurat, simțindu-mă extrem de vinovată: Paolo pe terasă, ceva mai devreme în acea noapte, o ființă în carne și oase, cu secrete, visuri și oameni pe care îi iubea și…

Nu. Era un om rău.

A atacat-o pe Kristen.

Ea a luptat pentru viața ei.

Kristen a ajuns la magazie și și-a trecut palmele peste suprafața din pal a ușii, apoi a găsit încuietoarea: un lacăt neted, care atârna de două benzi de metal prinse cu șuruburi de ușă și de cadrul ei.

— Trage, i-am spus eu și Kristen a început să tragă cu forță de ea.

— E încuiată.

Creierul mi s-a regrupat și s-a înviorat dintr-odată. Am dat-o la o parte și am aprins bricheta pe care o adusesem din apartament. Instinctul meu de rezolvare a problemelor s-a trezit la viață, același talent care mă făcea să fiu atât de bună la *escape room*-uri[5], la jocuri de inteligență și în meseria mea de manager de proiect. Poate că, dacă mă concentram asupra acestei probleme simple – *ușa este încuiată; avem nevoie de ceea ce se află în spatele ei* –, atenția mi-ar fi distrasă de la problema mai mare și mai înfricoșătoare pe care trebuia să o rezolvăm. Rucsacul aruncat în portbagaj și grămada de oase, organe și balta de sânge din interiorul său.

— Poftim, ține asta.

În timp ce Kristen ținea bricheta strâns, m-am căutat prin buzunare și am ales cea mai mică monedă pe care o aveam, o piesă octogonală de un peso. Am introdus cu ușurință o latură de-a ei într-un șurub care fixa banda de metal pe ușă, apoi am rotit-o.

Kristen a tresărit.

— Funcționează. Și-a dus pumnul la gură în timp ce eu răsuceam moneda.

Mintea mea lucra în continuare.

— Trebuie să lăsăm totul exact așa cum am găsit, am șoptit. Va trebui să ne ștergem chiar și urmele pașilor de-aici. Totul trebuie să arate încuiat, sigur, neatins. Nimic nu trebuie să trezească suspiciuni. *Niciodată,* speram eu, sau măcar suficient de multă vreme pentru ca semnele prezenței noastre să se tot șteargă până când vor dispărea, iar apartamentul hotelului și aleile vor reveni la starea lor normală. Ca și când nu am fi pus niciodată piciorul aici.

Am scos șurubul cu grija unui chirurg, apoi am tras de lacătul încă încuiat. Ușa s-a deschis spre

mine cu tot cu gratiile care o protejau.

Kristen mi-a luat-o înainte.

— Ești un geniu. Hai să găsim lopețile alea.

Aproape că nu-mi venea să cred că erau acolo: sprijinite de peretele din spate, pline de pământ și amestecate cu greble și sape. Fiecare unealtă arăta ca o armă mortală, ca un obiect menit special pentru a lovi cu putere în carne. Timp de o secundă înfricoșătoare mi-am imaginat-o pe Kristen în Cambodgia, cu lampadarul din metal ținut sus, deasupra capului, *swing batter batter batter*[6]. Cu privirea la fel de încărcată de electricitate ca o furtună. Imaginea s-a schimbat brusc. Kristen în aceeași poziție, dar aici, cu o sticlă de vin în mâini. Pentru un moment am simțit un val de teamă, dar am izgonit-o din minte.

Kristen mi-a întins o lopată și a dispărut înapoi în șopron, cotrobăind de zor.

— Daaa! a șuierat ea și mi-a întins două lanterne. Să mergem. A sărit înapoi spre treptele de piatră, cu lopata atârnată pe umăr. De parcă ar fi fost unul dintre cei șapte pitici. *Hai ho, hai ho/suntem pitici mișto/ săpăm, muncim, cu noaptea-n cap/ să îngropăm înc-un băiat/ hai ho, hai ho.*

Capitolul 8

Kristen privea concentrată prin parbriz, cu ochii mijiți și umerii încovoiați, în timp ce ieșeam de pe alee și coboram pe drumul de munte.

— Vezi ceva? am întrebat-o în șoaptă. Vederea ei nocturnă era mai bună decât a mea, așa cum descoperisem într-un tur de observare a stelelor cu câteva nopți în urmă, când a trebuit să mă ducă de mână până la telescopul masiv pe care îl instalase ghidul. Astigmatismul meu făcea ca întunericul să fie neschimbat și plictisitor. Astigmatismul și astmul, mici defecte, în mare parte rezolvabile în lumea modernă. Lucrurile mari erau cele care te puteau distruge: sticlele de vin, picioarele de metal ale unui cadru de pat. Să cazi în gol de pe marginea unei stânci.

— Văd destul de bine, a răspuns ea. O să aprind farurile imediat ce trecem de colț.

— Ultimul lucru de care avem nevoie este să ajungem în prăpastie.

Un val de râs și-a croit drum prin mine, strident și isteric. L-am transformat în tuse, iar Kristen mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Sunt bine, am spus.

Motorul părea incredibil de zgomotos, un tanc huruind prin liniștea din jur. Desigur, trebuia să muncească mai mult cu un bărbat de aproximativ optzeci de kilograme în portbagaj. Alte patruzeci de kilograme cântăreau rucsacul și lucrurile care-i aparțineau, puse deasupra și în jurul lui. Am fost norocoase că îl avea cu el, că încă nu apucase să se cazeze nicăieri. Dacă și-ar fi lăsat toate lucrurile într-un hostel, cu siguranță că…

Kristen a aprins farurile, apoi a frânat brusc. Chiar în mijlocul drumului stătea o creatură de vreo treizeci de centimetri, cu blana cenușie și creață și cu ochi enormi. Un iepure. Ba nu, o șinșilă. Ne-a fixat cu o privire acuzatoare, apoi s-a

îndepărtat agale. Kristen a răsuflat ușurată și și-a ridicat piciorul de pe frână. Am privit pe geam animalul până când silueta i s-a topit în noaptea de catran.

Am continuat să-i simt ochii de obsidian ațintiți asupra mea, judecându-mă, fiind martor la tot. Incidentul din Cambodgia îl simțisem ca pe ceva improbabil, un fel de experiență extracorporală, genul de lucru care se întâmplă doar în filme și în podcasturile despre crime adevărate, dar nu și mie. Și totuși, iată-mă aici, lovită de fulger pentru a doua oară.

În Phnom Penh fusesem inutilă, tremurând și plângând, și clănțănind din dinți atât de violent încât Kristen ne închisese în baie cu dușul pornit, aburul strâns colorându-mi obrajii în roz și trimițându-mi sângele înapoi în mâini și picioare, de parcă adevărata mea problemă ar fi fost hipotermia. Ea se ocupase de toate, pentru că așa trebuia. Mi-am amintit de apele repezi ale Tonle Kak și de poveștile înfricoșătoare cu femei care își umpleau buzunarele cu pietre înainte de a se arunca de pe o stâncă, sperând la o viitură. O dispariție, dacă eram norocoase, o posibilă sinucidere, în cazul în care cadavrul s-ar fi ridicat la suprafață. Un plan făcut în grabă și la întâmplare, dar care trebuia să funcționeze. Și a funcționat.

Acum, Kristen se agăța de volan, cu bărbia încordată împinsă în față, aceeași postură pe care o adopta atunci când conducea prin viscol. Bobina cu filme de groază mi se derula din nou în minte – americani ghinioniști încarcerați în străinătate, iar un gând nou mi-a pompat teroare prin brațe. Dacă cineva făcea legătura între asta și Sebastian aveam să fim de două ori, și iremediabil, distruse. Nu-l mai puteam readuce la viață pe Paolo și, la fel ca în Cambodgia, prioritatea noastră era să ajungem acasă fără să lăsăm urme.

Kristen a frânat în mijlocul străzii. M-am uitat în jur după un semn de oprire pe care îl ratasem. Când m-am întors din nou spre ea era prăbușită peste volan.

— N-are cum să meargă, a spus ea cu vocea înăbușită.

Am simțit un junghi.

— Ce?

Și-a ridicat privirea spre mine.

— Nu există copaci, nici măcar arbuști, tufișuri. Vom fi complet expuse. Nu e nimic altceva aici decât pământ roșu. S-a uitat din nou în jos și o lacrimă îi atârna la capătul nasului.

Am simțit cum îmi țiuie urechile și mi s-a făcut frig din nou, iar umerii și maxilarul mi s-au încordat. *Avea dreptate.* Ce naiba știam eu despre cum să mă sustrag aplicării legii, despre cum să scap de un nenorocit de cadavru? Era imposibil; eram terminate.

Dar apoi am văzut-o pe Kristen, care se lăsase moale pe scaunul șoferului, și un sentiment de tandrețe a renăscut în sufletul meu. Știam cum se simțea; prietena mea cea mai bună, curajoasă și frumoasă, tocmai avea o *criză.*

Am clipit des. Ea făcuse asta pentru mine în Cambodgia, puteam și eu să sap adânc, să-i redau încrederea. Să fiu acolo pentru ea așa cum fusese ea pentru mine.

— Nimicul din jur este șansa noastră, de asta suntem în siguranță aici, am spus. Nu există nimic acolo, așa că nimeni nu va da peste locul în care săpăm. Nici amatori de drumeții sau excursioniști veniți cu cortul și câinii lor, nici fermieri sau păstori de alpaca, nici nimeni altcineva.

Și-a șters lacrimile argintii și a dat din cap. Mașina a început să se miște, la început imperceptibil, apoi cu o viteză tot mai mare, de parcă și hotărârea lui Kristen ar fi crescut.

Nu exista decât un singur drum care intra și ieșea din Quiteria, la fel ca în toate orașele de până

aici și în cele de dincolo de noi, o autostradă cu două benzi, plină de serpentine, care se strecura prin vale ca o șopârlă care stătea la umbră. M-am gândit la momentul în care am intrat pentru prima dată pe autostradă, după câteva pasaje întortocheate și confuze din jurul orașului Santiago, la drumul drept, deschis, la felul în care strălucise lumina soarelui în parbriz, la fel de veselă și fermecătoare ca muzica latino pop pe care o găsise Kristen la radio. Totul a fost la superlativ în acea zi: basul din difuzoare, soarele din parbriz, sedanul nostru rapid pe drumul nesfârșit.

Niciuna dintre noi nu-și amintea să fi văzut drumuri secundare în munți, doar rețele de străzi apărând subit atunci când drumul se lărgea în orașe și sate. Acum ne aflam într-o zonă pustie, cu indicatoare care arătau că următorul oraș se afla la optzeci de kilometri distanță, iar Kristen mi-a spus să mă uit după o porțiune de munte pe care să putem merge pe jos, ceva îndepărtat și ușor de uitat și care să nu fie în apropierea câmpurilor pe care lucrau fermierii. A fost o sarcină grea, nu în ultimul rând pentru că eram cu un ochi la ceas. Mergeam cu mașina deja de o jumătate de oră și aveam nevoie de suficient timp ca să ne întoarcem și să returnăm lopețile înainte de răsăritul soarelui. Era deja trecut de ora unu, iar soarele urma să răsară la șapte. Și cu toate că nu săpasem niciodată un mormânt, am presupus că ne va lua ore întregi.

— Ce zici de ăsta?

Am spus-o atât de încet încât a trebuit să-mi dreg glasul și să repet. Kristen a încetinit mașina până când s-a oprit și a deschis geamul. Frigul s-a năpustit înăuntru, nerăbdător și nepăsător. Colinele se înălțau de o parte și de alta a drumului, iar contururile lor zdrențuite ascundeau stelele.

Erau câteva tufișuri lângă drum și o puzderie de pini subțiri, dar nu se auzea niciun sunet pe o rază de câțiva kilometri.

— Ar putea să fie în regulă, a spus ea. Am să merg cu mașina să văd dacă există cumva o curbă mare în față, fiindcă nu vrem să ne trezim cu altă mașină apărând de nicăieri.

Nu văzusem țipenie de om toată noaptea, dar era o chestie inteligentă să verificăm totuși.

— Păi hai să mergem, am spus după un moment de confuzie și de așteptare.

— Ar trebui să cobori.

Frigul m-a cuprins din interior.

— Ce? De ce?

— Haide. Uită-te pe care deal ar trebui să urcăm și asigură-te că nu există semne de viață – garduri, magazii sau altceva.

— Ai de gând să mă lași singură aici?

— Doar pentru un minut. Altfel n-o să mai știm unde să ne oprim.

M-am holbat la ea cu inima galopând.

— Emily, nu avem toată noaptea la dispoziție. Poți, te rog, să faci asta?

Vântul biciuia tufișurile și intra cu un șuierat înăbușit prin geamul deschis din dreptul ei. Sunetul se amesteca cu căldura mașinii și cu aerul pe care-l inspiram și-l expiram, iar pieptul mi se zbătea de parcă aș fi alergat la un maraton.

Bine, mi-am zis în gând, apoi mi-am dat seama că spusesem asta cu voce tare. „Bine. Bine. Bine”. M-am întins spre mânerul portierei și mi-am ținut respirația în timp ce trăgeam. Luminile de pe plafon s-au aprins, speriindu-ne pe amândouă. Kristen părea palidă și mică în lumina bolnăvicioasă.

— Mă întorc imediat, a murmurat ea. Îndreaptă lanterna spre drum când mă vezi.

Am dat din cap și am pășit în întunericul rece. Am închis ușa și ea a dispărut în noapte.

Eram singură. Spațiul din jurul meu părea un corp solid, aerul rece, sunetele nopții și universul mă apăsau din toate direcțiile, vibrau pe buzele mele, pe pielea capului, pe timpane. Am simțit

nevoia urgentă de a străpunge totul cu un țipăt sălbatic. În schimb, mi-am strâns degetele pumn și am privit luminile din spate ale mașinii micșorându-se în depărtare. Au cotit la dreapta, apoi au dispărut cu totul.

Aerul rece părea încărcat cu electricitate, iar frica a crescut în mine precum ciupercile după ploaie, un zvâcnet imens și disperat. Rămăsesem singură pentru totdeauna; întreaga lume se evaporase și eram doar eu, singură într-o cută încrețită a Pământului. Cerul de deasupra mea era prea luminos, prea înalt, prea adânc. Am aprins lanterna și am măturat cu fasciculul ei slab pământul din spatele meu. Mi-aș fi dorit să fi avut telefonul, lanterna lui ar fi făcut-o de rușine pe asta, dar Kristen insistase să le lăsăm la hotel; chiar și când era pe modul avion, spunea ea, un telefon era ușor de depistat, sporovăind întruna cu sateliții de pe cerul nopții.

În ultimele zile aflasem ce porțiune ciudată de pământ era Valea Elqui: copaci tropicali și flori strălucitoare pe terasele barurilor, câmpuri cu legume proaspete care se întindeau de la un munte la altul, dar dincolo de toate astea se întindea un peisaj lunar, arid, cu munți acoperiți de un pietriș gri-maroniu. Dâra verde se îngusta în anumite puncte, ca aici, unde oaza din vale nu era mai lată decât autostrada și existau câțiva arbuști pe marginea drumului; peste tot văzusem dealuri ale căror pante erau acoperite cu pământ uscat sau, câteodată, cu stâncărie. Va trebui să ne acoperim urmele, m-am gândit, și m-am aplecat să caut o creangă care să poată fi folosită drept mătură improvizată.

În depărtare se zăreau niște raze de lumină, iar umerii mi s-au relaxat. Abia acum mi-am permis să-mi imaginez o situație infernală: eu abandonată, rătăcind pe acest drum de munte în timp ce limba mi se usca în gură. Iar Kristen gonind singură spre civilizație, cu excepția cadavrului din portbagaj.

Am îndreptat lanterna spre trotuar, iar discul ei palid de lumină a tremurat în ritmul în care-mi tremura și mâna. Kristen a oprit și a coborât din mașină.

— Ai găsit un loc bun? A traversat spre mine și și-a pus mâinile în șolduri.

— Ce? Oh, nu chiar. Cât timp lipsise? Mi se păruse că au trecut ore, zile, dar de fapt nici nu apucasem să cercetez zona. Terenul e în pantă peste tot. Tu ai văzut ceva?

— E o curbă imediat în față, așa că am condus în direcția aceea o vreme. Nu există semne că cineva ar frecventa zona asta. Dacă suntem isteți, ar trebui să reușim.

M-am întors cu fața spre deal.

— Sunt câteva stânci mari. Dacă săpăm chiar în spatele uneia dintre ele, nu ne va putea vedea nimeni de pe drum. Am luminat cu lanterna un bolovan uriaș, iar Kristen a dat din cap și a deschis ușa mașinii. Lopețile stăteau rezemate de bancheta din spate ca niște adolescenți stângaci și au zăngănit când Kristen le-a tras afară.

Am pornit pe coasta sfărâmicioasă a dealului. Pas cu pas. Un picior în fața celuilalt. O sarcină dusă la bun sfârșit, apoi alta și alta, și alta.

— E doar puțin trecut de ora unu, am spus. Dacă vrem să ne întoarcem la hotel înainte de răsăritul soarelui, mai avem la dispoziție vreo cinci ore.

Mașina în parcare. Lopețile în șopron. Lacătul pe ușă, feroneria înșurubată înapoi în cadrul ușii. Toate hainele împăturite și aranjate în valize, apartamentul curățat ca și când nu am fi fost niciodată în camera aceea, în această vale, în această țară. În acest coșmar epic, îngrozitor.

— Avem timp suficient, dacă ne păstrăm capul limpede, am spus.

Kristen a ezitat în fața unei pietre, după care a dat-o la o parte. Inima îmi bubuia. Simțeam că mă asculta, așteptând să adaug ceva.

— Aproape am ajuns, am murmurat. În scurt timp vom scăpa de toate astea.

Am urcat în tăcere, cu gambele încordate, cu degetele de la picioare scufundându-se în solul sfărâmicios pe măsură ce înaintam. Mi s-a tăiat respirația din cauza efortului. A efortului și a fricii.

Păruse mai ușor în Cambodgia. Sau vedeam lucrurile așa doar când priveam retrospectiv? Încă îmi aminteam scene din noaptea aceea: cum făcusem curățenie în camera de hotel, cum căutasem pietre netede pe care să i le strecurăm în buzunare. Dar fusesem amorțită, atât de amorțită. O încetare bruscă a tuturor sentimentelor, ca și cum cineva ar fi stins lumina.

Adevărata oroare a venit abia după aceea, un cocon de durere.

Am simțit că-mi îngheață sângele în vine și m-am uitat în spate, spre mașină.

— N-ar fi trebuit să-l aducem cu noi?

— Ce? Kristen a dat puțin din cap. Em, mai întâi o să găsim un loc potrivit și o să săpăm o groapă. După aceea o să ne întoarcem și o să luăm rucsacul și toate cele. Ar fi ciudat să târâm toată greutatea aia după noi.

— Deci îl lăsăm în portbagaj și o să facem mai multe drumuri dus-întors? Nu cumva ne forțăm norocul?

— Aproape că am ajuns la stâncă. Hai să mergem. M-a strâns de braț, la început ușor, apoi suficient de tare ca să se învinețească, ca vasele de sânge de sub piele să se spargă. Hai. Să mergem.

Am oftat adânc, după care am întors lanterna înapoi spre deal.

Stânca era mult mai departe decât părea de jos; în întuneric abia dacă mai puteam să disting mașina sau drumul care șerpuia pe sub ea. Kristen a ajuns prima la bolovan și s-a sprijinit de el recunoscătoare. Era cam de înălțimea ei, la fel de lat pe cât era de înalt.

Am înfipt lopata în pământ, în fața mea. Am tras aer în piept, apoi mi-am pus un picior deasupra ei și m-am sprijinit cu toată greutatea pe el. Lama s-a înfipt în pământul sfărâmicios și eu mi-am pierdut echilibrul chiar înainte de a mă opinti și a scoate o lopată plină de sol nisipos. Mușchii dorsali mi s-au încordat și o așchie mi-a intrat în palmă. Mi-am examinat rana, apoi m-am grăbit să repet mișcarea ca să o ajung din urmă pe Kristen, care reușise deja să sape o groapă micuță.

Șcrâșți, vâââj. Șcrășți, vâââj. Iar și iar, ne-am tot înfipt lopețile în pământul arid și l-am lăsat să alunece într-o movilă care se făcea tot mai mare. Era o muncă grea, dar ritmică, de parcă am fi vâslit într-o canoe. Icneam în timp ce scoteam fiecare bulgăre de pământ și gemeam de fiecare dată când îl răsturnam peste movila care se tot mărea.

Înfige, scoate. Brațele au început să-mi tremure și durerea a început să se propage din coloana vertebrală de-a lungul spatelui și al umerilor. Pe palme mi-au apărut băsici, care mai târziu s-au spart, lăsând sângele usturător să se împrăștie prin șanțurile palmelor.

În jos și-apoi în lateral. Transpirația mi se scurgea pe sub sâni și pe spate, de-a lungul coccisului. Mușchii din jurul încheieturilor mă ardeau de parcă ar fi fost stropiți cu acid, iar lopata îmi tremura atât de tare încât trebuia să mă concentrez ca să nu împrăștii pământul în jur. Groaza amenința să mi se reverse printre coaste, dar am dirijat-o către mușchi, fese și cvadricepși, țipând în timp ce săpam, săpam, săpam.

Cerul începuse se schimbe. La început am crezut că doar mi se părea, dar când am îndreptat lanterna spre ceasul de la mână – până și această mică mișcare era dureroasă pentru brațul meu suprasolicitat – am văzut că se transforma cu adevărat. Stelele păleau, de parcă ar fi fost programate. Dimineața se apropia. Nu foarte curând, dar nici mult nu mai era.

— Trebuie să săpăm mai repede, am spus, gâfâind. Nu putem căra nimic aici sus în timp ce oamenii conduc spre serviciu.

— Cred că e destul de adâncă. Și-a sprijinit palmele pe mânerul lopeții. Este suficient loc. Hai să o facem acum. Nu va fi niciodată o groapă perfectă.

Dar era oare îndeajuns de adâncă? Sau corpul va rămâne chiar la suprafață, în așteptarea unui câine, a vântului sau a unui torent apărut pe neașteptate, care să sape în stratul superficial de deasupra? O pală de vânt a trecut pe lângă noi, iar corpul transpirat mi s-a chircit din cauza aerului rece ca gheața. Nu mai era timp. Am scăpat lopata din mână cu un zgomot surd. Kristen a făcut la fel și am plecat în goană spre drum, în timp ce călcâiele noastre aruncau bulgări de pământ în urma noastră. Spatele și brațele îmi erau în flăcări. Știam că aveau să mă doară foarte tare.

Lui Kristen i-a luat o clipă ca să găsească cheia și încă una ca să nimerească butonul care deschidea portbagajul.

Acesta s-a ridicat instantaneu, vesel, deschizându-se larg, și apoi coborând din nou pe jumătate.

Paolo încă era acolo, o priveliște ciudată, în stil Dalí: un rucsac cafeniu uriaș din care creșteau două picioare. O grămadă de haine boțite îi înconjurau gleznele și pantofii, împingându-i picioarele într-o ciudată ipostază disco. Gândurile m-au năpădit înainte să le pot opri. Oare îi plăcuse lui Paolo să danseze? Să alerge? Să se cațăre pe stânci sau să-și tortureze mușchii pedalând pe bicicletă la munte? Cum se alesese cu aceste gambe musculoase, cu acești cvadricepși proeminenți? Stomacul mi-a fost cuprins de convulsii și un val de isterie s-a rostogolit prin mine. M-am prins cu mâinile de bara de protecție a mașinii și m-am sprijinit de metalul rece.

— Vom folosi din nou perdeaua de duș, da? m-a întrebat Kristen, dezlipind din nou colțurile din plastic. Asigură-te că sunt toate hainele aici, ca să putem căra totul deodată.

Am dat din cap. Corpul îmi era cuprins de crampe de la cât săpasem; mușchii de pe spate îmi zvâcneau, degetele îmi erau țepene și o durere arzătoare mi se întindea de-a lungul gâtului. Majoritatea hainelor lui Paolo erau îngrămădite în jurul picioarelor lui păroase, dar câteva alunecaseră dincolo de perdeaua de duș, așa că le-am înșfăcat și i le-am îngrămădit peste genunchi.

Toate astea sunt doar o pauză ciudată de la realitate; ești pe cale să pătrunzi într-o buclă temporală alternativă și să te întorci din nou printr-o gaură de vierme când se termină totul. Acesta este un proiect care trebuie gestionat, o problemă care trebuie rezolvată. Continuă. Continuă. Continuă.

Mi-am tras manșeta cămășii peste palma însângerată și am apucat colțurile perdelei de duș. Antebrațele îmi urlau de durere, implorându-mă să nu-l ridic. Am încercat să respir adânc și am sfârșit într-o tuse astmatică.

— Ești bine? m-a întrebat Kristen, iar eu am dat din cap că da. M-a privit în ochi. Bine. La trei.

Doare, mă doare, mă doare. Kristen conducea, ezitând și uitându-se în spate de parcă ar fi fost urmărită. Brațele mi-au cedat după un sfert de drum, la fel și ale ei, adrenalina fiind incapabilă să contracareze greutatea pe care o căram, așa că l-am lăsat jos și am început să ne scuturăm încheieturile. A durat o eternitate. Poate că erau în jur de treizeci de metri, dar a fost cea mai lungă drumeție din viața mea, cu tot corpul pulsându-mi de durere, ca după o gigantică înțepătură de albină. Nu reușeam să ne sincronizăm ritmul, ne precipitam, după care ne opream dintr-odată, ca niște prieteni ce cară o canapea pe scări. Când am ajuns la bolovan eram atât de nerăbdătoare și de

epuizate încât ne-am împiedicat, ne-am clătinat și aproape că l-am scăpat.

— Repede, acum.

Am ajutat-o să ridice perdeaua de duș și să-i răsturnăm conținutul în groapă; am împrăștiat hainele, înghesuindu-le în părțile cele mai adânci ale mormântului. Kristen a luat o lopată și eu am luat-o pe cealaltă, de pe marginea mormântului. Partea asta a fost și mai grea, tot ce aveam în minte era un țipăt strident, repetat în buclă. Gemeam amândouă în timp ce îl îngropam, strigătele noastre devenind aproape carnale și vrednice de milă în timp ce ne forțam trupurile zdrobite să coopereze. Când am terminat, Kristen a netezit pământul cu dosul lopeții. Acum arăta ca o movilă ușor curbată, o denivelare în noapte.

Ne-am grăbit să coborâm dealul în timp ce în zare cerul începea să se decoloreze. Am cules câteva crengi de lângă drum și ne-am repezit înapoi la stâncă, măturând urmele și locurile în care alunecasem.

Ne-am prăbușit în mașină și am trântit portierele. Preț de o clipă Kristen a închis ochii, cu capul sprijinit de tetiera mașinii.

— Crezi că va arăta ciudat la lumina zilei? Am aruncat o privire pe geam. Oare pământul va avea o altă culoare acolo unde am măturat?

Kristen a tăcut multă vreme.

— Nu știu ce să-ți spun, Emily. Nu mai e nimic altceva de făcut. Mâna ei a țâșnit și a pornit mașina, după care am început lungul drum înapoi.

Fără Paolo în portbagaj, mașina părea mult mai ușoară.

Capitolul 9

Era aproape șase dimineața, iar cerul se lumina cu o viteză alarmantă. Pe drum am trecut pe lângă trei mașini cu faruri ca niște ochi în lumina slabă a dimineții: un camion, un sedan și o camionetă care trăgea o remorcă în care se aflau patru bărbați, ce își țineau strâns batistele la nas. De fiecare dată am privit în jos, dorindu-ne să nu atragem atenția. În cele din urmă am virat în mica noastră parcare. Era încă frig, dar și ceață, așa că ne-a pătruns umezeala. În lumina ca de purgatoriu de dinainte de răsărit, am cărat lopețile până la șopron. Kristen m-a strâns de umăr când o fereastră s-a luminat în apropiere (într-o altă pensiune, cred?), dar s-a întunecat la loc după câteva secunde și m-am apucat din nou să înșurubez încuietoarea.

Pe ușa glisantă strălucea rouă, când ne-am strecurat înapoi în apartamentul nostru. Am simțit că un cuțit îmi străpunge pieptul când mi l-am imaginat din nou acolo: cu gambele ițindu-se din spatele canapelei, cu sticla de vin mânjită cu roșu, dar altfel intactă după ce câștigase concursul de rezistență împotriva craniului lui Paolo. Trebuie să fi fost una dintre acele întâmplări – un centimetru mai sus, mai jos sau în lateral și acum ar fi fost în viață.

M-am uitat la Kristen și am simțit o undă de compasiune. Era încă atât de puternică, cu siguranță mai puternică decât fusesem eu în Cambodgia, și trecuseră doar câteva ore de când Paolo o amenințase cu moartea.

— Ajută-mă să termin de făcut curat.

Kristen a cotrobăit în chicinetă, apoi mi-a întins un prosop de vase. Am răscolit camerele în căutare de produse de curățenie și cum nu am găsit niciunul ne-am pus în comun propriile resurse: demachiant, șervețele pentru mâini, săpun, Purell. Ziua s-a crăpat ca un ou, lumina soarelui s-a izbit

de ferestre și apoi a năvălit înăuntru cu o neașteptată vigoare. Am lustruit și am periat, am șters tăcute și concentrate orice urmă, fiecare în iadul ei personal. Am frecat perdeaua de duș în cadă, gelul de corp transformându-se într-o spumă maro și roșie pe plasticul colorat, apoi am agățat-o la locul ei. Era oare de ajuns? Chiar ne puteam aștepta să nu lăsăm urme dacă nu aveam nici măcar produse de curățenie adecvate?

Am aprins cu o brichetă resturile de ziare pe care le îngrămădiserăm în șemineu. După ce s-au aprins lemnele și apoi câțiva bușteni, am adăugat pe rând lucrurile lui Paolo: pașaportul, jurnalul, portofelul și telefonul. Am tușit în timp ce se încolăceau într-un morman inform, care putea îngrozitor; Kristen a deschis o fereastră și a împrăștiat fumul urât mirositor. Când lucrurile lui Paolo au devenit doar o grămăjoară compactă și negricioasă, am turnat apă peste ea.

— O iau eu, a anunțat Kristen după ce acesta a încetat să mai sfârâie. A înfășurat-o într-un ziar pe care l-a băgat apoi într-o pungă goală de chipsuri. O să scap de ea când ajung acasă.

•

Trebuia să păstrăm aparențele, trebuia să ne punem valizele în portbagaj și apoi să ne târâm pe hol, pentru micul dejun. La urma urmei, reușisem să ajungem la micul dejun în fiecare dimineață. Proprietarul era atât de mândru de el, de *desayuno delicioso* al lor, iar ultimul lucru pe care ni-l doream era să se întrebe cineva unde suntem. Ajunse acolo am privit cu repulsie tăcută coșurile cu chifle și farfuriile cu fructe colorate. Ne-am oprit la recepție pentru a preda cheia (*fuseseră foarte clari în legătură cu acest lucru la check-in, nu lăsați cheia în cameră*) și, brusc, am realizat că toată lumea se holba la mine, singurul traducător din zonă.

— *¿Cómo?* am întrebat, prea absentă ca să-mi amintesc modul politicos prin care să-i cer să

repete ce-a spus.

— *¿Cómo estuvo su estadía con nosotros*? a repetat ea prea repede, iar eu am clipit privind-o mult timp până am realizat ce voia să întrebe. Cum a fost șederea noastră la ei? Bună – șemineul romantic din apartament ne-a fost cu siguranță de folos când am avut nevoie să distrugem dovezile.

— *Muy bien.* Am forțat un zâmbet. *Gracias por todo.*

•

Drumul spre aeroportul din Santiago, până la mare și apoi spre sud, printre munți și mare, a durat șase ore. Monoton și maroniu, la fel de urât ca nămolul care simțeam că îmi acoperă sânul și creierul, ca teroarea și neîncrederea ce se coagulau în pieptul și în capul meu. Conduceam în direcția opusă celei în care fuseserăm dimineață – oare se întâmplase chiar în dimineața asta, oare chiar cărasem un mort în portbagaj? Cu toate astea, m-am trezit scrutând dealurile, încercând să disting urmele noastre, probabil șterse, sau poate mai evidente ca niciodată după măturatul nostru, ca o săgeată uriașă care indica drumul de la șosea spre mormânt. Mă durea tot corpul atât de tare încât simplul gest de a ridica mâna ca să-mi pun ochelarii de soare devenise un chin. *Zdrobită.* Cuvântul mi-a rămas în minte ca o placă stricată. Așa mă simțeam. Corpul meu, viața mea. Craniul fragil ca o coajă de ou al lui Paolo.

Un punct de belvedere ne-a apărut în față, iar Kristen a virat spre el și a abandonat mașina în parcare. Privea drept în față. Apoi, chiar când eram pe punctul să sparg tăcerea, ochii i s-au asprit și a scos un țipăt. Nu un țipăt – un răcnet, așa cum îți răspunde un copil când îl întrebi cum face leul. A răsunat în jurul mașinii, mi-a huruit în urechi, după care s-a oprit. L-a punctat cu un singur hohot de râs uimit. Apoi s-a întors spre mine, de parcă abia acum își amintise că eram și eu acolo.

Tresărind, am deschis cu greu portiera și am fugit spre marginea stâncii. Nimic altceva decât munți bruni, roșietici în lumina dimineții, cât vedeai cu ochii. Din mine s-a revărsat o tânguire înăbușită și plină de jale, dar și puternică în același timp, până când am stors tot aerul din fundul plămânilor, împroșcând în jur cu salivă, și m-am oprit. Kristen a apărut lângă mine, și-a umplut pieptul cu aer și am răcnit împreună. Țipetele noastre erau cumva în armonie, cu aceeași intensitate stranie a unui auuum de grup la ora de yoga. Am ascultat ecoul și mi-am imaginat undele sonore zguduind celulele lamelor, ale tatuului, ale vigoniilor și ale pumelor din Patagonia, aflate la kilometri distanță de acest loc.

De parcă țipetele noastre l-ar fi înfuriat, cerul s-a învinețit și ne-a scuipat, la început cu o burniță fină care s-a transformat rapid în ploaie torențială.

Kristen a zâmbit pentru prima dată după foarte mult timp.

— Ploaia va spăla orice urmă că am fost vreodată pe deal, a spus ea.

Sau poate că va spăla pământul cu care l-am acoperit. Mi-am ridicat fața spre ploaie, apoi am urcat din nou în mașină. Kristen mi-a strâns ușor umărul cu mâna înainte de a răsuci cheia în contact și a reveni pe șosea. Afară, picăturile gâdilau rândurile dese de legume și de arbuști de culoarea mușchiului. Am văzut apa de ploaie strângându-se într-un șuvoi, o venă maronie care își croia drum la vale.

Am respirat adânc. Am ales să o cred pe Kristen.

Poate că nu fusesem niciodată acolo.

Capitolul 10

La aeroport am fost tăcute, mișcându-ne ca niște roboți în timp ce returnam mașina închiriată. Nu a existat nicio inspecție; a trebuit doar să introducem cheile printr-o fantă. Am verificat din nou să nu fi rămas vreo urmă de pământ pe bancheta din spate sau pete de culoarea rubinului în portbagaj. Am căutat, și am căutat, și am căutat, simțind anxietatea ca o mâncărime într-un ungher ascuns al minții mele. *Oare ne vor prinde*?

La coada lungă și întortocheată de la controlul de securitate Kristen privea în gol, iar eu o urmăream. Era tot frumoasă, în ciuda lipsei de somn, cu părul prins într-un coc dezordonat, cu lentilele de contact schimbate între timp cu ochelari cu o ramă metalică subțire, care îi ajungeau până sub pomeții înalți și care o făceau să arate mai degrabă sexy decât a ochelaristă banală. O distincție clară pe care nu reușisem niciodată să o definesc.

— Oh, Doamne!

Chiar deasupra liniei maxilarului avea o pată de sânge uscat. Sângele lui Paolo. Mi-am lins degetul mare și am încercat să i-o șterg, dar ea m-a îndepărtat.

— E o aluniță, Emily, s-a răstit ea, acoperindu-și obrazul. Ce naiba e în neregulă cu tine?

Totul. Totul părea în neregulă. Febra musculară se instala doar pentru a lua locul durerii acute și chiar și gestul pe care-l făcusem ca să ating fața lui Kristen mi-a provocat un spasm dureros.

— Eu… Am crezut că e… nu contează. Amândouă făcusem câte un duș rapid înainte de micul dejun pentru a scăpa de murdărie și de transpirație. Bineînțeles că nu mai era sânge pe fața lui Kristen.

Asta o va distruge. Am simțit cum mi se strânge inima și m-am întors cu spatele, clipind des ca să-

mi ascund lacrimile. Ea încă nu realiza, încă făcea pe tipa dură, încă reușea să-și păstreze calmul, dar atacul lui Paolo îi va otrăvi sufletul, așa cum atacul lui Sebastian îl otrăvise pe al meu. Eram un vârtej de emoții, frică și consternare, și o epuizare profundă, până la os, dar un gând a reușit să răzbată prin toate astea ca un fulger în furtună: cea mai bună prietenă a mea, puternică și frumoasă, era pe cale să fie distrusă. Încolțită și lovită, abia de curând conștientă de vulnerabilitatea ei, mitul curajului ei de neclintit s-a spart ca un balon. Mi-am mijit ochii. *Du-te naibii, Paolo.*

Pentru că nu o rănise doar pe Kristen. Distrusese și altceva. Apăruse de nicăieri exact când mă simțeam din nou eu însămi. Când relația mea cu Kristen era din nou caldă, sigură, corectă. După oroarea din Cambodgia, călătoria asta ne adâncise prietenia, făcând să pară că noaptea aceea cu Sebastian nu a existat de fapt niciodată.

Dar acum… ei bine, cum aș putea să o mai privesc vreodată fără să văd mormântul care se adâncește, pașaportul care se zvârcolește în foc ca o ființă vie, sângele lui Paolo care îi pătează gâtul? Cum ar putea vreuna dintre noi să meargă mai departe, sub presiunea așteptării de a fi prinse?

Kristen, care și-ar risca viața pentru prietenii ei. Kristen, care mi-a gătit supă de pui cu lămâie și m-a lăsat să dorm în patul ei în timpul facultății, când abia mă despărțisem și eram singură pe lume. Kristen, care m-a refăcut ca pe un puzzle, care a vorbit cu mine ore și ore la telefon după episodul din Cambodgia, până când am putut în sfârșit să mă eliberez din sacul de dormit al terorii și să mă întorc tiptil înapoi în lume, păție inimaginabilul. Eu mai trecusem prin asta cu Sebastian și cu Ben, dar acum știa și ea cum e să fii pedepsit pentru că îți imaginezi că lumea e la fel de sigură și bună ca a ta.

Ne-am luat bagajele și ne-am așezat la altă coadă, pentru controlul pașapoartelor. Aici, bătăile

inimii mi s-au întețit nebunește – vor citi pe fețele noastre, se vor prinde.

— Care a fost scopul vizitei dumneavoastră? m-a întrebat chipeșul ofițer chilian de la controlul de frontieră, deși completasem deja formularul.

M-am înecat cu cuvântul:

— Plăcere.

A răsfoit mai multe pagini albe și mi-a ștampilat pașaportul pe una dintre cele goale de la sfârșit.

— Să aveți un zbor plăcut.

Un moment de tăcere într-o cafenea proastă, apoi a venit timpul să ne despărțim. Kristen m-a îmbrățișat strâns, după care mi-a dat drumul, încă ținându-și mâinile pe umerii mei, privindu-mă adânc în ochi. M-am întrebat dacă aceasta va fi ultima noastră călătorie, fără Maroc, Georgia sau Turcia. Dacă noaptea de dinainte ne spulberase pofta de a hoinări pe termen nelimitat.

— Te iubesc, a spus ea, coborându-și bărbia. Dă-mi un semn când ajungi acasă, bine?

— Și eu te iubesc, am murmurat, iar ea a tresărit puțin în timp ce dădea din cap. Apoi mi-a dat drumul, s-a întors pe călcâie și a plecat fără să se uite înapoi. M-am simțit ușurată, apoi extrem de tristă din cauză că ne despărțeam în această notă, din cauza nerăbdării mele ca acest coșmar să se termine. Mi-aș fi dorit să mă pot furișa înapoi în noaptea trecută, înainte să se întâmple ceva grav, când ne arătam una alteia stelele rontăind porumb și alune și simțeam că lumea era locul nostru de joacă.

•

Zborul până în Atlanta a durat zece ore și, din penultimul rând, corpul meu a zvâcnit cu putere de-a lungul fiecăreia dintre ele. Părea cumva corect, de parcă groaza, vinovăția și tristețea mea ar fi luat formă fizică, mi-ar fi străbătut mușchii, mi-ar fi iritat terminațiile nervoase, mi-ar fi răsucit tendoanele. Doamne, doare. Fusese atât de rău după Cambodgia? Nu. Fusesem atât de amorțită

din cauza atacului încât creierul meu nu mă lăsase să simt toate astea, durerea, suferința. Corpul lui Kristen trebuie să se fi simțit atunci ca al meu acum, tot numai agonie și durere. Însă ea nu a adus niciodată vorba despre asta. Doamne, ce prietenă altruistă, cu toată atenția ei îndreptată spre mine, spre durerea mea, spre zbaterile mele de a rezista.

După o eternitate, am aterizat pe pistă și m-am grăbit să verific știrile: încă nimic despre dispariția unui turist cu rucsac. Dar situația se putea schimba în orice moment. Așa arăta viața mea acum, așteptând în fiecare moment ca inevitabilul să se întâmple.

M-am târât pe culoar observând mizeria pe care o lăsasem în avion. O sută cincizeci de metri de balamuc, un întreg avion răvășit, în timp ce noi ne îndepărtam cu pași mari de imensul nostru coș de gunoi din tinichea. Pături încâlcite și mototolite, verdețuri flasce și roșii cherry rătăcite și zdrobite pe culoare, gunoaie împrăștiate pe post de artă stradală pe fiecare suprafață disponibilă. Suntem cu toții și fiecare dintre noi dezgustători. Facem mizerie și apoi plecăm.

Doar că Paolo și-a plătit păcatele cu viața. Ce era cu vocea asta stupidă care se grăbea să-l compătimească pe Paolo, un individ rău, un posibil violator? Înainte de a reuși s-o opresc, mi-am amintit de picioarele lui fără viață, de pielea rece și aspră alunecându-i peste oase și tendoane în timp ce îl rostogoleam peste perdeaua de la duș. Oare avea acasă o prietenă pe care o înșela? Un prieten, într-un loc oarecare pe glob, care plănuia să-l întâlnească peste câteva luni și care se întreba de ce nu mai răspundea Paolo pe WhatsApp?

Am renunțat la gândurile astea în timp ce așteptam să ajung din nou la controlul pașapoartelor. Bine ați venit în America, anunța un banner. Mai aveam de făcut un zbor, dar reușisem. Reușisem să ies din Chile. Nu-mi venea să cred, mă așteptam din clipă în clipă să mă trezesc și să

descopăr că eram încă în aeroportul din Santiago, simțindu-mi bătăile inimii în vârful degetelor.

Ajunsă în fața porții de îmbarcare m-am așezat pe un scaun din stofă uzată și am desfăcut un baton de granola; avea gust de nisip. Mintea îmi tot fugea la ploaia bruscă din deșert, așa cum nu te poți stăpâni să tot atingi cu limba un dinte care te doare. Nu ar fi avut cum să înlăture pământul de pe mormântul pe care-l săpasem atât de superficial, nu-i așa? Nimeni nu l-a remarcat pe Paolo stând de vorbă cu noi pe terasă aseară, nu-i așa? Cele două englezoaice cu păr lucios, barmanul care m-a văzut speriată din cauza portofelului dispărut… oare atrăsesem atenția vreunuia dintre ei? Fereastra care s-a luminat când am stins lanternele și am pus lopețile înapoi în magazie a fost o coincidență, nu un martor, nu? Curățasem suficient de bine podeaua apartamentului? O văzusem doar în lumina slabă a dimineții, dar dacă soarele de la amiază, care lumina ca un reflector, dădea la iveală pete de sânge care nouă ne scăpaseră?

Telefonul mi-a bipăit și am clipit aproape un minut încercând să deslușesc textul, până când, în sfârșit, a început să aibă sens. Aaron care își amintise, plin de drăgălășenie, data întoarcerii mele: „Călătorie liniștită! Îmi dai un semn când ajungi?”

Disconfortul îmi zbârnâia prin mâini și prin picioare. Dorința de a-l vedea, de a-l săruta era viscerală, dar… dar ce se va întâmpla cu noi acum? Avusesem dintotdeauna probleme să-mi afișez vulnerabilitatea când venea vorba de băieți: nu eram dispusă să mă entuziasmez în privința lor sau, în rarele ocazii în care mă lăsam dusă de val, eram pregătită ca totul să se termine. Și acum? Cum aș putea să mă deschid și să fiu sinceră câtă vreme acest secret uriaș mă înconjura ca un șanț de cetate? Sigur, nu-i spusesem nimic despre Cambodgia, dar când începusem să ne întâlnim,

atacul lui Sebastian făcea deja parte din trecut, țesutul era cicatrizat și sensibil, dar era acolo, deasupra unei răni despre care nu voiam să vorbesc. Să nu-i spun despre această traumă proaspătă, despre această grozăvie de netăgăduit și foarte prezentă era ceva complet diferit.

Aaron credea că eram doar o fată obișnuită din Midwest, blândă și dulce. Chiar puteam să-l mai privesc în ochi pretinzând că totul era normal? Reușisem să scap în sfârșit de coșmarurile și atacurile de panică legate de Cambodgia, și acum Paolo deschisese o trapă și mă aruncase din nou în pătratul cu numărul unu. Eram supărată, iar asta mă făcea să mă simt inconfortabil. Fetele drăguțe nu se plimbă cu furia clocotindu-le în piept. Cu sânge pe mâini și pământ sub unghii, după ce participă la propria lor poveste de groază nocturnă.

În jurul meu, toată lumea era prea zgomotoasă, prea agitată – copiii țipau și se cățărau pe tot ce le ieșea în cale, oamenii zbierau în telefoane, adolescenții chicoteau, o mamă țipa. Pe un ecran se difuzau știrile, fără să se uite cineva la ele: incendii de vegetație în Amazon, un atac cu drone în Siria. Auzisem odată că știrile TV ajung cu întârziere în aeroporturi, pentru a le putea întrerupe în caz că apărea vreuna despre un avion deturnat sau un terorist aflat într-un aeroport. Editează transmisiunile pentru a reduce isteria în masă. Poate că se întâmpla ceva chiar acum în aer, deasupra noastră.

Să editezi fluxul pentru a reduce isteria în masă. Era ceva ce aș putea să fac și eu în cazul isteriei mele? Să elimin cumva amintirile aflate la un an distanță care amenințau să-mi prăbușească lumea? Mi-aș fi dorit să existe o cale, ceva în genul celei din *Eternal Sunshine,* prin care să pot să șterg amintirea evenimentelor pe care le-am trăit. Poate că aș reuși să învăț să le compartimentez. Să mă prefac în preajma colegilor mei, a prietenilor mei că totul e în regulă. La întâlnirile cu Aaron.

Doamne, îmi doream atât de mult să fiu normală în preajma lui, să glumesc cu el, să îl îmbrățișez, să îl sărut și, da, să fac sex cu el ca o persoană normală, nu ca femeia distrusă, precaută și secretoasă care devenisem. De acum, de două ori mai distrusă, precaută și secretoasă. Am simțit cum mi se strânge stomacul și mi-am deblocat telefonul.

— Hei! Aterizez în jurul orei 5, așa că va dura o eternitate să ajung acasă prin trafic, am scris. Ce mai faci?

Normalitatea. Trebuia să păstrez normalitatea, trebuia să mă comport de parcă nimic nu era în neregulă. De parcă nu aș fi acoperit cu pământ un nenorocit de cadavru în nordul Chile.

A început să-mi scrie imediat înapoi. „Bun! Abia aștept să-mi povestești despre vacanță. Să ai parte de un zbor minunat!”

I-am răspuns cu un emoticon cu niște mâini împreunate pentru rugăciune și unul cu o față zâmbitoare și mi-am aruncat telefonul în geantă. Mi-am apăsat cu putere orbitele sub care urla o durere de cap îngrozitoare.

O echipă de fotbal alcătuită din puștani se îmbrâncea în sala de așteptare. Unul dintre adolescenți a scos o minge, iar eu m-am uitat prostește la ea cum se rostogolea pe lângă piciorul meu. În cele din urmă antrenorul lor le-a strigat să se liniștească, iar ei s-au așezat într-un cerc mare, blocând fluxul de călători care trecea pe lângă ei, și au început să joace cărți.

Vocea aia blestemată și-a făcut din nou apariția. Oare Paolo jucase fotbal în copilărie? *¿Fútbol?* Când va observa mama lui că lipsește? Prietenii lui? Avea oare bilet de întoarcere în Spania, un zbor cu sens unic care să încheie anul lui de vacanță?

Nu. Paolo nu merita remușcările mele. Paolo nu era cu nimic diferit de Sebastian: un tip rău, al cărui spectru continua să mă bântuie pe la colțuri de stradă întunecate și nu eram tristă să știu că nu

mai era prin preajmă. Sebastian mă lăsase cu vânătăi și zgârieturi și, în plus, cu o frică ce încă reverbera, un gheizer de teroare peste care nu reușisem să trec și despre care nu puteam să vorbesc. Inima mi s-a strâns din nou. Kristen habar n-avea ce o așteptа.

Zborul a fost scurt, pe un scaun la fereastră de unde nu am văzut nimic altceva decât o pătură de nori cenușii dedesubt. Bărbatul de lângă mine mi-a împins cotul sprijinit pe cotieră, așa că mi-am strâns brațele în jurul pieptului. Când am început să coborâm, în timp ce în urechi auzeam pocnete slabe, îmi venea să plâng de bucurie. *Aproape acasă.*

Am coborât șchiopătând din avion și m-am îndreptat spre ieșire, trecând pe lângă magazinele de suveniruri care vindeau brânzeturi și tricouri cu sloganuri centrate pe Milwaukee: ȚINUTUL CELOR BUNI și CONSUMAȚI ALCOOL CU WISCONSIBILITATE sau FATĂ NUMA' BUNĂ DIN VEST. Iac. Aaron mă suna și i-am respins apelul în timp ce-mi croiam drum prin înghesuiala din zona de recuperare a bagajelor. După care mi-am auzit rostit numele undeva în spatele meu și m-am răsucit.

Inima mi-a înghețat. Paolo se îndrepta spre mine, câștigând teren în timp ce se strecura printre cărucioarele de bagaje și mulțimea de oameni. *Mă urmărea.*

A dispărut în spatele unei grămezi de valize și am rămas privind îngrozită, așteptând să iasă prin partea cealaltă. Am văzut străfulgerare de păr și de piele închise la culoare, după care m-a privit drept în față.

M-am simțit ușurată, dar apoi am simțit un gol în stomac.

Nu era Paolo.

Era Aaron.

Capitolul 11

Mi-am adunat toată energia rămasă și i-am zâmbit. Gestul m-a făcut să-mi doresc să izbucnesc în plâns – era fals, dificil, epuizant.

— Ce cauți aici? l-am întrebat.

— M-am gândit să-ți fac o surpriză, mi-a răspuns. Eram oricum în Jefferson Park. Și mi-am spus: cui nu-i place să fie luat de la aeroport?

Mi-am întins și mai mult zâmbetul.

— E atât de drăguț, dar nu trebuia. Mulțumesc.

— N-ai pentru ce. Mașina mea e în direcția asta.

A apucat mânerul valizei și a pornit. I-am privit părul castaniu dezordonat, ochelarii cu ramă de plastic, buzele subțiri arcuite într-un zâmbet strâmb. Era chiar mai drăguț decât îmi aminteam, mai bine proporționat, de parcă săptămâna petrecută departe de el ar fi șlefuit muchiile imaginii mele mintale despre el. Am simțit o zvâcnire în stomac: câțiva fluturi care încercau să zboare, împovărați de evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore.

— Deci, cum a fost zborul?

— Oh, bun. Primul avion a avut întârziere, dar oricum am avut o escală lungă, așa că…

Ne-am apropiat de un lift și el a apăsat pe buton.

— Mor de nerăbdare să aflu totul despre Chile. Măcar așa, un rezumat. Trebuie să fii moartă de oboseală, o să te duc direct acasă, nu-ți face griji.

— Oh, slavă Domnului. Mi-am acoperit rapid gura cu o mână și el a chicotit. Îmi pare rău, sunt atât de deconectată de realitate. Nu am dormit în niciunul dintre avioane.

Ușile liftului s-au deschis și am intrat.

— Ai febră musculară? Pășești destul de ciudat.

— Da. Noi… am fost într-o drumeție obositoare. Se pare că nu sunt chiar în cea mai bună formă. Creierul meu acoperit de pâclă a făcut scurtcircuit în timp ce mă uitam la reflexiile

noastre neclare de pe ușa din metal. Arătam ca naiba – cu pielea grasă, ochii umflați și părul vâlvoi –, dar eram prea obosită ca să-mi pese. Prea obosită ca să mă panichez; voiam doar să plâng. *Aaron vrea să audă despre Chile,* se jeluia în mine o voce ca de preșcolar în pragul colapsului.

M-a apucat de mână și a zâmbit uitându-se la vârful degetelor mele.

— Trebuie să fi fost o drumeție dată naibii, încă ai pământ sub unghii! Am încercat să-mi retrag mâna, dar el mi-a întors-o: bășici proaspete îmi acopereau palma. La naiba! Pe ce fel de potecă ai fost?

Inima îmi bătea cu putere, astmul îmi zgâria plămânii. Eram răvășită, murdară și plină de vânătăi după noaptea petrecută pe coasta muntelui. Mi-am smuls mâna când ușile liftului s-au deschis.

— Eiii, ne-am chinuit să ne cățărăm pe niște stânci. Cu siguranță ar fi trebuit să port mănuși. O să mă doară o vreme.

Aaron a ieșit primul cu valiza mea.

— Îmi place cățăratul pe stânci. Am atâtea întrebări. Care a fost partea ta preferată din vacanță? Cel mai bun lucru pe care l-ai mâncat, cel mai tare lucru pe care l-ai făcut? Cel mai ciudat lucru pe care l-ai văzut? Oh, e pe aici. Am virat brusc la stânga.

Cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut: o sticlă de vin mânjită cu roșu, de parcă lichidul din interior ar fi răzbătut la suprafață. Un cap zdrobit, sângele care se închega pe podea. Rucsacul impermeabil din care ieșeau niște picioare păroase, musculoase și nemișcate.

— Sunt… Doamne, îmi pare rău, sunt atât de obosită încât abia pot forma propoziții.

— O da, te înțeleg perfect! A apăsat un buton și mașina lui a bipăit și a clipit. Mi-a pus valiza în portbagaj și s-a strecurat să deschidă ușa de pe partea pasagerului. Doamne, avea atât de multă grijă de mine, de parcă aș fi meritat. Bunătatea lui

a făcut ca disconfortul pe care deja îl simțeam în interiorul meu să crească dintr-odată.

— Ți-am adus un croasant de la magazin, a spus el, strecurându-se pe scaunul său. Ar trebui să fie lângă picioarele tale. Și în buzunarul de la ușă găsești apă.

— Oaaau. Mulțumesc, Aaron. Am încercat să intru cu grijă, dar cvadricepșii mi-au cedat și m-am prăbușit pe scaun de la înălțime. Am smuls o bucată din croasant și am băgat-o în gură, dar limba îmi era la fel de uscată ca pământul pe care îl săpasem azi-noapte.

Și Ben se purtase așa la începutul relației noastre; pe atunci eram liceeni, crescuți în spiritul politicos al Vestului Mijlociu, iar el se remarcase din majoritatea gălăgioasă deschizându-mi ușa și plătind pentru conurile din vafă pline ochi cu înghețată la o gelaterie de lux. Îi eram absolut datoare lui Aaron să fiu recunoscătoare, politicoasă, fermecătoare. În schimb, tot ce îmi doream era să mă ghemuiesc și să dorm trei până la cinci zile, cel puțin.

A băgat mașina în marșarier.

— Deci Chile te-a făcut praf? Te-ai distrat cu, ah… Kristen?

— Bună memorie! Am înghițit în sec. Mi-am imaginat-o în aer chiar în acest moment, închisă în propriul ei corp dureros. Da, o grămadă de… alergătură. Îmi simțeam colțurile gurii grele, de parcă le-ar fi tras în jos niște bolovani, dar le-am ridicat. Nu vreau să crezi că nu mă bucur să te văd.

— Dar o să te bucuri și mai mult când o să-ți vezi patul. Hai să facem ceva în privința asta. A apăsat un buton de pe bord și muzica clasică a început să se reverse din boxe. Google Maps spune că mai avem douăzeci și cinci de minute până ajungem la Fifth Ward. O să te trezesc când suntem pe-aproape. Ce zici, ești de acord?

— Ești prea bun cu mine, am murmurat, și vorbeam serios. Am crezut c-o să-mi fie imposibil

să ațipesc, dar după câteva minute dormeam dusă.

Pe alee, i-am mulțumit lui Aaron și i-am dat un pupic de rămas-bun, după care m-am îndreptat împleticindu-mă spre ușa din față, ca un naufragiat care se apropie de țărm. Aș fi fost în stare să mă arunc în genunchi și să sărut covorul de la intrare. În schimb, am început să scormonesc prin geantă și prin rucsac, fiindcă habar n-aveam pe unde îmi zăpăcisem cheile.

Odată intrată în casă am coborât jaluzelele ca să împiedic lumina de după-amiază să pătrundă înăuntru și tocmai mă pregăteam să sting veioza când telefonul a vibrat pe noptieră.

Kristen. Inima mi-a tresărit la vederea numelui ei. Era bine? Avea nevoie de ajutorul meu? Am citit mesajul cu ochii întredeschiși: „Am aterizat! Tu ai reușit?”

„Tocmai am ajuns acasă! Imediat leșin”, i-am răspuns. Am strâns din buze, după care am adăugat: „Ce mai faci????”

Când mi-a răspuns și i-am citit mesajul, aproape că am scăpat telefonul din mână:

„Minunat! A fost o vacanță extraordinară. Deja mi-e dor de tine. Pupici”.

Ea în ce vacanță fusese? Dar apoi, în timp ce încă mi se făcea pielea de găină pe gâtul și umerii dureroși, mi-am dat seama dintr-odată. De fapt, avea grijă să existe dovezi scrise, menținând normalitatea. Să-i fie clar oricui ne-ar fi verificat conversațiile că totul fusese în regulă în *Călătoriile lui Kristen și Emily,* că nu se întâmplase nimic special. Se asigura că părem nevinovate. Mesajul era o mișcare inteligentă, dar din cauza lui îmi sărise somnul.

Așa că m-am holbat la tavan, enumerând în minte detaliile care ar fi putut să ne dea de gol. Fiecare în parte m-a lovit ca o pală înghețată de vânt, strălucitoare ca literele scrise cu suc de lămâie sub izbucnirea bruscă a luminii unui stroboscop: barul de pe terasă plin de lume,

englezoaicele brunete cu rucsacurile lor imense și zâmbetul până la urechi, sângele de pe podeaua apartamentului, fereastra luminată de lângă magazie, ploaia torențială ce cădea peste movila jalnică pe care o făcusem… prea multe riscuri, prea multe fire lăsate să plutească în voia lor ca să mai credem că Soarta ne va ierta a doua oară.

A doua oară. Ce mama naibii?

Făcusem asta și după Phnom Penh, rememorasem operațiunea noastră de mușamalizare și mă încordasem de fiecare dată când îmi suna telefonul, de fiecare dată când verificam ce mai e nou în buletinele de știri. Acum răsfoiam în tăcere și *acele* dovezi nenorocite care ar fi putut să mă condamne. Străfulgerarea blițului din momentul în care eu și Sebastian părăsisem barul… dacă… dacă cineva ar fi văzut fotografia, ar fi știut că am avut o legătură cu dispariția lui. Sau dacă trupul s-ar fi eliberat de pietre și ar fi fost găsit plutind la suprafața apei în Tonle Kak.

Anul trecut trecusem și prin trauma de a vedea sângele țâșnind din capul lui Sebastian: *Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te.* Și prin grozăvia suprarealistă a felului în care scăpasem de cadavrul lui. În amintirile mele lăptoase, oroarea a ieșit la suprafață din amorțeala în care mă aflam asemenea unei voci prin zgomotul de fond al unui radio. Mâinile parcă mi se desprinseseră de corp, reducând un tânăr la un pachet incomod. *Asta chiar s-a întâmplat.* Știam că trebuia să aleg – ori eu, ori el –, că noi am ales cea mai bună dintre opțiunile proaste pentru a rămâne în viață, în siguranță și libere, dar acea groază primordială îmi rămăsese gravată în psihic.

Și, pe deasupra, ca o dronă care bâzâia deasupra unei mulțimi mai tare decât un roi de albine, după Cambodgia nu-mi puteam reprima frica de un nou atac. Chiar și întoarsă în Wisconsin simțeam palma aspră a lui Sebastian zdrobindu-mi fața. Îi vedeam ochii limpezi, albaștri și furioși. Scopul planului

lui Kristen fusese să ne păstrăm libertatea, dar eu mă simțeam rănită și închisă într-o colivie, de parcă mi-ar fi răpit toată bucuria. După Phnom Penh am fost o umbră de om, așteptând, cerșind măcar o oră în care să mă simt din nou ca înainte.

Kristen mă acceptase ca pe o slujbă neplătită, cu normă întreagă, ascultându-mă când plângeam în hohote, încercând să mă distragă cu povești complicate. În cele din urmă, din fericire, un moment de ușurare a venit după cinci sau șase săptămâni, în timp ce revedeam împreună serialul *Buffy Spaima Vampirilor.* Când acesta ne-a declanșat o amintire amuzantă din liceu, m-am surprins tresărind în mijlocul unei fraze: *chiar acum, chiar în acest moment nu te gândeai la Chestia Aia. A* fost ceva trecător, dar îmi trezise speranța. Dacă am putea cumva să nu ne mai gândim la cele întâmplate și dacă acele perioade calme care apăreau sporadic între atacurile de panică s-ar putea lungi ca umbrele după-amiezii, poate că într-o bună zi aș fi bine din nou.

Și acum trebuia să reiau tot procesul acela îngrozitor de la zero?

Cu mâinile tremurânde, i-am răspuns ultimului mesaj: „Și mie mi-e dor de tine”.

În cele din urmă am căzut într-un somn adânc, agitat și zbuciumat. M-am trezit pe întuneric și am rămas trează tot restul nopții.

•

Biroul Kibble se afla într-un turn subțirel, de la începutul secolului trecut, pe Rogers Street și avea un lift străvechi care scârțâia și un agent de pază străvechi care scârțâia și nu-și ridica niciodată privirea de pe biroul de la recepție când oamenii veneau și plecau, nici atunci când îl salutam de două ori pe zi. Spațiului de lucru îi lipsea aerul high-tech multicolor pe care îl asociam cu start-up-urile; în schimb, era o aglomerare de birouri vechi, toate orientate în aceeași direcție, separate în cubicule prin niște pereți urâți și cenușii. Totuși,

cel puțin aveam cafea cu gheață la dozatorul din bucătărie, ferestre înalte cât peretele și podele acoperite cu parchet, care făceau ca activitatea de coordonare a lanțurilor de aprovizionare și lansarea de noi linii de producție pentru produsele de îngrijire a sistemului urinar al felinelor să fie dacă nu plăcute, cu siguranță tolerabile. Și exista o atmosferă democratică printre cei douăzeci și ceva de angajați. Singurul angajat al Kibble care avea un birou adevărat și numai al lui era Russell, fondatorul și directorul general, care era doar cu câțiva ani mai în vârstă decât mine.

În mod normal nu mă deranja să mă întorc la serviciu după vacanță, dimpotrivă, abia așteptam. Dar chiar în timp ce urcam cu liftul în prima zi, groaza mi-a inundat întregul corp. Mă gândisem să o sun pe Kristen înainte de serviciu, dar la Sydney era miezul nopții. Cum puteam să trec peste ziua de azi fără empatia ei tăcută, fără încrederea ei liniștitoare? Și, Doamne, cum mă puteam aștepta să fie acolo pentru mine când *ea* era cea care fusese atacată? Merita o prietenă care să o sprijine, așa cum mă bazasem eu pe ea după Cambodgia.

Când s-au deschis ușile liftului am pălit. Cum aș putea să stau la biroul meu zgâriat să verific foi de calcul când trupul lui Paolo se afla… *acolo,* putrezind sub un strat subțire de pământ, așteptând pe cineva să-l găsească?

— Bine ai venit acasă! Priya s-a grăbit să mă întâmpine, scuturându-și părul prins în coadă și încolăcindu-și brațele în jurul meu într-o îmbrățișare. Mă bucur atât de mult că te-ai întors.

Zâmbetul mi s-a întins ca o glazură pe toată fața. O cunoscusem pe Priya cu câțiva ani în urmă, în timp ce făceam voluntariat la o strângere de fonduri pentru o asociație de salvare a animalelor undeva prin apropiere; deși proprietarul apartamentului în care locuiam nu accepta animale de companie, îmi plăcea să urmăresc adorabila pagină de Instagram a adăpostului și am decis să-i

ajut ca voluntar în cadrul unui eveniment de o zi. Unul dintre organizatori ne repartizase dimineață în aceeași echipă, iar până la prânz eram deja prietene. Ea a fost cea care mi-a spus despre postul vacant de aici – era copywriter la Kibble.

— Mi-a fost dor de tine! i-am spus. Și ți-am adus ceva. Din poșeta mea s-a auzit clinchetul unei sticle de pisco în miniatură.

— A fost uimitor? A fost uimitor, nu-i așa? M-a condus până la biroul meu.

Zâmbetul mi s-a întins și mai mult pe față. Îmi venea să plâng. Deși trecuseră câteva zile, durerea cu care mă alesesem de la târât și săpat încă nu slăbise și se asorta cu senzația pe care o simțeam în piept: o durere generală ascuțită.

— A fost de neuitat, am reușit să spun, dar mă bucur că sunt acasă.

•

Nu puteam să mă abțin să verific întruna știrile. Simțeam un șoc de fiecare dată când actualizam CNN, ca atunci când pornești muzica și ai uitat volumul la maximum. Citeam și citeam în căutarea oricărei mențiuni despre o persoană dispărută. Știam că nu puteam să caut pe Google, nici măcar în modul de navigare privat, anul trecut Kristen îmi șuierase nervoasă că funcția de căutare nu era sigură, oricine îți știa adresa de IP putea să te depisteze.

Dar părea să nu se întâmple nimic. Colegii de serviciu s-au perindat pe la biroul meu să mă întrebe despre Chile, dar, așa cum se întâmplă întotdeauna în cazul întrebărilor despre vacanță, în realitate nu prea îi interesa ce făcusem. Urma o relansare a vânzărilor online de care trebuia să mă ocup. Puteam să-mi dedic doar vreo douăzeci la sută din atenție întocmirii programelor de producție și bugetelor, dar cel puțin erau douăzeci la sută cu care reușeam să mă gândesc la altceva decât Paolo.

Și-o fi dat seama familia lui că nu mai e? Oare îl caută?

•

În noaptea aceea am visat că eu și Kristen ne întorceam la Northwestern în vara dinaintea ultimului an de facultate, când am rămas în oraș și am subînchiriat un apartament dărăpănat pe strada Clark. În vis, ca și în amintirile mele, stăteam pe malul lacului privind apa neagră și emoționându-ne când cerul începea să devină indigo, iar stelele să se stingă. Nu suflam o vorbă, doar priveam cu uimire cum se strecura soarele prin orizontul lichid. Răsăritul de soare deasupra lacului Michigan… Reușisem să rămânem treze doar de trei ori în timpul ședерii noastre acolo ca să-l vedem, dar a fost întotdeauna special și personal, al *nostru.*

Apoi am deschis ochii și m-a copleșit realitatea dezastruoasă.

Am întins mâna după telefon. Reflexul de a vorbi cu Kristen era ca o mâncărime care te făcea să te scarpini și care revenea și mai puternic, era ca atunci când stăteam în cortul nostru din Uganda și simțeam pulsația zecilor de pișcături ale mușteloр țețe. Paolo îmi consuma toate gândurile și eu tânjeam după o eliberare, după șansa de a vorbi despre asta până la epuizare. *Încă mai crezi că suntem în siguranță? Oare am uitat ceva? Îți vine să crezi că toate astea chiar s-au întâmplat?* Dar, bineînțeles, nu puteam să spun nimic, Kristen nu voia să ne incriminăm la telefon. Am simțit cum secretul voia să evadeze, explodând ca un balon și ridicându-mi-se în gât.

Încă o zi de muncă. Am reușit cumva să particip la ședințe, am răspuns la e-mailuri și am ascultat bârfele din camera de odihnă. Am schimbat mesaje cu Aaron pe tot parcursul zilei, obișnuitele tachinări ale celor aflați la începutul unei relații, și m-am agățat de revărsarea de dopamină pe care o simțeam de fiecare dată când numele lui apărea pe

ecranul telefonului. Am stat cu Priya la coadă să luăm două porții de burrito vândute la suprapreț, ascultând poveștile ei despre întâlnirile avute prin Tinder. În tot acest timp, conștiința amenința să-mi acapareze gâtul și să strige cu voce tare: *Am îngropat un om scăldat în propriul lui sânge.* Și nici măcar atunci n-aș fi spus tot adevărul. Doar jumătate, un cadavru din două.

Plănuisem cu Kristen ca seara să vorbim la telefon. *Ai grijă să nu pomenești de „Chestia aia”, Emily, în caz că ne ascultă cineva.* Inima îmi bătea cu putere în timp ce stăteam pe canapea, cu căștile în urechi, așteptând.

— Hei, Em! Era atât de veselă. Și ce era cu vacarmul care se auzea pe fundal?

— Bună. Ești afară?

— Da, merg pe jos spre serviciu. Se aude foarte tare? Vântul s-a întețit, apoi s-a liniștit; în depărtare se auzea un claxon de mașină.

— E în regulă, te aud. Era prea multă lejeritate în faptul că făcea mai multe lucruri deodată în timp ce vorbeam pentru prima dată la telefon după episodul Chile. Ce mai faci?

— Bine. La muncă e groaznic. Mi-aș dori să fim în continuare împreună în vacanță.

M-am încruntat și m-am scufundat printre pernele din spatele meu.

— Îmi pare foarte rău că e nașpa la muncă. Dar ce mai faci *tu?*

— Foarte bine. Deci, uite, știu că ai spus că poate ar fi mai bine dacă am mai aștepta un an ca să mergem în vacanța aceea cu rucsacul în spate, dar ce-ar fi dacă am planifica-o pentru vara *mea?* Dacă începem să călătorim imediat după sărbători, vei scăpa de iadul care este Milwaukee în timpul iernii și am putea chiar să ne începem vacanța încă din Sydney, în ianuarie vremea e perfectă pentru surfing.

M-am bucurat că apelul nu era video, pentru că pe fața mea s-ar fi putut citi șocul. Se purta atât de

firesc. O iubeam pe Kristen, aș fi dat orice să fiu fizic alături de ea în acest moment, să ne procesăm împreună spaimele. Dar, în mod clar, când eram împreună exista ceva, ca un fel de far călăuzitor, care atrăgea spre noi lucruri îngrozitoare. Noi două călătorind singure eram un magnet pentru violență. De ce am mai risca asta vreodată? Și, la naiba, cum putea să se *gândească* să călătorească prin lume când acum câteva zile fusese atacată?

— Este… ceva la care trebuie să ne gândim, am spus cu mare grijă. Mi-e atât, atât de dor de tine. Dar… Am nevoie de puțin timp înainte să mă simt din nou pregătită să călătoresc. Înțelegi?

— Oh, e în regulă, a spus ea puțin prea repede și a schimbat subiectul. Am mai stat de vorbă câteva minute despre orice altceva în afară de Paolo, după care a ajuns la biroul ei. Am închis confuză și tristă.

Și profund tulburată.

Capitolul 12

Am stabilit cu Aaron să ne întâlnim la un bar cochet din cartierul lui. Am găsit loc de parcare pe o stradă laterală și am ieșit din mașină în întuneric, amintindu-mi imediat de reputația orașului Milwaukee care e un mozaic de străzi sigure și străzi mai puțin sigure, la doar câțiva metri distanță. Un bărbat cu o șapcă de baseball se sprijinea de un felinar și când am trecut pe lângă el mi-am ferit privirea. Dar apoi am auzit pași în spatele meu și inima a început să-mi bubuie, iar ghimpii adrenalinei să mă înțepe în picioare. Am accelerat ritmul și am traversat strada în fugă, după care am aruncat o privire peste umăr.

Nimic. Bărbatul o apucase pe un alt drum. Doar un tip care-și vedea de treabă, fără să știe că din cauza lui sistemul meu nervos era în flăcări.

M-am gândit la un monolog pe care îl văzusem la televizor, în care se spunea că durerea era un drept al femeilor dobândit încă de la naștere. Nu e greu să treci în revistă chinurile amețitoare la care ne supune viața: nașterea și durerile menstruale și apoi valurile de căldură sufocantă ale menopauzei. Noi facem tot posibilul să evităm durerea, dar bărbații aleargă către ea: războiul, și wrestlingul, și fotbalul care le sparge capetele, rănind fragila materie cenușie de dedesubt. Eroismul lor ține doar de felul în care își provoacă singuri durere, încercând să pară puternici.

Dar *frica,* frica te motivează cel puțin la fel de intens ca durerea. Poate că monologul acela de la televizor greșea; poate că bărbații nu vor neapărat să experimenteze durerea, ci mai degrabă frica, șocul înghețat care te face să te simți viu. Tânjesc după asta pentru că habar nu au cât de groaznic este să simți explozia aceea de gheață de o sută de ori pe zi.

Am deschis cu greu ușa barului, simțindu-mă recunoscătoare pentru aerul cald, cu miros de bere care m-a învăluit. L-am inspirat pentru o clipă: oamenii discutau, comandau PBR[17] și ronțăiau crochete de brânză aurii. Pereții îmbrăcați în lambriuri erau decorați cu sticle și halbe de bere realizate din tuburi de neon, cu coarne de cerb prăfuite și pești fixați pe mici panouri de lemn, iar eu am simțit că alunec printr-un portal către o altă dimensiune, una mai sigură.

Am cercetat fețele aflate în jurul barului și apoi m-am îndreptat spre camera din spate, unde între mesele zgâriate din lemn tronau o masă de foosball și jocuri retro cu fise.

— Emily! Aaron s-a ridicat să mă sărute de bun venit. Mi-a plăcut cu câtă siguranță de sine a făcut-o, de parcă așa ne salutam mereu. Ce vrei să bei?

S-a grăbit să-mi aducă ceva de băut, iar eu mi-am scos telefonul. Kristen îmi trimisese o fotografie din ceea ce am presupus că era biroul ei: o priveliște panoramică asupra orașului Sydney, cu Opera House sclipind în depărtare. „Ești sigură că nu te pot convinge?”, îmi scrisese ea în mesajul însoțit de un emoticon care făcea cu ochiul. Am simțit o lovitură-n stomac.

Am tresărit când un pahar a aterizat pe masă, în fața mea.

— Nu mai aveau Spotted Cow, așa că ți-am luat ceva numit Booyah, mi-a spus Aaron atingându-mi umărul, după care s-a strecurat pe scaun. Barmanul a spus că are un gust asemănător. Hei, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Îmi pare rău.

— E totul în regulă?

— Kristen. Am ezitat. Încearcă să mă convingă să ne întâlnim în Sydney să călătorim șase luni cu rucsacul în spate.

— Serios.

— Da. Știu că îi este dor de mine. În plus, cred că nu-i place să fie atât de departe de… ei bine, de

toată lumea.

— Și ce părere ai în legătură cu asta?

Mi-am strâns buzele.

— I-am spus că nu este un moment potrivit. Pentru că îmi merge bine la locul de muncă și, de asemenea, din punct de vedere social… Am făcut un gest arătând spre masă și spre cele două pahare de bere ale noastre unul lângă altul și am roșit. Nu am adăugat al treilea motiv, poate cel mai important: călătoriile noastre împreună începuseră să se termine cu câte o crimă. Dar ea insistă.

— Oh, nu vreau să te influențez, dar sunt atât de recunoscător. A râs și a sorbit din bere, iar stomacul meu și-a mai revenit puțin.

— Mă bucur că simți asta. Bulele calde din pieptul meu s-au ridicat ușor, pline de o speranță precaută.

A dat din cap, gânditor.

— Ciudat că încearcă să te fure de lângă mine. Dar bănuiesc că e vorba despre chestia aia cu prietenele au prioritate.

— Când mi-a spus prima dată, nu prea… știa despre tine. *Încă.* Cuvintele îmi ieșeau cu încetinitorul, ca o casetă care rula cu viteza greșită.

A început să râdă.

— De ce?

Am înghițit în sec.

— Mi-am făcut de prea multe ori speranțe care nu au dus nicăieri. Ți-am spus că nu am mai avut o relație serioasă de ceva vreme, la naiba, nu că noi am avea una, vreau doar să spun…

Mi-a zâmbit cu sprâncenele ridicate, așteptând să spun mai mult.

Am continuat în grabă:

— N-am vrut să cobesc, știi? Nu e nimic mai aiurea decât să le povestești entuziasmat prietenilor tăi despre un tip nou și apoi să se fâsâie totul. Ei continuă să te întrebe despre el și tu te simți prost. Ei bine, cu siguranță au fost și câteva lucruri mai nasoale. Și eu, și Kristen ne-am

confruntat cu așa ceva. Dar, oricum, până la urmă i-am spus despre tine. În ultima noastră noapte. Și s-a bucurat atât de mult pentru mine! Dar cred că e destul de fixată pe ideea ei de a călători cu rucsacul în spate. Nu o pot învinovăți că a încercat, nu?

Aaron și-a întins brațul și mi-a cuprins umerii. Tot corpul mi-a luat foc sub greutatea lui.

— Am înțeles. Ei bine, spune-i că ai un iubit. Că din cauza asta nu vrei să pleci.

N-am putut să-mi rețin zâmbetul.

— Iubit, zici?

— Cam așa pare, nu?

M-am uitat în altă parte, când privirea lui a devenit prea intensă.

— Cam așa.

— Bine. Doar nu începe să hoinărești *chiar* acum. Nu mă pricep deloc la relații la distanță.

— N-o s-o fac. Dar ea acceptă cu greu un refuz. Poate fi foarte insistentă când vrea să fac ceva cu ea. La naiba, datorită ei m-am distrat atât de mult la Northwestern. Cu siguranță nu aș fi înotat goală în lacul Michigan dacă nu mă convingea ea.

A ridicat din sprâncene.

— Asta chiar că e ceva ce îmi pare rău că am ratat.

— Sunt sigură. Am sorbit din berea mea. Cred că suferă. E greu să-i fiu o prietenă bună.

— Cum adică suferă?

Kristen în apartamentul în care fusesem cazate, sângele lui Paolo care-i stropise maxilarul: *m-a atacat.*

— Vreau să spun că e singură. Are prieteni acolo, dar nu are ceva de genul unei foarte bune prietene. Oricum, vreau să-mi povestești despre tine! Ce e nou? Lucrezi la vreun proiect mișto?

— Oh, nimic interesant. Mâna i-a alunecat de pe umăr spre ceafa mea. M-a privit cu blândețe, apoi m-a sărutat. Am crezut că o să-mi sară inima din

piept. Și, pentru prima dată după o veșnicie, a fost de bucurie, nu din cauza fricii.

Iubitul meu. Se autointitulase iubitul meu. M-a revendicat de iubită. Mi-a fost atât de mult timp teamă să sper, iar acum se întâmpla, era real, era mai bine decât am visat. Mi-am așezat palma pe maxilarul lui pătrat, mângâindu-i barba țepoasă, și l-am sărutat și eu.

M-am desprins prima, cu un chicotit timid.

— Bună, iubitule, am spus eu ca să văd cum sună.

— Bună, frumoaso, a glumit el, împletindu-și degetele cu ale mele. Hei, spune-mi mai multe despre Kristen. Ar trebui să știu mai multe despre cea mai bună prietenă a iubitei mele.

Sistemul meu nervos a început să accelereze, de parcă cineva ar fi apăsat un buton.

— Este grozavă. Foarte îndrăzneață și aventuroasă.

— Îmi place cum vă băgați împreună în belele peste tot în lume. Mi-a ridicat mâinile și mi-a inspectat din nou unghiile. Încă sunt murdare! Mai vreau să aud despre această escaladă epică.

Nu. Panica mi-a inundat tot corpul, spulberând căldura pe care o simțisem. Cum aș putea să am o relație serioasă dacă îmi tot pierdeam mințile?

— A fost… un fel de dezastru. Ne-am rătăcit, am ajuns să ne certăm din cauza asta. Cea mai proastă parte a călătoriei, serios. Am sorbit din berea plină de spumă. Cealaltă mână, care încă se afla în mâna lui Aaron, era acum umedă și rece.

— Gata, e în regulă. Nu trebuie să vorbim despre asta. Ce s-a mai întâmplat în excursie?

Mi-am pus paharul pe masă.

— Ești atât de drăguț că întrebi, dar m-am cam săturat să tot repet povestea. Și îmi pasă mai mult de tine și de viața ta! Ce mai e nou?

S-a lăsat ușor pe spate.

— În ceea ce privește munca, chestia cu designul pachetelor a căzut. Au decis să găsească

pe altcineva pe un site unde artiștii licitează pentru lucrări. Cea mai ieftină forță de muncă a câștigat.

— Auuu! Nu cumva designerii ăștia devalorizează munca tuturor?

A dat din umeri.

— Îi înțeleg, oamenii trebuie să aibă ce să pună pe masă. Iar eu sunt norocos, mă pot oricând baza pe cafenea.

— Nimic nu reușește să te enerveze?

A zâmbit.

— Nu văd cu ce m-ar ajuta să cred că toată lumea vrea să mă prindă cu ceva.

Așa cum mi se pare mie. Familia lui Paolo, când va realiza că nu e acolo unde ar trebui să fie. Polițiștii locali, declanșarea unei anchete.

— Îmi place cum vezi tu lumea, i-am spus și mi-am băut berea.

•

Când barmanul a anunțat că era ultima comandă, ne-am îndreptat ținându-ne de mână spre apartamentul lui. Eram hotărâtă să țin episodul Chile ascuns, să nu mă mai gândesc la el. Colegul de apartament al lui Aaron nu era acasă, așa că ne-am prăbușit pe canapeaua din sufragerie, în timp ce muzica lui acoperea larma iscată de clienții barului care se împleticeau spre casă pe sub ferestrele lui.

Timp de câteva minute totul a fost bine – excitant, distractiv, în vreme ce ne îmbrățișam pe canapea cu sentimentul acela învolburat de atracție reciprocă. Dar apoi m-am mișcat ca să urc în poala lui și i-am atins brațul dur, iar asta mi-a amintit fulgerător de bicepsul lui Paolo, rece sub degetele mele; de spatele vânjos al lui Sebastian, în timp ce-l trăgeam în sus pe deal. Erau coșmaruri transformate în *realitate,* fapte care, deși justificate, ne puteau băga în închisoare.

Înțepenisem fără să-mi dau seama, iar Aaron mi-a atins umerii.

— Ești bine?

— Îmi pare rău, cred că sunt cu nervii întinși la maximum.

— Ce s-a întâmplat?

M-am răsucit și m-am lăsat să cad pe canapea lângă el. Tânjeam să-i spun, să îi destăinui care era cu adevărat problema… dar nu puteam.

— Sunt destul de preocupată de ceva. Jur că nu are nimic de-a face cu tine.

— Bine. Vrei să vorbim despre asta?

Dintr-odată m-am trezit că plâng, lacrimile mi se revărsau pe obraji în timp ce altă parte din mine mă privea îngrozită de undeva de sus: *Adună-te, Emily, înainte să-ți sperii noul iubit.*

— Îmi pare rău! am răbufnit. Știu că sunt o ciudată.

— Nu, e în regulă, a răspuns el, dar am văzut nedumerirea și îngrijorarea din ochii săi. Nu m-a contrazis. *Chiar eram* o ciudată. S-a ridicat și s-a îndepărtat în grabă, iar eu am simțit că mi se rupe inima. Ei bine, nu durase mult.

— Ia de-aici! A reapărut cu o cutie de șervețele, iar unul dintre ele a fâsâit ca un fermoar când l-am scos din cutie. Vino încoace. E în regulă. S-a așezat lângă mine și m-a prins în brațe. Ce se întâmplă?

Aș fi făcut orice ca să pot să-i spun, aș fi dat orice să mă eliberez de gânduri. În schimb, mi-am stăpânit lacrimile și m-am îndepărtat.

— Îmi pare atât de rău. Nu e deloc vorba de tine. Ar trebui să… Ar trebui să mă pregătesc s-o iau spre casă, totuși.

— Oh. Bine. Părea rănit. Pot să te conduc până la mașină?

— Nu, mulțumesc mult, sunt bine.

Dar de îndată ce am ieșit afară și am trecut de colțul clădirii, mi-am regretat decizia. Zona era pustie acum, iar întunericul se adâncea între felinarele palide. Purtam cizme de piele cu tocuri înalte, care scoteau un clop-clop-clop constant pe trotuar. Am coborât rapid pe stradă pe sub crengile

dese ale unui copac cu muguri dolofani și am încercat să pășesc cât mai silențios posibil. Am mers efectiv pe vârfuri, încercând să trec neobservată. Ceva s-a mișcat în spatele meu și am tresărit, dar era doar o umbră în raza celui mai apropiat felinar, o femeie care traversa strada la cincisprezece metri distanță. În cele din urmă am sărit în mașină și am trântit portiera.

Pe drumul spre casă, conducând pe șoselele pustii și întortocheate ale orașului, m-am gândit din nou la pașii mei, la blestematul de zgomot pe care-l făceau cizmele mele. Trădătoarele care mă împiedicaseră să mă furișez neobservată prin noapte. Ironia face că am fost încântată de expresia lui Aaron când ne-am întâlnit în seara asta și când mi-a spus că sunt iubita lui. Dar pe stradă am încercat să mă strecor ca o fantomă pe lângă orice alte priviri masculine. Presupun că asta înseamnă să fii femeie, să-ți dorești și în același timp să-ți repugne atenția.

Și nu doar din partea bărbaților. Să-i luăm de exemplu pe părinții mei. Am trecut plutind pe lângă ochii lor, o simplă refracție a luminii pe retină. Abia la facultate am început să văd dezinteresul lor drept ceea ce era de fapt: neglijență emoțională. Și totuși, un tip de pe stradă care îmi spunea gemut: „Mmm, bună dimineața” în timp ce treceam pe lângă el putea să-mi întoarcă stomacul pe dos și să-mi strice starea de spirit. Ce era mai rău, să fii invizibil sau să fii văzut? Era obositor: egoul, dorința de a fi observat, ba chiar și admirat, se dilată și se contractă mereu, se deschide și se închide, iar și iar și iar.

În ce fel mă văzuse Sebastian când mă lipise la zid și mă imobilizase? Am intrat pe aleea casei chiar în momentul în care mi se derula în minte, repetitiv, aceeași scenă îngrozitoare: o explozie de furie și adrenalină în timp ce carnea lui Sebastian ceda sub dinții mei; Kristen cu lampadarul. *Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te.*

Senzația neașteptată de eliberare când corpul lui ne-a părăsit brațele și s-a prăbușit spre apa gri-albăstruie de dedesubt.

Doamne, eram distrusă. Ochii mi-au fost din nou inundați de lacrimi în timp ce urcam spre ușa din față.

Bietul Aaron.

Habar n-avea în ce s-a băgat.

Capitolul 13

— Am senzația că n-ar trebui să fiu aici.

Adrienne Oderdonk, LMFT, avea în jur de cincizeci și ceva de ani, părul grizonant și creț și ochi căprui blânzi. O terapeută banală dintr-o clădire banală în care pediatri, agenți imobiliari și stomatologi semnau în registrul de lângă ușa de la intrare. Mi-a zâmbit cu seninătate.

— De ce simți asta?

— Cred că… am tot auzit că terapia este pentru cei slabi. De fapt, crescusem înconjurată de reacții negative față de psihologi. Când, cu cincisprezece ani în urmă, o verișoară își schimbase cariera pentru a-și lua doctoratul în psihologie, tatăl meu o luase în zeflemea la micul dejun.

— Psihologii sunt niște șarlatani, spusese el, de parcă ar fi constatat că apa este udă. Și-a scuturat ziarul și a întors pagina. Încasează două sute de dolari pe oră ca să asculte fraierii vorbind despre *sentimentele* lor. Dar, hei, pentru ea e convenabil.

— Dar *tu* crezi că terapia este pentru cei slabi? a întrebat Adrienne.

— Ei bine, am venit pentru că simt că ar trebui să fiu mai puternică, așa că presupun că și eu cred asta. Râsul meu a semănat cu un lătrat.

— Hai să încercăm să ținem „ar trebui” departe de conversațiile noastre.

— Bine. M-am uitat la caietul cu spirală de pe măsuța de lângă ea, la ceasul care ticăia numărând cele cincizeci de minute pe care urma să le petrecem împreună. La cutia cu șervețele de pe măsuța de cafea, care anticipa mucii și lacrimile.

Priya mi-o recomandase pe Adrienne, iar eu mă furișasem în sala ei de așteptare ca un copil trimis în biroul directorului. Mă simțeam ciudat să apelez la un psiholog după ce Kristen mă avertizase anul trecut să n-o fac, dar nu vedeam o altă cale pe care s-o apuc: aveam aproape treizeci de ani, intrasem

în prima mea relație de adult și eram pe punctul de a distruge totul.

— La ce te referi când spui că vrei să fii mai puternică? m-a întrebat ea.

Mi-am ferit privirea. *Suficient de puternică pentru a-mi închide accesele de panică într-o cutie. Suficient de puternică ca în decursul unei zile, preț de măcar o oră, să nu mă doboare groaza că Paolo va fi găsit. Suficient de puternică pentru ca atunci când sună telefonul să nu paralizez presupunând că mă sună poliția chiliană.* Mă interesasem după episodul din Cambodgia – deși nu era sigur că SUA m-ar fi extrădat, dacă aș fi fost acuzată aș fi apărut peste tot la știri, iar pașaportul meu ar fi fost marcat în baza de date. Viața mea ar fi fost ruinată.

— Ăăă… aș vrea să fiu mai stăpână pe emoțiile mele, cred. Așa cum… sunt *alții.* Prin alții, desigur, mă referam la Kristen. Ce căutam aici? Nu puteam să-i spun adevărul: că părea probabil, ba chiar inevitabil, să fim prinse. Kristen fusese creierul din spatele operațiunii de anul trecut și, bineînțeles, planul ei a funcționat, am scăpat cu bine. Dar în Chile am fost eu la conducere, iar eu eram șovăielnică și mioapă, și încrederea mea era doar simulată. Nu peste mult timp vor triangula ultima locație cunoscută a lui Paolo, noaptea lui foarte ușor de reconstituit în Quiteria. Care este modul corect prin care poți să-i ceri unui psiholog să-ți aline îngrijorările reale? Răspuns corect: Vorbește-i despre o altă îngrijorare reală. Anul trecut, eu… Am fost atacată, în timpul unei întâlniri cu un bărbat și mi-a fost foarte greu să-mi revin.

— Îmi pare foarte rău că ți s-a întâmplat asta.

— Mulțumesc. Eu… am fost praf la început, sinceră să fiu. Abia dacă reușeam să-i supraviețuiesc unei zile de la cap la coadă. Dar cea mai bună prietenă a mea, care locuiește în Australia, a reușit chiar și așa să fie alături de mine

în fiecare zi în acea perioadă. M-a reconstruit bucată cu bucată, până când am început să mă simt din nou eu însămi. Dar apoi…

Adrienne mă fixa cu cea mai prietenoasă și mai preocupată figură posibilă.

— Săptămâna trecută, i s-a întâmplat ceva asemănător, în timp ce eram în vacanță împreună. Și acum vreau să fiu eu cea puternică pentru ea, dar…

— Ooo, Emily. Să o vezi trecând prin asta trebuie să fi fost un factor declanșator pentru anxietatea ta.

Mi-am mușcat buzele. Cu suficient timp și cu sprijinul lui Kristen închisesem oribilul incident cu Sebastian cu o lovitură eliberatoare, ca și cum aș fi închis capacul unui sicriu sau coperta din spate a unei cărți groase. Mă întorsesem la viața mea de dinainte și prietenia cu Kristen părea de două ori mai solidă. Dar să retrăiesc pe neașteptate acel coșmar care păruse a fi ceva ce ți se întâmplă o singură dată în viață și care, totuși, se dovedise a nu fi atât de unic… Acum îl vedeam din nou pe Sebastian cu coada ochiului, iar senzația pielii lui reci și uscate se amesteca în mintea mea cu cea păroasă a lui Paolo.

Paolo – poate că cineva îl dezgroapă chiar în acest moment.

— Ați raportat atacul?

— Nu, nu am făcut-o. După o pauză. Niciuna dintre noi.

Adrienne a dat din cap.

— Ceea ce, adesea, este cel mai greu de îndurat pentru victimele care supraviețuiesc unui abuz e faptul că nu există o încheiere, un final. Făptașul scapă nepedepsit, iar tu rămâi știind că el se află încă în libertate.

Sunete de alarmă, lumini roșii intermitente: Sebastian nu umbla pe străzi nepedepsit și nici Paolo. Oare putea să-și dădea seama că mă eschivam? Mă testa? *Ce naiba cauți aici, Emily*?

— La ce te gândești? Văd cum ți se învârt rotițele, a zis Adrienne și și-a lovit ușor tâmpla.

— Sunt… foarte agitată, sincer, i-am răspuns. Nici măcar nu știu foarte bine cum ar trebui să funcționeze terapia. Doamne, eram o idioată. Avusesem o idee vagă, doar pe jumătate înjghebată, că Adrienne m-ar putea învăța să-mi controlez anxietatea care mă apuca de fiecare dată când mă gândeam că aș putea fi prinsă – un fel de tehnică magică prin care să-mi pot stăpâni frica. Și că acea vrăjitorie mi-ar permite să mă comport normal în preajma lui Aaron, să simt că merit afecțiunea lui, să fiu plăcută, demnă de a fi iubită. Că aș putea să gestionez lucrurile și cu Kristen, iar de acum încolo toată viața mea ar fi doar flori și curcubeie, o viață frumoasă ca o reclamă la o croazieră. Dar era așa cum spusese Kristen: terapia nu funcționează așa. Acum făceam piruete în jurul adevăratelor probleme, iroseam timpul lui Adrienne și arătam suspect.

— Vorbește-mi despre această prietenă, cea căreia vrei să-i fii alături.

I-am dezvăluit lui Adrienne doar câteva elemente de bază.

— Ceea ce mi se pare interesant este că atunci când oamenii trec prin traume tind să se închidă în ei înșiși, a spus ea. Nu gândesc în mod altruist și asta pentru că singurul lor țel este să supraviețuiască. Și totuși, tu îți dorești să faci eforturi pentru a fi o prietenă mai bună pentru Kristen. De ce crezi că se întâmplă asta?

La naiba, putea să mă citească.

— Ei bine, Kristen a făcut atât de multe pentru mine. Simt că ar trebui… adică îmi doresc să devin mai puțin o persoană care primește și mai mult una care dăruiește. Vreau să accelerez puțin procesul.

— Ți-a spus Kristen că și-ar dori să faci mai mult?

— Nu chiar, am spus eu.

Kristen părea… ciudat de bine. Oare chiar nu avea nevoie de mine așa cum aveam eu nevoie de ea? Îi trimisesem un card cadou pentru un masaj la un centru spa din Sydney, apoi un card cadou Uber Eats cu un bilet în care îi spuneam că trebuie să își ia niște mâncare de consolare, dar ea îmi mulțumise veselă și ușor uimită: *Ooo, nu trebuia să faci asta!*

— Ce se întâmplă cu restul celor care te susțin? m-a întrebat Adrienne. Familia, alți prieteni? Un partener?

— Nu sunt apropiată de familia mea, am recunoscut. Doar Kristen, ea îmi este ca o soră. Și nu am un grup imens de prieteni; prefer să am o singură prietenă foarte bună decât, știi tu, un milion de cunoscuți. Dar tocmai am început să mă văd cu cineva. Relația este… foarte la început, dar da, e grozav. Mi-am așezat glezna peste genunchi și am clipit spre mica floare de lotus tatuată acolo. Mi se părea că trecuseră veacuri de când ni le făcusem.

— Poți să-mi povestești despre el?

M-am relaxat, i-am povestit cum ne-am întâlnit, cum am fost circumspectă în privința lui Aaron pentru că părea prea bun ca să fie adevărat. Cum a fost primul tip pe care l-am plăcut cu adevărat după cinci ani de zile, primul cu care puteam să-mi imaginez un viitor. Cât de diferite erau toate cu el, dar și cum înghețam de fiecare dată când ne sărutam.

— Strălucești când vorbești despre el, a observat Adrienne. Chiar și atunci când vorbești despre barierele dintre voi doi. E o plăcere să vezi așa ceva.

Mi-am ferit privirea, un zâmbet timid și-a făcut apariția pe buzele mele.

— Ai spus că este primul tip din ultimii cinci ani. Care a fost ultimul?

— Oh, nu prea mă mai gândesc la el. Mi-am fluturat mâna. Îl chema Colin, ne-am cunoscut pe

OKCupid. La început am crezut că lucrurile merg foarte bine – aveam o chimie grozavă, era în totalitate genul meu, toate astea. Dar apoi, după câteva luni, la scurt timp după ce mi-a cunoscut prietenii, mi-am dat seama că poate era cam… posesiv. El și Kristen se certau nonstop. Și, știi tu… Mă iubești pe mine, îmi iubești și prietenii.

Începusem să mă gândesc din nou la Colin cu câteva luni în urmă, când o aplicație nouă, pe care abia o descărcasem, îmi sugerase să-l invit în lista mea de prieteni. În timp ce toți ceilalți oameni din viața mea îmi dăduseră, pe vremea când eram împreună, aprobarea lor vagă și generală în privința lui („Pare grozav; mă bucur să te văd fericită!”), Kristen fusese singura care îl privise cu atenție și pusese întrebări. Într-o seară mi-a spus clar că răspunsul lui iritat în legătură cu anularea planurilor pe care le aveam împreună „mirosea a tulburare de personalitate”.

— Și după el n-ai mai fost cu nimeni timp de cinci ani? a întrebat Adrienne.

— Cu nimeni la modul serios, nu.

— Și nu… Ochii i-au alunecat spre carnețelul pe care-l ținea în poală. Aaron știe că ai fost victima unei agresiuni sexuale anul trecut?

— Oh, după cum am spus, nu am fost… violată. El doar…

— A fost o agresiune sexuală, Emily. A lăsat cuvintele să atârne o clipă deasupra noastră. Dacă a fost un contact sexual nedorit, asta înseamnă agresiune sexuală.

Ochii mi s-au umplut din nou de lacrimi.

— Presupun că da. Dar, ca să îți răspund la întrebare, nu, Aaron nu știe nimic despre asta. N-am spus nimănui ce s-a întâmplat.

A ridicat din sprâncene.

— Cu excepția lui Kristen.

Ea este Joan. E cea mai bună prietenă pe care o poate avea o fată.

— Bineînțeles, am spus, chiar în momentul în care ceasul a arătat ora 7:50.

* * *

Drishti Yoga fusese întotdeauna locul în care mă simțeam fericită, un punct de refugiu.

Dar acum nu mai eram așa de sigură.

Era un loc însorit, spațios, iar mirosul de *palo santo*[8] îndulcea aerul din interior. Pe pervazul ferestrei din față, mai multe cristale fuseseră aranjate artistic alături de cactuși, iar eu mi-am desfăcut salteaua pe podeaua din lemn neted a studioului. În timp ce căram un turn de pături și blocuri din spumă a apărut Priya, iar recuzita s-a prăbușit pe podea când ea m-a îmbrățișat cu un singur braț.

Kristen mă inițiase în yoga în timpul facultății, ei trebuia să-i mulțumesc pentru asta. Îmi plăcea mai ales pentru respirațiile lungi, atât de lente încât îmi umflau plămânii ca niște baloane meteorologice și pentru concentrarea extraordinară de care aveai nevoie chiar și pentru cele mai simple asana[9]. După Cambodgia, studioul de yoga fusese biserica mea. Am simțit cum îmi curg lacrimile din cauza durerii profunde în postura Porumbelului sau în timpul curajoasei întinderi pentru poziția Cămilei, iar în acel moment speram că poate într-o zi, cândva, aș reuși să uit ce s-a întâmplat.

Dar chiar aș putea să iau de la capăt întregul proces de vindecare? Din nou?

Priya și-a scos bluza de trening, dând la iveală o porțiune din abdomenul ei bine lucrat.

— L-am invitat și pe prietenul meu Tim, de la Gethsemane, a spus ea, așezându-și salteaua lângă a mea. Se referea la biserică, nu la grădină. Sper că e în regulă.

— Bineînțeles! L-am cunoscut? Priya frecventa o biserică episcopală uriașă din Bay View și toți cei de la Gethsemane pe care îi cunoscusem la petrecerile ei păreau amuzanți și artiști.

— Nu prea cred. O să-ți placă. Priya invita mereu oameni la diverse evenimente, amesteca grupuri, era cea mai fericită atunci când era înconjurată de alți oameni. S-a îndreptat spre fereastra din față să fotografieze aranjamentul de plante și roci. Îi invidiam estetica lipsită de efort de pe Instagram, naturile moarte pe care le ridica la nivel de artă.

Trecuse o săptămână de la incidentul din Chile și mi s-a strecurat din nou în minte în timp ce mă mișcam și mă mlădiam cu cvadricepșii tremurând. Mi-am imaginat că frica mea că Paolo va fi găsit se prelingea în respirația Ujjayi, în transpirația mea sărată. Când am realizat că, în sfârșit, după o săptămână, datorită poziției Dandasana tendoanele din spatele genunchilor nu mă mai dureau, mi l-am imaginat pe Aaron așezat în fața mea, în timp ce cele două incidente îngrozitoare stăteau suspendate între noi ca o hologramă. În poziția Arcului, balansându-mă pe abdomen, am simțit cum undeva, în adâncul lui, ceva se contracta, transformându-se dintr-o acumulare de căldură în ceva compact, ca o piatră ascuțită. După ce ne-am relaxat cu toții întinși pe podea și cursul a continuat, am rămas nemișcată, așteptând să mi se usuce ochii.

După Savasana, în timp ce stăteam cu picioarele încrucișate, instructorul a intrat într-o zonă mistică: *Sunteți cu toții conștiințe divine care au ales să devină umane, deoarece conștiința are nevoie de o formă pentru a evolua și a explora.* Am întredeschis ochii și i-am zâmbit Priyei care mi-a zâmbit la rândul ei.

După curs, cât am stat pe trotuar, Priya și-a luat la revedere de la Tim, apoi și-a verificat telefonul. Fața i s-a luminat.

— Asta este prietena ta, nu-i așa? Și-a ridicat telefonul, iar eu m-am uitat, mijindu-mi ochii, la comentariile de sub fotografia ei cu aranjamentul de la Drishti. Kristen bântuia pe Instagram

urmărindu-i pe alții, fără însă să-și posteze propriile fotografii, așa că mi-a luat o clipă să-i recunosc pseudonimul. *Ce drăguț, Emily mi-a povestit despre locul ăsta!* am citit.

M-a copleșit vinovăția. Nu vorbisem azi cu Kristen, de fapt nici nu încercasem să dau de ea, spunându-mi că nu prea părea să aibă nevoie de mine, că mereu mă trimitea la plimbare când o întrebam dacă era bine. Simțeam că discuțiile noastre telefonice deveniseră ciudate și tensionate, de când mă străduiam să discut despre orice altceva în afară de Sebastian și Paolo… sau Aaron, din moment ce mi-am dat seama că nu voia să mă audă vorbind despre noua mea relație. Acum, când ceva amuzant îmi atrăgea atenția, îi trimiteam mesaj lui Aaron, nu lui Kristen. Ceea ce era cam de rahat din partea mea, nu? Să mă îndepărtez de ea după ce ea fusese alături de mine.

— Ea este! am reușit să spun, întorcându-mi privirea de la telefonul Priyei. *Ce ciudat.* Piatra imensă pe care o simțisem în abdomen în timpul cursului s-a regrupat, mai ascuțită ca niciodată.

•

Dar nici în acea seară nu am luat legătura cu Kristen. O parte cicălitoare din mine continua să mă biciuiască – *ești rea Emily, îți eviți cea mai bună prietenă* –, dar prinsesem cu Aaron un film indie de groază la Oriental, unde am stat îmbrățișați în miezul de catifea roșie al cinematografului. Am tresărit și ne-am speriat împreună la scenele de groază, iar în timpul genericului m-a sărutat pe obraz și cu toate că nu ne-am petrecut noaptea împreună, cât timp am fost cu el orice gânduri care aveau legătură cu Kristen au fost doar o pâlpâire îndepărtată.

Era cea mai lungă perioadă de tăcere prin care trecusem vreodată cu Kristen, iar când m-am trezit duminică – pentru ea luni, începutul unei noi săptămâni de lucru – fără să fi primit vreun mesaj, am simțit o senzație stranie de atracție-respingere:

ușurare plus vinovăție, un moment de respiro încărcat de rușine. Mi-am imaginat-o pe Kristen în dormitorul ei aflat la capătul lumii, realizând și acceptând că nu puteam s-o vindec.

Mai mult, începusem chiar să mă gândesc că am putea să scăpăm basma curată. La știri nu se menționase nici măcar o dată despre dispariția vreunui turist. Coșmarul meu se afla la 8.000 de kilometri distanță, pe un munte pustiu, iar singura persoană care știa despre el se afla la o distanță de aproape două ori mai mare și zidul pe care îl ridicasem între noi devenea tot mai ferm. Aveam o relație cu Aaron și lăsam trecutul în urmă. Încă o mai iubeam pe Kristen și poate că într-o bună zi va putea să mă ierte, dar nu mă bazam pe asta. Nu meritam.

Pentru că cel mai puternic sentiment al meu, cel care atârna ca o cupolă peste toate celelalte, era o dorință intensă de a nu mai vorbi, de a nu mai lua legătura cu Kristen și de a nu mă mai *gândi* la ea. Ar fi fost altceva dacă am fi putut dracului să *vorbim* despre ceea ce trebuia să vorbim. Dar ea a exclus subiectul din convorbirile noastre telefonice, invocând probleme legate de siguranța noastră. Și, oricum, nu părea să aibă nevoie de mine, nu se topea ca zăpada, așa cum mi se întâmplase mie după Phnom Penh. De fapt, se purta ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. M-am gândit cu năduf că ar trebui să mă străduiesc mai mult, să fiu o prietenă mai bună, dar mă simțeam precum cineva care de Anul Nou stătea pe mal, în loc să ia parte la tradiționala scufundare în apa înghețată a lacului Michigan. Însă oricât de mult mi-am dorit să fac asta, am rămas cu picioarele bine înfipte în nisip.

Era deja destul de greu să ne păstrăm prietenia cu un ocean între noi; era vorba de o diferență de șaptesprezece ore, de programe și anotimpuri diferite, de vieți personale. Alte prietenii se

încheiaseră – sau cel puțin se răciseră – din cauza unor motive mult mai mici.

M-am spălat pe dinți și mi-am trecut un pieptene prin păr. Resemnarea îmi pătrundea în plămâni asemenea unor vapori. Kristen înțelesese în sfârșit că nu-mi voi părăsi viața din Milwaukee ca să hoinăresc cu ea prin lume cu rucsacul în spate. Și exact în acel moment Aaron mi-a trimis un mesaj, iar eu mi-am lăsat imaginația să-și ia zborul. Poate că anul viitor pe vremea asta voi planifica o vacanță cu el. Sau chiar o călătorie de una singură. Dacă instructorul de yoga avea dreptate, nu era *datoria* mea ca ființă umană cu ochi și picioare, și cu inima care-mi bătea în piept, să experimentez lucruri, să explorez? Toată isteria despre femeile care *ispitesc soarta* călătorind singure, despre datoria *noastră* de a ne proteja… nu era pur și simplu o modalitate de a ne ține la distanță de adevărata viață? De a ne ține ascunse în case, controlate, stăpânite? Poate că aș vizita un loc mai puțin exotic, dar la fel de extraordinar… o călătorie cu trenul prin Europa Centrală, să zicem, sau o excursie cu mașina într-un parc național din vest.

Când am auzit soneria de la ușă am încremenit. Am aruncat o privire în vestibul, la lumina care pătrundea prin ferestre, iar soneria a țârâit din nou.

M-am strecurat pe hol, am deschis ușa doar câțiva centimetri și am rămas stană de piatră. Urechile au început să-mi pocnească și o undă de șoc mi-a străbătut corpul. Era o zi vijelioasă și vântul bătea cu putere între ușa mea de la intrare și lumea de afară.

— Emily Donovan. Kristen a apucat ușa cu mâna și a deschis-o de tot. Apoi mi-a zâmbit larg. Surpriză.

Capitolul 14

Un vis – probabil că era încă un vis, ca și cel cu răsăritul soarelui pe lacul Michigan, care sfida legile fizicii și ale timpului liniar. Kristen se afla în Sydney chiar în acest moment, aruncându-i o privire ucigătoare șefului ei enervant, cumpărând legume de toamnă, scoțând din dulap pulovere pentru iarna care avea să vină în curând. Lumea ei era atât de diferită de a mea. N-avea cum să fie pe veranda mea din Milwaukee, Wisconsin.

— Mi-a fost dor de tine! Valiza i-a căzut pe asfalt în timp ce mă îmbrățișa. Am cuprins-o și eu cu brațele și am rămas surprinsă că era cu adevărat acolo. Îmbrățișarea ei m-a umplut de căldură și am strâns-o în brațe până când inimile noastre au ajuns să bată împreună, în vreme ce-i respiram pe gât. *Kristen era aici.*

— Ce faci… cum ai ajuns aici? i-am spus cu gura ascunsă în haina ei.

Ea a chicotit.

— Tu cum crezi? Zbor de 16 ore până în L.A., zbor de patru ore până în Chicago, autobuz până la Milwaukee, Uber de la autogară. Mi-a dat drumul și și-a luat geanta. Așa că nu mai e nevoie să-ți spun că sunt epuizată. Mă lași să intru?

Am deschis gura și apoi am închis-o, dând din cap neîncrezătoare. Am ținut ușa larg deschisă și ea a trecut pe lângă mine.

— Ar trebui să-ți vezi fața chiar acum! Imaginează-ți o compilație video cu cele mai tari reacții din lume la petrecerile-surpriză. Ești ca un GIF. M-a strâns de umăr în timp ce trecea pe lângă mine.

— Kristen, ești bine? Ai flashbackuri sau ceva de genul ăsta? Mă bucur atât de mult să-ți văd chipul. Am îmbrățișat-o din nou, de data asta mai insistent.

— Sincer, mă simt foarte bine! mai ales acum, că mi-am regăsit cea mai bună prietenă. S-a oprit o secundă la intrare. Peretele ăsta cu fotografii exista și ultima dată când am fost aici?

M-am holbat la ea: *ceva nu se leagă.* Oare încă mai dormeam? Kristen fusese ultima dată în oraș… acum două Crăciunuri?

— Cred că data trecută nu l-ai văzut. Unde vei sta?

— Voi sta la bunicii mei, nu-ți face griji. Bunicii lui Kristen locuiau în Brookfield, o suburbie aflată la douăzeci de minute în interior.

— Ai fi vrut să stai aici?

— Hmm, oricât de tentante ar fi canapeaua ta minusculă și salteaua gonflabilă spartă…

Am urmat-o în bucătărie.

— Ei bine, anunță-mă dacă te răzgândești. Știu că bunicii tăi sunt… dificili.

— Mulțumesc! Da, o să vedem. S-a autoservit cu un pahar cu apă.

— Pentru cât timp ai venit? Am zâmbit și am încercat din nou. Cât timp avem la dispoziție?

— O să-ți spun toată povestea după ce creierul va începe să-mi funcționeze din nou. Sunt atât de fericită că sunt acasă. Primăvara este atât de frumoasă aici după o iarnă adevărată, nu ca în Australia.

M-am holbat la ea o clipă.

— Nu-mi vine să cred, Kristen! Ești o iluzie. Mi-am fluturat palma prin aerul din fața mea.

— Știu, a chicotit. Și probabil că ai o grămadă de lucruri de făcut și nu vreau să-ți schimbi programul pentru mine sau ceva de genul ăsta. Doar mi-am dorit din toată inima să te surprind. Există atât de puține surprize veritabile în zilele noastre, știi?

Am clipit uitându-mă la ea. Vorbea serios? Din punctul meu de vedere două cadavre erau destul de surprinzătoare. Era genul de șoc care mă făcea să sper că restul zilelor mele se vor desfășura fără să

mai am ocazia să mă ia ceva prin surprindere. Totuși, îmi crescuse inima de cât de bucuroasă eram să o văd.

— Acum, pe bune, Kristen. Eu am fost foarte rău după episodul Cambodgia de anul trecut. Tu cum mai ești?

S-a uitat pe fereastră.

— Cred că mă pricep mai bine decât tine la compartimentare. Din cauză că am trecut prin niște rahaturi în copilărie.

Am dat din cap. Moartea părinților ei în incendiul care le mistuise casa o transformase într-o orfană, ca pe Bruce Wayne[10]. Compasiunea și vinovăția s-au amestecat și mi-au urcat în sus, spre gât.

— Doamne, sunt atât de fericită să te văd, Kristen. Tot ce mi-am dorit în ultima săptămână a fost să te am aici, să vorbim despre lucrurile prin care treci.

— Ooo, iubito! Hei, ai niște cafea?

— Pot să fac.

M-am ridicat în picioare și am smuls o lingură dintr-un sertar. Nu eram pe aceeași lungime de undă, Kristen respingea ca un ninja orice încercare a mea de a vorbi serios. Am aruncat câteva linguri de cafea în aparat.

— Nu-mi vine să cred că ai petrecut atâta timp prin avioane, călătorind din nou după doar o săptămână. Eu nu sunt sigură că vreau să mai călătoresc vreodată.

— Ei bine, zilele astea zborurile de 16 ore sunt obișnuite pentru mine.

M-am concentrat să aud sunetul făcut de carafă când am fixat-o la locul ei. Mișcările mele păreau artificiale, niște indicații ale unui regizor pe o scenă: *Ea se agită umblând de colo-colo, făcând cafea.*

— Nu trebuie să fii bine, să știi, am spus. Ceea ce s-a întâmplat în Cambodgia pe mine m-a sfâșiat, m-a lăsat confuză și speriată și suferind

îngrozitor. Nu am putut… ei bine, nu trebuie să-ți spun ție cât de distrusă am fost.

Ea m-a privit, clătinând din cap cu compasiune. Totul era complet aiurea; n-ar trebui să fie nevoită să mă consoleze. Era aici, chiar în fața mea, exact ceea ce îmi dorisem tot timpul de când am ajuns acasă. Dar nu mă simțeam mai bine. Cuprinsă de remușcări, m-am întrebat dacă distanța dintre mine și Kristen nu fusese de fapt o binecuvântare: o cale lungă și îngustă, dar trainică, spre vindecare. Acum simțeam că merg în sens opus, de parcă m-ar fi tras cineva de picioare.

— Dar ai reușit să treci peste asta, a spus ea. Și o să reușesc și eu. Mai ales acum, că suntem din nou împreună. A zâmbit larg și apoi și-a înăbușit un căscat.

— Mă bucur că te simți bine. Dar probabil că ești extenuată.

Am aruncat o privire la ceasul de pe cuptorul cu microunde. Urma să mă întâlnesc cu Aaron pentru brunch în mai puțin de o oră.

— Abia aștept să recuperăm, dar în același timp nu vreau să te împiedic să dormi.

Ne pricepeam la asta – să ne recunoaștem reciproc nevoile organismului în timp ce ne aflam pe meleaguri străine, departe de rutina de zi cu zi. Dar ea a clătinat din cap:

— M-am înviorat când te-am văzut. Ai ceva de făcut acum?

— Ei bine, de fapt am niște planuri pentru brunch. Dar putem să ne vedem și să stăm la povești după? Era atâta bucurie în vocea mea, radioasă și acidă în același timp.

— Cu Aaron?

— De fapt, da. Cred că lucrurile merg… foarte bine.

În sfârșit, știam ce vreau: să pun capăt acestei întâlniri ciudate, să zâmbesc și să mă simt bine cu Aaron, iar mai târziu să încerc să o iau de la capăt cu Kristen, după ce se va odihni, când lucrurile

între noi nu vor mai fi atât de… praf. Dar apoi am riscat prostește, pentru că m-am gândit că în niciun caz, absolut în niciun caz nu va vrea să iasă în oraș după un zbor de șaisprezece ore, unul de patru ore, o călătorie cu autobuzul și una cu Uberul:

— Ai vrea să mănânci cu noi?

— Mă duc să fac un duș de nouăzeci de secunde, mi-a răspuns ea, deja ridicându-se de pe scaun, și apoi sunt doar a ta.

* * *

Pe drum spre restaurant, Kristen a fost relaxată și vorbăreață, sporovăind despre zbor, despre șoferul înfiorător de pe Uber, despre cât de ciudat s-au purtat bunicii ei când au auzit de vizita ei neprevăzută, fiindcă încercau să transforme dormitorul ei în sală de antrenamente și deja îi mutaseră toate lucrurile la cabana lor din nord. Am încercat să ascult, dar mintea îmi zburda în toate direcțiile. Sigur, Kristen fusese întotdeauna foarte energică, dornică să iasă cât mai mult în oraș și să treacă cât mai repede peste diverse lucruri, dar… dar acest comportament nu era la limita sociopatiei?

Sau totul era doar teatru și se simțea chiar mai rău decât îmi imaginasem eu? Ar fi trebuit să mă simt ușurată că părea atât de senină, însă mă simțeam ca într-o capcană. Veselia ei mă deruta – ca și când n-am fi îngropat un cadavru acum o săptămână, ca și cum totul era doar în capul meu. Prin comparație, mă simțeam slabă și defectă. De ce era atât de generoasă?

— Dacă ești obosită, te duc cu plăcere la bunicii tăi, am spus. Putem să ne întâlnim după ce dormi puțin.

— A, nu, vreau să amân acel moment cât mai mult posibil. S-a întors și mi-a zâmbit. Ce, încerci să scapi de mine?

Ei bine, da.

— Doamne, nu! Am vrut doar să-ți ofer o portiță de scăpare. Ai călătorit o grămadă.

— Nu-ți face griji, nu sunt atât de obosită încât să nu fiu în stare să-l citesc pe acest nou iubit al tău.

Îl va cunoaște pe Aaron. Ce va crede despre el? Mi-am auzit gândul atât de tare în minte încât aproape că am traversat în viteză o intersecție, frânând brusc doar când am auzit-o pe Kristen urlând:

— Semafor roșu, semafor roșu, semafor roșu!

Îi trimisesem un mesaj lui Aaron în timp ce Kristen era la duș, așa că atunci când ne-a zărit de la fereastra din față a restaurantului pe chipul său se citea încântare, nu surpriză. Mi-a făcut cu mâna, iar eu m-am străduit să zâmbesc.

— El este? Kristen m-a apucat de braț și eu am tresărit.

Cu siguranță că l-a recunoscut. Cu siguranță îl găsise pe rețelele de socializare, la urma urmei o găsise și pe Priya.

— Da, el e! Cu ultimele grame de energie, am reușit să par veselă.

Au fost strângeri de mână și îmbrățișări, iar când Aaron m-a sărutat, obrajii mi-au luat foc. O chelneriță ne-a condus spre o masă aflată lângă fereastră. Cafeneaua, un local de tip „de la fermă pe masă", aflat într-o casă recondiționată, era zgomotoasă și plină de viață, iar cei de la mese vorbeau din ce în ce mai tare pentru a se face auziți unii peste alții.

— Emily nu mi-a spus ce faci aici! Aaron și-a tras scaunul spre masă. M-am aplecat în față – nici eu nu primisem încă un răspuns.

— Păi, am fost disponibilizată. Așa că acum totul e în aer. Fosta mea șefă, cea de aici, din Milwaukee, pentru care lucram înainte de a mă transfera, se luptă din răsputeri să-mi găsească un alt post în companie, așa că cine știe ce se va întâmpla. Dar deocamdată aveam o mulțime de mile de la liniile aeriene pentru reduceri la călătoria cu avionul și mi-am dat seama că vreau

să fiu aici. Lângă oamenii importanți pentru mine. Mi-a aruncat un zâmbet încântat.

— Ooof, îmi pare rău, a spus Aaron.

— Este îngrozitor, Kristen, îmi pare atât de rău! Am simțit cum sprâncenele mi se ridică până în vârful capului, așa că le-am făcut să se întoarcă la locul lor. Deci s-ar putea să te întorci acasă de tot?

— Nu știu încă. Depinde. Nu pot trăi în Australia fără o viză de muncă, evident.

Oaaau. În interiorul meu se dădea o luptă. Pe de o parte, asta era exact ce sperasem. Puteam să le am pe toate: noua relație și cea mai bună prietenă, pe care mă puteam bizui, cu care puteam să plâng și pe care puteam să o îmbrățișez în timp ce încercam să uit de grozăvia din Chile. Cineva căruia îi puteam povesti despre teama mea că vom fi prinse fără să trebuiască să mă cenzurez, bucurându-mă de încrederea ei, de grija ei, de felul în care mă făcea să mă simt cea mai tare.

Și totuși, ceva nu era în regulă. Era aici doar de o oră, dar aveam senzația că emiteam pe lungimi de undă diferite.

Probabil că era doar din cauza jet lagului ei care se lovea de nesiguranța mea.

— Îmi pare foarte rău că ai fost concediată. M-am întins și i-am apucat mâna. E nasol, chiar dacă știu că urai slujba aia.

Ea a ridicat din umeri.

— Mulțumesc. Dar ai dreptate, chiar o uram. Poate că acesta este cel mai bun final.

— Când s-a întâmplat? am întrebat.

Un copil a țipat în spatele meu. Un declanșator de paranoia: oare aflase șeful ei ce am făcut? Ne-a dat ceva de gol?

— Tocmai când spuneai că vrei să-ți iei un an sabatic.

— Știu! S-a întâmplat pur și simplu. Așa că acum întregul plan e în aer.

S-a întors spre Aaron și a spus amuzată:

— Deși nu știu de ce s-ar gândi măcar să te părăsească! Aaron, Emily mi-a povestit foarte puține despre tine. V-ați cunoscut la cafeneaua la care lucrezi, nu-i așa?

A apărut chelnerița, o adolescentă cu obrajii îmbujorați și părul prins într-o frumoasă împletitură franțuzească. Ne-a luat comenzile și ne-a turnat cafeaua în căni de porțelan desperecheate și farfurioare cu model.

Aaron și-a pus frișcă în cafea, iar doi stropi albi și grași au sărit pe masă. Relaxat și zâmbind i-a spus lui Kristen toată povestea, apoi ea l-a întrebat ce mai făcea în rest, iar el i-a povestit cu plăcere despre proiectele lui ca liber profesionist în graphic design, iar eu am zâmbit și am părut mândră, dar în sinea mea îmi crăpa obrazul de rușine. Mă simțeam prost că l-am ținut ascuns atât de multă vreme. Cum de nu mi-am dat seama că asta îl va răni?

Kristen s-a îndreptat pe scaun.

— Sunt sigură că Emily ți-a povestit totul despre vacanța noastră în Chile.

Degetele mi-au zvâcnit suficient de tare cât să-mi alunece paharul din mână și să cadă cu zgomot pe masă. Râulețe de suc de portocale s-au scurs spre marginile mesei și apoi direct în poala lui Aaron. Paharul s-a rostogolit și, cu un zgomot puternic, s-a făcut țăndări pe podea. Cu toții am sărit instantaneu în picioare și am început să punem șervețele peste balta de suc, un chelner a venit în grabă cu o cârpă și tot restaurantul s-a întors să se uite la noi, judecându-ne în tăcere.

— Îmi pare atât de rău, am șoptit în timp ce ne trăgeam scaunele înapoi spre masă.

— Rămăsesem la Chile, a insistat Kristen. Presupun că Emily ți-a povestit despre aventurile noastre?

Cineva a venit cu o lopățică de gunoi, iar eu mi-am cerut scuze din nou în timp ce respectivul se ghemuia și mătura.

Să fii în stare de negare e un lucru, fiindcă negarea e un mod de a face față traumei. Dar să aduci din senin în discuție subiectul traumei?

— Oh, da. Ochii lui Aaron s-au îndreptat spre mine. Se pare că v-ați distrat un pic prea mult. A fost praf cam cinci zile după aceea.

— Îmi imaginez că a fost, a spus Kristen.

— Da, am alergat mult și am făcut multe drumeții, am intervenit eu, cu vocea ridicată.

Kristen a zâmbit.

— Exact. Atât de multe drumeții. Ai fost în America de Sud?

Aaron a clătinat din cap.

— Prefer mai mult clima rece. Mă înroșesc după două minute de stat la soare.

Kristen a chicotit.

— Am consumat vreo zece galoane de cremă de protecție solară.

— Pe mine nici măcar asta nu mă ajută. Sunt ca… un crevete. Albi când sunt cruzi, dar aruncă-i într-o tigaie fierbinte și dintr-odată au culoarea unui flamingo.

— Știi, întotdeauna mi-a plăcut să gătesc lucruri care își schimbă culoarea când sunt gata. Și-a pus cana pe masă cu un clinchet. E ca un truc magic. Ca fasolele alea mov care se înverzesc când le gătești.

— Ce mi se pare cel mai tare e că, practic, creveții se fac roz ca să te anunțe că sunt numai buni de mâncat, i-a spus el. Foarte util. Sau carnea de pui, nu-i așa? La început e roz… și când e gata de mâncat devine albă.

— Cineva să-i facă rost omului ăstuia de o emisiune despre natură, a izbucnit Kristen, după care s-au privit în ochi și au râs. Prietena mea cea mai bună și iubitul meu înțelegându-se de minune – acesta fusese visul meu. În schimb, simțeam cum mă strâng și mă sfărâm pe dinăuntru.

•

Când Kristen s-a dus la baie, Aaron și-a pus mâna peste a mea și mi-a mângâiat degetele.

— Pot să te întreb ceva? a spus el.

— Bineînțeles.

— S-a întâmplat ceva… în Chile?

Mi s-a părut că toată lumea din jurul nostru a amuțit și am simțit cum un tunel fierbinte, ce pornea din gâtul meu și o lua grăbit în jos, se lărgea înghițindu-mă.

L-am întrebat cu o voce pierită:

— Ce te face să spui asta?

— Pari atât de încordată.

M-am uitat la zâmbetul lui, la buzele lui subțiri în formă de U și m-am forțat să respir. Pieptul mi se strânsese, cuprins parcă de un acces de astm. *Respiră. Apoi expiră.* Am auzit ca prin vis vocea instructoarei de yoga din Pisco Elqui spunându-mi: *Zâmbetul îți întărește inima.*

— Nu s-a întâmplat nimic.

A clătinat din cap.

— Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei. Dar sunt sigur că veți trece peste orice s-ar fi întâmplat. E clar că te iubește foarte mult. S-a aplecat spre mine. Sunt sigur că totul va fi bine.

Ce norocos era să poată spune asta. Să aibă încredere că nimic rău nu se putea întâmpla. Să nu știe cât cântărește un cadavru în brațele lui și ce senzație ai când carnea alunecă, fără să întâmpine rezistență, peste tendoane și oase.

M-am jucat cu recipientul lipicios al siropului de arțar.

— Suntem bine, am spus. Ea doar…

— Hei, Kristen! m-a întrerupt Aaron când ea s-a apropiat de masă.

— Heeei! Au adus nota de plată? S-a așezat și și-a ridicat Bloody Mary-ul, un pahar mare, plin cu lichid roșu vâscos. A sorbit din el până când paiul a început să bolborosească, după care l-a trântit pe masă, iar eu am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos.

Nu m-am putut abține să nu mă gândesc că semăna cu sângele lui Paolo care se scursese pe podeaua hotelului.

Capitolul 15

— Îmi pare rău că m-am speriat și am vărsat sucul de portocale pe toată lumea.

Kristen și-a pus centura de siguranță.

— Oh, nu-i nimic. Cea mai mare parte a ajuns pe Aaron.

Am dat înapoi cu spatele și am ieșit din parcare.

— E adevărat, dar cred că… m-ai prins cu garda jos. Din cauză că ai adus vorba de Chile.

Kristen s-a încruntat.

— De ce *n-aș* aduce vorba de Chile?

Am bolborosit, fără să pot răspunde.

— Vorbești de parcă eu aș fi cea care se poartă ciudat. Dar *tu* te comporți ciudat. A scos o sticlă de apă din geantă și i-a deșurubat capacul. Hei, deci Aaron este grozav. Nu e genul care-ți place în mod normal. Sunt surprinsă.

Nu încetase cu strategia ei nici măcar o secundă: totul e bine, sunt la fel de optimistă ca întotdeauna. Cum de era atât de bună la asta?

— Da, e cam hipster, am spus eu. Dar e un tip minunat.

— Mă bucur. Poate că faptul că e diferit este un lucru bun. Din moment ce, în mod normal, obișnuiești să alegi tipi naspa. A băut niște apă în timp ce observația pe care o făcuse a căzut cu o bufnitură în mine. Vreau să zic că nu te judec. Și eu fac la fel.

I-am aruncat o privire. Nu se înșela. Ben cel Abuziv. Colin cel Gelos.

— Ei bine, știu că măcar mă pot baza pe tine să fii sinceră.

— Știi asta!

Ne-am oprit la un semafor roșu și timpul s-a oprit și el.

— Hei, nu vreau să crezi că te abandonez sau ceva de genul ăsta, i-am spus cu multă atenție în

glas. Pentru mine o să fii întotdeauna mult mai importantă decât orice tip.

— Oh, știu asta. Fă la stânga la următorul semafor. Doamne, urăsc să vin aici.

Nu mai condusesem spre casa lui Nana și a lui Bill de ani întregi, dar mâinile mele așezate pe volan își aminteau drumul. Făceam stânga la King of Kings – biserica mare, de cărămidă, și școala primară, cu o marchiză pe peluza din față: Asociația bărbaților și studiu biblic la ora 19:00. Apoi la dreapta, pe strada Beaumont, unde un semn mare, înfipt în colț, anunța sfârșitul drumului și drept înainte spre capătul lui, unde se deschidea larg zona rezidențială: casa elegantă a lui Nana și Bill pe stânga, un conac de prost gust cu un turnuleț, pe dreapta, și o fermă în stil californian între ele, cu aleea flancată de stâlpi din piatră cu vârfuri în formă de ananas. Monstruozitatea cu aspect de castel din dreapta fusese construită peste ruinele casei în care copilărise Kristen, cea pe care o împărțise cu părinții ei înainte ca aceștia să moară în incendiu. Întotdeauna mi s-a părut ciudat și puțin sadic faptul că bunicii ei au rămas acolo. Locuind cu ei, Kristen se afla mereu la doar două uși distanță de locul tragediei.

Casa lui Nana și a lui Bill era enormă, mai mare decât mi-o aminteam, cu cărămida ei maronie și acoperișul ascuțit, cu ferestrele care mă priveau ca niște ochi vigilenți. Doi arțari masivi încadrau aleea care ducea spre casă în vreme ce un rând de arbuști mărginea ușa din față, și cu toții aveau aerul acela de primăvară gata-gata să izbucnească: mugurași purpurii strânși în cete pe crengile arțarilor și mici umflături de culoare verde-lămâie care se ițeau de prin tufișuri. În mod normal îmi plăcea primăvara, această perioadă de renaștere a naturii, dar pe fundalul gazonului maroniu și a casei impunătoare, flora părea lipsită de apărare și prematură.

— Vrei să te ajut să-ți duci lucrurile înăuntru?

— Bunicii mei vor insista să intri să-i saluți. Probabil că așteaptă la ușă. Consideră că te-am avertizat.

— Stăm să socializăm? mi-am ridicat sprâncenele. Nu ești epuizată?

— Rezist. Hai.

Ne-am îndreptat spre ușa din față. Kristen își petrecuse anii adolescenței aici, la un liceu public foarte competitiv, care ajungea la campionatele sportive de stat cu diverse sporturi costisitoare: golf, tenis, fotbal. Kristen făcuse parte din echipa de majorete cu pompoane, un lucru despre care aflasem după ce terminasem facultatea și care mă amuza mereu. (Era o echipă de dans care folosea pompoane, m-a informat ea, și nu semăna deloc cu cea de majorete clasice.) în timpul facultății ne dădeam mereu ochii peste cap când le vedeam pe fetele care se grăbeau să facă parte dintr-o sororitate, dornice să se integreze. Să mi-o imaginez pe adolescenta Kristen aruncându-și picioarele în sus pe ritmurile lui Justin Timberlake era cel puțin ciudat.

Kristen a sunat la ușă și, pentru a nu știu câta oară în acea zi, m-am pregătit psihic pentru ce urma. Nana și Bill mă făceau să mă simt neliniștită de fiecare dată. Sigur, erau prietenoși în felul acela popular, comun. Dar nu reușeam deloc să pun de acord impresia mea despre bătrânii drăguți și ușor snobi pe care îi cunoșteam cu povestirile lui Kristen despre ei. Cum îi spusese Bill, zâmbind, că nu va rezista niciodată în publicitate. Cum îi citise lucrarea de doctorat („Reprezentarea politică a femeilor și participarea la forța de muncă în Thailanda”) și i-o dăduse înapoi fără să îi spună nimic, doar cu câteva pasaje subliniate în secțiunea „Limitări”, de parcă ar fi vrut să demonstreze că era de acord cu tot ceea ce nu reușea să demonstreze teza ei. Era greu de imaginat că acești oameni plăcuți în public se purtau atât de disprețuitor în intimitate.

Ușa s-a deschis și iată-i așteptându-ne: Bill, înalt și robust, și Nana, micuță ca o pasăre. Ne-au îmbrățișat scurt pe amândouă.

— Am luat o sticlă de Merlot, a anunțat Nana, iar eu i-am mulțumit. Se pare că ne aștepta o băută în plină zi. O să aduc niște pahare.

Bill mi-a făcut semn să intru în sufragerie (camera de zi? Arătau identic și erau așezate vizavi una de cealaltă), iar eu m-am așezat. Am avut parte și de un moment apăsător, în timp ce toți zâmbeam, ne priveam și ne întrebam cine ar trebui să vorbească primul ca să spargă gheața. *Nu aveți de gând să o întrebați pe Kristen cum a călătorit? Nu sunteți entuziasmați să vă vedeți nepoata pentru prima dată după mai bine de un an?*

Bill a rupt tăcerea:

— Cum a fost prânzul? Aveam senzația că de fapt nu-i păsa câtuși de puțin.

— A fost grozav! am dat din cap rapid. Am fost la Evie, lângă cazinou. Au niște friganele excelente. Mi-am dres glasul. Ce mai faceți? Au trecut cel puțin doi ani de când nu v-am mai văzut, nu?

— Atât de mult? a pufnit Bill.

— Am auzit că v-ați simțit bine în Chile, a intervenit Nana, ducând în mână, cu multă măiestrie, paharele ce formau un trifoi cu patru foi. Sunteți atât de curajoase, fetelor, să călătoriți într-o țară străină ca asta.

S-a aplecat să-mi întindă un pahar, în timp ce eu i-am evitat privirea, cu inima accelerându-și dintr-odată bătăile. Oare voi putea să vorbesc vreodată cu dezinvoltură despre călătoria noastră?

— Ai grijă, Emily scapă totul din mână astăzi! a strigat Kristen. Mi-a făcut cu ochiul, chiar *mi-a făcut cu ochiul,* iar eu am simțit că roșesc.

Bill a ignorat-o, în timp ce încerca să extragă un pahar dintre celelalte.

— Da, am auzit totul despre orășelele de munte pe care le-ați vizitat în Chile. Și despre acel… cum

se numește?

— Ce? a întrebat Kristen, luându-și și ea un pahar. Părea liniștită.

— Băutura pe care ați băut-o voi acolo – picolo?

— Pisco! am aprobat eu. O chestie delicioasă. Am încercat să-i atrag atenția lui Kristen, dar ea își sorbea calmă vinul.

— Îmi fac atât de multe griji atunci când voi, fetelor, călătoriți singure, a spus Nana. Eu nici măcar n-am avut pașaport până la patruzeci de ani și cu siguranță nu mergeam nicăieri fără Bill.

— Da, am prins amândouă microbul călătoriilor, i-am răspuns eu. Oare puteau să vadă pe fața mea panica, sângele care puteam să jur că era vizibil în timp ce-mi pulsa în tâmple? Dar… ce ați mai făcut voi? Ce mai e nou?

— Nu ai călătorit până la patruzeci de ani pentru că l-ai născut pe tata când aveai douăzeci și unu de ani, i-a spus Kristen bunicii, ignorându-mă. Dacă Emily și cu mine am fi avut copii de opt ani, mă îndoiesc că ne-am fi plimbat prin Valea Elqui.

— E adevărat, eram ocupată să fiu mamă. Nana și-a strâns buzele de parcă ar fi gustat ceva acru.

— Ei bine, slavă Domnului că noi suntem ocupate să vizităm distilerii de pisco în loc să schimbăm scutece. Kristen și-a ridicat paharul și eu am încremenit din nou. De ce nu putea să renunțe la resentimentele ei măcar până schimbam subiectul Chile, unde îngropasem un cadavru?

— Nana, Bill, voi ați călătorit? V-ați bucurat de ieșirea la pensie? I-am privit când pe unul, când pe altul.

— Oh, încă nu au scăpat de mine. Bill a dat din umeri. Cum ar putea să funcționeze Czarnecki Chemists fără Czarnecki?

— Nu v-ați pensionat! am exclamat veselă, bucuroasă de noul subiect. Am avut senzația că la un moment dat Kristen a spus ceva despre o petrecere de pensionare. Czarnecki Chemists era

un lanț local de farmacii care se descurca neașteptat de bine într-o mare de Walgreens.

— Corect, pentru că zicea că se va retrage în momentul în care va împlini șaptezeci și cinci de ani, a spus Kristen. Dar se pare că, citez, „pensionarea este pentru leneși”.

— Avea frisoane de fiecare dată când cineva folosea cuvântul cu P, a adăugat Nana încet. Cred că muncește în continuare ca să nu fie nevoit să stea acasă cu mine. A zâmbit și a făcut semn cu cotul ei slab spre el. Cunoșteam această dinamică de cuplu de la propriii mei părinți înainte de a se despărți, în cele din urmă. Genul de umor autoironie – *Oh, nu-i așa că-i amuzant cum nu ne suportăm unul pe celălalt?*

— Ei bine, dragă, cineva trebuie să poată să-ți susțină înclinația pentru degustarea de vinuri, a ripostat el.

Dar ea doar a chicotit.

— Oh, eu m-am pensionat încă din ziua în care Kristen a terminat facultatea. Nu am nicio problemă să-mi ocup zilele cu ceva. Dar noi suntem plictisitori. Emily, mai bine spune-ne, ce mai faci tu?

Mi-am așezat paharul pe măsuța de cafea, lângă o carte neagră și groasă care, am realizat dintr-odată, era o Biblie. King of Kings, unde mersese Kristen la școală, sprijinea protestanții fundamentaliști, conservatori; tatăl ei fusese foarte implicat în comunitate: antrenor al echipei feminine de baschet în timpul săptămânii, diacon duminica. După ce părinții ei au murit, Kristen a schimbat școala, dar Nana și Bill au continuat să participe la slujbele săptămânale de acolo.

— Oh, chestii simple. Munca merge bine, lucrez la Kibble. E un start-up care face hrană organică de lux pentru pisici. Bill și Nana au dat din cap în semn că nu auziseră niciodată de el. Este distractiv; învăț multe despre lumea start-up-urilor.

— Problema cu start-up-urile este că încearcă doar să-și facă un nume suficient de cunoscut pentru a fi apoi cumpărate de alții. Bill a ridicat din umeri. Nu există o planificare pe termen lung.

Am zâmbit și am sorbit din vin, dar comentariul lui m-a lovit. Despre asta vorbea Kristen: credea că are mereu dreptate, era mereu sigur pe ceea ce spunea și exista mereu o urmă de critică în vorbele lui.

Nana s-a întors spre mine:

— Ai și pe cineva special în viața ta?

— Da, tocmai am luat prânzul cu el, a zâmbit Kristen.

— Este… este o relație aflată foarte la început. Am închis subiectul și toată lumea a privit în jur stânjenită.

Un zgomot de bormașină a străpuns aerul, iar Bill și-a dat ochii peste cap.

— La casa de alături au muncitori care se plimbă prin curte de luni de zile. O știi, cea cu ananasul ăla stupid, mi-a spus, arătând cu degetul. Am simțit cum se schimbă atmosfera; Kristen devenise foarte tăcută, iar Nana îl privea pe Bill crispată și furioasă. Aș fi vrut să pot să mă pliez, să mă tot micșorez până să ajung cât un pătrățel de hârtie.

— Ajută-mă să-mi aduc aminte, a încercat Nana să schimbe subiectul, ai frați și surori?

Chiar nu aveau nicio întrebare pentru Kristen, pe care o crescuseră și pe care nu o mai văzuseră de atâta timp? Am clătinat din cap.

— Sunt, ca și Kristen, singură la părinți.

— Și părinții tăi sunt încă în… Minnesota, nu-i așa?

— Așa este. Mama mea e tot acolo. Tata e în Iowa.

— Deci nu ai familia aici! Nana a spus-o pe un ton ce sugera că este îngrozită.

— Nu! Îmi văd singură de-ale mele în Wisconsin.

Îmi plăcea aici; după opt ani, mă simțeam ca acasă în Milwaukee. Avea multe dintre lucrurile pe care le îndrăgeam în Evanston, orașul din jurul Northwestern – case vechi și frumoase și faruri pitorești, dar suficient de neconvențional și cu multă identitate proprie, astfel încât să te facă să te simți departe de Minneapolis, iar mie să mi se potrivească mai bine. Milwaukee avea un strop de sălbăticie și era ușor bizar: baruri ciudate, ieșite din comun, și baruri clandestine nostalgice, ascunse printre muzee albe ca osul și piețe largi, agresiv de la modă. Și malul lacului, atât de frumosul mal al lacului. În fiecare primăvară îmi promiteam să petrec mai mult timp acolo citind și înotând, mergând la picnicuri sau înălțând zmeie cu copiii prietenilor. Dar în fiecare an vara trecea repede și frunzele începeau să se înroșească înainte să apuc să fug până la Bradford Beach.

•

O oră mai târziu am început lungul și tradiționalul proces al mulțumirilor și m-am pregătit să plec. Am urmat-o pe Nana în bucătărie, cu paharul meu gol și bolul de nuci neatins pe care îl adusese.

Ea s-a întors spre mine.

— Vreau să facem schimb de numere de telefon, în caz că ai vreodată nevoie de ceva. Mi-a întins telefonul, care arăta golaș și colțuros fără husă. Și e-mailul. Ar fi trebuit să facem asta cu mult timp în urmă. Știu că te-ai instalat binișor aici, dar din moment ce părinții tăi sunt atât de departe… Ochii i-au licărit. Pentru orice eventualitate.

•

În mașină am rămas nemișcată o clipă, în timp ce respirația mi se transforma în mici picături ce alunecau pe geamuri și pe bord. Până și părinții mei m-au salutat, chiar dacă superficial, când ne-am întâlnit; bunicii lui Kristen nu păreau prea bucuroși să o vadă. Și viceversa. Antipatia dintre ei era palpabilă.

De asemenea, faptul că menționarea călătoriei în Chile nu o deranjase pe Kristen – dezinvoltura ei aproape agresivă, felul de a vorbi relaxat și fără grabă și tonul ei liniștit m-au pus pe jar. Ea adusese vorba despre vacanță și la prânz, cu Aaron, și nu încercase să schimbe subiectul nici atunci când Bill îl reluase. Între timp, eu eram atât de îngrijorată că am putea să fim prinse, încât până și o singură aluzie la călătorie făcea să-mi tremure degetele și să-mi clănțănească dinții.

Chile. Imaginea a apărut de parcă ar fi fost proiectată pe parbriz: picioarele lui Paolo pe podea, adidașii întorși spre tavan. Sânge într-o baltă mare și ovală, la câțiva metri distanță.

Capul lui Sebastian sprijinit de piciorul de metal al unui cadru ieftin de pat din Cambodgia. Sânge pe picioarele lui Kristen.

Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te.

Am pornit mașina și am dat drumul la radio. Când muzica a fost suficient de tare ca să nu-mi mai aud gândurile, am plecat.

Capitolul 16

Am ridicat bila grea și mi-am fixat degetele în interiorul ei. Ca și când mi-aș fi înfipt unghiile în orificiile unui craniu uman. Am făcut câțiva pași și am lăsat bila de bowling să-mi alunece din mână. A lovit pista cu un zgomot dătător de speranțe, după care a luat-o spre margine, ratând la mustață toate cele zece popice.

— Minge în jgheab! a strigat Aaron, iar eu m-am întors și am ridicat exagerat din umeri. Stătea întins în separeu, cu picioarele încrucișate și un pahar de cocktail Old Fashion în mână, iar eu am simțit că mă topesc în fața atitudinii lui relaxate, a felului în care se reușea să se simtă confortabil indiferent de ambianță.

— Încercarea numărul doi, i-am răspuns în timp ce aparatul îmi scuipa bila maro înapoi pe suport, unde s-a ciocnit de bila lui Aaron, de parcă ar fi fost mărgelele unor uriași. Am aruncat-o a doua oară și, cu toate că a cotit spre stânga, a reușit să doboare opt popice.

— Așa mai merge! Bowlingul fusese ideea lui Aaron; eu nu mai mersesem din liceu și trebuia să recunosc că era ceva plăcut la el, asemenea zornăiturilor și zbârnâiturilor produse de mecanismele mașinăriilor lui Rube Goldberg. Obligatoriii pantofi oxford hidoși, băuturile tari în pahare din hârtie, familiarele mirosuri de ceară, mâncare prăjită și dezinfectant.

M-am lăsat să alunec pe banca de plastic, iar Aaron mi-a mângâiat genunchiul înainte de a se ridica.

De la ciudata noastră întâlnire de duminică nu o mai văzusem pe Kristen, dar de atunci mă mai relaxasem puțin. Am decis că cel mai probabil fusese obosită din cauza schimbării de fus orar și de asta nu fusese în apele ei. Era în continuare cea mai bună prietenă a mea, cea care mă cunoștea mai

bine decât oricine altcineva din lume. Ne vom reîntoarce la vechiul nostru ritm cât de curând.

Mai mult de atât, încet, încet, teama mea că cineva va face legătura între mine și moartea lui Paolo pălea. Verificasem statisticile cu o seară înainte: în Statele Unite, 40% dintre crime rămân nerezolvate. Puțină aritmetică, deci: asta însemna că detectivii renunțau să mai investigheze aproape șapte mii de crime pe an, șapte mii de cadavre a căror identitate nu se cunoștea și despre care nu se știa clar când trecuseră de la starea de om la cea de cadavru. Iar *asta* însemna că existau mii, poate chiar milioane de oameni în total, care se plimbau liniștiți pe Pământ chiar în acest moment și care nu fuseseră pedepsiți pentru crimele lor. Și, cu siguranță, majoritatea simțeau vinovăția, rușinea, regretul curgând prin sufletul lor ca un fluviu de gheață. Dar nu s-au predat și nu s-au spânzurat, cu o mărturisire zguduitoare lângă ei.

Poate că s-au bucurat de noua șansă la viață și au jurat să se străduiască mai mult și să fie mai buni de atunci încolo. *De atunci încolo.* Pentru că suntem creaturi tridimensionale, blocate pe o linie temporală cu sens unic, incapabile să ne întoarcem în timp și să ne schimbăm trecutul. Concluzia mi-a oferit o oarecare mângâiere, ceea ce era destul de dezgustător: de fapt, nu eram singura și oricum nu aveam cu adevărat de ales, puteam doar să merg înainte, calmă și echilibrată.

Privindu-l pe Aaron cum se îndreaptă spre bandă și aruncă rapid mingea pe mijlocul pistei, cu pantoful roșu cu albastru la doar un milimetru de lemnul unsuros, m-am minunat din nou de caracterul duplicitar al tuturor lucrurilor. Oare asta făcea din mine o sociopată?

Aaron m-a însoțit acasă după aceea, și ori de câte ori îl vedeam în oglinda retrovizoare simțeam o agitație în șolduri. Era atât de nesofisticat și de bun, atât de direct și de amabil. Și mă dorea. După toți ticăloșii de pe aplicațiile de întâlniri, care ba

erau, ba nu mai erau interesați de mine; după anii irosiți cu Ben, care îmi flutura iubirea condiționată ca pe un morcov în fața cuștii unui iepuraș; după lunile cu Colin, al cărui caracter urât își făcea apariția pe neașteptate ca un fulger, iată-l pe Aaron, fericit să mă vadă și dornic să-și petreacă timpul cu mine.

Ajunși în apartamentul meu am luat două pahare și o sticlă de vin. Făcusem curat mai devreme, în caz că avea să vină la mine, dar lăsasem locul suficient de dezordonat încât să arate firesc, ca și când n-aș fi făcut ordine. Mi-am conectat telefonul la boxa bluetooth și am ales ceva senzual, o cântăreață răgușită stârnind acorduri triste la pian. Apoi clopotele unei biserici pe fundal și muzica se stingea în această contopire disonantă.

M-am sprijinit de brațul canapelei și mi-am arcuit genunchii în poala lui Aaron. El mi-a mângâiat gamba.

— Pot să te întreb ceva?

A băut puțin vin.

— Bineînțeles.

— Ai fost crescut într-un spirit religios?

A izbucnit în râs.

— Da, metodist, dar părinții mei nu au părut niciodată foarte serioși în privința asta.

Am dat din cap, gândindu-mă.

— Și te bucuri că ai fost crescut așa?

Și-a ridicat o sprânceană.

— Mă întrebi dacă vreau să-mi cresc copiii credincioși?

— O, Doamne, nu, am spus rapid. Chiar așa a sunat, nu-i așa? Eu doar…

— E în regulă, Emily, relaxează-te. Și-a trecut din nou degetele peste piciorul meu, de data asta urcând mai sus, de-a lungul cusăturii blugilor de pe partea interioară a piciorului.

M-am grăbit să-i explic:

— M-am gândit la asta după ce i-am revăzut pe bunicii lui Kristen zilele trecute. Ei încă merg la

aceeași biserică la care mergea și ea când era copil. Odată mi-a spus că din cauza credinței i-a fost mult mai greu după ce părinții ei au murit, pentru că mama ei nu era creștină. Iar Kristen a crezut că a ajuns în iad.

— Iisuse, a scuturat Aaron din cap. Cum au murit?

— Într-un incendiu. Ea avea doisprezece ani. Atât de trist.

— Chiar că e trist. S-a gândit o secundă. A fost cumva un accident ciudat care a declanșat focul?

— Nu știu. Ce declanșează de obicei un incendiu? Instalații electrice defecte sau ceva de genul ăsta.

— Îngrozitor. Și-a golit paharul. Ei bine, nu știu ce să zic de chestia cu raiul și cu iadul. Nu prea mi-a păsat niciodată de codul moral metodist, dar a fost plăcut să fac parte dintr-o comunitate.

Un cod moral. Primele mele asocieri cu bunătatea și dreptatea nu proveneau dintr-un text religios, ci dintr-o observare atentă a ceea ce stârnea aprobarea… Sau care cel puțin nu atrăgea mânia părinților mei. Sexul, de asemenea, nu avea nicio legătură cu vreun cod moral. Începând cu Ben, ce să fac, când și cu cine se rezumase la ceea ce avea sens pentru mine, la ceea ce am considerat eu corect.

Dracu' să-l ia pe Sebastian pentru că încercase să-mi ia dreptul ăsta; ceea ce făceam cu corpul meu depindea de mine, era doar decizia mea. M-am ridicat și am întins mâna spre maxilarul lui Aaron, apoi l-am tras ușor spre mine.

— Ei bine, salut. Tonul lui era amețitor și i-am zâmbit cu gura lipită de buzele lui.

I-am ciufulit părul și am arătat cu capul spre dormitor.

— Fii blând cu mine, bine?

Și a fost. Și buzele, și limba, și degetele lui erau moi, iar el s-a oprit să-mi acopere gâtul cu sărutări și să mă întrebe, din nou și din nou, „E bine așa?".

Și de fiecare dată când simțeam că panica îndepărtată începea să se apropie îi priveam fața, bunătatea necomplicată de pe chipul său, și respiram până când dispărea. Respiram mai tare, mai greu, respirațiile noastre erau ritmice și fierbinți, până când totul a fost emoție pură, profundă și tandră.

După un moment de liniște, m-a mângâiat pe spatele transpirat.

— A fost uimitor, a murmurat el, și mi-a dat, vesel, o pălmuță peste fund. S-a îndreptat spre hol, iar eu am rămas să ascult melodia simplă ce se prelingea dinspre sufragerie.

M-am strecurat într-un kimono și m-am așezat pe marginea patului. Mă simțeam sexy și sălbatică și mi-am felicitat corpul pentru că în sfârșit cooperase după episodul Cambodgia. Mi-am netezit părul încâlcit și am aprins o veioză, după care m-am îndreptat spre baie când l-am auzit pe Aaron ieșind. În timp ce mergeam, muzica s-a oprit brusc, înlocuită de sunetul unui clopoțel care semnala un nou mesaj pe telefon.

Îmi lăsasem mai devreme telefonul pe măsuța de cafea, așa că l-am luat și l-am întors cu fața în sus. Am privit ecranul de două ori, în vreme ce stomacul mi se strângea și se încrețea ca o foaie de staniol.

Aveam două apeluri pierdute de la Kristen, cu zece și paisprezece minute în urmă, când eram în pat cu Aaron.

Și mesajul: „Am nevoie de tine”.

Capitolul 17

— E totul în regulă? Aaron s-a oprit în pragul ușii de la bucătărie, cu fruntea încrețită.

Mi-am ridicat privirea. Gândeam pe repede înainte: *Ar trebui să o sun. Stai, nu.* Nu spusese despre ce e vorba. Asta însemna că era vorba ori despre Cambodgia ori despre Chile, cu siguranță ceva despre care nu puteam să discut de față cu Aaron.

Sau, la naiba, ceva despre care nu puteam să discut în general la telefon.

— Ce este? A venit spre mine și eu am lăsat telefonul să cadă într-o parte.

— E Kristen, am spus. Este… îmi pare tare rău că trebuie să fac asta, dar trebuie să mă duc să o văd.

— Acum? a scuturat el din cap. E bine?

Îmi venea să-i spun tot, să deschid gura și să las adevărul să țâșnească din mine ca o otravă. *Ai avut dreptate, chiar s-a întâmplat ceva în Chile. Și, înainte de asta, în Cambodgia.*

Mi-am încrucișat brațele peste stomac.

— Mdaa… Are niște probleme.

— Oh, da, tocmai a fost concediată. Trebuie să fi arătat neliniștită, pentru că a adăugat: Sau altceva? Îmi pare rău, știu că nu e treaba mea.

— Nu, mie îmi pare rău. Nu știu să-ți spun ce anume s-a întâmplat, dar problema e că trebuie să fug de lângă tine. M-am uitat în jur. Tu poți să rămâi, dacă vrei. Nu știu când mă întorc.

— Nu-i nimic, merg acasă. Aaron mi-a ridicat bărbia și m-a sărutat dulce, cu buzele lui moi. Ne vedem curând?

Am simțit cum mi se contractă pieptul și dorința disperată de a o lăsa baltă pe Kristen și a mă scufunda din nou în brațele lui. Mi-am ținut ochii strâns închiși, încercând să mă adun.

— Bineînțeles.

•

Am sunat-o pe Kristen apăsând un buton de pe volan imediat ce am intrat pe autostrada care la miezul nopții, într-o seară din timpul săptămânii, era doar a mea. *Am nevoie de tine.* Am încercat să cântăresc în minte toate posibilitățile de parcă aș fi schimbat cu telecomanda canalele tv. Se întâmplase ceva cu secretul nostru din Cambodgia. Poate că fusese descoperit trupul, umflat și plin de apă, sau cineva descoperise ceva la hotel, vreo posibilă dovadă care nouă ne scăpase. Ori, cel mai probabil, avea legătură cu Chile, cea mai proaspătă încercare de a ne acoperi urmele, una care nu trecuse încă testul timpului.

Sau poate că era mult mai simplu de atât. Poate că în sfârșit se panicase, așa cum mi se întâmplase mie după Cambodgia, acum, că problemele de la serviciu și călătoria ei neprevăzută în Wisconsin încetaseră să o mai distragă. Poate că se adunaseră toate în sufletul ei – atacul lui Paolo, oroarea a ceea ce făcuse pentru a se apăra și toate orele de coșmar de după aceea. *Ah, Kristen.* Iubirea pe care o simțeam pentru ea mi se revărsa din inimă precum gălbenușul moale al unui ou.

— Bună! A răspuns chiar înainte să intre căsuța vocală. Părea… veselă.

— Kristen, bună. Sunt pe drum.

— Ce faci?

— Vin la tine. M-am gândit că tu… nu asta ai vrut să-mi spui? Am trecut pe banda din dreapta și am încetinit.

— Oh, m-am certat în mod stupid cu Bill la cină, iar după asta n-am mai putut să adorm și am simțit nevoia să vorbesc cu tine. La telefon.

În stânga mea strălucea stadionul de baseball; încă eram mai aproape de casă decât de Brookfield.

— Am înțeles! Am exagerat. Am crezut că vrei să spui… că *ai nevoie* de mine.

Kristen a râs.

— Doar știi că întotdeauna am nevoie! Am auzit sunetul unui rontăit. Ești aproape? Poți să vii la mine oricum! Scuză-mă, mă lupt cu o pungă de chipsuri.

Am virat spre ieșirea de pe autostradă dezamăgită și, cu toate că știam că nu era corect din partea mea, iritată.

— E atât de târziu, mai bine nu. Dar ce s-a întâmplat cu Bill?

— S-a luat de mine că am fost concediată. Zero compasiune. De parcă ar avea vreo idee despre lucrurile astea, când el a moștenit compania tatălui său. Alte rontăieli și plescăieli în telefon. Știu că tu înțelegi cum arată de fapt piața muncii pentru mileniali.

— Absolut. Îmi pare rău, Kristen. E nasol. Pur și simplu nu înțelege. Ufff, dacă aș fi știut că nu avea nevoie de mine, l-aș fi lăsat pe Aaron să-și petreacă noaptea cu mine… M-am gândit să-i trimit un mesaj, să văd dacă nu voia să se întoarcă, dar telefonul meu nu era la locul lui obișnuit de pe bord. Și nu poți dormi din cauza asta? O concediere este ceva destul de… important. Normal că suferi.

— Nu prea, totuși. Adică nu sufăr. Să-l ia naiba pe Lucas cu tot cu slujba aia nenorocită. A înghițit chipsurile din gură și vocea i-a devenit mai clară. E ciudat să nu știi ce îți rezervă viitorul. Cred că de asta te-am sunat. Știu că mă pot baza pe tine să mă susții.

— Sunt alături de tine, i-am răspuns, simțindu-mă brusc vinovată că nu o ascultam decât pe jumătate, că o parte a minții mele era concentrată să-l prindă pe Aaron înainte să-și închidă telefonul și să se culce. La un semafor aflat pe roșu m-am cocoșat și am bâjbâit în zona pentru picioare a locului din dreapta.

— Și a fost atât de drăguț cum ne-am reapropiat în Chile, a continuat ea, iar eu am fost atât de surprinsă încât mi-a alunecat piciorul de pe frână.

M-am îndreptat rapid și mi-am așezat din nou piciorul pe pedală. Toate acele conversații neîntrerupte, știi? Și, Em, am impresia că nu am mai vorbit atât de mult de atunci. Nu ne-am mai văzut și noi ca fetele, gen Kremily.

Kremily… Nu mai auzisem dinainte ca ea să se mute cuvântul ăsta siropos, pe care îl inventaserăm pentru noi pe când eram la Northwestern (prietenia noastră, ne gândeam noi, era aproape la fel de legendară precum Kimye[11] sau Speidi[12]).

— Avem neapărat nevoie de o întâlnire între patru ochi, am spus. Mi-am făcut griji pentru tine.

— Nu-ți face griji pentru mine, doar hai să ne vedem! Tonul ei era jucăuș. Mâine?

— La naiba, mâine nu pot. Aveam întâlnire cu psihologul și am simțit cum mă străpunge încă o săgeată de vinovăție pentru că îi ascundeam asta. Dar… dar toți avem voie să păstrăm câteva lucruri pentru noi. Vineri?

— Stai, ce facem joi, de ziua ta?

— Eu sunt… ei bine, fir-ar… Mi-am făcut planuri cu Aaron înainte să te întorci tu. Stăm acasă. Nu am chef să fac nimic special anul ăsta.

— Am înțeles. Părea atât de tristă încât am simțit o strângere de inimă. Dar mi-am reamintit mie însămi că aveam voie să am planuri cu iubitul meu.

Era în regulă să nu o invit și pe ea. Dar ea s-a înveselit din nou:

— Nimic special, a repetat ea. Bine, doamnă.

— Vorbesc serios, Kristen. Urăsc surprizele.

— Atunci e bine că mă iubești. Oricum, trebuie să închid.

I-am urat noapte bună și l-am sunat imediat pe Aaron. A intrat direct căsuța vocală.

Acasă m-am pregătit de culcare încruntată, cu colțurile gurii căzute, simțind că am dezamăgit pe toată lumea. Aproape că m-a apucat râsul când mi-am amintit de iluziile pe care mi le făcusem când

am fost la bowling. Câtă aroganță din partea mea să cred că pot lăsa garda jos.

Într-o zi nu voi mai sta în pat noaptea enumerând toate detaliile, toate motivele pentru care am putea să fim prinse: martorii de la barul cu multă verdeață, mormântul superficial, urmele picioarelor noastre în întuneric, fereastra care s-a luminat în timp ce puneam lopețile la loc în magazie. Într-o zi, orele acelea petrecute pe coasta muntelui aveau să capete o calitate ciudată, cinematografică, ca un film de groază văzut cândva, demult.

Dar, cu siguranță, nu azi.

•

Priya a trântit o ceașcă de cafea pe biroul meu și eu am sărit ca arsă.

— Mi-am dat seama că aveai nevoie de ea.

— Ah, mulțumesc. E atât de evident?

— Absolut. Scaunul de lângă mine era gol, așa că s-a lăsat să alunece pe el, învârtindu-se alene. Deci, ce s-a întâmplat? Mahmureală? Insomnie? Ciclul?

— Da, adică nimic din toate astea. Am terminat de scris un e-mail și m-am întors spre ea, vorbind în șoaptă. M-am culcat târziu. A fost Aaron la mine.

Priya a scos un oftat dramatic.

— Deci sex! Emily a avut parte de S! Și-a strecurat piciorul sub ea și s-a aplecat în față. Cum a fost?

M-am înroșit, gândindu-mă la buzele lui pe șoldul meu, la sărutările moi ca niște fluturi.

— A fost bine. Sexy.

— Oh, Doamne. Nu știu cum o să-l mai pot privi în ochi la Mona. Priya a ridicat din sprâncene. Bun mod de a face afaceri la cafenea. Să te țină trează toată noaptea ca să ai nevoie disperată de cofeină a doua zi.

— Ești ridicolă. Și nici măcar nu a rămas peste noapte.

Și-a deschis larg ochii.

— A plecat pur și simplu? Țac, pac și gata?

Am clătinat din cap.

— Prietena mea Kristen m-a sunat și am crezut că vrea să trec pe la ea pentru că era speriată, dar când mi-am dat seama că era o alarmă falsă, Aaron era… M-am lăsat păgubașă. De ce îi spuneam toate astea? Priya nici măcar nu o cunoștea pe Kristen; cu siguranță nu o interesa să audă despre frământările ei reale sau imaginare.

Din fericire, un coleg de serviciu a venit să ne servească o bârfă din zona conducerii, ceva despre faptul că Russel-copilul-minune s-a îmbătat împreună cu un potențial investitor. Dădeam din cap în timp ce vorbea, dar nu puteam să mă concentrez la ce spunea. Mă simțeam de parcă făceam parte dintr-un triunghi amoros ciudat, cu Aaron și Kristen trăgându-mă fiecare de câte un braț.

Am nevoie de tine, îmi scrisese Kristen în mesajul de ieri-noapte. Nu *Te rog să mă suni* sau *Putem vorbi*? Sau chiar *Mi-e dor de tine.*

În timp ce vorbea, colegul meu și-a trecut palma peste ceafă, pe lângă coada de cal deasă, iar eu m-am gândit din nou la Paolo, cu coada lui de cal neagră, încleiată din cauza sângelui.

Mi s-a făcut greață. Problema cu Kristen era că…

Și eu aveam nevoie de ea.

•

— Ești entuziasmată în legătură cu ziua ta? Priya s-a așezat pe scaunul de vizavi de mine și a scos capacul de la bolul cu salată. Eram într-un loc specializat în mâncare la bol pe bază de cereale, salate și tăieței.

— Sunt! i-am răspuns turnând niște sos picant pe mâncare. Aș vrea să fie ceva restrâns. Dar am senzația că prietena mea Kristen pune ceva la cale. Am rupt ambalajul de pe tacâmurile de bambus. Urăsc surprizele.

— *Urăști* surprizele? De ce?

În mod ironic, întrebarea m-a luat prin surprindere. Am mestecat gânditoare mâncarea.

— Cred că din cauză că o surpriză este, prin definiție, ceva ce nu poți controla. Vreau să știu că… că lucrurile și oamenii nu se schimbă dintr-odată. Am ridicat din umeri. Îmi place să călătoresc, să am experiențe noi, să descopăr restaurante noi, lucruri de tipul ăsta. Dar nu sunt genul care să se lase dusă de val. Deși probabil că mi-aș dori să fiu. Mai relaxată și… mai spontană sau așa ceva.

Tuturor le plăcea genul ăsta de femei. Femei *de gașcă, jucăușe,* femei *cool.* Femei care îi făceau pe toți să se simtă în largul lor și care o puneau la punct pe tipa aia nesuferită și veșnic stresată care șușotea: *Ești sigur că nu e periculos? Ești sigur că putem face asta? Chiar vrei să avem parte de o surpriză?*

Poate că bărbaților le plăceau femeile de genul ăsta pentru că le reconfirmau viziunea asupra lumii: *Mie nu mi se poate întâmpla nimic rău.*

— Ce vrei să spui cu „vreau să știu că oamenii nu se schimbă”? Pentru că, dacă te gândești la asta… Și-a desfăcut cutia de apă minerală și a ridicat din umeri… Toată lumea se schimbă tot timpul. E cam singurul lucru cert în viață.

Vorbeam despre Kristen? Săptămâna trecută mă împăcasem cu ideea că prietenia noastră va pierde din intensitate, acceptând că cei cincisprezece mii de kilometri distanță și nu una, ci două experiențe îngrozitoare ne vor îndepărta una de cealaltă. Și apoi a apărut și mi-a crescut inima de bucurie, tandrețe și ușurare că era aici, că puteam în sfârșit să fiu sinceră cu singura persoană care știa prin ce am trecut. Dar și această surpriză o luase razna. Între noi, lucrurile încă erau ciudate.

— Poate că sunt mai îngrijorată acum, când îl am pe Aaron, fiindcă mi-e bine, deci am mai multe de pierdut, am spus. Ți-am povestit despre Colin,

un tip cu care m-am întâlnit acum câțiva ani? La început mi s-a părut drăguț, dar apoi Kristen mi-a atras atenția că începuse să fie posesiv. Și a mai fost și Ben, iubitul meu din liceu și din facultate. Credeam că este într-un fel și s-a dovedit a fi… nasol. Am desfăcut un șervețel. Iar de fiecare dată am fost prinsă cu garda jos. Așa că probabil de aceea îmi place să înțelegi tu… Să știu exact ce mă așteaptă.

— Așa este. Cu Ben n-ai fost vreun milion de ani?

— Patru. Familia lui practic m-a adoptat. Am tăiat o bucățică dintr-un broccoli. El, părinții lui și fratele lui mai mic, cu toții se bucurau cu adevărat să-și petreacă timpul împreună. A fost ceva extraordinar.

Priya a bătut cu unghiile în cutia de apă minerală.

— Spre deosebire de părinții tăi?

— La naiba, începi să vorbești ca Adrienne.

— Îmi pare rău! Îmi place să vorbesc despre familiile oamenilor. Este fascinant.

— Bine. Doar că nu sunt sigură că părinții mei sunt atât de interesanți.

— Sunt divorțați, nu?

— Da! S-au despărțit când aveam 15 ani. Mama a fost cea care mi-a spus, m-a chemat în bucătărie și abia dacă și-a ridicat privirea din tigaia care sfârâia pe aragaz, în care amesteca. A încheiat discuția cu mine cu: Trebuie să te comporți exemplar, pentru că eu și tata trecem printr-o perioadă dificilă acum.

— Și acum ai prima ta relație serioasă după o grămadă de timp. Priya și-a îndreptat furculița spre mine. Și nu ai niciun model de relație sănătoasă de lungă durată. Doamne, copiilor din cupluri divorțate le este atât de frică să se implice. Știi că și eu sunt în aceeași situație, nu?

— Povestește-mi despre părinții tăi. Sunt în Madison, nu? Mă simțeam bine vorbind cu Priya

despre altceva decât bârfele obișnuite despre colegii de serviciu sau despre ce mai era la știri. Dar cuvintele ei au întredeschis ușa unei cămăruțe mai vechi și mai adânci, plină de nesiguranță. Dacă, de fapt, nu eram capabilă să fac relațiile să funcționeze? Cu Aaron, cu Kristen, cu oricine…

•

Din fericire, am avut terapie chiar în acea seară, așa că am putut să despic firul în patru în legătură cu toate astea.

— Se pare că lucrul ăsta e o adevărată sursă de anxietate pentru tine. Adrienne părea atât de calmă și de prezentă de parcă n-ar fi părăsit niciodată acest scaun, rămânând nemișcată pe loc în timp ce clienții intrau și ieșeau.

Am pufnit.

— Este un fel de clișeu: părinții mei s-au despărțit, așa că acum mi-e frică să mă implic într-o relație romantică serioasă.

— Dacă ar fi să faci un grafic tip plăcintă cu toate lucrurile care te neliniștesc, cât de mare ar fi această felie de anxietate?

Pulsul mi s-a accelerat, îl simțeam bătându-mi în gât, când m-am gândit la asta. Exista un factor de stres uriaș despre care nu vorbeam la psiholog, de departe cea mai mare felie din plăcintă: carnea lui Paolo putrezind la câțiva centimetri sub pământ. Pete de sânge pe podea și pe perdeaua de duș. Martori potențiali la bar, la hotel, pe drumul lung de întoarcere în lumina palidă de dinaintea zorilor.

Dar aici ne concentrăm pe relațiile mele.

— Ei bine, aș spune că este vorba despre o bucată mai mare acum, când eu și Aaron suntem oficial împreună. Mă jucam cu colierul. E ciudat, o parte din mine simte că dacă mă apropii de Aaron înseamnă că o abandonez pe Kristen. Chiar dacă nu există niciun motiv real din cauza căruia să nu pot avea și o prietenă bună, și un iubit în același timp.

— De ce simți că o abandonezi?

— Ea este… Ți-am spus, e ca o soră pentru mine. E tot ceea ce am avut nevoie atât de multă vreme.

— Tot ce ai avut nevoie, a repetat ea. Înțelegi de ce e prea mult pentru o singură persoană?

— Crezi că sunt prea dependentă de ea?

— Nu te judec. Nici pe Kristen. S-a lăsat pe spate. Dar vreau să-ți imaginezi cum arată un sistem sănătos care-ți oferă sprijin la nevoie. Unul care este… diversificat. După felul în care vorbești despre Aaron se pare că este o persoană cu adevărat pozitivă în viața ta.

Am aprobat din cap plină de fervoare.

— Este minunat că există și o altă persoană pe care te poți baza. Și bineînțeles că noua ta relație va zdruncina dinamica dintre tine și Kristen. Este normal și sănătos ca prieteniile să se schimbe, dar de multe ori poți întâmpina rezistență.

Mi-am strâns buzele.

— Cred că ai dreptate.

Îmi simțeam fața contorsionându-se și descompunându-se din cauza fricii. Sunt o iubită jalnică pentru Aaron și o prietenă jalnică pentru Kristen. Voi sfârși singură și tristă, sfâșiată de vinovăție și cu amintiri de coșmar care urmau să-mi marcheze fiecare zi din viață.

— Nu vreau să o dau în bară, am spus. Urăsc să o dau în bară. *Iisuse, dintre toți oamenii care trăiesc știind că au comis două crime în trecut…*

— Te-ai numi o perfecționistă?

— Oh, o mie la sută. Chiar și când eram copil, eram atât de cuminte. În toate rapoartele mele de la școală scria „o plăcere să o am în clasă”.

— Deci nu prea ești rebelă? N-ai fost nici în adolescență?

Am tresărit. Încă mai puteam să fiu considerată un cetățean model, cu excepția celor două pete enorme din cazierul meu.

— Uneori, aveam probleme cu părinții, am recunoscut. Mai ales cu tata. Putea fi… imprevizibil.

În copilărie, părea că le atrăgeam atenția doar atunci când făceam ceva greșit, cel mai adesea fără să-mi dau seama. Una dintre cele mai vechi amintiri ale mele este aceea în care cântam cu voce tare *This Is the Song That Doesn't End,* în timp ce alergam în sus și în jos pe scări, un derviș de trei ani. Îmi amintesc și acum confuzia intensă și ascuțită care m-a cuprins în momentul în care tata m-a oprit din drum și m-a lovit peste fesele mici. Amintirea m-a umplut de o rușine proaspătă, prea sensibilă și acum ca să pot să i-o povestesc lui Adrienne.

— Și mama ta?

Mi-am curățat unghiile.

— Ne-am înțeles bine. Când s-au despărțit, m-am gândit că poate noi două vom deveni apropiate. Dar cu timpul am început să văd cum ea… cum nici ea nu era cu adevărat de partea mea. Când m-am mutat, mi-am dat seama că nu aveam nevoie de ei. Îmi formasem propria mea familie. Cu oameni cărora chiar le păsa de mine. Cum ar fi Kristen.

Mai apropiată decât o soră, singura care mă iubea necondiționat. Care ar fi în stare să-și sacrifice viața pentru mine, să-și sacrifice orele de somn și viața de zi cu zi ca să mă ajute să trec peste durere.

Am simțit că mi se strânge stomacul. Ar fi trebuit să continui să conduc spre vest noaptea trecută, ar fi trebuit să conduc până la Brookfield doar ca să o îmbrățișez. Cât de egoist din partea mea să mă întorc din drum ca să încerc să-l aduc pe Aaron înapoi în patul meu.

Adrienne și-a pus stiloul pe masă.

— Crezi că trebuie să fii perfectă ca să meriți prietenia lui Kristen?

Vina curgea în valuri prin mine.

— Este o prietenă aproape perfectă. Există deja o diferență între noi două, cât de bună este ea cu mine față de cum mă comport eu cu ea.

S-a încruntat.

— Nu o cunosc pe Kristen, așa că nu pot să spun sigur că lucrurile stau chiar așa, a spus Adrienne răsfoindu-și agenda, dar în unele relații persoana A pare că depune mai multe eforturi decât persoana B, însă persoana A este cea care *vrea* ca lucrurile să decurgă în felul ăsta. Îi place să aibă grijă de cineva, așa că face orice ca să o mențină pe B în rolul de persoană neajutorată. Simți că ce ți-am spus vi se potrivește?

În niciun caz. Gândul acesta m-a făcut să mă simt absolut inconfortabil: Kristen să mă împiedice să progresez, făcându-i plăcere neputința mea.

— Chiar nu cred că noi două suntem așa, am spus cu voce ridicată. Amândouă ne dorim ca cealaltă să se simtă puternică. Și au fost momente în care a trebuit să o sprijin și eu pe ea.

Cum ar fi acele ore singuratice din Valea Elqui, noaptea în care am luat-o cu forța și am preluat conducerea în timp ce moartea plutea în aer peste tot în jurul nostru.

— Bine. O altă încuviințare senină din cap. Perfecționismul revine mereu în discuție când vorbești despre relațiile tale. Ești de acord?

— Absolut. Este atât de distructiv. Kristen a subliniat mereu cât de mult mă autosabotez din cauza perfecționismului.

M-a privit o clipă, apoi s-a uitat la agenda ei.

— Este ceva obișnuit în rândul copiilor cu părinți că ai tăi. Dar este periculos să te simți valoroasă numai dacă nu greșești niciodată. Putem încerca un exercițiu de vizualizare?

Am încuviințat din cap, neliniștită.

— Vreau să închizi ochii și să-ți imaginezi cel mai rău lucru pe care l-ai făcut vreodată. O perioadă în care ai fost oricum, dar nu perfectă. Imaginează-ți cu adevărat că ești cea din trecut,

cea din acel moment în care nu ai fost perfectă și refă mintal mișcările de atunci. Ia-ți un minut pentru a…

Vocea i-a dispărut în timp ce scena se repeta în jurul meu: Sebastian smulgându-și mâna din gura mea, șocul din ochii lui în timp ce sângele îi curgea din palmă în locul din care îl mușcasem. Înverșunarea, furia din privirea lui Kristen în timp ce îl doborâse pe Sebastian. *Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te.* Sânge, atât de mult sânge, curgând peste tot pe podea, mai mult decât ar trebui să se găsească într-un singur craniu, de parcă capul lui ar fi fost o carafă cu vin zdruncinată.

Se întâmpla acum. Plămânii îmi cedau, se dezumflau, două baloane sparte. Inima îmi bătea sălbatic, degetele zgâriau poșeta – plămânii, în flăcări, un singur gând șuierând strident ca un sistem de alarmă în caz de urgență: *AER, AER, AER.*

Mi-am băgat inhalatorul în gură și am apăsat cu putere. Ahhh. Când am luat a doua doză, am observat că Adrienne se ridicase în picioare și stătea deasupra mea, cu fața schimonosită de îngrijorare.

— Sunt bine, i-am spus, punând capacul inhalatorului la locul lui.

Dar oare chiar credea asta vreuna dintre noi?

Capitolul 18

De ziua mea m-am trezit cu fluturi în stomac – bucurie, da, dar și anxietate. Și nu pentru că împlineam treizeci de ani (încă tânără, mă rog), ci pentru că aveam senzația că Kristen plănuise ceva neașteptat. Îngrijorarea era ca niște cărbuni roșii-portocalii, amenințând să se aprindă. Ce spusese ea despre intuiția femeilor? Că vedem lucruri pe care bărbații nu le văd?

M-am răsucit pe o parte și mi-am scos telefonul din priză. O grămadă de felicitări pentru ziua mea pe Facebook; mesaje de la ambii părinți și de la unii prieteni. Un filmuleț de la o prietenă din liceu, aflată încă în Minneapolis, în care gemenii ei micuți strigau: „La mulți ani, Emiry!”

Nicio veste de la Aaron, în mod ciudat. Sau de la Kristen. Deocamdată.

M-am dus în bucătărie și am pornit espressorul. În timp ce se făcea cafeaua, am deschis site-ul de știri NPR: un bărbat din Missouri aruncase acid asupra unui credincios în fața unui templu Sikh. Oribil. Un dement, ar fi spus mama mea clătinând din cap. Și, da, n-avea toate țiglele pe casă, aici ar fi avut cu siguranță dreptate, nu știa să se controleze emoțional și nici autorealizat nu era. Dar dacă există monștri care umblă printre noi și nu sunt *săriți de pe fix*? Sebastian era un tip aparent normal, care s-a înfuriat atât de tare încât ar fi putut să mă omoare. Furia nu e o boală psihică. Poate că oamenii obișnuiți fac lucruri îngrozitoare tot timpul.

Cineva a sunat la sonerie și i-am deschis ușa unui tip slab, în pantaloni scurți cargo, care ținea un pachet în brațe. Cutia mirosea a umed, a lut și am observat ce scria deasupra: Burleigh Blooms.

Am dus zâmbind pachetul în bucătărie și i-am tăiat panglica, după care am scos din el un mănunchi de cale albe, la fel de netede și de

proaspete ca lenjeria de lux a unui hotel. Oare le trimisese Aaron? În cazul ăsta ar deveni primul băiat care o făcea după Ben, care, pe când eram în liceu, apăruse la aniversarea noastră de 6 luni cu un buchet imens, cumpărat de la supermarket. Am căutat felicitarea și am scos-o din plicul ei bleumarin.

Poate surprizele nu sunt chiar genul tău
Dar din moment ce să-mi răspunzi a fost prea greu
și rugămintea mea de a sărbători a fost ignorată,
de situație am decis să mă ocup chiar eu – așa că, iată!
Termină-ți micul dejun, cafeaua și ce-o mai fi
du-te la muncă și apoi te-aștept să vii. — K

Trebuia să recunosc că, deși urăsc surprizele, îmi plac ghicitorile. Kristen mă cunoștea atât de bine încât creierele noastre erau ca jumătățile potrivite ale unui colier cu inimioara prieteniei. „Micul dejun și cafeaua", acesta era indiciul, un detaliu infim din preludiul cântecului. Mi-am așezat cana goală în chiuvetă și am deschis larg dulapurile, apoi frigiderul, cotrobăind printre farfurii, în interiorul pungii netede de cafea măcinată, sub capacul unei cutii de ouă.

Nimic, iar eu trebuia să ajung la birou. M-am aplecat deasupra chiuvetei până când marginea ei mi-a săpat un șanț în podul palmei.

PRIYA TE AȘTEAPTĂ

Abia vizibil, pe fundul cești murdare era un fel de bilețel, scris cu litere de tipar. Am scos discul subțire din plastic și l-am trecut pe sub apa de la robinet, iar cuvintele au devenit mai clare: cerneală invizibilă. Am simțit fiori de-a lungul șirei spinării. De unde știa Kristen că voi folosi cana asta chiar

azi? Și, Iisuse, am simțit că îngheț, cum a intrat în bucătăria mea ca să-mi pună mesajul în cană?

O bufnitură ușoară, care s-a auzit de undeva în spatele meu, m-a făcut să mă întorc atât de repede încât mi-a alunecat covorul de sub picioare. O cală se rostogolise de pe dulap și aterizase pe gresie. Zăcea acolo, în frumusețea ei sculpturală, ca un steag alb, ca un porumbel mort, ca un monument comemorativ de Calatrava.

Mi-am frecat tâmplele. Urma o zi lungă.

•

Ploaia lovea cu putere parbrizul în timp ce conduceam spre serviciu și indiferent de câte ori am schimbat benzile de circulație, de fiecare dată m-am trezit în spatele unui camion de mare tonaj care proiecta în jurul lui niște jerbe de apă enorme. La radio, o reporteriță calmă anunța că un bărbat suspect într-un caz de trafic de carne vie fusese arestat. Poliția găsise în mașina lui brățări autoblocante și bandă adezivă, a accentuat ea, exact în momentul în care cauciucurile mele au început să hidroplaneze. Am mers înainte, cu inima bătându-mi ca un toboșar. Roțile au reușit să prindă câteva puncte de aderență și am zăbovit puțin la un semafor.

Brățări autoblocante și bandă adezivă. Cine face așa ceva? La ce s-o fi gândit în timp ce conducea spre serviciu cu toate astea rostogolindu-se prin portbagaj?

M-am oprit în hol udă și tremurând.

— Bună, Jeffrey, l-am strigat pe tipul de la biroul de securitate.

Avea o șuviță de păr cărunt și ochi de câine abătut.

— Chiar toarnă cu găleata, am mai spus eu.

Dar nici astăzi, ca în toate celelalte zile, nu mi-a răspuns. M-am îndreptat cu greu spre lift, lăsând în urma mea o baltă.

Când am ajuns la biroul meu, Priya și-a făcut apariția în mare grabă, cu o prăjitură uriașă.

— La mulți ani! a strigat ea, arătând cu ambele mâini spre prăjitură.

— Mulțumesc! Acesta este următorul meu indiciu?

Zâmbetul ei poznaș mi-a confirmat că așa stăteau lucrurile.

— Se pare că nici măcar nu era nevoie să-l găsesc pe primul, am spus eu desfăcând ambalajul. Și să beau cafeaua amestecată cu misterioasa cerneală invizibilă.

— Kristen mi-a spus să aduc prăjitura. În cazul în care nu ai fi găsit primul indiciu. Și-a strâns mâinile entuziasmată. E amuzant, n-am mai făcut așa ceva de când eram la facultate.

— Adică de acum vreo doi ani. Am desfăcut baza prăjiturii și am extras ceva cerat din interiorul ei. O foaie de hârtie tip pergament împăturită. Priya s-a aplecat peste umărul meu să o citească:

Deja e la Kibble, și-i ziua ei de naștere cu un scenariu mirobolant!

Pe Rogers, la Mona, se pregătește un latte interesant.

Reușit-au oare să-i ghicească dorința așa cum trebuie

Ca să-i facă exact băutura care s-o superbucure?

— Ok, deci ești la Kibble, a proclamat Priya, cu brațele încrucișate, iar Café Mona este pe Rogers Street, și de acolo îți iei mereu un latte. Ar trebui să te duci acolo? Oooh, mulțumesc! Și-a luat jumătatea de prăjitură pe care o țineam în mâna întinsă spre ea.

— Oare? Mi se pare un pic cam evident. Iar eu nu îmi comand de obicei un latte interesant, ci unul cu lapte de ovăz. Ha! Am râs împreună de fițele pe care le aveam în legătură cu laptele de ovăz. Am recitit bilețelul. Ritmul este și el ciudat. În primele două versuri.

Russell a intrat cu viteză în birou, cu părul lui blond săltându-i.

— Probabil că ar trebui măcar să-mi pornesc calculatorul, a spus Priya.

— Și eu. Să sperăm că asta poate aștepta. Am aruncat foaia de hârtie în birou.

— Vreau să mă ții la curent pas cu pas. Este cel mai interesant lucru care s-a întâmplat la serviciu de atunci de când un lot de spanac stricat a îmbolnăvit pisicile de pe toată Coasta de Est. Și-a desfăcut palma.

— Oh, Doamne. Să sperăm că ziua mea de naștere nu se va sfârși tot cu diaree de pisici.

Am răspuns la câteva e-mailuri în timp ce terminam de mâncat prăjitura. Când am citit din nou bilețelul, cu zahărul alergându-mi prin sânge, aproape că am râs cu voce tare:

Deja e la Kibble, și-i ziua ei de naștere cu un scenariu mirobolant!

Pe Rogers, la Mona se pregătește un latte interesant.

Cheia se găsea în primele litere ale primelor cuvinte: întreabă portarul[13]. Mi-am luat permisul de acces în clădire și m-am îndreptat spre lift.

Jeffrey mi-a aruncat o privire goală cu ochii lui umezi, apoi a scormonit prin sertarul biroului la care stătea și a scos un mic animal de pluș. Era o pisică alb cu negru, nu mai mare de câțiva centimetri. I-am mulțumit și am început să o răsucesc pe toate părțile, căutând indicii. Atât mie, cât și lui Kristen ne plăceau pisicile, dar nu aveam vreo poveste specială în legătură cu ele. Slujba mea la Kibble, oare ăsta era indiciul?

Întoarsă la biroul meu, ochii negri și strălucitori ai jucăriei mă priveau în timp ce lucram. Tensiunea vânătorii de comori plutea deasupra mea. Kristen și cu mine nu mai comunicasem în felul ăsta din

facultate. Exista oare o semnificație mai profundă a ghicitorilor?

Telefonul mi-a bipăit, semnalizându-mi că am primit un mesaj de la Kristen: „La mulți ani, prietena mea frumoasă! Cum ești?”

Am ezitat o secundă, apoi am scris: „Mulțumesc! Nu-mi vine să cred că te-ai chinuit atât de mult, geniu al puzzle-urilor!” Am luat din nou pisica în mână.

De data aceasta am observat că ceea ce luasem drept o zgardă albastră era de fapt o fâșie subțire de țesătură. Am derulat-o (ca pe un șireang, mi-a trecut prin minte, sau ca pe un garou) și am întins-o pe birou.

Oh, hei, al Patrulea indiciu interesant! // Și poți să primești ce meriți – instant // Înainte să curgă latte peste indicii – ca un voal. // Acum pot să o-văz mai bine, nu te lași luată de val // Sfârșitul e aproape, teaștept oricum. Ai // fost perspicace până acum. //

„Primești ce meriți instant”, „nu te lași luată de val”, „sfârșitul e aproape”… ce mai era de spus despre starea mea emoțională generală, din moment ce toate astea îmi sunau a amenințări?

A apărut și Priya, cu obrajii roșii din cauza emoției. S-a încruntat când a citit ce scria pe fâșia albastră.

— Habar n-am ce înseamnă, m-a anunțat, lăsându-se pe spate. Sunteți prea ciudate pentru mine.

— E ciudat că „Patrulea” e scris cu majusculă, nu-i așa? Asta trebuie să însemne ceva.

— Este ciudat, din moment ce, în rest, nu prea există greșeli de ortografie. Și asta. A fixat fâșia de material cu degetul: „te-aștept” ăsta ar trebui să aibă o cratimă.

„Să o văz mai bine” e o formulare de modă veche. Am rămas privind în gol preț de o secundă, simțind cum piesele alunecă la locul lor așa cum se

aliniază piesele din interiorul unui lacăt când folosești un șperaclu. Am luat un marker și am subliniat pe țesătură:

Oh, hei, al Patrulea indiciu interesant! // Și poți să primești ce meriți – instant // înainte să curgă latte peste indicii – ca un voal. // Acum pot să ovăz mai bine, nu te lași luată de val // Sfârșitul e aproape, teaștept oricum. Ai // fost perspicace până acum. //

Am chicotit.

— Primești latte ovăz te-aștept acum. Al patrulea cuvânt din fiecare rând.

Priya a bătut din palme.

— Du-te să-ți vezi bărbatul!

Am făcut-o să-mi promită că o să mă acopere în caz că m-ar căuta cineva, după care am ieșit pe Rogers Street. Ploaia se oprise și soarele se întrezărea printre nori. Eram aproape de ușa cafenelei Mona când mi-am amintit că Aaron nu va fi acolo, fiindcă el lucra mai ales după-amiaza.

La naiba. Trebuia oare să găsesc un alt indiciu la cafenea? Odată ajunsă înăuntru am făcut o pauză și mi-am imaginat-o pe Kristen stând aici – înainte de a ascunde următoarea ghicitoare în interiorul frumoasei și impenetrabilei mele cafenele Café Mona –, tolănită pe scaunele desperecheate și canapelele pline de umflături, cu mâinile făcute căuș în jurul cănilor grele și ciobite. Părea ceva absurd, un tablou nepotrivit.

Aaron era acolo, așezat într-un fotoliu verde și cufundat într-o carte. Un zâmbet i s-a întins pe față când m-am îndreptat spre el.

— Ei bine, uite-o pe regina zilei de naștere! S-a ridicat să mă sărute, după care m-a strâns într-o îmbrățișare. Umerii mi s-au relaxat și inima mi s-a calmat. Ai o zi reușită?

— Da! i-am spus așezându-mă. Sunt în goană după indicii în vânătoarea de comori a lui Kristen.

Te-a implicat și pe tine?

— Sigur că da! S-a aplecat în față. Care sunt celelalte indicii?

Le-am scos din geantă unul câte unul; Aaron continua să dea din cap uimit. Am aflat că el fusese cel care pusese cercul cu cerneală invizibilă în interiorul cănii și o plasase chiar în față, astfel încât să fiu tentată s-o folosesc. Nu Kristen.

— Și, dacă stau să mă gândesc mai bine, și indiciul ăsta era perfect. I-am întins fâșia albastră. Dacă nu m-aș fi prins de partea cu portarul și aș fi luat-o în considerare doar pe cea cu prăjitura, tot aici aș fi ajuns. Kristen s-a gândit la toate.

— De ce, crede că nu ești la fel de deșteaptă ca ea? Gluma a plutit în aer pentru o clipă. Am simțit că vânătoarea de comori semăna puțin cu o declarație de genul: *Nimeni nu te cunoaște așa cum te cunosc eu.* Dar nu, era o dovadă de dragoste, nimic mai mult. Nu o aluzie cum că ea mă va păcăli mereu, că va deține mereu controlul.

Aaron mi-a întins un dreptunghi mic, bine împachetat.

— Pentru tine!

— Ești atât de drăguț! Credeam că cina este cadoul. Aaron se oferise să-mi gătească în acea seară. O cină la lumina lumânărilor, cu șervețele de pânză și toate celelalte.

Ochii i s-au umbrit preț de o secundă, apoi a dat din umeri.

— N-am avut răbdare să aștept!

O cutie albă, catifelată și netedă. Am ridicat capacul, apoi am îndepărtat delicata hârtie de mătase de sub el.

În jurul meu totul a amuțit. Nu-mi mai auzeam decât bătăile năvalnice ale inimii în urechi.

Pentru că obiectul din interiorul cutiei era imposibil să se găsească acolo. Îmi fusese furat din geantă în acea noapte îngrozitoare din Quiteria, în Chile.

În cutie se afla portofelul din piele verde.

Capitolul 19

Degetele mi s-au desfăcut brusc și cutia a căzut pe podea, șifonând hârtia fină. Am țâșnit și m-am năpustit spre ea; Aaron a făcut la fel, iar capetele noastre s-au ciocnit când ne-am aplecat.

— Îmi pare rău! Sunt atât de neîndemânatică. Mi-am așezat cutia în poală și am scos portofelul din ea. La o privire mai atentă am văzut că nu era chiar identic cu cel furat. Fermoarul era diferit, fantele pentru carduri erau verticale în loc să fie orizontale. Totuși, era ciudat de asemănător.

— Mi se potrivește atât de bine, am spus, ceea ce era adevărat, și am forțat un zâmbet. Îți mulțumesc frumos, Aaron.

— Kristen m-a ajutat să-l aleg! a spus el. Mi-a zis că al tău a fost furat în Chile. E chiar nasol, iar tu nu mi-ai pomenit despre asta.

M-a inundat un val de frig, ca și cum în piept mi s-ar fi deschis un robinet. Ce altceva îi mai spusese?

— Mi-a fost rușine. Mi-am lăsat poșeta deschisă într-un bar, ca o proastă. Dar e un gest atât de atent din partea ta și e perfect. Mulțumesc.

— Mă bucur că-ți place! Mi-am dat seama că nu era foarte convins. M-am aplecat să-l sărut.

— Te-ai uitat dacă e ceva în el?

— Doamne, mai e ceva? Am desfăcut fermoarul portofelului și mi-am băgat degetele în fiecare compartiment. Era acolo: o bancnotă de un dolar, pe care am recunoscut scrisul micuț al lui Kristen. Am citit cu voce tare:

Înainte de a încheia, trebuie să știu:

Cine manipulează manipulatorul te-ntreb?

Cine bărbierește bărbierul și cine gătește pentru bucătar?

Cine îngroapă groparul și cine fură de la un șmenar?

Cine-i întocmește unui avocat testamentul?
Uită-te-n jur și schițează-i portretul.

Respirația mi s-a oprit în gât și am rămas fără cuvinte. Cadavre îngropate. Portofele furate. Testamente pentru cei răposați. Prieteni, familii și rude apropiate răspândite în Africa de Sud și Spania, căutând indicii despre locul unde se aflau cei doi.

Dar Aaron mi-a confundat groaza cu nedumerirea.

— Îmi pare rău, nu te pot ajuta. Eu nu știu să rezolv nici măcar un sudoku. Unul ușor.

Mi-am mușcat buzele.

— E cam morbid, nu-i așa? Să îngropi, să furi și să scrii testamente? Inima îmi bătea cu putere în încheieturi și în gât.

Aaron mi-a smuls bancnota din mână.

— E un fel de „Nu minți un mincinos”. Te întreabă cine face un *anumit serviciu* pentru cel care îl practică zi de zi în mod profesionist. A arătat cu degetul. Gătește pentru un bucătar, întocmește testamentul unui avocat. Nu e vorba de un alt bucătar? Și de un alt avocat?

Am simțit că încep să mă prind.

— Lasă-mă să citesc din nou. Aaron m-a privit zâmbind. Oh, da, sigur. „Cine îl bărbierește pe bărbier”. Este un paradox logic celebru: Dacă un bărbier… asta e, dacă un bărbier îi bărbierește doar pe cei care nu se bărbieresc singuri, cine îl bărbierește pe bărbier?

Și-a încruntat fruntea.

— Nu bărbierul?

— Nu poate, pentru că el bărbierește numai bărbații care *nu* se bărbieresc singuri. Deci nu există o soluție – e un paradox, un exercițiu de gândire. Kristen și cu mine am învățat despre el la cursul de filosofie pe care l-am urmat. Am uitat însă cum se numește.

Dar Aaron își scosese deja telefonul.

— Este paradoxul lui Russell?

— Asta e! i-am răspuns eu și am bătut amândoi palma. Și apoi, mi-am dat seama la ce se referea. Oh, Doamne. Russell. Șeful meu, Russell. Crezi că ar trebui să vorbesc cu el?

Umerii lui Aaron se scuturau acum din cauza râsului.

— Păi, ar avea Kristen curajul să-l sune? Să-i spună ce să facă?

— Ar avea. Cutia cu frumoasa fantomă verde dinăuntru a alunecat din nou din poala mea, dar am prins-o înainte să ajungă pe jos. Cu siguranță ar fi în stare.

•

Când m-am întors la birou, ezitam. Aaron făcuse rost de un portofel și, împreună cu el, de niște informații despre Chile, cu completări din partea lui Kristen – povestea hoțului de buzunare, lucru pe care eu i-l ascunsesem. Ce urma să se mai întâmple după conversația cu șeful meu?

Am zăbovit în pragul biroului cu fațadă de sticlă al lui Russell, apoi am bătut timid în cadrul ușii. El a tresărit, apoi a schițat un zâmbet.

— Umblă vorba prin cartier că e ziua ta de naștere!

— Zvonurile sunt adevărate.

— Ei bine, la mulți ani! Ai planuri mărețe de ziua ta?

Am clătinat din cap.

— Doar cina din seara asta. Și… o prietenă mi-a pregătit o vânătoare de comori drăguță.

— Kristen! Este o tipă convingătoare. Și o prietenă grozavă, pentru că ți-a obținut o zi și jumătate liberă.

Am rămas tăcută pentru o clipă.

— Stai, ce?

— Weekendul tău începe acum. Nu le spune celorlalți sau toată lumea va dori același tratament. Dar dacă o să stai cu ochii pe e-mail mâine, o să vezi că le vom declara drept muncă de la distanță.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am continuat să mă holbez.

— Deci… ar trebui să mă duc acasă?

— Cred că Kristen are planuri ceva mai mari în legătură cu tine. Dar da, pleacă de aici. Bucură-te de ziua ta de naștere. Mi-a făcut semn cu mâna să dispar și și-a îndreptat din nou atenția spre ecran.

Planuri mai mari? Aaron îmi pregătea cina în seara asta; fusesem de acord să ies cu Kristen mâine, vineri. Și lucrurile cu Kristen erau încă atât de… ciudate, mai ales felul în care se îndepărta ca o libelulă ori de câte ori încercam să vorbesc cu ea fără ocolișuri despre Chile. M-a apucat îngrijorarea, urmată apoi de o senzație acută de vinovăție: *Kristen a plănuit această mare și complicată vânătoare de comori pentru că te iubește. Orice ar avea în minte, probabil că e minunat.*

Am sunat-o în timp ce traversam parcarea.

— Heeei! Ce naiba i-ai spus lui Russell?

Ea a chicotit.

— I-am reamintit doar ce comoară ești pentru companiei. Ești în drum spre casă?

— Plec acum.

— Te aștept! a strigat ea, apoi a închis.

•

Un SUV Lexus era cocoțat pe bordura din fața apartamentului meu, iar floricele mici ale unui arbust de corn îi pudrau parbrizul. Kristen a coborât în timp ce eu pășeam spre ea prin aerul cald.

— La mulți ani! mi-a zis și și-a aruncat brațele în jurul meu.

— Mulțumeeesc, i-am răspuns cântat și eu. Nu-mi vine să cred că ai reușit să mă scapi de muncă! Care e planul? Oare acesta era punctul culminant al intrigii ei complicate?

— Mergem în nord! Și-a deschis palmele arătând spre cer. La casa de pe lac a lui Bill și Nana! Va fi atât de amuzant!

Mi-am amintit imagini de acolo: o cabană mare, cu ferestre din podea până în tavan, așezată pe o limbă de pământ care se întindea în lacul Novak. Casa era construită din pini puși unul peste altul asemenea bușteni de jucărie Lincoln Logs, cu un vast atrium boltit și dormitoare dispuse circular la etajul al doilea. Fusesem acolo cu Kristen de câteva ori în timpul facultății și la scurt timp după ce am absolvit, iar de atunci aproape că uitasem de ea.

Rămăsesem cu gura căscată.

— Mergem *acum*?

— Da! Kristen a făcut semn cu mâna spre Lexus. Bill mi-a împrumutat mașina lui. Știu cât de mult îți place acolo.

Avea dreptate, întreaga zonă îmi făcea sufletul să zâmbească: drumuri de țară șerpuitoare care străbăteau păduri dese, un talmeș-balmeș de lacuri aflate la doar câțiva kilometri unele de altele, de parcă ar fi fost niște gropi săpate de un uriaș. Pajiști veșnic verzi străvechi, care se întindeau pe sute de metri spre cer, arțari și stejari care umpleau tot spațiul gol.

Dar în acest moment simțeam că gândul la toate astea mă apăsa pe piept. Un cintezoi care se afla deasupra capului meu s-a oprit din cântat și s-a năpustit asupra capotei mașinii mele, iar frica mea s-a cristalizat: oare chiar era o idee bună să părăsim orașul împreună? În ultima vreme, călătoriile noastre duseseră la haos, de parcă noi două, departe de casele noastre, am fi fost un far călăuzitor care atrăgea cruzimea.

Și, oricum, eu aveam planuri cu Aaron în seara asta.

— De fapt, trebuia să…

— Nu-ți face griji, am vorbit cu Aaron. În weekendul ăsta ești doar a mea!

— Oh! A fost el… de acord cu asta?

Fața i s-a întunecat pentru o secundă, de parcă ar fi avut întrerupător. Mie mi s-a strâns stomacul în

timp ce mă întrebam ce ton adoptase cu el, ce-i spusese în conversațiile la care eu nu fusesem de față. M-am gândit la cum îi povestise despre hoțul de buzunare, îndemnându-l să-mi cumpere un portofel asemănător cu cel furat. La momentul în care l-a anunțat că planurile lui au fost anulate și că în seara zilei mele de naștere voi fi doar a ei. Dar apoi ea a zâmbit.

— Bineînțeles că a fost. E un tip cu adevărat drăguț. A făcut un gest spre ușa casei mele. Hai să-ți facem bagajele, da? Să nu prindem ora de vârf.

M-am holbat la ea. Prea mult timp. Preț de o secundă m-am gândit să mă împotrivesc, să spun nu, să sugerez să plecăm mâine, nu azi. Dar știam că nu-i pot rezista. Surprizele erau ca niște puțuri de mină, iar eu tocmai intrasem într-unul; singura cale ducea în jos, în întunericul rece.

•

Lacul Novak se afla la trei ore în nord de Milwaukee – două pe I-43 și apoi încă una pe drumuri de țară ce treceau prin micile centre ale orașelor înșirate ca niște noduri pe o sfoară – Black Creek, Bonduel, Cecil, Mountain, fiecare dintre ele aducând o explozie bruscă de cluburi unde se putea servi cina, magazine de feronerie și baruri urâte, cu reclame la bere înghesuite în ferestre. Ne-am oprit să luăm niște burgeri și înghețată („Ia înghețată cu unt de arahide – e ziua ta!”) și am privit panourile publicitare în timp ce treceam pe lângă centrele comerciale și fast-foodurile care se transformau apoi în câmpuri unduitoare de porumb, soia și grâu. Călătoria mi-a stârnit un sentiment de déjà vu și m-a cuprins o greață uriașă când mi-am dat seama de ce. Mai călătorisem exact așa. Kristen era la volan, drumul se așternea în fața noastră în timp ce rândurile de legume treceau în goană pe lângă noi pe când ne îndreptam spre Quiteria.

Să o am pe Kristen aici, în Wisconsin, aproape de mine, ar fi trebuit să fie un vis în sfârșit

împlinit, dar nu mă puteam relaxa. Când eram cu ea mă simțeam de parcă m-aș fi jucat cu focul, de parcă aș fi încercat să aprind o brichetă tot mai aproape de un nor de benzină. Ce se întâmpla dacă soarta lovea și a treia oară? Dacă un tip care nu-și putea ține mâinile acasă o ataca și ajungeam în situația de a ne debarasa de încă un cadavru? Oricât de mult aș fi urât să recunosc, mă bucuram că stătea cu bunicii ei și nu cu mine. Mă simțeam recunoscătoare că ne despărțeau cincisprezece mile.

I-am trimis lui Aaron un mesaj în care-mi ceream scuze pentru planurile noastre amânate, iar el mi-a răspuns cu un noian de mesaje cu „Distracție plăcută!”. Fie era împăcat cu faptul că îl lăsasem baltă, fie se prefăcea bine. La început mi s-a părut ciudat că îi dăduse lui Kristen binecuvântarea lui, dar apoi mi-am dat seama că nu prea avea de ales. Putea iubitul nou-nouț să o refuze pe cea mai bună prietenă din facultate? Kristen se enerva pe bărbați pentru mult mai puțin.

Cum s-a întâmplat cu Colin. Nu simțisem pentru el ce simțeam pentru Aaron, dar îmi plăcuse în felul acela zburdalnic, cu fluturași în stomac, și mă trezisem croșetând în minte viitorul nostru în doi: picnicuri primăvara, nunți vara, plimbări în căruța cu fân și cumpăratul dovlecilor din târguri toamna, petreceri elegante de sărbători. I-l prezentasem lui Kristen cu entuziasm, iar ea păruse că-l place.

Până în momentul în care m-am certat cu el prima dată. Totul s-a întâmplat prin mesaje, și în timp ce alți prieteni cărora le trimisesem capturi de ecran ale acestora mi-au spus să îi acord beneficiul îndoielii, Kristen a adoptat o poziție foarte diferită: „La naiba, nu”. Deși observațiile ei mă usturau, m-am simțit recunoscătoare pentru lipsa ei de tact și solidaritatea reconfortantă; la urma urmelor, dacă rolurile ar fi fost inversate și ea ar fi vrut să fiu sinceră cu ea. Și așa am încheiat relația mea cu Colin. Încrezătoare că am luat decizia corectă,

pentru că ea nu mă sfătuise niciodată greșit. Dar acum…

Mi-am deschis mesajele înclinând telefonul, cu o mișcare ce speram să pară nonșalantă, în așa fel încât Kristen să nu le poată vedea, și pentru prima dată după ani la rând am deschis ultimul meu schimb de mesaje cu Colin. Ochii mi s-au mărit când l-am recitit. Oare asta era tot ce spusese? Colin mă întrebase dacă mai aveam de gând să ieșim să bem ceva, alături de niște emoticoane drăguțe, iar eu îi răspunsesem, fără să mă gândesc, că eram prea ocupată să lucrez. După care el îmi trimisese o față tristă, în timp ce o oarecare frustrare răzbătea din reproșul că nu-l avertizasem din timp (*De ce nu-l avertizasem din timp?*), iar eu dispărusem vreo zece minute – puteam să-mi imaginez și acum de ce: ca să fac sondaje printre prieteni, să încerc să-mi plănuiesc următoarea mișcare în vreme ce inima îmi zvâcnea ca o pasăre colibri – și apoi îi răspunsesem cu un text ciudat de formal: „Colin, furia și lipsa ta de respect pentru timpul meu sunt inacceptabile. Te rog să nu mă mai contactezi”.

Acum simțeam cum mi se înroșeau obrajii pe măsură ce scanam răspunsurile lui șocate și confuze. Atunci mă simțisem atât de încrezătoare când îi trimisesem acel mesaj, folosind aproape cuvânt cu cuvânt limbajul sugerat de Kristen. Privind retrospectiv, păream… ei bine, uram expresia asta sexistă, dar adevărul e că păream o cățea nebună.

Brusc, câmpurile unduitoare i-au cedat locul unei păduri dese, așa că acum mergeam pe sub copaci ca printr-un tunel. Am privit-o pe Kristen și am respirat adânc. *Relaxează-te, Emily.* Poate că îmi aminteam lucrurile greșit. Poate că existase mai mult context, mai multe semne revelatoare de posesivitate decât lăsa să se vadă textul mesajelor, trecuseră cinci ani, totuși.

Și, hei, asta era exact ceea ce îmi doream: timp neîntrerupt pe care să-l petrec cu Kristen, șansa de a ne reconecta, de a discuta despre toate lucrurile care se întâmplaseră în Chile și Cambodgia și pe care le băgasem sub preș. Să pună la cale o vânătoare de comori, să implice alți oameni în asta, să plănuiască un weekend în afara orașului – totul era atât de drăguț, atât de altruist, atât de Kristen. Atunci, de ce mă simțeam atât de inconfortabil? Radioul prin satelit s-a oprit și odată cu el și piesa pop pe care o cânta Kristen. Și-a ridicat telefonul de pe bordul mașinii.

— Aici semnalul pentru telefon ba apare, ba dispare, dar am descărcat o tonă de muzică. Mi l-a întins. Alege, DJ.

Răsfoiam lista artiștilor când a primit un mesaj, o sclipire verde și o ușoară vibrație, așa că nu m-am putut abține să nu-l citesc. L-am privit confuză și mi-am simțit pulsul zvâcnind în mâini și în coaste. Era de la o persoană pe care Kristen o trecuse în telefon drept agent Cindy:

> *Felicitări, Kristen, Grand Management Services a aprobat cererea formulată pentru 450 Parkland Lane #2. Când dorești să ne întâlnim la birou pentru a semna contractul de închiriere?*

450 Parkland Lane? Știam exact unde este.

Treceam în fiecare zi pe lângă semnul cu „De închiriat”.

Era la distanță de un bloc și jumătate de apartamentul meu.

Capitolul 20

— Ai primit un mesaj, am spus. De la… agentul tău imobiliar?

— Doamne, ce a spus?

I l-am citit cu voce tare, apoi am privit-o. Kristen radia de fericire în timp ce lua curba.

— N-am vrut să-ți spun până nu era ceva sigur, a zis ea, dar mă mut oficial înapoi!

— Oaaau! M-am uitat fix înainte prin parbriz. Pe marginea drumului, un nor de muște acoperea cu totul un raton strivit. În cele din urmă am scuturat ușor din cap. Deci fosta ta șefă nu a reușit să te angajeze în alt departament?

— Știi, mi-am dat seama că pentru mine capitolul Sydney s-a încheiat.

— Oau. Mi-am smuls sticla de apă dintr-unul dintre suporturile pentru pahare. Cu ce te vei ocupa acum la serviciu?

— Ei bine, încearcă să găsească o modalitate de a mă aduce să lucrez din nou în biroul din Milwaukee! Kristen mi-a aruncat un zâmbet cu gura deschisă, de parcă ar fi fost vorba de ceva uimitor!

— Oau, am spus din nou. Lumina neașteptată a soarelui ne-a străpuns parbrizul; copacii de-aici erau rupți în două, aplecați cu toții în aceeași direcție. Arătau ca niște oase frânte.

— Tornadă, a spus Kristen, urmărindu-mi privirea. Vara trecută. Vânt de o sută de kilometri la oră.

— Doamne. M-am uitat la ea. Eram fericită, e adevărat, dar nu în modul acela simplu și necomplicat în care era ea. Îmi doream cu disperare să ating nivelul ei de entuziasm. Aș fi vrut să-mi strâng laolaltă toate emoțiile și să le forțez să se conformeze. Nu-mi vine să cred că te muți înapoi!

— Sunt pregătită pentru o schimbare. Am stat aproape doi ani în Australia. Oamenii nu înțeleg cât de departe este de orice. Chiar și Asia e la vreo cincisprezece ore distantă.

— La naiba, am încuviințat din cap. Ei bine, atunci e minunat!

— Și stai să vezi locul ăsta pe care l-am găsit. E așa de drăguț și atât de aproape de tine!

— Grozav! De ce erau lucrurile atât de *ciudate* între noi acum? Ce n-aș da să pot să-mi redobândesc sentimentul de apropiere pe care îl aveam în Chile, înainte de Paolo, noi două împreună ca într-un pântec sigur și cald. Îmi doream asta așa cum îmi dorisem cu ani în urmă să mă îndrăgostesc din nou de Ben, înainte să mă lovească, când cea mai mare problemă părea să fie faptul că nu mai simțeam nimic. Acum, tot ce simțeam era o anxietate încărcată de presimțiri rele care-mi dădeau târcoale.

Relaxează-te, Emily. Cu puțină răbdare vom trece peste această perioadă dificilă și vom redeveni Kremily. Se va împrieteni și cu Aaron, iar viața mea în Milwaukee va fi în sfârșit completă.

Iar weekendul în pădure? Era ceva benefic, locul perfect pentru a ne reapropia.

Kristen și-a dres vocea.

— Hei, ai de gând să pui niște muzică?

— Da, scuze. Am ales un album, ceva potrivit de optimist și festiv, și ne-am făcut loc prin pădure fără să mai întâlnim vreun alt suflet. Poate că într-adevăr noi eram singurii oameni rămași în viață.

•

Am parcat pe platoul larg și plat de lângă șosea, apoi am coborât pe o potecă tăiată printre copaci înalți: brazi groși, mesteceni subțiri și plopi cu coaja zdrențuită. Acele de pin ne scârțâiau sub picioare în timp ce ne apropiam de ușă. În spatele nostru lacul era magnific: unduitor și viu, reflectând frunzișul verde-mușchi de lângă noi.

Kristen s-a chinuit puțin cu încuietoarea, dar până la urmă a reușit să descuie ușa din față. Mirosul m-a lovit ca un cântec vechi: umed și stătut într-un mod plăcut, cu o aromă dulce de pin. Kristen a început să ridice jaluzelele și în timp ce soarele inunda interiorul casei am admirat candelabrul din coarne de cerb, canapeaua cu dungi verzi și crem, grămada de bușteni și teancul de reviste Bon Appétit vechi, îngrămădite lângă soba cu lemne. Kristen a insistat să iau eu cel mai mare dormitor, care avea baie proprie cu cadă. Ea s-a instalat în camera în care dormea de obicei, la capătul holului.

— Și ai grijă la rahatul de iepure, mi-a strigat ea în timp ce îmi desfăceam geanta. E prin dulapuri și alte locuri. Se pare că există o familie de iepuri care intră mereu în casă și face mizerie. Aș vrea să-i omor pe nenorociții ăia mici, care au distrus mocasinii ăștia superbi pe care i-am dat bunicii de Crăciun.

— Aoleu. Iepurașul își dorea doar un Airbnb drăguț, am murmurat pentru mine.

Ne-am schimbat în costume de baie și am târât scaunele de grădină până la pontonul pentru bărci (a nu se confunda cu pontonul bunicului, aflat la capătul opus al proprietății). Am urmărit valurile cu privirea și le-am văzut împrăștiindu-se în jurul frunzelor de nuferi, străpunse de stuf. O libelulă de un albastru-azuriu, frumoasă ca o bucată de turcoaz, a aterizat pe genunchiul meu și și-a înclinat capul. *O să fie grozav,* m-am gândit. *Și e minunat că se mută pe strada mea.* Trebuia să încetez să-mi mai fac atâtea griji. Oare nu se spune că atragem lucrurile la care ne gândim?

— Locul ăsta ajută atât de mult la vindecare, am spus, aruncându-i o privire. Simt că deja încep să mă eliberez, să uit câteva lucruri. Din Cambodgia. Și… Chile.

A rămas tăcută, singurul sunet care se auzea venea de la valurile care se loveau de docuri. Se va

deschide oare, în sfârșit, în legătură cu toate astea?

— Știi ce mai ajută la asta? a spus ea. Scaunul de grădină a scârțâit când s-a ridicat de pe el. Niște vin. Hai să fugim la magazin înainte să se aglomereze.

S-a îndreptat spre cabană cu pași mari, cu umerii relaxați și legănându-și șoldurile. Precum cineva care n-avea nicio grijă.

•

La magazinul Supervalu din Lakewood am scanat în viteză culoarele, glumind în timp ce îngrămădeam diverse lucruri în cărucior. Am aruncat proviziile de biscuiți cu bezea s'mores deasupra unei cutii de apă minerală, iar sticlele de vin le-am cuibărit printre tot felul de topinguri pentru burgeri și bratwurști[14]. Kristen a ales două fripturi de vită T-bone: „O cină potrivită pentru regina sărbătorită".

Când ne-am întors la cabană, în timp ce puneam cumpărăturile la locul lor, am sporovăit despre lucruri banale, evitând intenționat, de data aceasta, să vorbim despre Chile sau Cambodgia. Totul mi s-a părut atât de firesc încât pentru o secundă am uitat de trecut, de bărbații cu pielea aspră care ne atacaseră, de viețile pe care le curmaserăm, de oamenii care îi căutau pe morți, pe noi. Am simțit că mă năpădește o durere bruscă când gândul mi-a fugit la cum fuseseră viețile noastre, la prietenia pe care o avusesem. Simțeam un fel de dor de casă.

— Oh, Doamne, ce s-a întâmplat? De ce plângi? Kristen a scăpat pe jos o bucată de pâine și s-a repezit spre mine.

— Am fost atât de îngrijorată. În legătură cu tine, cu faptul că ne vor prinde… cu totul. Vocea îmi șovăia și mi-am mușcat interiorul obrajilor.

— Oh, Emily, stai liniștită! Nu ne vor prinde.

Am fornăit din cauza plânsului.

— Nu e vorba doar de asta.

S-a uitat la mine cu ochii ei tandri.

— Eu doar… te-ai comportat atât de *normal.* Ca și cum acest lucru colosal și teribil nu s-ar fi întâmplat. Cum de ești atât de… bine?

Pentru o clipă m-a privit fix, cu buzele încordate, o nuanță de roz colorându-i obrajii ca într-o fotografie Polaroid în curs de developare. Apoi nasul i-a fremătat ca unei feline și lacrimi strălucitoare i-au scăldat obrajii.

— Oh, Emily. Și-a prins fața în palme și s-a lăsat să cadă pe un scaun din bucătărie.

— Ooo, Kristen. Nu ești singură în asta.

— Nu sunt, oare? A scos un șervețel dintr-o cutie și și-a suflat nasul cu un sunet lung de claxon, ca un măcăit de rață. Nici măcar nu… nu știu ce vrei să fac. Cum ar trebui să mă comport. Nu pot să mă întorc în timp și să procedez altfel, Em. Nu pot să fac să dispară totul. Și felul în care te uiți la mine de atunci, felul în care te uiți la mine *acum,* de parcă aș fi un monstru, de parcă faptul că mă vezi îți face rău. A fost un *accident.* N-am vrut nicio clipă ca lucrurile să se întâmple așa cum s-au întâmplat. Mă urăsc, Emily. Mă urăsc pentru că am ajuns să trecem din nou prin asta, iar tu mă urăști la fel de mult.

Am simțit cum mi se strânge iar stomacul. Am ocolit masa și am cuprins-o în brațe.

— Kristen, ascultă-mă, eu nu te urăsc. Nu te urăsc. Nu voiam… Nu cred că ești un monstru, nu spun că e numai vina ta. Mi-am sprijinit obrazul de vârful capului ei. Părul îi mirosea a toamnă, a floarea-soarelui și a piele.

— Nu este corect. Vocea îi era atât de fluidă încât abia puteam să disting cuvintele. Când tu ai fost cea atacată am făcut ce trebuia să facem. Punct. Dar acum, că sunt eu în situația ta, dintr-odată ești… S-a lăsat păgubașă.

Simțeam că am crampe.

— Ai dreptate. Îmi pare foarte rău. Ai dreptate. O lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz. Dar nici după Cambodgia nu m-am simțit bine. Și nu sunt bine

nici acum. Ai fost atât de calmă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca și cum nu am fi trecut prin chestia asta enorm de traumatizantă. Începusem să, nu știu, să-mi pun la îndoială sănătatea mintală sau ceva de genul ăsta. De parcă am fi fost două străine.

— Păi, nu mă simt deloc bine! Evident. Trupul îi era scuturat de suspine. Simțeam cum ușurarea mi se răspândea prin corp, înțepătoare și dulce ca șampania.

Deci și Kristen a simțit toate astea la fel ca mine. Kristen era și ea înecată în vinovăție și groază, târându-se cu greu de la o zi la alta, ca și mine. Încrederea ei calmă, aerul sfidător – vedeam acum că nu erau decât de fațadă; se datorau faptului că voia să fie puternică pentru mine, pentru că se simțea responsabilă. Cât de nedrept ar fi fost să tremure și să se cutremure și să-mi mărturisească că îi era teamă că vom fi prinse, când de data aceasta *ea* fusese cea atacată, *ea* ținuse în mână arma fatală – sticla de vin? Nu avusese de ales, tot ce putuse să facă era să mă liniștească. Dintr-odată am simțit nedreptatea felului în care mă comportasem cu Kristen. Kristen, supraviețuitoarea unei agresiuni.

Am plâns împreună câteva secunde, după care ne-am ridicat și am lăsat suspinele să se transforme în râsete timide.

— Suntem bine? am întrebat.

Ea a dat din cap și și-a șters ochii.

— Suntem bine.

— Și, Kristen, îți mulțumesc foarte mult că ai făcut posibilă această călătorie. Și pentru toată vânătoarea de comori, evident. Sunt sigură că a fost nevoie să depui mult efort. E minunat să fiu în locul ăsta și sunt… sunt atât de bucuroasă să fiu aici cu tine.

A zâmbit.

— Cu plăcere. Și eu mă bucur că suntem aici.

Am aruncat o privire prin bucătărie.

— N-ar trebui să terminăm de aranjat proviziile la locul lor?

— Sigur că ar trebui. Kristen a chicotit din nou, un râs fragil, și în timp ce eu mă îndreptam spre frigider ea a pus un album în vechiul casetofon. Fleetwood Mac a prins viață în sufragerie și Kristen s-a îndreptat în pași de dans spre mine. În vreme ce cântam cu patos împreună refrenul între pereții marii noastre cutii din pin – „încă te aud spunând că nu vei rupe niciodată lanțul" –, ceva a țâșnit dintre noi ca un dop de plută, iar în locul lui s-a instalat rapid o dulce ușurare.

•

Mai târziu în acea noapte, cu burțile pline, ne-am așezat pe cheiul bunicului și am privit cum soarele se scufunda în spatele liniei copacilor, pictând norii în roșu și portocaliu, într-o ultimă vâlvătaie isterică. Eram atât de ușurată încât am continuat să lăcrimez. În sfârșit, *în sfârșit!,* psihicul meu încetase să mai vrea să se smulgă de lângă Kristen, cea mai veche și mai pură prietenă a mea. Ne-am sorbit berile în timp ce apa părea să se transforme în petrol, după care a devenit prea întunecată pentru a mai putea fi văzută. Dar puteam auzi ceea ce nu mai puteam vedea – valuri care se loveau de picioarele metalice ale docului, tremoloul singuratic al unui cufundar, sunetele de corzi de chitară bas ciupite scoase de broaște-bou.

— Oh, mai am să-ți dau ceva. Vocea lui Kristen a alunecat peste apă ca un puc pe patinoar.

— Alte surprize?

— Doar eu, sentimentală cum mă știi. A scos un plic din buzunarul hanoracului. Am luminat cu o lanternă felicitarea din interior: o floare drăguță, pictată, și un la mulți ani! vizibil în colț.

Dragă Emily,

LA MULȚI ANI! E greu de crezut că suntem prietene deja de peste 10 ani. Nu-mi

pot imagina viața fără tine. Într-un fel, cred că le datorez mulțumiri tuturor cretinilor de la cursul de Statistică 101. Sunt atât de mândră de femeia inteligentă, puternică și independentă care ai devenit. Și mă consider atât de norocoasă că după 2 ani de despărțire vom locui din nou în același oraș!

M-am gândit la nopțile târzii în care ne strecuram afară pe la 4 sau 5 dimineața și ne bălăceam în apă, după care priveam cum răsărea soarele deasupra lacului Michigan. Îți mai amintești? Când ne simțeam de parcă eram singurii oameni treji din întreaga lume. Când ne simțeam de parcă nu doar Evanston, ci întreaga lume era a noastră. Când după fiecare baie ne simțeam perfecte, curajoase, noi înșine.

XOXO,
Kristen

PS Dacă uiți vreodată cât de uimitoare ești, știi pe cine să suni. Pentru că eu nu uit niciodată, niciodată!, și aș fi onorată să-ți enumăr toate lucrurile care te fac atât de specială.

PPS Ultimul rând pe ziua asta, promit!

— Ooo, Kristen! M-am ridicat în picioare să o îmbrățișez. Ești foarte dulce! A fost o zi de naștere minunată.

— Chiar și cu surprizele?

— Dacă surprizele mă duc spre paradis, atunci da, cu siguranță.

În depărtare, un pește a țâșnit din apă cu un *bloop*.

— Mă gândeam la cum mă simțeam la Northwestern, de parcă am fi trăit într-o mică lume numai a noastră, a spus ea. Și mi-am zis că e timpul să aduc din nou ghicitorile printre noi.

— O chestie deșteaptă. Și, hei, mă bucur să împlinesc treizeci de ani amintindu-mi cât de mari tocilare suntem.

Am privit unduirea farurilor de pe partea îndepărtată a lacului.

— Țânțarii mă mănâncă de vie, am anunțat, iar ea m-a urmat înăuntru.

Nu mă mai uitasem la telefon de ore întregi, dar când am făcut-o, nu era nici urmă de semnal.

— Hei, Russell a spus că mâine ar trebui să-mi verific e-mailurile, am spus. Trebuie să mergem undeva ca să avem acces la un Wi-Fi?

— Nu, avem ceva pentru aici. Un hotspot. S-a dus pe hol și am auzit-o scotocind printr-o pungă de plastic. S-a întors și mi-a aruncat gadgetul. Dar avem doar un număr limitat de gigabiți. Așa că nu poți să te uiți la un film sau altceva de genul ăsta.

Am așteptat ca hotspotul să se conecteze, după care am trecut în revistă toate urările primite. Era și un e-mail ciudat de la Nana, trimis doar mie:

> *Dragă Emily,*
>
> *Ce mai faci? Am vrut doar să mă asigur că te simți bine. Kristen s-a comportat cam ciudat în ultima vreme. Te rog să nu eziți să mă suni dacă ai nevoie de ceva.*

Era destul de alarmant, dar un alt e-mail, unul trimis cu mai puțin de o oră în urmă, mi-a tulburat vederea. Un zumzet discordant mi-a răsunat în urechi, strident și în falset, ca sunetul unei orchestre care își acordează instrumentele.

Era tot de la Nana, iar acesta ne fusese trimis și mie, și lui Kristen.

„De asta cred că sunteți foarte curajoase să călătoriți singure”, scria ea, după care urma un URL. Am apăsat linkul cu un deget șovăitor.

Era un articol de pe CNN, cu fața zâmbitoare a lui Paolo în partea de sus. Titlul era: RĂMĂȘIȚELE UNUI EXCURSIONIST AU

FOST GĂSITE ÎNTR-UN SAT CHILIAN IZOLAT.

Capitolul 21

— Hei, vrei să facem un foc de tabără în seara asta? mi-a strigat Kristen. Își băgase fața în congelator, așa că vocea i se auzea cu ecou. Am cumpărat înghețată, însă am putea face și s'mores. Mă pricep de minune la aprins focul. Dar putem aștepta și până mâine.

Când nu am răspuns, a trântit ușa congelatorului și s-a întors.

— M-ai auzit? Probabil ar trebui să mai aducem lemne de foc, dar…

Mi-am scăpat telefonul pe masă.

— Kristen. Trebuie să vezi asta.

— Ce este? a spus ea încrețindu-și nasul. Ți-a trimis cineva cu care obișnuiai să faci sex un mesaj de ziua ta? Urăsc când tipii…

— Vorbesc serios. Verifică-ți e-mailul.

S-a încruntat, după care și-a înșfăcat telefonul care se afla pe blatul din bucătărie. I-am privit chipul în timp ce citea: lipsit de orice expresie.

— Ei bine, la naiba.

Am recitit e-mailul.

— Crezi că Nana știe?

— Ce să știe? Că suntem niște fete proaste care călătoresc în locuri îndepărtate, norocoase că încă mai sunt în viață? Și-a dat ochii peste cap. Cel mai detestabil lucru în ce privește interesul prefăcut al Nanei este că de fapt nu își face griji pentru mine. Ar fi chiar bucuroasă să-mi spună „ți-am zis eu!", în caz că s-ar întâmpla ceva. Este doar încă o metodă de a mă critica. A ridicat un deget cicălitor: „Uită-te la tine cum iei decizii stupide și, bineînțeles, am avut dreptate că lumea este periculoasă și tu nu ești suficient de matură". Tipic. S-a trântit pe scaunul de vizavi de al meu.

— Stai, nici măcar nu mă refeream la asta. Paolo. A fost *găsit.* Asta nu te deranjează câtuși de puțin?

Kristen m-a privit fix, nemișcată, apoi a ridicat o sprânceană.

— Hai să ne închidem telefoanele.

— Kristen, pentru numele lui Dumnezeu, nu ne ascultă nimeni, suntem în mijlocul pustietății, cu un semnal de rahat și…

— *Închide-ți* telefonul. A spus-o cu o fermitate, calmă, de parcă aș fi fost un copil care făcea o criză de nervi. Mi-am reglat respirația și am știut că avea dreptate. Siri asculta mereu, era mereu gata să intervină și să ne conecteze la rețea.

— Numai după ce citim articolul, am spus eu.

— Bine.

Cadavrul unui excursionist hispano-american, în vârstă de 24 de ani, care a dispărut după câteva luni de călătorie în America de Sud, a fost găsit, potrivit poliției. Paolo García a fost văzut ultima dată în Puerto Natales, un oraș din Patagonia chiliană, pe 27 martie.

Miercuri, poliția a confirmat pentru CNN că un cadavru găsit de poliție în Arroyito, o zonă izolată din Valea muntoasă Elqui din Chile, era al acestuia.

Joi, poliția națională chiliană a declarat pentru CNN că a finalizat autopsia, care a fost supervizată de un oficial consular american. Poliția nu a făcut publice informații despre cauza morții, dar a confirmat că tratează ancheta ca pe o omucidere.

Familia García depune acum toate eforturile pentru a repatria corpul lui Paolo în Statele Unite, a precizat poliția.

„În acest moment suntem îndurerați și căutăm cu disperare răspunsuri”, a declarat

Rodrigo García, tatăl lui Paolo și proprietarul Castillo Development, o firmă de dezvoltare imobiliară din Los Angeles. „Poliția trebuie să afle cine l-a ucis pe Paolo și să-l facă să plătească pentru asta”.

Paolo García s-a născut în California, dar și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în Barcelona. Avea dublă cetățenie în Statele Unite și Spania.

García nu a putut fi contactat săptămâni întregi în timpul călătoriei sale, așa că nu este clar cât timp a rămas nedescoperit înainte ca familia să-l declare dispărut. Potrivit agenției de știri spaniole Agenda EFE, obiectele personale ale bărbatului, inclusiv pașaportul și portofelul, nu se aflau asupra lui, așa că echipele locale investighează unde anume s-a cazat.

Miercuri, sora lui Paolo, Elena García, a declarat că fratele său a dorit să-și trăiască viața la maximum. Paolo economisise ani de zile pentru această călătorie și era „foarte entuziasmat să vadă țări noi și să cunoască oameni noi”, a spus Elena. Ultima dată când au vorbit a fost pe 23 martie, când Paolo i-a trimis un mesaj surorii sale pentru a-i spune cât de uimitoare era călătoria.

„Și-a dorit să exploreze lumea, să-și trăiască viața fără regrete”, a spus Elena.

Mi-am ridicat privirea. Kristen citea în continuare, cu fața împietrită.

Fiecare nouă informație părea o lovitură de tobă. *Boom:* Paolo era american. *Boom:* Paolo provenea dintr-o familie bogată, una care avea resurse și care nu se va opri până când nu se va face dreptate. *Boom:* Această știre ar putea să aibă priză la

public, iar Paolo ar putea fi următoarea victimă fotogenică în stil Natalee Holloway. *Rahat.*

Și Paolo avea o familie. O soră. *Iisuse.* Acum, oamenii ăștia nu mai erau doar niște umbre în imaginația mea; aveau nume, voci, vieți. Dintr-odată, tot ce-mi doream era să o caut pe sora lui pe Google, să aflu tot ce puteam despre această biată Elena rămasă fără frate, să pun degetul pe rană.

De ce nu exista un cuvânt anume și pentru cineva care și-a pierdut fratele sau sora?

Există orfani, văduve și văduvi. Ce i se întâmplase Elenei părea mai rău.

În cele din urmă, Kristen s-a oprit din citit. A expirat zgomotos printre buzele strânse, apoi a început să lovească ecranul telefonului cu degetul.

— Ce faci? am întrebat-o.

— Îi răspund Nanei. După care îmi voi închide telefonul din nou. Și tu pe al tău.

— Doamne. Am apăsat butoanele pentru oprire și mi-am aruncat pe masă telefonul mort ca și când ar fi fost ceva dezgustător. E cam nasol, nu-i așa?

— Nu este ideal.

— Nu este ideal?

— Nimic despre autopsie. Cauza morții sau starea de descompunere. Și acum probabil că vor începe să pună întrebări prin toate orașele turistice. Cred în continuare că suntem în regulă, din moment ce nici măcar nu a avut timp să se cazeze la un hotel, dar…

— E american, Kristen. Consulatul american este implicat.

— Știu… nu pot să cred că nu a menționat nimic despre asta.

— Avea o *soră.* Mi-am plesnit telefonul. Vinovăția pe care încercasem să mi-o rețin a rupt zăgazul și mi-a țâșnit în stomac. Avea o *familie.* Iar ei sunt îndurerați, Kristen. Din cauza noastră.

Ea părea nedumerită.

— Și Hitler a avut o mamă. Asta nu l-a făcut mai puțin îngrozitor.

— L-au găsit! Le-a luat mai puțin de două săptămâni! Iar familia lui e plină de bani! Suntem terminate.

S-a uitat direct la mine, păstrând contactul vizual chiar dacă mie îmi zbura privirea prin cameră.

— Emily, e în regulă.

— Cum adică e în regulă? Mi-am dat seama că respirația mi se ridicase în capul pieptului, devenind scurtă și precipitată. Simțeam că mi se subțiază gâtul așa că m-am ridicat, am căutat în geantă și mi-am dus inhalatorul la buze. A început dulcea numărătoare inversă de la zece la unu.

— Te simți bine? Vrei niște apă?

— Nu, nu mă simt bine. M-am așezat brusc. Tu cum de ești atât de calmă?

— Pentru că am fost deștepte. Pentru că am făcut totul cum trebuie. Și-a pus mâna pe masă. L-au găsit într-un oraș în care nu am fost văzute niciodată. Nici măcar *noi* nu știm exact unde am fost. Iar cadavrul trebuie să fie foarte descompus – anchetatorii nu știau exact când s-a întâmplat. Nu există nimic care să ne lege de el.

Aș fi vrut să o cred. Dar nu ea fusese creierul din spatele acestei operațiuni. Și când eram eu la conducere, întotdeauna ceva mergea prost.

— De unde știi că am făcut totul cum trebuie? Ai fost în stare de șoc toată noaptea! Am enumerat pe degete eventualele lucruri care ne puteau da de gol: poate că ne-a văzut cineva mașina sau ne-a văzut luând lopețile ori punându-le înapoi – fereastra aceea luminată. Sau cineva de la bar își amintește de noi. Sau poate că am uitat în apartament ceva care-i aparținuse – era întuneric și ne grăbeam. Nu am avut nici măcar produse de curățenie adecvate. Sau… sau dacă mașina închiriată avea GPS încorporat sau sistem de urmărire prin satelit ori ceva de genul ăsta, iar ei pot urmări unde am…

— Emily. Ochii ei căprui m-au străpuns, atât de calmi și serioși în lumina serii. Nimic din toate astea nu e adevărat. Nu am lăsat nimic în apartament. Nimeni nu ne-a urmărit mașina. Și nimeni nu ne-a văzut făcând nimic. Dar chiar dacă au făcut-o, uiți cel mai important motiv pentru care nu sunt îngrijorată.

Îmi simțeam ochii ca niște nori de furtună, din care picături grele amenințau să cadă.

— Și care ar fi acela?

Mi-a ridicat telefonul și mi-a împins ecranul întunecat până aproape de față. M-am încruntat la el, apoi am clătinat confuză din cap.

— Nu, uită-te în el, a spus ea. Atenția mea s-a îndreptat spre oglinda de abanos pătată cu ulei și cu o crăpătură ca o pânză de păianjen în colțul stâng. Apoi, concentrarea mea a atins un nivel mai adânc și am văzut imaginea, ca o stereogramă: eram eu, propria mea față, tânără și drăguță. Obișnuiam să glumim că în timp ce Kristen avea față de Tipă Agresivă care se odihnește, eu aveam fața de Tipă Fericită Odihnită – străinii mă opreau mereu să mă întrebe cum să ajungă undeva, iar bărbații de pe stradă nu-mi spuneau niciodată să zâmbesc (găsind în schimb alte metode să mă hărțuiască). Am înțeles. Aceasta nu era fața unei criminale. Mi-am mușcat buzele și m-am aplecat.

— Acum ne vom deschide din nou telefoanele, iar tu îți vei verifica e-mailurile de la serviciu și cu asta basta. Bine?

Nonșalanța ei m-a enervat, iar repulsia mi-a cuprins din nou corpul. Dar dorința de a mă îndepărta de ea părea diferită de data asta. Mai puțin primară, mai cerebrală.

M-am uitat la candelabrul cu coarne de cerb, după care am dat din cap, pentru că nu mai era nimic de spus. Dar, pentru prima dată, încrederea ei nu mai era încurajatoare. Părea o încredere încăpățânată, care nu se baza pe nimic.

Și nu putea să înăbușe cea mai puternică concluzie din acel articol, fraza care deja se derula în buclă în creierul meu: familia era *disperată să afle răspunsuri.*

Kristen ar fi trebuit să știe cel mai bine că sufletele disperate nu pot fi oprite de nimic atunci când luptă să obțină ceea ce își doresc.

Capitolul 22

M-am trezit devreme și am clipit în lumina limpede a dimineții; ciripitul păsărilor pătrundea prin ferestrele deschise și am închis din nou ochii, savurându-l, știind că urma să se întâmple ceva rău, deși nu-mi aminteam ce.

Nu am putut să mă abțin prea mult, ochii mi s-au deschis brusc amintindu-mi de gândul rece ca gheața de ieri: cadavrul lui Paolo, polițiștii ca niște furnici scrutând cu atenție Valea Elqui. Pământul de acolo chiar semăna cu mușuroaiele de furnici, dacă mă gândeam mai bine. De culoarea vulpii și nisipos. Poate că pentru un uriaș Anzii arătau ca niște mici movile pline de insecte cu două picioare.

Aseară mă gândisem pentru o clipă să-i cer lui Kristen să mă ducă acasă, dar asta nu m-ar fi ajutat cu nimic; ea era singura care putea să mă compătimească, iar eu preferam să fiu deznădăjduită aici, la lac, decât în apartamentul meu întunecat. Mi-am aruncat pătura; nu puteam să fac nimic altceva decât să-mi continui ziua. O să-mi duc cafeaua la pontonul bunicului. Și-mi voi lua și ceva de citit, ceva care să-mi distragă atenția când gândurile despre Paolo aveau să revină, inevitabil, pocnind și sfârâindu-mi în minte.

În timp ce aparatul de cafea bolborosea, m-am uitat peste titlurile cărților de pe raftul de lemn plin ochi din sufragerie. O secțiune întreagă era dedicată titlurilor religioase: Biblii evlavioase și cărți ale unor teleevangheliști milionari și un exemplar cu paginile îndoite al cărții *Viața condusă de scopuri.* O carte frumos legată, plină cu pilde de la King of Kings, biserica ai cărei enoriași erau Nana și Bill, cu un crucifix mare pe copertă. M-am gândit la conversația mea cu Aaron, la faptul că spunea că-i plăcuse ideea de comunitate din jurul unei religii. Tangențele mele

cu religia organizată fuseseră minime; în liceu, când frecventasem ocazional clubul de tineri care aparținea de biserica mare locală, o făcusem mai degrabă din dorința de a-mi face noi prieteni, decât pentru că aș fi fost interesată de vreo putere superioară.

Totuși, îmi plăcuse în cea mai mare parte ceea ce învățasem în timpul acelor slujbe pentru tineret – despre cum umbla Iisus cu prostituatele și leproșii, toate pildele lui de tip Zen despre cum să întorci și celălalt obraz, să dai cămașa de pe tine altcuiva, să nu arăți spre așchia din ochiul cuiva când într-al tău se află ditamai bârna. Părea un tip de treabă, care nu-i judeca pe alții. Foarte diferit de felul în care îi descrisese Kristen pe oamenii care frecventau Biserica și Școala Luterană King of Kings. Ce mai nume.

Am găsit o carte de Stephen King (haa!) pe rândul din spate și am ieșit afară. Ferigi mici se înclinau de-a lungul potecii umbrite, dând locului un aer desprins parcă din Jurasic. M-am oprit să-mi scot o pietricică din pantof și m-am sprijinit de trunchiul unui copac. Era un pin cu scoarța crăpată și vălurită precum crusta fisurată a unei brioșe, și atât de bătrân încât cele mai joase ramuri se aflau la câțiva metri deasupra capului meu.

Am zărit ceva pe trunchiul unui copac, la doar câțiva metri distanță în pădure. Veverițele s-au împrăștiat care încotro în timp ce mă îndreptam spre el. Pe la înălțimea șoldului meu, în textura trunchiului apărea o schimbare:

KC
+
~~JR~~

Sau cel puțin *credeam* că era vorba de JR. O inimă înconjura crestătura și mi-am înfipt degetul în ea. Părea veche și bătută de vânt și ploaie; fusesem la cabană probabil de vreo șase ori, dar nu

o observasem niciodată. Kristen Czarnecki… și o pereche de inițiale tăiate cu cruzime, cioplite cu un topor sau cu un fierăstrău. O pasiune din copilărie? Mi-am notat în minte să întreb mai târziu despre ce era vorba și m-am îndreptat spre doc.

Bărcile de pescuit erau împrăștiate pe lac, aveau culoarea verde-oliv și erau pătrățoase. M-am întins pe un scaun pliabil umed de la rouă și am ascultat sunetele dimineții: vântul scuturând păpurișul și ramurile luxuriante de deasupra mea, zgomotul momelilor care loveau apa și cel repetitiv al apei care lovea docul. O creatură – o veveriță sau poate un șoarece – a dispărut în viteză prin tufișurile din spatele meu, iar un pește a sărit alături de undița unui pescar, etalându-și o secundă reflexia netedă.

Ce deconectare. Exteriorul ca un Valium vizual, interiorul meu destrămat de groază.

Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te.

Am auzit pocnetul ușii și pașii lui Kristen venind pe cărare. A apărut cu o cană în mână.

— Bună dimineața!

— Mulțumesc că ai făcut cafeaua. S-a așezat ușor pe scaunul de lângă mine, având grijă să nu-și verse ceașca plină. Am studiat-o în timp ce lua o înghițitură și privea spre apă. Atât de puțin deranjată de noutățile de aseară de parcă ar fi fost normal să afli că experții tocmai au dezgropat cadavrul pe care l-ai îngropat. Mi s-a strâns stomacul. Doamne, ieri, timp de o secundă glorioasă și luminoasă, mă convinsesem că eu și Kristen eram exact pe aceeași lungime de undă din nou. Nu puteam să ne întoarcem în timp la secunda aceea?

Am privit o vreme bărcile de pescuit. Cineva prinsese un păstrăv curcubeu perlat, iar strigătele bărbaților din șalupă se auzeau de parcă ar fi fost la doar câțiva metri distanță. Ciudat cum lacurile distorsionează dimensiunile tuturor lucrurilor care sunt în jurul lor.

— Ce-i asta? Kristen privea fix în aer, chiar deasupra umărului ei, aparent spre nimic. Apoi am zărit-o: o omidă, probabil de vreo trei centimetri, se zvârcolea ca un vierme în cârlig. Smocuri de peri albi îi țâșneau din corpul negru.

— Este o omidă… nu știu de care. Destul de rară în centrul țării, cred. Hei!

Înainte să apuc s-o opresc, Kristen a ridicat o creangă și a tăiat aerul deasupra omizii, făcând-o să se prăbușească pe doc.

— De ce ai făcut asta?

Părea cu adevărat confuză.

— Era prinsă într-o pânză de păianjen.

Am oftat.

— Kristen, încerca să se înfășoare într-un cocon. Era propriul ei fir de mătase.

S-a aplecat și a căutat-o pe punte, apoi a ridicat din umeri.

— Probabil că oricum urma să se transforme într-o molie urâtă.

Nu i-am spus că avea dreptate.

•

Norii se rostogoleau gri-albăstrui și compacți, așa că ne-am îndreptat spre oraș. Kristen a parcat lateral cu încredere, apoi a scotocit după o umbrelă pe bancheta din spate. Prin parbrizul stropit de ploaie am privit spre micile firme de pe strada principală: o cafenea, o pizzerie cu reclame la bere strălucind în fereastră, o combinație improbabilă de frizerie și atelier pentru reparații de calculatoare. Kristen m-a condus pe treptele de la intrare ale unei case renovate, iar ușa din față a zornăit când am pășit în *A doua șansă – Antichități.*

Lumina argintie pătrundea prin ferestrele de tip bovindou, scoțând în evidență vârtejurile de praf. Am tras o gură superficială de aer; umezeala îmi stârnea astmul, iar pieptul mi s-a contractat de parcă aș fi purtat un corset prea strâns. *A doua șansă* era un tărâm al vechiturilor – un labirint de

rafturi înalte pe care se îngrămădeau vase vechi, jucării Happy Meal din anii ’80 și jocuri prăfuite. Am ridicat un elefant din jad plin de praf, căutând eticheta cu prețul – Priya colecționa elefanți.

— Îmi amintesc că veneam aici când eram copil. Kristen a împins cu degetul un pudel de porțelan și i-a inspectat fundițele roz de la urechi. Mama mă lăsa întotdeauna să aleg ceva. O cunoștea pe proprietară, Greta, care e *adevărata* antichitate.

— Nu v-am auzit intrând! O femeie micuță, cu o voce ascuțită și nervoasă, s-a materializat dintre rafturi. S-a târât spre noi în adidașii albi ortopedici, în timp ce norul ei de păr vopsit negru se legăna.

— Greta! Sunt eu, Kristen Czarnecki! Kristen și-a deschis brațele, iar Greta a clipit cu greu de două ori, de parcă și mușchii ochilor ei ar fi fost bătrâni și obosiți. Apoi sprâncenele i s-au ridicat și gura i s-a încrețit într-un zâmbet.

— Kristen! Pe zi ce trece semeni mai mult cu mama ta. Greta a strâns-o într-o îmbrățișare, așa că nu am putut vedea reacția de pe chipul lui Kristen.

Apoi, Greta m-a zărit pe mine și s-a încruntat.

— Ei bine, bună ziua, a cloncănit ea suspicioasă.

— Ea este prietena mea, Emily! m-a prezentat Kristen, arătând spre mine cu ambele mâini precum gazda unei emisiuni de jocuri interactive. A venit cu mine din Milwaukee.

— Știi cu cine seamănă? Cum o cheamă? S-a uitat fix la Kristen de parcă ar fi putut să-i citească gândurile. Prietena aceea a ta. Cea care venea mereu cu tine când erați mici. Jamie.

— Nu pot să cred că îți amintești asta! Jamie, așa este. Chiar seamănă cu ea. S-au întors amândouă spre mine să mă vadă mai bine. Am simțit un freamăt inconfortabil, adânc în abdomen.

Greta și-a strâns buzele și a căzut pe gânduri.

— Fata aia, Jamie, întotdeauna am crezut…

— Cum merg lucrurile la magazin? Felul în care a întrerupt-o Kristen nu a fost atât de lin pe cât spera ea, așa că am devenit atentă. Greta a părut puțin confuză, după care a apucat-o pe Kristen de mână. Oh, bine, știi tu. Ai fost undeva departe, nu-i așa? În Australia?

— Da, în Australia! Greta, ai o minte ascuțită ca un ac.

— Pentru că mă ocup de magazin. Asta mă ține în priză. Și-a ciocănit tâmpla cu degetul arătător, apoi s-a uitat la mine. Am optzeci și patru de ani. Îți vine să crezi?

M-am prefăcut foarte surprinsă. Sinceră să fiu, bănuiam că avea în jur de optzeci și ceva de ani, dar i-am admirat lipsa de modestie.

— Sper să fiu măcar pe jumătate la fel de a naibii ca tine când voi avea optzeci și patru de ani, a plusat Kristen.

— Ai grijă cum vorbești, Kristen. Greta și-a încrețit fruntea deja ridată. Ei bine, cât timp stați în Pădurea de Nord, fetelor?

— Doar până la sfârșitul săptămânii. Oh, dar mă mut înapoi în Milwaukee! Kristen și-a împreunat mâinile. Am găsit un apartament în Fifth Ward.

— Nu sunt surprinsă. Wisconsin are un fel al lui de a atrage oamenii înapoi. Oamenii încearcă să plece, dar niciodată nu rămân în altă parte. Un telefon a început să sune undeva în spatele magazinului, iar Greta a avut nevoie de o clipă pentru a-l auzi. În cele din urmă a plecat, iar eu și Kristen ne-am întors să cercetăm magazinul.

După câteva minute, Kristen mi-a spus că se duce la cafeneaua de alături, iar eu m-am îndreptat spre casa de marcat să plătesc.

— Te simți bine cu Kristen? m-a întrebat Greta în timp ce înfășură elefantul de jad în ziar.

— Da! Este atât de frumos aici.

— M-ai luat prin surprindere, când te-am văzut cu Kristen. M-am gândit că ești micuța ei prietenă

Jamie, care a crescut între timp. A lipit pachetul, netezind o bucată lungă de scotch.

Am zâmbit, neștiind ce să răspund.

Ea s-a aplecat în față.

— Dar bineînțeles că n-aveai cum să fii. Ar fi fost nevoie de un miracol.

Am chicotit inconfortabil, așa cum râzi atunci când cineva aflat într-o poziție de putere face o glumă deplasată.

— Ce vrei să spui?

Mi-a întins pachetul învelit în hârtie de ziar și, cu un spasm de frică, m-am gândit la cocoloșul de lucruri topite ale lui Paolo. Hârtia înfășurată în jurul celui mai întunecat secret al nostru. Și la oamenii din L.A. care ar da orice să-l descopere.

— Știi ce s-a întâmplat cu Jamie, Dumnezeu s-o odihnească în pace.

Pieptul mi s-a încleștat. Nu se poate. *Nu se poate* ca pe lângă Sebastian, Paolo, Anne și Jerry Czarnecki, prietena din copilărie a lui Kristen să fie…

Mi-am îngustat ochii.

— Îmi pare rău, ce?

Greta și-a strâmbat gura într-un zâmbet trist.

— Dacă Jamie ar fi intrat în magazinul meu, ei bine. A ridicat din umeri. Asta ar fi însemnat că văd fantome.

•

— Deci, cine este dublura mea?

Aveam vocea calmă în timp ce așezam o oală în chiuvetă și deschideam robinetul. Greta nu-mi dăduse mai multe detalii, ci doar șoptise „Biata fată dulce”. Nu-mi venea să cred că Kristen nu-mi pomenise nimic despre o prietenă apropiată care murise. Doamne, trebuie să fi fost cel mai ghinionist copil din lume, pusă la încercare ca Iov, în timp ce oamenii cei mai dragi din jurul ei cădeau ca muștele…

— Nu, folosește apa filtrată. Și nu uita de bere.

— Bere? am privit-o cu uimire.

— Opt ani în Wisconsin și tot nu știi să gătești un bratwurst? Tipic. A scormonit prin frigider, apoi a venit cu o cană de apă filtrată plină până la refuz și o cutie de bere MGD. Asta e pentru gătit. Berile bune sunt pentru băut.

— Și eu, care mă pregăteam să-l fierb în apă de la robinet, ca un neanderthalian. Am umplut din nou, cu grijă, cratița. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Cine este prietena ta cu care semăn?

— Jamie. Nu-mi vine să cred că Greta și-a amintit numele ei. Au trecut mai mult de cincisprezece ani. Mi-a întins o bere Spotted Cow Ale. Nu prea semănați. În afară de faptul că amândouă aveți părul negru.

— Și obișnuia să vină aici?

— Mm-hmm. În copilărie eram cele mai bune prietene.

JR – inițialele cioplite în inima sculptată.

— Erați colege la școala prezbiteriană?

— Luterană. Prezbiterienii sunt niște sălbatici prin comparație.

Am băut o gură de bere.

— Am fost la școală împreună, da. Dar ne cunoșteam de o viață. Părinții noștri erau prieteni dinainte să mă nasc eu; locuiau în casa dintre noi și cea a lui Nana și Bill.

Aha, deci Jamie a crescut în casa în stil californian, cu ananasul din piatră. Dar de ce omitea Kristen cel mai important detaliu? Faptul că Jamie nu mai era în viață? Am continuat să insist:

— Mai stau acolo?

Ochii ei s-au întunecat dintr-odată.

— Nu, s-au mutat. Hei, ne-am amintit să luăm lichid de aprins focul?

— Ne-am amintit, e lângă ușă. I-am mai dat o șansă. Deci ce s-a întâmplat cu Jamie?

— Nimic bun. Kristen a traversat încăperea până la soba cu lemne și a deschis ușița metalică a acesteia. Am așteptat să continue, măcar din

politețe, în timp ce stânjeneala devenea palpabilă. În cele din urmă a închis ușița care scârțâia. Nu mai avem lemne de foc.

— Știi ce e ciudat? Când am plătit la casă, Greta a vorbit despre Jamie de parcă ar fi… murit. Cuvântul a căzut în spațiul dintre noi cu un plescăit aproape indecent.

Kristen, care era aproape de ușă, a încremenit.

— Da. Când eram copii. A fost… un accident, a spus ea după care a tras de mânerul ușii. Mă duc să aprind cărbunii și să tai niște lemne pentru mai târziu. Adu tu cârnații. A luat un topor și niște lichid de aprins focul în timp ce ieșea și a lăsat ușa cu plasă să se închidă cu un pocnet în urma ei.

Când am dus cârnații afară, legăna grațioasă toporul, cu mușchii încordați și fruntea încruntată de concentrare. Semăna cu o felină în felul în care continua să despice bucățile de lemn, tăindu-le și rearanjându-le, și luând-o apoi de la capăt cu altele.

Capitolul 23

Picătura roșie a plutit și apoi s-a scufundat, risipindu-se în vârtejuri moi ca frișca în cafea. Nu, ca sângele în apă. Ca șuvițele de păr năclăit descâlcindu-se și plutind în jurul craniului lui Sebastian în râul Tonle Kak.

Cum a murit Jamie? Mintea mea se tot întorcea la întrebarea asta ca limba unui copil alunecând în gaura umedă a unui dinte pierdut. Dar Kristen îmi arătase destul de clar că nu voia să discute despre asta.

A mai scuturat o dată paharul de măsurat, apoi a împins sticla de Campari din fața ei.

— Oamenii cred că trebuie să agiți Negroni-ul cu gheață, dar se înșală, a spus ea. Pur și simplu îl amesteci. Kristen se apucase de preparat cocktailuri în Sydney, o aventură autodidactă care implica triple sec, bitter de casă și nu unul, ci două tipuri de vermut. Din fericire, Nana și Bill aveau un bar complet utilat în subsolul renovat al cabanei. Gustasem deja din cocktailurile ei Oldfashion și Manhattan și ne simțeam un pic mai relaxate. A lăsat coaja de portocală să cadă în pahar și mi-a întins cocktailul; paharele noastre s-au sărutat, iar eu am luat o înghițitură.

— Ai dreptate. Îmi place la nebunie. Ierbos și aromat, de parcă aș fi băut rubine.

— Tot nu-mi vine să cred că nu ai băut niciodată un Negroni. S-a lăsat pe spate pe canapeaua modulară de lângă mine. Credeam că Milwaukee e un fel de oraș… de clasă mondială.

— Ei bine, la Barker Tavern încă se mai servește la preț fix. Câțiva dolari pentru un shot de Jameson, o Pabst Blue Ribbon și o țigară fixată în cheița cutiei de bere… semnătura localului.

— Am înțeles. Deci n-a prea avut motive să-și diversifice meniul de băuturi.

Atitudine veselă, glume ce zburau ca puful în vânt. La mai puțin de douăzeci și patru de ore după ce citisem articolul, Kristen părea să își dubleze insistența cu care pretindea că totul era bine, că viața era normală, că noi nu aveam nimic de-a face cu toate astea. Negarea ca mecanism de supraviețuire. Nu era modul în care îmi gestionasem eu viața de după atac, dar cel puțin puteam să încerc să o înțeleg. Până ieri, totul fusese bine, în sensul că nimeni nu ne urmărea. Dar acum? După ce tatăl bogat al lui Paolo jurase să-l aducă pe ucigașul fiului său în fața justiției?

Kristen a șters paharul cu mâna, lăsând urme de degete pe suprafața lui aburită.

— E atât de ciudat să fiu aici fără Nana și Bill. Mă simt de parcă am fi niște adolescente care s-au furișat în pivnița cu băuturi alcoolice.

Și a continuat să tot facă asta, să adauge subiecte de conversație pentru ca eu să nu am timp să aduc vorba despre Paolo. Dar știam că nu m-ar fi ajutat cu nimic să o supăr, așa că am încercat să obțin mai multe informații despre Jamie:

— Îți chemai prietenii aici când erai copil, nu?

— Da, în timpul verii. Camera mea avea un pat suprapus, ceea ce ni se părea cel mai tare lucru.

— Și ai adus-o și pe Jamie?

Kristen a dat din cap că da.

— Trebuie să fi fost frumos să ai o prietenă cu tine aici. Spun asta în calitate de copil singur la părinți.

— Era atât de distractiv! Născoceam coregrafii elaborate în timp ce ne bălăceam în lac. Cum ar fi să stăm pe pneuri de la roți și să sărim în același timp în apă de pe ele. Apoi ne enervam când cealaltă greșea. Un hohot de râs. Sau am ieșit în larg cu o canoe. Eu în spate, la cârmă, bineînțeles. Eram atât de autoritară.

Am zâmbit.

— Și încă ai rămas.

— Eram ca niște surori, a suspinat Kristen. Mi-e dor de ea.

— Sunt surprinsă că nu ai pomenit de ea până acum.

— Oh, sigur am făcut-o.

— Mie? Nu, mi-aș fi amintit.

— Cu siguranță am făcut-o. Îmi amintesc că ți-am povestit despre cea mai bună prietenă și, totodată, vecină a mea, de mai multe ori de-a lungul anilor.

— Nu se poate. O făcuse totuși? Oare o scăpasem eu pur și simplu din vedere pe această misterioasă Jamie în poveștile anterioare? Întotdeauna avusesem senzația că și Kristen a avut o copilărie singuratică precum a mea. Ar fi fost o chestie dacă prietenia lor s-ar fi răcit pur și simplu în timp, dar… Doamne, dacă aș fi aflat vreodată că prietena ei cea mai bună a murit, aș fi ținut minte.

— Am văzut niște inițiale cioplite într-o scoarță de pin. Ale ei sunt cele tăiate?

Vocea lui Kristen a înghețat:

— Da, le-am tăiat eu, cu mult timp în urmă.

— Cum așa?

S-a uitat în jos la băutura ei, la luna roșie prinsă în capcană în paharul ei.

— Hai să vorbim despre altceva. Cum ar fi cât de tare mă bucur că nu sunt acasă la Nana și Bill. *Doamne,* abia aștept să mă mut în apartamentul meu. În Brookfield îmi amintesc în fiecare clipă trecutul.

Era ceva acolo, ceva mai presus de suferința pe care o simțea în legătură cu moartea prietenei ei, dar nu voiam să fiu prea insistentă.

— Da, toată lumea regresează când se întoarce acasă, am spus.

— Nana m-a întrebat dacă mă întorc la timp ca să merg cu ei la biserică duminică. De parcă încă mai încearcă să-mi salveze sufletul. A mai luat o înghițitură purpurie din pahar. Cred că singura perioadă în care m-au plăcut cu adevărat a fost pe

vremea când aveam vreo zece ani și creștinismul era singura mea identitate.

— Te-ai autointitulat drept ciudata lui Iisus, nu? am tachinat-o. Avusesem conversații în care ne-am întrebat uimite ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi întâlnit cu doar câțiva ani mai devreme. Eu însămi fusesem o tocilară care se ocupa de tripleta de activități specifice tocilarilor: fanfara, clubul de șah, echipa de dezbateri.

Ceva a sclipit în ochii ei.

— Oh, da. Ciudata lui Iisus, aici de față.

— Apropo, nu spuneai că toate lucrurile tale din copilărie sunt aici în cabană?

— Da, ai o memorie bună. Le-au băgat în partea neterminată a cabanei ca să poată transforma dormitorul meu în sală de sport. A făcut un gest spre o ușă în dreptul căreia tapetul verde al pereților se oprea, apoi a zâmbit. Ce, vrei să vezi poze cu mine purtând lănțișoare cu cruciulițe la activitățile pentru strângerea de fonduri la biserică și restul chestiilor?

— Cam așa ceva!

A chicotit, dar am simțit cum atmosfera s-a schimbat.

— Oh, n-am chef să scotocesc pe-acolo prin spate.

— Haide, vreau o dovadă fotografică cum că ai fost în echipa de majorete cu pompoane.

— Nu. Nu vreau să văd chestiile alea. Cuvintele ei tăioase au înghețat discuția într-un fel cu totul ciudat.

— Deci spuneai, am murmurat eu, că bunicii tăi încă mai vor să mergi la biserică?

— Absolut. Să mă rog la Duhul Sfânt să îmi pătrundă din nou în suflet. Sunt cam șocată că încă mai au speranțe – la naiba, am aproape treizeci de ani –, dar presupun că atunci când chiar crezi ceea ce propovăduiește sinodul ăla conservator, speranța lor are logică. Kristen a clătinat din cap, uimită din nou de propriile ei amintiri. Când

mergeam la școala de la King of Kings, la ora de religie mă rugam cu voce tare – în fiecare zi, încă de la grădiniță – ca mama să devină creștină ca să nu ajungă în iad. Eram îngrozită și presupun că asta simt acum Nana și Bill în legătură cu mine.

— Doamne, săraca de tine. De ce te-au trimis la școala aia dacă aveai *un* singur părinte creștin?

— Nu-i așa? Nu mi-am dat seama de asta, de cât de aiurea a fost totul, decât atunci când ai mei erau deja morți de mult.

Oof. I-am masat umărul, iar ea și-a sorbit concentrată din Negroni.

— Și apoi, când au murit, am putut să văd mai bine cui mă dedicasem. După toate discuțiile alea despre cum Iisus este păstorul meu, a fost prima dată când mi-am dat seama că în cazul acesta eu sunt o oaie. A înghițit în sec. Și m-am simțit oribil. De parcă aș fi fost mințită în fiecare zi. Dar cred că, în cele din urmă, a fost ceva eliberator, în felul acela în care spui cuiva: „Acum nu mai ai nicio putere asupra mea”.

Întotdeauna vorbea despre părinții ei când eram la cabană; faptul că se afla în nord o făcea sentimentală, iar apa limpede a lacului Novak era ca o ecluză pentru amintirile ei din copilărie. Știam că moartea părinților ei pusese punct fanatismului în legătură cu religia. Dar de data aceasta conversație părea… diferită de restul discuțiilor.

— Îmi… îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta, Kristen. Chiar îmi pare rău.

Și-a înclinat cocktailul și gheața a zornăit în pahar.

— Puterea este un lucru ciudat. Știi cum se spune, că opusul iubirii nu este *ura,* ci indiferența? Ca și cum am privi complet greșit scala. A bătut cu unghia în pahar. Cred că același lucru se poate spune și despre frică. Opusul fricii nu este siguranța. Este puterea.

M-am uitat cu atenție la ea. Nu eram sigură că eram de acord. Aș fi dat orice acum să fiu convinsă

că suntem în siguranță în ceea ce privea crimele noastre. Să fiu sigură că nimeni nu ne va aresta, nu ne va păta numele, nu ne va extrăda sau nu ne va judeca la tribunalul opiniei publice.

Ei bine… Chiar dacă mi-aș *putea* asigura o astfel de folie de protecție, ea nu m-ar păzi de o viață întreagă trăită în frică. Frică de abuz verbal, de șantaj emoțional, de misoginismul neglijent menit să mă facă să mă simt mică. Toate actele de violență ocazională pe care le-am atras, la care mă așteptam, datorită sexului cu care m-am născut.

— Îmi dai o îmbrățișare? am întrebat întristându-mă pentru soarta noastră, a amândurora. Și-a lăsat jos paharul și m-a tras în brațele ei. Mi-a mângâiat părul așa cum o făcuse în Chile, când astmul mă atacase ca un câine turbat.

•

Am făcut un foc de tabără înainte de culcare, amândouă pierdute în gânduri în timp ce lemnele pocneau și șuierau. Mi-am ținut bezeaua deasupra cărbunilor aprinși, rotind bățul până când am obținut un ocru uniform. Kristen, însă, și-a împins-o pe a ei în flacără, transformând-o într-o torță, și apoi a privit micul infern astfel încât să i se reflecte în ochi.

Cu ani în urmă stătusem chiar în același loc, în jurul unui foc de tabără pe malul verde al lacului Novak, când mi-a spus pentru prima dată ce se întâmplase cu părinții ei. A fost chiar în vara dinaintea primului an de facultate, un moment care mi-a rămas întipărit în minte.

— Mama nici măcar n-ar fi trebuit să fie acasă, mi-a spus ea, cu lacrimile portocalii ca lava din cauza focului care se oglindea în ele. Noaptea incendiului? Așa o mizerie. Trebuia să fie în Door County cu prietenele ei, iar eu urma să mă duc la o petrecere în pijama și să rămân acolo peste noapte, pentru că uram să rămân singură cu tata. Nedreptatea situației mă făcuse și pe mine să

lăcrimez. Dar tata nu se simțea bine, așa că a rămas și ea acasă. Mă *enervează* atât de tare.

Îmi trăsesem scaunul de camping mai aproape de al ei, apoi îi prinsesem mâna în mâinile mele. Eram încă atât de tinere. Aveam douăzeci de ani și eram prietene de puțin timp.

— Deci ai fost acasă? Trebuie să fi fost atât de înfricoșător.

— A fost înspăimântător. M-a trezit alarma de fum și am încercat să fug pe hol, dar mânerul ușii mi-a ars mâna. Și-a strâns palma la piept, de parcă ar fi simțit în continuare durerea arzătoare. Am deschis fereastra de la camera mea și m-am urcat pe arțarul uriaș de acolo, o mai făcusem de un milion de ori. Și apoi am fugit la Nana și Bill.

În timp ce descria ce s-a mai întâmplat, în mintea mea totul se derula ca o scenă dintr-un film de groază: Kristen țipând și apăsând soneria până când bunicii ei s-au trezit în sfârșit și au lăsat-o să intre înăuntru. Nana și Bill imobilizând-o în timp ce soseau mașinile de pompieri. Ea zbătându-se și țipând, implorând să fie lăsată să intre din nou în flăcări pentru a-și găsi părinții în negura sufocantă. Dar focul îi blocase în camera lor. Au murit arși de vii, o cauză pierdută pentru pompieri, cum fusese de altfel întreaga casă, care se prăbușise în jurul lor.

Acum, la șaptesprezece ani de la tragedie și la aproape un deceniu de când Kristen îmi povestise pentru prima dată ce s-a întâmplat, a turnat apă peste focul de tabără, încât acesta a bolborosit și a șuierat până s-a stins de tot, iar noi ne-am urat noapte bună.

Câteva ore mai târziu mă uitam la tavanul înclinat din lemn de pin al dormitorului meu, fără să pot dormi. Greierii scârțâiau și făceau gălăgie afară; o insectă grasă sau poate un liliac se lovea de plasa de protecție a ferestrei. Am numărat o dată, apoi am numărat din nou. De parcă, dacă aș

fi calculat de mai multe ori, aș fi obținut alt răspuns.

Părinții lui Kristen. Jamie, despre a cărei scurtă existență nu știusem nimic. Sebastian, apoi Paolo.

Cinci morți în mai puțin de douăzeci de ani.

Credeam că atrăgeam violența atunci când eram împreună, că atrăgeam cumva energia haosului, a deciziilor proaste și a tipilor îngrozitori. Și aveam încredere în Kristen, îi cunoșteam sufletul, știam că era iubitoare și bună. Dar era genul de gânduri pe care le poți avea doar în rușinea nebuloasă de la miezul nopții: *Doamne, pentru cineva atât de tânăr s-a confruntat cu o mulțime de moarte în jurul ei.*

M-am gândit din nou la e-mailul de ieri al bunicii ei: *Kristen s-a comportat cam ciudat în ultima vreme.*

Și la cuvintele lui Kristen din Chile: *Noi vedem lucruri care lor le scapă.*

Mi-am smuls telefonul din încărcător și am aprins lanterna. Am trecut în vârful picioarelor pe lângă camera lui Kristen și am coborât ușor câteva trepte scârțâitoare, după care m-am oprit în vârful scărilor de la subsol. De ce sunt pivnițele atât de înfiorătoare chiar și atunci când sunt renovate? Am aprins lumina și am tras ușa după mine înainte să apuce să se împrăștie în restul casei. Trează și alertă, am străbătut cu pași repezi camera renovată și am ajuns la ușa care ducea spre partea aflată încă în renovare.

Unu, doi, trei, patru, cinci. Cinci trupuri fără viață, familii îndurerate, minți oprite prea devreme. Știam totul despre ultimele două, știam că a fost legitimă apărare, o situație de genul în locul nepotrivit (bine, o rană în partea greșită a capului), la momentul nepotrivit. Dacă aș ști mai multe despre numerele de la unu la trei aș putea să nu mai simt această senzație de trădare, de suspiciune. Kristen și cu mine ne bazam sută la sută una pe cealaltă pentru a ne păstra secretele în

siguranță. Trebuia să știu cu ce aveam de-a face. Cu *cine* aveam de-a face.

Am tras de clanță și am clipit în întuneric. *Bine, partea asta chiar e înfricoșătoare.* Am bâjbâit după un întrerupător, dar nu am găsit nimic, doar rafturi în dreapta și rafturi în stânga, pânze de păianjen care se desprindeau de pe ele doar pentru a se înfășura în jurul degetelor mele. Am măturat spațiul din jur cu lumina telefonului: un banc de lucru, un aparat pentru vâslit, un fierăstrău de masă. Și mai multe rafturi utilitare acoperite cu coșuri și cutii pentru depozitare. Și, iată – un bec gol atârna de o grindă din tavan, la trei metri și jumătate distanță.

Cimentul de sub tălpile mele, încălțate doar cu șosete, era rece, iar când am tras de cablul de la bec am zărit o mișcare, ceva luând-o din loc. Un miriapod uriaș care a dispărut sub un cufăr vechi de lemn și mi-am apăsat mâna pe inima care-mi bătea nebunește. Doar insecte.

De unde să încep? Am răscolit printre cele mai apropiate rafturi, înclinând cutiile pentru a le citi etichetele, trăgând tot praful în plămâni. Cazanul de apă a scos un sunet metalic ascuțit și eu mi-am stăpânit cu greu un țipăt. După câteva minute am găsit cutiile pe care le căutam, mai noi decât celelalte, într-o nișă din spatele cazanului: DORMITORUL LUI KRISTEN.

Am târât prima cutie în camera de recreere și m-am lăsat să cad pe podea, dar am încremenit când am auzit fâsâitul strident pe care l-a scos banda de scotch în timp ce se desprindea de pe carton. Lucruri din liceu și din facultate, referate la engleză și diverse chitanțe și bilete la concerte, o diplomă acordată MVP-ului[15] echipei de majorete cu pompoane. Prea recente. Kristen era deja la liceu, părinții și cea mai bună prietenă a ei erau deja morți.

Cu a doua cutie am dat lovitura. Aici Kristen era o adolescentă cu membre subțiri și fața roșie, și cu

aparat dentar. Am scos un teanc de anuare subțiri de la King of Kings. Erau câte două secțiuni pentru fiecare clasă, probabil în jur de patruzeci de elevi în fiecare clasă care absolvea.

Am răsfoit până am ajuns la clasa lui Kristen, dornică de răspunsuri. În sfârșit, aveam să o văd pe dublura mea, misterioasa Jamie R.

Dar în ediția din anul în care muriseră părinții lui Kristen cineva mâzgălise cu cerneală neagră fața lui Jamie până rupsese hârtia. De parcă cineva plin de furie ar fi sfâșiat poza dinadins. M-am întors spre fotografiile de grup: corul, clubul de matematică, Premiul pentru Discipolul Creștin, dar peste tot unde fusese chipul lui Jamie acum era o mâzgălitură neagră. Ce naiba?

Am scotocit în cutie și am scos un teanc de fotografii, iar lucrurile au continuat în același fel: zâmbete, obraji roz și ochi strălucitori, după care tăieturi negre, mâzgălituri acolo unde ar fi trebuit să fie capul lui Jamie. Ce făcuse această… Jamie Rusch ca să o enerveze pe tânăra Kristen în halul ăsta? Din reflex mi-am luat telefonul, după care mi-am amintit că nu era semnal dacă hotspotul nu era pornit.

N-am reușit să găsesc nimic despre moartea lui Jamie, despre misteriosul „accident” la care făcuse referire Kristen. Nimic nici despre părinții lui Kristen. M-am ridicat din nou în picioare. *Încă mai putea fi o întâmplare.* Poate Kristen chiar atrăgea, fără să vrea, moartea, așa cum o banană foarte coaptă atrage muștele.

Am făcut câteva poze cu fotografiile și anuarul. Aveam să o caut pe Jamie mai târziu pe Google și nu voiam să-i uit numele de familie. În timp ce împachetam totul înapoi în cutii, am auzit un geamăt deasupra mea, undeva la nord de tavanul suspendat. Pulsul mi s-a accelerat – era timpul să plec.

În partea urâtă a subsolului am strecurat rapid cutiile pe un raft și m-am grăbit spre lumina de

serviciu. Am aruncat o ultimă privire în jur, apoi am înghețat: ceva se mișcase în colțul încăperii, ceva viu se afla în întuneric. Am bâjbâit după telefon și am îndreptat lumina într-acolo. Doi ochi strălucitori priveau spre mine.

Un șoricel micuț, paralizat de frică. Nu mi-am dat seama cât de speriată fusesem decât atunci când deja râdeam în hohote.

•

Dimineață am rugat-o pe Kristen să pornească hotspotul, dar mi-a făcut semn să o las în pace.

— Este sâmbătă, a subliniat ea. Avem voie să ne deconectăm de la rețea.

— Nu crezi că ar trebui să verificăm dacă nu există… vreo noutate? În Chile?

Și-a dus cana de cafea la chiuvetă.

— Nu sunt îngrijorată. Hei, merg să alerg.

După ce a plecat, am răscolit dulapul în care fusese routerul în prima noapte, dar nu era acolo. Am scormonit prin sertare și dulapuri, m-am uitat pe jos, în jurul prizelor. Am gemut de frustrare. De ce îmi făcea asta?

Am urcat pe cărare până la parcarea de lângă stradă – poate că la înălțime voi reuși să găsesc un pic de semnal. Primisem un mesaj caraghios de la Priya și două mesaje dulci de la Aaron, și m-am întrebat din nou dacă era supărat pe Kristen fiindcă îi zădărnicise planurile de cină. Dar nu aveam suficient semnal nici măcar pentru a-i răspunde, darămite să descarc un e-mail sau să citesc știrile. Am simțit cum frustrarea îmi zvâcnea în brațe. Cine se credea Kristen?

Când s-a întors cu obrajii roșii, am strigat-o de la masa de picnic.

— Poți, te rog, să aduci routerul? Te rog. Mă voi simți mult mai bine dacă voi afla că nu e nimic nou la știri.

Și-a dat ochii peste cap, cu pieptul încă umflându-se după alergare, și a dispărut în casă. Am urmat-o și am văzut-o cum îl deconecta de la o

priză din baia de la parter, unul dintre puținele locuri în care nu mă gândisem să-l caut.

— De ce îl încărcai aici?

A ridicat din umeri.

— De ce nu?

Mi l-a înmânat, după care s-a întors afară cu un covoraș pentru yoga sub braț. Am dat click pe linkul din e-mailul Nanei și, cu un bâzâit în cap, am căutat orice știre care ar fi putut avea legătură cu subiectul, dar nu am găsit nimic.

Am respirat ușurată. Am început să-i răspund lui Aaron, dar nu-mi dădeam seama ce să-i scriu. Mă simțeam ca o impostoare, o iubită groaznică travestită în una sinceră. Una *bună,* care nu ar răni nici măcar o muscă.

Mi-am pus telefonul pe masă și am ieșit afară. Am găsit-o pe Kristen pe ponton, mișcându-se grațios într-o secvență de yoga. Am privit-o pentru o clipă; la câțiva metri distanță, un cap de vidră a țâșnit brusc din apă și ochii ei mici m-au privit înainte de a se scufunda din nou. De parcă ar fi știut.

— Vrei să vii și tu? m-a strigat Kristen, aflată în poziția Unghi Lateral.

— E în regulă.

Ea a trecut la poziția Triunghiului.

— Totul e în regulă pe internet?

— Cred că da. Am privit în sus, la linia îndepărtată a copacilor, unde un vultur pleșuv desena cercuri pe cer.

— Ce este? Și-a împăturit salteaua în două și s-a apropiat de mine.

— Nu e nimic.

— Ai găsit ceva?

— Nu! Eu… las-o baltă.

— Ce-i?

Mi-am încrucișat brațele.

— Eu… Urăsc să am acest secret. E ca un zid care mă ține la distanță de toată lumea.

— Dar între *noi* nu există acel zid. Suntem împreună în asta. S-a sprijinit de un copac. Poți să vorbești cu mine.

— Și totuși *nu pot.* De fiecare dată când aduc vorba despre asta schimbi subiectul. Te închizi.

Ea a suspinat.

— Îmi pare rău. Nu a fost ceva intenționat. Dar… ce ar mai fi de discutat? Putem să rememorăm totul de un milion de ori și să ne stresăm, dar asta nu va schimba nimic. Credeam că amândouă vrem să mergem mai departe.

— Vreau, dar… mă împiedică să mă apropii și de alți oameni. E doar… e greu, OK?

— Știu că este. Și-a pus palma pe antebrațul meu și eu m-am tras într-o parte.

Am suspinat.

— A fost diferit după Cambodgia.

Kristen și-a înclinat capul, ascultându-mă.

— A fost îngrozitor, dar cu suficient timp – și cu ajutorul tău, evident –, am putut, cumva, să pun totul într-o cutie și să mă întorc la vechea mea viață. Am putut să nu mă mai gândesc tot timpul la asta, nu m-am mai gândit la cele ce s-au întâmplat. Și nu aveam pe nimeni care să… M-am oprit.

Ochii i s-au mărit.

— Ce? Continuă, spune.

Am clătinat din cap. Cum aș fi putut să-i explic asta? Îmi doream să las garda jos în preajma lui Aaron, dar simțeam că secretul ne taie relația încă necoaptă așa cum taie o seceră spicele de grâu. A urmat un spasm de autodezgust: cât de scârbos să mă gândesc că faptul că aveam un iubit mă făcea o persoană mai bună decât ea. Mai dornică să fiu sinceră.

Ochii i s-au înroșit și i s-au umplut de lacrimi.

— Am riscat totul pentru tine. Când am văzut că aveai nevoie de ajutor în camera aceea de hotel din Cambodgia nici măcar n-am stat pe gânduri, am acționat pur și simplu, pentru că ești cea mai bună prietenă a mea…

Cuvintele au rămas suspendate deasupra noastră și n-a fost nevoie să spună cu voce tare și restul: *Ți-am salvat viața, am ucis pentru tine și așa mă răsplătești?*

— Mi-am spus că ai face același lucru pentru mine, a spus ea cu vocea joasă. Dar am crezut că mie nu mi se va întâmpla niciodată așa ceva – că nu voi fi niciodată atacată, că niciun tip nu va încerca vreodată să mă rănească. Și apoi, când s-a întâmplat în Chile… Mi-aș dori să pot șterge totul cu buretele, Em, chiar aș vrea. Dar am crezut că suntem alături una de cealaltă în toate astea.

Am început să plâng și eu.

— Îmi pare rău, Kristen. Mi-aș dori să putem spune cuiva.

— Dar de ce? Ca să-ți ușurezi conștiința vinovată și apoi să-ți petreci următorii zece ani în închisoare? Gândește-te la asta. Vorbesc serios, imaginează-ți. Vrei să-ți sărbătorești cei treizeci de ani într-o închisoare de femei din Fond du Lac?

Am ezitat, așa că ea a continuat:

— Vrei să-mi sărbătoresc și *eu* cei treizeci de ani acolo? Pentru că e vorba de totul sau nimic.

Am scuturat din cap cu vehemență. S-a întins spre mâna mea și și-a împletit degetele cu ale mele. Ne-am legănat apoi pumnii împreună, ca doi copii care joacă Red Rover. Împreună eram un zid, o forță impenetrabilă.

— Știu că este greu, a spus ea, și îmi pare rău că suntem în această situație. Dar va fi mai bine. Știu că nu așa se văd lucrurile acum, dar chiar va începe să se estompeze, la fel cum s-a întâmplat și data trecută. Și-a tras din nou nasul cu putere. Când au murit părinții mei, apoi Jamie, nici eu nu credeam că voi putea să trec vreodată peste asta. Și am avut oarecum dreptate, nu treci peste tot fără să te mai gândești vreodată la ce s-a întâmplat. Dar lucrurile… se schimbă în timp. Viața urmează această nouă traiectorie și toate astea devin

amănunte, iar totul merge mai departe. Are vreun sens ce spun?

Am dat din cap.

Ea a scos un oftat greu.

— Îmi pare rău că simpla mea vedere îți face rău.

— Kristen.

— Da. Nu știu ce altceva să mai spun. Nu ești… nu spun că ești rea sau nedreaptă sau ceva de genul ăsta. Chiar îmi pare rău.

— Hei, zău, am zis eu, aruncându-i o privire plină de înțeles. Îmi pare rău că te-ai simțit așa. Doar că nu-mi place să fiu evazivă cu Aaron. Îmi place mult de el. Mi-am scuturat rapid capul. Vreau să fiu sinceră cu tine, bine? Fără secrete.

Ea a schițat un zâmbet.

— Em, tu ești cea care se comportă ciudat. Eu sunt ca o carte deschisă, a spus și a trecut pe lângă mine. Mă duc să iau niște apă minerală și apoi mergem să înotăm! Poți să umfli salteaua?

S-a îndreptat spre cabană pășind peste rădăcini și bolovani, mișcându-se la fel de unduios ca un linx. Cuvintele ei îmi răsunau în minte: *Am crezut că mie nu mi se va întâmpla așa ceva niciodată.*

Doi turiști morți, la distanță de un an. Doi părinți morți într-un incendiu. Prietena ei cea mai bună, moartă în urma unui accident. Atâtea morți.

M-am gândit din nou la articol. La zâmbetul frumos al lui Paolo, la mesajele vesele pe care i le trimisese surorii lui. La jurământul solemn al tatălui său.

Și vocea lui Kristen care-mi răsuna din nou în minte: *Mi-am spus că și tu ai face același lucru pentru mine.*

Capitolul 24

Un țânțar mi-a bâzâit în ureche ascuțit și strident, niște unghii mici care zgâriau o tablă. Am lovit aerul din jurul meu și am tras mai tare de șnururile hanoracului. Era frig aici, mai frig decât mă așteptam. În comparație cu Milwaukee, eram doar cu câteva ore mai aproape de Polul Nord, dar aici aerul se răcea imediat ce soarele începea să apună.

— Ai văzut-o pe aia? Kristen reușise să acopere sunetele nopții: broaște guturale, greieri țârâitori, gâlgâitul lacului în jurul picioarelor metalice ale digului.

— La naiba, am ratat-o.

— A fost una spectaculoasă.

— La naiba. Era a doua stea căzătoare pe care o vedea Kristen de când ne croisem drum până aici, cu douăzeci de minute în urmă, cu lanternele care ne ghidaseră pe cărarea plină de rădăcini. Chiar și cu vederea mea nocturnă slabă, puteam să spun că cerul înstelat era spectaculos: puncte de lumină care se întindeau peste tot, de la vârfurile bogate ale copacilor până în partea îndepărtată a lacului. Ne-am întins pe spate pe digul îngust, cu capetele aproape atingându-ni-se și picioarele în direcții opuse.

— Poate că ar trebui să mă întorc și să mă uit încolo, am spus.

— Nu, erau amândouă chiar deasupra noastră. Oh, uite, un satelit. Mâna ei a acoperit stelele, iar eu am urmărit punctul luminos de pe cer: un pistrui alb care se deplasa constant și hotărât spre vest. L-am pierdut acolo unde stelele se uneau într-o bandă argintie. Calea Lactee, marginea galaxiei, așa cum îmi explicase Kristen în cele două minute de astronomie, alături de Ursa Mare și Ursa Mică și de centura strălucitoare a lui Orion.

Un fâsâit și un grup de stele au clipit.

— Cea fost asta?

Pe Kristen a apucat-o râsul.

— Un liliac, cel mai probabil. Știi mult mai multe despre viața sălbatică decât mine.

— Un liliac… da, asta a fost. Mi-aș fi dorit ca ritmul în care-mi bătea inima să încetinească. Era atât de multă liniște aici, și era frumos, dar și izolat și plin de sunete ciudate, și îndepărtat. Înspăimântător în felul propriu orașelor mici.

— Părinții mei obișnuiau să povestească cum intrase în cabană un liliac, a spus ea, cu mult înainte să mă nasc eu. Nici nu cred că erau încă căsătoriți. Obișnuiau să organizeze petreceri epice aici și, cumva, un liliac a intrat prin șemineu.

Am tăcut așteptând-o să vorbească din nou.

— Nici măcar nu este o poveste așa grozavă. Îți dai seama că trebuie să fi fost foarte amuzant la vremea respectivă, dar când mi-au povestit mie am înțeles doar că toată lumea țipa, că fiecare apuca ce găsea la îndemână pe post de armă și toți alergau care încotro. Cred că femeile erau îngrijorate că le va intra în păr, așa că mama le-a spus tuturor să își pună pe cap niște oale și strecurători.

Am râs amândouă, iar sunetul s-a rostogolit puțin în jurul lacului înainte de a se stinge.

— Ei bine, mie îmi place. Ce minte rapidă avea mama ta!

Kristen a lăsat să-i scape un *hm,* undeva între râs și suspin.

— A fost minunată. Ai fi iubit-o.

— Cu siguranță. Briza a făcut ca vârfurile copacilor să șoptească. Mi-am tras mânecile în jos până mi-au acoperit complet mâinile și mi le-am băgat la subsuori.

— Tata ne evita când eram aici – voia doar să pescuiască –, dar mama se juca toată ziua cu mine, a continuat ea. Organiza curse cu obstacole în apă – în jurul bancului de nisip, de-a atinsul trestiilor, chestii de genul ăsta. Acum, când îmi amintesc, cred că-și dorea doar să fiu o bună înotătoare.

M-a năpădit o amintire din propria mea copilărie: Aveam patru sau cinci ani și pentru că mama se simțea prea rău ca să mă ducă la petrecerea la piscină a unui vecin l-am rugat pe tata. Piscina era dreptunghiulară și plină de copii, iar eu am sărit direct în partea mai puțin adâncă, unde apa îmi ajungea până la umeri. Eram încântată că sunt acolo, uimită că tata fusese de acord, șocată că, pentru prima dată, rugămințile mele funcționaseră. În timp ce picioarele mele mici zburau pe fundul piscinei, nu mi-am dat seama cât mă îndepărtasem de marginea de la care plecasem. Fără niciun avertisment, fundul piscinei s-a înclinat, iar eu am început să țopăi, să tușesc, fiindu-mi din ce în ce mai greu, cu fiecare secundă ce trecea, să-mi mențin capul deasupra apei.

Tocmai când panica mea atinsese punctul culminant, am fost salvată: o mamă, una pe care nici măcar nu o cunoșteam, a intrat dintr-odată în apă, strângându-mă în brațe și murmurând „e în regulă, ești bine”. Era complet îmbrăcată, purta un tricou și niște blugi. M-am agățat de gâtul ei și m-am uitat în jur după tatăl meu, simțind dragoste și ușurare când am văzut îngrijorarea de pe fața lui.

Senzația aceea caldă s-a spart însă ca un balon de săpun pe drumul spre casă. În timp ce eu tremuram pe un prosop ud în mașină, tata mi-a spus morocănos: „Nu ar trebui să intri în piscină dacă nu știi să înoți. Femeia aia avea un pager la ea… I l-ai distrus”. În seara aceea am luat bătaie pentru că i-am făcut de râs.

— Sau șterpelea diverse materiale pentru meșterit, a continuat Kristen visătoare. Odată am făcut bărcuțe cu pânze de jucărie din bucățele de lemn de doi lei și le-am împins de-a lungul țărmului.

În liniștea care s-a lăsat am auzit tremoloul neașteptat al unui cufundar, trei note vibrante.

— Mi-e dor de mama mea, a spus Kristen aproape șoptind.

— Ooo, Kristen.

A continuat.

— Anul trecut i-am ratat comemorarea. Nu e ciudat? M-am gândit la ea două zile mai târziu. M-am simțit de parcă am trădat-o. De parcă i-aș fi șters din minte existența. Și-a înăbușit râsul trist. Și apoi… următorul meu gând a fost: „Oh, da, și tata”. Au murit în aceeași zi nenorocită – pe 10 noiembrie 2001. Și m-am *bucurat* că nu mă mai gândisem la el de mult timp. Un nenorocit manipulator.

Inima m-a durut atât de tare încât mi-am apăsat mâna pe piept, în dreptul ei.

— Îmi pare rău, Kristen. Îmi pare rău.

M-am întrebat dacă îi era mai ușor să vorbească despre asta în timp ce stătea pe spate și se uita la cer și amândouă eram învăluite în întuneric. Dar de ce în seara asta? Să fi fost din cauza cocktailurilor Sazerac pe care le băusem după cină sau din cauza a ceva mai profund, ceva ce nu mai putea fi ignorat?

— Crezi că… este ceva… la care te-ai gândit mai des în ultima vreme?

— Nu știu.

— Poate că te-ar ajuta să vorbești cu cineva, am spus eu. Mi-ai spus cât de mult te-a ajutat psihologa la care mergeai în perioada aceea. Ai căutat-o? Poate că încă mai lucrează.

— Lydia Brightside. Era o figură. Poate că ai dreptate. Sau poate că doar… mă autocompătimesc. Ceea ce știi că nu-mi stă în fire. Urăsc să mă plâng.

— Chiar că! Nici pe mine nu prea mă lași să-mi plâng de milă. De asta… Îmi venea să glumesc: *De asta stau cu tine.* Dar îmi revenise încordarea din stomac, dorința de a mă distanța de ea, cel puțin până când aflam mai multe răspunsuri. Despre Jamie, despre părinții ei, despre indiferența ei uluitoare față de exhumarea cadavrului lui Paolo.

Ăsta este unul dintre multele motive pentru care ești de neoprit, am încheiat eu.

Tăcerea a crescut în jurul nostru, amestecându-se cu frigul și împresurându-ne. Un alt țânțar mi-a trecut pe lângă ureche și m-am ridicat.

— Sunt înghețată, am spus. O să intru în casă.

— Eu o să mai stau puțin aici, afară. Nu puteam să-i văd fața, dar vocea îi era slabă și subțire.

În timp ce mă îndreptam spre cabană, am simțit cum frica mi se strecura sub piele. Lanterna mea crea doar o patetică bulă de siguranță în întuneric; dincolo de ea, lacul Novak dispărea într-o negură atât de deasă, încât nu puteam fi sigură că restul lumii nu dispăruse cu totul.

Mă apropiam de ușă când lanterna mea a surprins o mișcare tremurătoare. Am tresărit și am căutat în întuneric, iar când am realizat ce era, groaza m-a năpădit cu totul. Sub un nor de muște zăcea un iepure mort, întins pe o parte. Avea gâtul sfâșiat și sângera.

Mi-am amintit cuvintele lui Kristen: Aș *vrea să-i omor pe nenorociții ăia mici.* Și odată cu sunetul celor spuse de ea, în minte mi-a apărut și o imagine, Kristen lovind sigură pe ea cu securea.

Nu. Involuntar, am făcut un pas înapoi. Sandaua mi s-a agățat într-o rădăcină și dintr-odată m-am trezit zburând prin aer. Brațul mi s-a izbit de un copac și scoarța lui m-a zgâriat când am căzut la pământ. Am rămas întinsă pe jos o secundă, așteptând să văd ce mă doare. După care durerea mi-a sfâșiat glezna.

— Kristen!

Strigătul meu s-a revărsat printre copaci, a reverberat în jurul lacului și s-a înălțat spre umbrela de stele.

Mi-am dres vocea și am încercat din nou, de data asta mai tare.

— *Kristen!* Am nevoie de ajutor!

Am ascultat zgomotele din jur atât de concentrată încât simțeam cum mi se ciuleau

urechile. Mi-au răspuns doar greierii, apoi câteva broaște rătăcite. Apoi o bufniță singuratică – nu, poate că era un coiot.

Ba nu, un lup. M-am uitat în jur, cu nervii întinși la maximum, de parcă sângele mi-ar fi luat foc.

— Kristen?

Niciun răspuns. Mi-am îndreptat lanterna spre gleznă, pregătită să-mi văd pielea violet, întinsă și lucioasă de la umflătură. Dar nu era nimic acolo, nicio urmă care să arate că aș fi căzut.

O mână m-a apucat de umăr și am țipat din toate puterile.

— M-ai speriat de moarte. M-am sprijinit cu palmele de pământul acoperit cu ace de pin.

— Eu te-am speriat pe *tine*? Am crezut că ești înăuntru! Era să fac pe mine când am văzut că e cineva aici. Poți să nu-mi mai bagi asta în ochi? mi-a zis Kristen acoperindu-și ochii, iar eu mi-am coborât lanterna.

— Te-am strigat. Nu mi-am putut ascunde supărarea din voce. Am căzut și m-am lovit la gleznă. Cum de nu m-ai auzit?

— Oh, Doamne. Kristen s-a prăbușit în genunchi și mi-a inspectat glezna. Îmi pare rău! Aveam căștile în urechi. Am făcut o meditație ghidată pe doc.

— Chiar mă doare.

— Pun pariu că e o entorsă. Astea sunt nasoale. S-a ridicat și și-a strecurat brațul sub mine. Hai să punem niște gheață pe ea. Uite, te țin eu. Când mi-am sprijinit greutatea pe picior am simțit o explozie de mentol înghețat. Sprijină-te de mine. Să mergem.

Kristen m-a așezat cu piciorul pe un scaun și o pungă de mazăre înghețată pe el. Mi-a dat două pastile de ibuprofen și a scos dintr-o trusă de prim ajutor un tub vechi cu cremă de arnică și un bandaj Ace care arăta destul de anemic, pe care mi l-a înfășurat în jurul gleznei și l-a fixat cu două cleme

ale căror cârlige înfipte în țesătură arătau ca niște colți.

— Ai văzut iepurele de afară? am întrebat-o în timp ce împacheta trusa. Nu știu ce anume l-ar fi putut ucide.

— Probabil un coiot, a răspuns ea fără să ridice privirea.

M-am uitat în jos spre glezna mea, bandajată ca o mumie.

— Probabil că ai dreptate.

•

Kristen s-a dus la culcare înaintea mea, iar eu am rămas ghemuită pe canapea, în cupola de lumină de sub o lampă veche. Moliile se izbeau în geam. Creierul meu păcănea și clincănea ca un roller coaster din lemn care urca dealul. Ce anume se întâmplase cu Jamie de a ajuns Kristen să-și facă praf anuarul și să distrugă inițialele scrijelite pe copac? Cum a putut să întâmpine cu atâta blazare descoperirea cadavrului lui Paolo? Și de ce conversația noastră de joi – când mă convinsese pentru scurt timp că era la fel de afectată ca mine – mi se părea acum o păcăleală, o capcană?

Am șchiopătat până la tejgheaua din bucătărie și am pornit routerul – de data aceasta îl pusesem chiar eu în priză. *Jamie Rusch,* inima îmi bătea cu putere în timp ce îi scriam numele în bara de căutare de pe laptop.

Am scrutat rezultatele cu frenezie, apoi am simțit cum Pământul se clatină și se rostogolește de pe propriul său ax. Mi-am dus pumnii strânși la gură.

Un accident, îmi spusese Kristen. Jamie murise într-un accident.

Dar nu era adevărat.

În aceeași lună în care Jerry și Anne Czarnecki au murit într-un incendiu violent, tânăra Jamie s-a sinucis.

Iar Kristen, fosta ei cea mai bună prietenă, în prezent cea mai bună prietenă a mea, mințise.

Capitolul 25

Fundația în memoria celei care a fost Jamie Leigh Rusch. Site-ul arăta bine, chiar profesional, cu o fotografie alb-negru a fetei zâmbitoare care rămânea fixată pe pagină în timp ce textul de deasupra ei se derula. O metaforă extrem de tristă: Jamie, rămasă pentru totdeauna la cei doisprezece ani ai săi, în timp ce restul lumii mergea mai departe. Era ciudată în felul acela în care sunt preadolescenții, cu bretonul subțire, un zâmbet timid și pielea la fel de strălucitoare precum caroseria unei mașini proaspăt lustruite. Am privit chiorâș fotografia. Chiar semăna cu mine. Același păr șaten, ondulat și sprâncene dese.

Scris cu albastru, în partea de sus a paginii, se găsea mottoul fundației: *Ne dorim creșterea gradului de conștientizare în privința problemelor de sănătate mintală și ne aflăm în slujba comunității.* Apoi urmau toate frazele care clarificau cauza morții: „eliminarea stigmatizării” și „accesul la tratamente pentru îngrijirea sănătății mintale”, ba chiar și un pic despre schimbarea limbajului folosit în astfel de situații: „boli ale creierului” în loc de „boli mintale” și „a murit prin sinucidere” în loc de „s-a sinucis”. Un videoclip adăugat în partea de jos a paginii îi prezenta pe părinții lui Jamie vorbind la un eveniment formal de strângere de fonduri, iar eu l-am urmărit cu sunetul oprit. Apoi am deschis galeria de poze, așteptându-mă să găsesc fotografii de la astfel de evenimente anterioare, dar – o, Doamne – erau fotografii cu Jamie.

Jamie când era un bebeluș drăguț, cu obrajii ca niște mere și nasul ca un nasture. Jamie când era mică, într-o poziție asemănătoare cu o reverență, ținând în mână un cornet de înghețată care picura. Jamie la vârsta școlară, cu o minge de baschet sub braț. Ultima poză o avea în centru pe Jamie la

vârsta gimnaziului, într-un tricou de baschet, mătăsos și verde, și pantaloni scurți. Colegele ei de echipă o țineau pe umeri: adolescente care o aplaudau și îi zâmbeau, toate cu aparate dentare, păr cârlionțat și corpuri complet diferite, unele mici și plinuțe, altele înalte și firave. Oh, ce vârstă: oscilații ample și bruște față de standard, cele mai mari abateri ale noastre de la medie exact atunci când am ucide ca să fim, citez, *normali,* închei citatul.

Kristen fusese și ea foarte pasionată de baschet în perioada aceea, așa că am privit fețele fetelor una câte una. Mi-a tresărit inima când am găsit-o. În timp ce toate celelalte fete se uitau în sus spre Jamie, care probabil că înscrisese coșul câștigător, Kristen era în spatele lor, privind nesigură direct spre cameră.

Am găsit și necrologul lui Jamie: i-a lăsat în urmă pe părinții ei, Thomas și Jennifer Rusch, și un frate mai mic, Luke. Găsită moartă pe 24 noiembrie 2001. La două săptămâni distanță de ziua în care muriseră părinții lui Kristen.

Cea mai bună prietenă a ei și ambii părinți i-au murit în aceeași lună. Și nu mi-a spus un cuvânt despre toate astea.

Am derulat până în josul paginii și am văzut că adresa fundației memoriale era în Las Vegas, în acea oază trăsnită creată de om. I-am căutat pe Google pe soții Rusch; mama lucra în marketing, iar tatăl era agent imobiliar în Henderson. Departe de locuința lor din Wisconsin, casa cu ananas aflată între prima casă a lui Kristen și conacul Nanei și al lui Bill. Deșertul Mojave este unul din acele locuri unde aproape că nu există umbră, bătut de soare ziua și luminat de lună noaptea. Genul de loc în care ai putea îngropa un cadavru, dar stelele, toate acele reflectoare, nu l-ar ține ascuns prea mult timp în întuneric.

Kristen mi-a ascuns asta. Știam totul despre animalul ei de companie din copilărie (porcușorul

de Guineea Măzăriche), știam când și-a rupt încheietura mâinii făcând pe grozava într-un leagăn și despre ridicola piesă de teatru pe tema Paștelui pe care o scrisese în clasa a patra și în care colegii ei de clasă își jucaseră supuși rolurile. Ar fi trebuit să aflu și despre moartea celei mai bune prietene a ei și despre orice alt lucru îngrozitor care a avut drept rezultat acele mâzgăleli negre și furioase, ascunse acum în întunericul unui subsol.

Un gând care aproape că mi-a trecut prin cap, dar pe care l-am îndepărtat atunci când vânam ghicitorile de ziua mea, îmi livrase concluzia dramatică: *Chiar e o idee bună să rămâi singură cu Kristen într-o cabană izolată din pădure?*

Deasupra mea s-a auzit scârțâind parchetul și am tresărit. De ce mureau toți cei care se apropiau de Kristen? Incendiul neașteptat al casei – un clișeu din filmele de groază… Un val de frig mi-a învăluit umerii când am început să-mi notez toate detaliile pe care mi le puteam aminti, orice m-ar fi putut conduce la articole despre incendiul care i-a ucis părinții. Dar înainte de a apăsa Enter, internetul s-a oprit. Consumasem toți cei cinci gigabytes. Mi-am închis laptopul și am rămas în întuneric, în timp ce sunetele nopții se strângeau în jurul meu.

•

Ne clătinam pe scaune în vreme ce șoseaua șerpuia printre copaci. Kristen conducea prea repede, accelerând când lua curbele abrupte.

— De ce sunt atât de multe serpentine? am întrebat, strângând bine mânerul portierei.

— Au trebuit să construiască drumul în jurul tuturor lacurilor, mlaștinilor și crestelor de aici, a răspuns ea. De fapt, altitudinea la care e șoseaua este mai mare decât pare. De exemplu, chiar aici, dacă ieși de pe șosea, e o prăpastie adâncă. A arătat spre marginea drumului dinspre partea mea.

— Atunci, ce-ar fi să încetinești?

— Am condus pe drumul ăsta de un milion de ori. A derapat puțin după un alt cot al drumului și am simțit cum centura de siguranță mă sugrumă.

Am tras adânc aer în piept.

— Hei, voiam să te întreb despre prietena ta Jamie.

Kristen și-a mijit ochii într-o porțiune cu soare.

— Nu ți-am spus că nu vreau să vorbesc despre ea?

— Ei bine, am căutat-o pe Google. Eram curioasă să văd dacă seamănă cu mine. O minciună cusută cu ață albă, dar era singurul lucru care-mi venise în minte. Și am văzut că… s-a sinucis.

— Așa e.

Umbre asemenea unui imprimeu de camuflaj se unduiau pe fața ei din cauza soarelui care se strecura printre copaci.

— Am crezut că ai spus că a fost un accident.

Mi-a aruncat o privire chinuită și iritată în același timp.

— Pentru că mă doare. Bine?

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău. Știu că a fost ca o soră pentru tine.

— Da. Și-a scuturat capul ca să scape de firele de păr care-i intraseră în ochi. Știi, dacă cineva m-ar întreba: „Crezi că o fetiță de 12 ani ar putea să reziste dacă ambii părinți i-ar muri, iar apoi cea mai bună prietenă a ei din copilărie s-ar sinucide câteva săptămâni mai târziu?” i-aș spune „Bineînțeles că nu”. Dar iată-mă aici. Iată-ne aici. S-a întors spre mine. A fost foarte greu. Să o pierd. Nu vreau să mai trec vreodată prin asta.

A rămas așa o clipă, privindu-mă. Am simțit neliniștea crescând în mine.

— Nici măcar nu-mi pot imagina. Ce… ce s-a întâmplat?

Ea a ridicat din umeri.

— Nimeni nu știa cât de mult suferea. Nici măcar eu.

— Era deprimată?

— Cred că da, da.

— Doamne, era atât de… tânără. Pentru cineva de vârsta ei să…

— Se întâmplă mai frecvent decât crezi, a spus Kristen și a înghițit în sec. Îți amintești cum ne plăcea amândurora *The Virgin Suicides*? Și replica din film: „E clar, doctore, nu ai fost niciodată o fată de 13 ani”.

Am ieșit în viteză din pădure și am intrat pe un drum de țară, cu un bar pe o parte și o benzinărie murdară pe cealaltă. În ultimul moment, Kristen a virat brusc și a oprit la o pompă. „E mai ieftin aici”, a spus ea, înainte de a-și lua poșeta și a trânti portiera.

Creierul meu părea o găleată plină cu peștișori. Gândurile își tăiau drumul reciproc, se înghesuiau și se loveau unele de altele. Oare Kristen se comporta ciudat în legătură cu Jamie sau eu eram cea care vedea ceva sinistru într-un gest explicabil, așa cum insista Kristen? Moartea lui Jamie fusese cu adevărat o sinucidere sau Kristen avusese, ei bine, *ceva* de-a face cu asta? Și oare eram o prietenă îngrozitoare pentru că mă gândeam la așa ceva? Apoi următoarea întrebare logică, pe care nu mi-am permis niciodată să o înfrunt fățiș: ar putea oare ca toate aceste morți să însemne că… că noaptea cu Paolo…?

Kristen a deschis portiera înainte ca eu să-mi pot termina gândul. A apăsat un buton de pe bord și a pornit radioul. Pe când intram din nou în pădure, am reluat în minte conversația pe care o avusesem. Ce spusese Kristen despre pierderea lui Jamie, despre cum nu ar mai putea trece din nou prin așa ceva… ce însemna asta?

Cadourile zornăiau pe bancheta din spate: elefantul din jad pentru Priya, ingenioasele pahare de bere făcute din sticle vechi pentru Aaron. Un cupaj de Merlot și o felicitare prin care le mulțumeam Nanei și lui Bill că m-au lăsat să-mi

sărbătoresc ziua de naștere la cabana lor. Îi trimisesem Nanei un răspuns politicos la e-mail, mulțumindu-i pentru urările de bine și întrebând-o ce voia să spună prin faptul că i se părea că Kristen se purta „puțin ciudat în ultima vreme”. Nu-mi răspunsese. Era ciudat, fiindcă în e-mailul trimis părea mai preocupată de persoana mea decât de propria ei nepoată…

Am zburat pe lângă câmpuri imense, pe care utilajele se târau ca niște insecte metalice uriașe. Simțeam cum îmi crește nivelul de anxietate pe măsură ce ne apropiam de autostradă, coborând apoi în trombă pe I-43. Mai aproape de Milwaukee, de civilizație, de viața reală. Aici, misterul din jurul morții lui Paolo părea și mai real, era subiect de știri, nu doar un subiect îndepărtat, temporar, care a trecut puțin pe deasupra noastră și s-a îndepărtat apoi ușor, ca un satelit care traversează cerul nordic. Mi-am imaginat polițiștii din Los Angeles așteptând la ușa din față și vecinii privindu-mă nedumeriți.

În acea noapte, întinsă din nou în patul meu, am visat mușcături de animale și lilieci, mici înțepături în pielea mea netedă și sensibilă care declanșau o cascadă de durere. M-am trezit transpirată și am început să desfac fașa elastică din jurul piciorului. În timp ce îndepărtam bandajul mi-am imaginat că voi da peste o gleznă albă și umflată, cu pielea cadaverică, plus o tăietură de culoarea cernelii negre de calamar care îmi brăzda piciorul într-o parte a tendonului lui Ahile. Dar după ce am înlăturat și ultimii centimetri de bandaj, glezna mea arăta la fel ca întotdeauna.

Capitolul 26

— Simt… frică. Degetele mi se mișcau din nou de la sine, unghia de la degetul mare curăța pielea de sub celelalte unghii, una după alta. O frică intensă care se declanșează când mă aștept cel mai puțin.

Adrienne a dat grav din cap.

— Cum simți această frică?

Insistam să zgândăresc o denivelare a unghiei de la degetul mic. Nu pusese întrebarea de care mă temeam cel mai tare, pentru că ar fi trebuit să mint: *„De ce ți-e frică?*” De faptul că poliția din L.A. ar fi putut să descopere o dovadă pe care o lăsasem în urma noastră. Sânge pe podeaua hotelului, ceva în grămada de cenușă pe care o abandonasem în șemineu. Amprentele de pe lopeți. ADN în portbagaj.

Sau orice altceva, aveam o mulțime de opțiuni, o mulțime de amintiri îngrozitoare asemenea unor duhuri rele care nu mă lăsau să dorm. Cum ar fi acea noapte îngrozitoare din Phnom Penh. Ochii lui Kristen sclipind în momentul în care a învârtit lampadarul și l-a doborât pe Sebastian. *Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te.*

— O simt în piept, am spus, ca începutul unei crize de astm.

Senzația de apăsare din piept mă chinuise pe tot parcursul cinei din seara precedentă. Aaron și cu mine ne-am întâlnit să luăm cina amânată pentru ziua mea; el a vrut să pregătească totul special pentru mine, dar eu am insistat să fie o co-celebrare, pentru că tocmai obținuse un proiect de design pe care și-l dorea foarte mult. I-am povestit despre cabană, despre cum am prăjit bezele și am privit sateliții care alunecau pe cer. Am transformat povestea despre cum mi-am scrântit glezna și cum am țipat în noaptea tăcută, în care nimeni nu m-a auzit, într-o comedie bufă stupidă și drăguță.

Am omis să-i spun câteva lucruri. Confruntarea mea suprarealistă cu Kristen, fără telefon, la masa din bucătărie. Iepurele mutilat care mi-a apărut în cale în întuneric. Scotocitul în pivniță în miez de noapte și mâzgăliturile pline de furie în locul în care ar fi trebuit să fie fața lui Jamie. Și, la fel ca în cazul știrilor din aeroport, editasem conținutul pentru a limita isteria. Dar felul în care încercam să-mi acopăr frica era epuizant. Amenința să-mi distrugă plămânii și să mă dea de gol.

— Ce crezi că o declanșează? a întrebat Adrienne.

Și, iată. O fărâmă de unghie de culoarea fildeșului s-a desprins în sfârșit.

— Sunt încă… neliniștită din cauza întoarcerii lui Kristen aici. Evident, nu aveam cum să-i spun și de ce, dar în adâncul sufletului știam răspunsul: începusem să mă întreb dacă puteam să am cu adevărat încredere în ea. Ceea ce mi se părea și surprinzător, și ciudat, și greșit. Din punct de vedere istoric, în mintea mea Kristen era sinonimă cu siguranța.

— De ce crezi că simți asta?

Am ridicat din umeri.

— Încă se poartă ca și cum totul ar fi în regulă. Ceea ce este o modalitate de a face față unui lucru îngrozitor, dar mă tem că de fapt joacă teatru. De parcă s-ar tot abține până când, la un moment dat, va exploda.

Adrienne a dat din cap.

— Și ce te face să crezi că se abține?

În primul rând, refuză până să și admită că bogatul dezvoltator imobiliar face echipă cu poliția din Los Angeles pentru a ne găsi. Comportamentul ei când găsisem articolul din CNN fusese atât de bizar încât o parte din mine continua să-mi șoptească: „*Oare m-a mințit?*”

— Pare… ciudată. În mod normal e o bucurie să fii în preajma ei, te molipsește, știi? Dar de când s-a întors relația noastră pare tensionată. Și

Dumnezeu știe că nici eu n-am fost întreagă după ce am fost atacată, așa că nu o judec pentru asta. Dar acum e fericită într-un mod agresiv sau ceva de genul acesta. Pare artificială.

Adrienne și-a înclinat capul.

— Este remarcabil cât timp petrecem vorbind despre emoțiile lui Kristen. Crezi că s-ar putea să le pui pe primul loc față de ale tale?

— Nu e vorba de asta, m-am rățoit. Dar apoi am oftat. Știu că ține la mine. Și eu… nu este nimic greșit să fiu îngrijorată de starea în care se află cea mai bună prietenă a mea.

— Bineînțeles că nu, a răspuns Adrienne, iar eu am bătut în retragere. Și-a încrețit fruntea, adunându-și gândurile. Așadar, Kristen care e „agresiv de fericită” te neliniștește. Te face să fii *mai* îngrijorată pentru ea și să te concentrezi mai mult pe cum se descurcă. Adrienne a așteptat până când am încuviințat din cap. Și ai spus că este superdesteaptă. Și că e conectată la emoțiile tale, nu-i așa? Am aprobat din nou din cap. Așa că mă întreb dacă nu cumva ea… știe că are acest efect asupra ta. Nici măcar nu spun că este intenționat, dar poate că este o modalitate de a menține un fel de echilibru al puterii în relația voastră. Îți amintești când am vorbit despre cum, atunci când o prietenie se schimbă, unul dintre prieteni refuză de obicei schimbarea?

Am simțit greața din stomac ca pe un mugur care se deschide și se transformă într-o frunză groasă, plină de ace. Aș fi vrut să-i spun lui Adrienne că se înșală, dar cuvintele ei, combinate cu toate alarmele care îmi bubuiseră în cap încă din weekend, ei bine…

— Întotdeauna mi-am spus că Kristen e tot ce am nevoie, am recunoscut, în timp ce o lacrimă mi se scurgea pe lângă nas. Și o iubesc, chiar o iubesc. Dar acum, că am și alți oameni în viața mea, acum, că îl am pe Aaron… Am înșfăcat un

Kleenex. Mă simt atât de vinovată să spun asta. Mă simt de parcă aș fi o trădătoare.

— Este în regulă, Emily. Tot ce spui aici rămâne între noi două.

Am expirat cu putere și lent.

— Cred că mă vrea doar pentru ea. Nu-mi dădusem seama de asta până când nu mi-a ieșit din gură, iar apoi s-a transformat în ceva adevărat. De exemplu, a plănuit excursia asta de ziua mea, deși îi spusesem că aveam deja planuri cu Aaron. Pur și simplu l-a informat că va prelua ea controlul și că el va trebui să aștepte.

— I-ai spus lui Kristen că te-a deranjat?

— Bineînțeles că nu. Încerca doar să-mi organizeze ceva simpatic.

Și-a ridicat scurt sprâncenele.

— Unii oameni ar spune că a deturna cuiva planurile pentru ziua de naștere înseamnă să n-ai nicio limită.

Am simțit cum îmi curg din nou lacrimile pe obraji, în timp ce adevărul își făcea loc ușor, ușor în mintea mea. Inevitabil. Fără drept de apel. *Dragostea lui Kristen semăna tot mai mult cu controlul.*

— Ce se întâmplă când te gândești să vorbești față-n față cu Kristen despre toate astea?

Așa ceva era… de neconceput.

— Urăsc confruntările, am spus.

— Corect, conflictele sunt inconfortabile. Dar, uneori, să vorbești sincer despre ce te deranjează poate fi de ajutor, nu-i așa? M-am holbat la ea simțindu-mă mizerabil, așa că a continuat. Să facem un pas în spate. Când erai copil, ce se întâmpla dacă încercai să vorbești cu părinții tăi despre ceva ce au făcut și care te-a supărat?

Am clătinat din cap.

— Nu încercam.

— Nu încercai. Punct.

— Ei bine, am învățat încă de la o vârstă fragedă să nu o fac. M-am uitat fix la mâinile

mele. Pentru că, dacă aș fi încercat să le vorbesc, aș fi avut probleme. Ai mei erau genul de părinți care ți-o tăiau cu „pentru că așa spun eu”.

— Oau, Emily. A dat din cap înțelegătoare.

Ceva mi s-a răsucit în piept, ceva înfipt adânc, dur și țepos. Mi-am amintit de ochii furioși ai tatălui meu, de șocul brusc provocat de o bătaie când eu habar n-aveam că m-am purtat urât. Despre cum mi-a întrerupt durerea cântecul în mijlocul unui cuvânt.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, dacă nu te deranjează.

— Desigur. M-a așteptat în timp ce îmi ștergeam obrajii. Hai să ne întoarcem la Kristen care ți-a dat peste cap planurile pentru ziua ta cu Aaron. Ce-a simțit el în legătură cu asta?

— A spus că nu-i nicio problemă. Dar mi-ar fi spus dacă l-ar fi deranjat?

— Tu ce crezi?

Am făcut o pauză.

— E atât de *drăguț.* Poate că și asta mă neliniștește.

— Ăsta e un motiv să te simți speriată?

Mi-am ferit privirea.

— Cred că lucrurile merg foarte bine. Și acum mă aștept ca inevitabilul să se întâmple.

Ca trecutul să se întoarcă și să mă bântuie. Ca universul să mă pedepsească pentru toate minciunile. Universul sau poliția din Los Angeles.

— Deci ți-e teamă că, dacă te tratează bine, e mai probabil ca lucrurile să nu funcționeze între voi.

Mi-am ferit privirea.

— Crezi că s-ar putea întâmpla asta? a întrebat ea.

— Nu e nimic rațional în asta, nu.

Și-a lăsat agenda pe genunchi.

— Știi că o perioadă am fost avocat? Treaba mea era să fac juriul să privească dovezile în mod obiectiv. Terapia cognitiv-comportamentală este

cam același lucru: îți examinezi gândurile ca un om de știință, astfel încât să le poți contesta pe cele care nu se susțin în mod logic. Deci să ne uităm la această teamă, la această convingere sau la acest tipar de gândire pe care l-ai observat. Doar pentru că un sentiment este *real,* nu înseamnă că este și adevărat.

* * *

Aceasta a fost lecția pe care Adrienne spera că am învățat-o la ședința de terapie. Fiindcă ea credea că temerile mele erau iraționale, nu știa că un corp fusese exhumat, că exista un grup de profesioniști înarmați care mă căutau la modul cel mai serios. Dar în acea seară i-am văzut sfatul într-o lumină nouă: fii un om de știință. Fii asemenea unui avocat care își construiește cazul.

Acum știam despre Kristen că voia să controleze lucrurile, că trăgea sforile, indiferent dacă o făcea conștient sau nu. Și, în mod clar, *ceva* îmi zdruncinase creierul reptilian în zilele pe care le-am petrecut la Lacul Novak suficient de mult pentru a mă face să mă îndoiesc că pot avea încredere în ea.

Unu, doi, trei, patru, cinci cadavre. Subconștientul meu a continuat să numere, a continuat să răzuiască prietenia noastră ca un restaurator de artă care îndepărtează cu dalta murdăria depusă peste adevăr.

Întrebarea care mă urmărea: fusese Kristen martoră a mai multor morți din cauza unor coincidențe nefericite?… Sau se întâmplase ceva mai mult de atât?

Stomacul mi s-a încordat și am simțit cum bila îmi arde gâtul. Dimensiunea uriașă a acuzației s-a năpustit asupra mea și m-a dezechilibrat. M-am prăbușit pe scaunul de la birou, respirând greu.

O parte din mine, ascunsă în conștiința mea, se învârtise în jurul acestei întrebări *săptămâni* întregi. Mă stăpânisem, controlându-mi gândurile, nedorind să o spun atât de direct. Pentru că

implicațiile erau devastatoare: Kristen, cea mai veche și cea mai apropiată prietenă a mea, singura care cunoștea cele mai urâte părți ale personalității mele și mă iubea oricum, care mă iubea *necondiționat,* ar putea fi o criminală. Dar nu puteam să ignor dovezile care se revărsau asupra mea ca o cascadă: cadavrele, toate acele cadavre. Coincidența nu putea să producă o asemenea grămadă. Mi s-a făcut dintr-odată frig, iar brațele și maxilarul au început să-mi tremure.

Concentrează-te, Emily. Am respirat adânc și mi-am imaginat toate sentimentele mele, inima frântă și groaza, neîncrederea și frica, cuprinse toate într-o minge mică, asemenea boțului solid de cenușă rămas în șemineu după ce arsesem lucrurile lui Paolo. Arestarea, acuzațiile de crimă, viitorul nostru ruinat – toate astea erau puse la bătaie. Trebuia să știu dacă puteam să am încredere în Kristen. Trebuia să știu dacă era cu adevărat o persoană pe care mă puteam baza.

Oare omorâse Kristen pe cineva? Asta era marea întrebare: nu autoapărarea, nu moartea accidentală, ci crima. Dar de sub ea s-au ivit pe neașteptate altele, precum fiorii atunci când ai pielea de găină. Ce se întâmplase cu părinții ei? Cu Jamie? Fusese oare uciderea lui Sebastian un incident izolat? Și ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea în care a murit Paolo?

Ceva isteric mi-a clocotit în gât și s-a transformat în geamăt. *Concentrează-te.* Dacă ar fi fost o problemă la locul de muncă, următorul pas ar fi fost să găsești cele mai bune modalități de a acționa și să le pui în aplicare, una câte una.

În primul rând, am citit tot ce am putut găsi despre incendiul în care muriseră părinții lui Kristen, adică nu prea mult: câteva fraze în ziarul local, menționând doar că nu se cunoștea cauza incendiului; necrologuri pentru ambii părinți, Jerry și Anne, plus un apel pentru donații la o organizație caritabilă, în loc de flori. Am căutat

Kristen Czarnecki și *2001*. Apoi pe bunicii ei, unul câte unul. Am fost ușor surprinsă să aflu că numele real al bunicii era Tabitha, ceea ce mi s-a părut la fel de artificial ca Nana, dar în rest n-am găsit nicio bombă.

Cine mă putea ajuta? Cine putea să-mi spună adevărul despre Kristen? Jamie murise. Mai era Nana – m-am gândit la e-mailul ei bizar și suspect, și la sfârșitul acelei întâlniri ciudate din casa lor enormă. Nana în bucătărie, împingându-mi agitată telefonul în mână. Poate că era o aliată, dornică să ajute, dar incapabilă să spună mai mult. Am încercat să o sun și am închis când a intrat căsuța vocală. I-am răspuns și la e-mailul meu rămas fără răspuns, cu un politicos: „Aștept un răspuns de la dumneavoastră!”

Am bătut cu unghiile în bara de spațiu a laptopului, cufundată în gânduri. Stai așa, mai era cineva căreia Kristen i se confesase, cineva care cunoștea toată povestea. Mintea mi s-a blocat o clipă, apoi numele mi-a țâșnit din vârful degetelor și a ajuns pe Google: *Lydia Brightside, terapeut, Wisconsin.* Fotografia ei mi-a zâmbit din partea de sus a rezultatelor căutării: o femeie de aproximativ 60 de ani, cu părul scurt roșcat-cenușiu, cu ochii mici și brațele încrucișate într-o poziție în mod clar sugerată de fotograf. Deci nu era un pseudonim, un nume inventat de memoria lui Kristen.

Primul link era o biografie de pe site-ul web a ceva numit Servicii de Terapie Comportamentală Westmoor:

> *Dr. Lydia Brightside, conferențiar universitar, este un psihiatru pediatru acreditat, cu o subspecialitate în tratamentul tulburărilor de comportament. Este director executiv fondator și director medical principal al Centrului pentru Servicii de Terapie Comportamentală Westmoor. Dr. Brightside are o experiență de peste patru decenii în*

studierea și dezvoltarea unor intervenții farmaceutice unice și de pionierat pentru tratarea tulburărilor de comportament la copii și adolescenți…

Serios? Am navigat până la pagina *Despre noi* a centrului:

Înființat în 1995, Centrul pentru Servicii de Terapie Comportamentală Westmoor este un centru de tratament rezidențial de top din Wisconsin pentru copiii și adolescenții care se luptă cu tulburări de dezvoltare și probleme de sănătate mintală și comportamentală.

Asta… nu semăna deloc cu terapia pentru doliu pe care, presupusesem eu, o urmase Kristen pe când era copilă. Dar poate că dr. Brightside avea și un cabinet privat? I-am găsit CV-ul pe un site academic și am parcurs istoricul locurilor de muncă. Nu, lucrase numai la Centrul pentru Servicii de Terapie Comportamentală Westmoor de la înființarea acestuia, cu un sfert de secol în urmă. Oare Kristen îmi ascundea chiar mai multe decât credeam?

Am găsit centrul pe o hartă. Se afla la aproximativ două ore de aici, într-o zonă semirurală, presărată cu lacuri.

În facultate donasem plasmă de câteva ori și cu toate că cea mai mare parte a procedurii nu mă deranja – înțepătura, așteptarea, vânătaia marmorată și amețeala de după, exista o senzație de care mă temeam în patruzeci și cinci de minute cât dura. Nu voi uita niciodată senzația provocată de sângele filtrat din plasmă care mi se scurgea înapoi în vene, o senzație dezagreabilă de frig șerpuind prin corpul meu ca un fulger înghețat.

Exact aceeași senzație am avut-o când am citit sub hartă recenziile utilizatorilor. Răceala năvălind

în toate locurile în care ar fi trebuit, în mod normal, să se găsească sângele.

Nimeni nu ajunge aici decât prin ordin judecătoresc, spunea primul comentariu.

Și apoi adevărata concluzie: *Aici este locul în care judecătorii îi trimit pe copiii care sunt prea bogați ca să meargă la școala de corecție.*

Școala de corecție. Dumnezeule. Oare timpul petrecut acolo avea legătură cu cele trei morți care i se roteau în jurul capului ca niște tăuni, la vârsta aceea? Reprezentase ea oare un pericol pentru ea însăși și, mai înspăimântător, pentru cei din jur?

Dacă Kristen fusese implicată într-un proces la tribunalul pentru minori, dosarele fuseseră deja sigilate de mult. Dar cine să fi încercat să o dea în judecată? Ce a făcut de a ajuns să fie internată într-o clinică, cu ședințe de terapie regulate, ținute de expertul numărul 1 din Wisconsin în materie de „tulburări de comportament”? Poate că începuse să se poarte inadecvat în vreme ce jelea moartea părinților ei: furie, disperare și sentimentul de vinovăție al supraviețuitorului, toate amestecate cu hormonii pubertății. Poate că se revoltase împotriva profesorilor și vorbise urât cu bunicii ei. Dar ar fi fost toate astea destul de grave încât să ajungă într-un centru de detenție pentru minori? Părea mai degrabă tratamentul potrivit pentru un copil care…

Mi-am amintit-o pe Kristen la casa de vacanță, cu o sticlă de lichid pentru aprins focul în mână. *Aprind focul ca o expertă,* mi-a spus ea atunci. Și: *Mama mea nici măcar nu trebuia să fie acasă*. În niciun caz Kristen, în vârstă de doisprezece ani, nu ar fi putut…

Inima îmi zvâcnea. Nu putea fi o coincidență. Și dacă însemna ceea ce credeam eu – dacă răspunsul era într-adevăr „Da, Kristen, crimă” – atunci, Doamne, ce spunea asta despre ultima noastră noapte în Chile? La naiba, ce ar fi însemnat asta pentru mine, în acest moment?

Mi-am făcut în grabă o adresă de e-mail fictivă și am contactat Centrul Westmoor sub pretextul că sunt o absolventă care face cercetări despre asistența psihiatrică în acest stat. Doar chestii generale. Nimic specific despre Kristen.

Am tresărit când am apăsat butonul Trimite, apoi m-am lăsat pe spate, simțindu-mă inconfortabil.

În dimineața următoare mă aștepta un e-mail de la Centrul pentru Servicii de Terapie Comportamentală Westmoor.

> *Dragă d-nă Schmidt,*
> *Vă mulțumim pentru solicitare. Pentru a vă răspunde la întrebări, Westmoor nu acceptă asigurări de sănătate și, prin urmare, deservește o comunitate selectată într-un mod foarte strict. Lucrăm îndeaproape cu sistemul judiciar din Wisconsin pentru a identifica minorii care ar putea beneficia de serviciile noastre de internare; familiile nu pot să înregistreze un pacient fără o recomandare. Misiunea Westmoor, de a pune la dispoziție un mediu sigur, în care să li se ofere sprijin copiilor cu probleme comportamentale grave, este unică în stat, deși vedem modele similare și în alte regiuni.*

„Probleme comportamentale grave”, deci era adevărat. Tânăra Kristen a fost diagnosticată cu asta în copilărie. Însă nu a petrecut săptămâni sau luni într-un institut, nu?

Dar apoi m-am holbat la ecran:

> *În ceea ce privește istoricul doctoriței Brightside, ea s-a ocupat de pacienți doar la Westmoor, în mod exclusiv, încă de când s-a deschis acest centru, în 1995. Nu are un cabinet privat, iar pacienții rezidenți de la Westmoor sunt singurii ei clienți (pe lângă*

terapia de grup cu părinții, frații și surorile etc. acestora). Am atașat un PDF al broșurii noastre. Vă rog să mă anunțați dacă vă mai pot ajuta cu ceva.

Și iată, aici era răspunsul pe care-l căutasem.

Cu câțiva ani înainte de a se împrieteni cu mine în timpul unei ore de economie, Kristen – Kristen care l-a doborât pe Sebastian cu un lampadar și apoi a pus la cale, cu calm, un plan pentru a-i scufunda trupul într-un râu, Kristen care l-a lovit pe Paolo cu o sticlă de vin atât de tare încât i-a zdrobit craniul – fusese închisă într-un centru pentru minori cu tulburări emoționale.

La naiba.

Capitolul 27

O *FAMILIE DIN LOS ANCELES OFERĂ O RECOMPENSĂ DE 1 MILION DE DOLARI ÎN CADRUL UNEI ANCHETE DE OMUCIDERE*

Familia lui Paolo García, un excursionist în vârstă de 24 de ani ale cărui rămășițe au fost găsite într-un sat izolat din Chile, oferă o recompensă de 1 milion de dolari oricărei persoane care are informații ce ar putea să conducă la o arestare.

În timp ce ținea în mână o fotografie înrămată a fiului ei, Fernanda García a cerut dreptate pentru acesta. Fernanda spune că în data de 25 aprilie a primit un telefon prin care a fost informată că trupul fiului ei, Paolo, a fost descoperit de poliția locală în Valea Elqui, o regiune muntoasă din nordul Chile. Acel apel i-a distrus viața.

„Mi se rupe inima că ne-a fost răpit", a declarat Fernanda.

Fernanda și soțul ei, Rodrigo García, directorul executiv al firmei de dezvoltare imobiliară Castillo Development din Los Angeles, și-au exprimat speranța că suma de I milion de dolari îi va stimula pe martori să ia legătura cu ei. García a fost văzut ultima dată la un restaurant aglomerat din Puerto Natales, un oraș portuar din sudul Chile, în noaptea de 30 martie.

„Cineva trebuie să fi văzut ceva", a declarat Rodrigo. „Banii nu îl vor aduce înapoi, dar merită să i se facă dreptate".

Aproape patru săptămâni au trecut între momentul în care Paolo a fost văzut ultima dată și cel în care corpul său a fost găsit, pe

25 aprilie, într-un mormânt superficial, la aproximativ 25 de metri de șosea, în Arroyito, un oraș agricol slab populat din nordul Chile, potrivit rapoartelor autorităților. Poliția a confirmat că a fost efectuată autopsia, dar nu au fost furnizate informații suplimentare cu privire la cauza sau momentul morții.

Paolo a fost descris drept un tânăr sociabil și iubitor de distracție, care în sfârșit își îndeplinea visul de a călători prin lume. Născut în California, Paolo a crescut în Barcelona, Spania, unde îi plăcea să joace tenis și să gătească pentru prieteni și familie. La vârsta de 16 ani a fost diagnosticat cu cancer tiroidian, iar părinții săi spun că faptul că a învins boala l-a făcut să se decidă să călătorească și să cunoască oameni din întreaga lume.

Dacă aveți informații care i-ar putea ajuta pe detectivi, sunați la Poliția din Los Angeles sau trimiteți un mesaj la 637274.

Eram la serviciu, jucându-mă cu furculița prin salata mea tristă și scanând știrile aproape pe pilot automat, când am văzut titlul. Stomacul mi s-a răzvrătit, amenințând să expulzeze verdețurile fleșcăite pe care le înghițisem deja. La naiba. Asta era rău; era foarte, foarte rău. Inima a început să-mi bată din ce în ce mai repede pe măsură ce citeam – *badum, badum, badum* – până când am ajuns să simt că se convulsionează ca o persoană aflată în agonie.

Nimic nu se compară cu un milion de dolari când vrei să împrospătezi amintirile oamenilor. Doamne, erau atât de mulți potențiali martori ale căror drumuri se împletiseră cu al nostru, un mare nod încâlcit: mașinile pe lângă care am trecut în drum spre hotel înainte de răsărit. Ospătarul de la barul de pe terasă, tovarășii noștri de băută, barmanul care m-a văzut cum m-am speriat, m-am

clătinat și am țipat în engleză că mi-a fost furat portofelul. Doamne, eram foarte ușor de ținut minte. Oh, și în plus acel cineva care a aprins lumina în timp ce băgăm lopețile și lanternele înapoi în magazie. Paznicul care ne-a făcut o poză în costume de baie – oare observase că i-am mutat uneltele? Oare menajera hotelului se întrebase de ce perdeaua de la duș era atârnată altfel? *Ăsta hal de a nu atrage atenția, idioatelor.*

Și, Iisuse. Jucător de tenis, bucătar amator, *supraviețuitor al cancerului,* fir-ar? Asta îl făcea pe Paolo real; asta transforma ceea ce făcusem, chiar și în numele autoapărării și al protejării, în ceva și mai odios. Până acum puteam să-l văd pe Paolo subuman și pe Sebastian la fel și să-i închid într-o închisoare mintală: BĂRBAȚI RĂI. Nu: bărbați răi cu hobbyuri, cu oameni dragi și cu trecut. M-a copleșit greața.

„Mergi la yoga, nu?" Mesajul trimis de Priya pe Slack mi s-a părut o intruziune, ceva mult prea banal față de urgența cu care mă confruntam.

Eram pe punctul de a sări peste yoga, dar am ezitat. Normalitatea – trebuia să încerc să mențin normalitatea, trebuia să mă țin de programul obișnuit ca nu cumva cineva să creadă că ceva nu era în regulă. Aveam un program de respectat; Aaron și cu mine urma să luăm cina după curs. Și, oricum, Drishti Yoga îmi servise drept templu după Cambodgia, mă calma. Mai bine vinyasa decât să stau acasă și să citesc articolul la nesfârșit. Am închis fereastra browserului. „Voi fi acolo".

•

Cu puțin timp înainte de ora șase, Priya și-a ridicat salteaua de yoga deasupra capului și i-a trecut cureaua peste piept: Artemis cu tolba ei de săgeți. Aveam un apel pierdut de la Kristen și i-am trimis un mesaj că o voi suna mai târziu. Mi-am dat seama că nu puteam să *facem* nimic special. În trecut aș fi avut nevoie de asigurări din partea lui Kristen: *Suntem bine, am fost deștepte, nu ne caută*

nimeni. Acum, după tot ce aflasem despre trecutul ei, despre cadavrele care îi împânzeau istoria personală, tot ce-mi doream era să stau cât mai departe de ea.

La studio, Priya s-a îndreptat spre vestiar, în timp ce eu am rămas să închiriez o saltea. Glezna era mai bine, dar acesta era primul meu curs după accidentare. Am păşit în vestiar şi m-am oprit brusc.

La început am crezut că am halucinaţii, aşa cum îl văzusem pe Paolo la aeroport în locul lui Aaron cu săptămâni în urmă.

Dar nu, era chiar ea. Priya şi Kristen stăteau înăuntru, pe jumătate schimbate în echipament, cu capetele aplecate asupra unui telefon.

— Kristen?

Şi-a ridicat privirea şi mi-a zâmbit.

— Priya a spus că vă place instructoarea de-aici!

— Salut. Nu ştiam că vii.

— Kristen mi-a povestit despre cursul de yoga la care aţi fost în Chile, a adăugat Priya. Am vrut să o văd pe instructoarea despre care vorbea.

— Am găsit-o pe instagram. Sunt obsedată de ea. Kristen a imitat-o spontan, cu accentul ei în mod fals greşit: Ţineţi genunchii suave… acum ne înclinăm în faţa cerului.

I-am răspuns cu un zâmbet, dar am simţit că pe faţa mea se vedea supărarea. De ce să atragem atenţia asupra locului în care am fost şi a perioadei respective?

Priya s-a întors pentru a-şi înghesui lucrurile într-un dulap, iar eu i-am aruncat lui Kristen o privire de genul *Pe bune?* Ea mi-a răspuns ridicând o sprânceană şi a scuturat din cap nedumerită: *Ce e? O* altă femeie a dat buzna în vestiar, izbind uşa de perete şi noi ne-am grăbit să ne pregătim pentru curs.

În poziţia Războinicul 3 mi-am găsit echilibrul, puternică şi fermă, dar, lângă mine, Kristen a

șovăit și apoi a căzut, atingându-mi brațul întins și răsturnându-ne pe amândouă.

Apoi, la exercițiile de stat în mâini, Kristen s-a ridicat zvâcnind din picioare, de parcă ar fi avut ceva de demonstrat. Stătea acolo calmă, cu palmele la fel de sigure ca picioarele, cu sângele care i se scurgea în obraji, dar cu o expresie hotărâtă pe chip.

•

Parcasem aproape una de cealaltă, așa că am mers împreună pe trotuar. De îndată ce Priya a ieșit din zona în care ne-ar fi putut auzi, Kristen s-a întors spre mine.

— Ce se întâmplă? Te comporți ciudat.

— *Eu* mă comport ciudat? M-am oprit și mi-am dus degetele spre claviculă.

— Nu-ți place că vorbesc cu Priya?

— Nu e vorba de asta, am spus, deși într-un fel era. Am început să merg din nou. Nu ai văzut știrile de azi? Familia oferă o recompensă de un milion de dolari. Suntem terminate.

— Hei. Trebuie să ne închidem telefoanele?

M-am holbat la ea.

— Serios, o să mă pui să-mi închid telefonul când tocmai i-ai povestit Priyei despre Chile? Nepăsare urmată de paranoia – combinația mi-a declanșat și mai multe semnale de alarmă.

— Ce, în legătură cu cursurile de yoga? A zâmbit. Nu le-ai spus oamenilor despre asta? Maribela a fost grozavă.

Ne-am oprit în fața berlinei mele.

— Nu cred că ar trebui să atragem atenția asupra faptului că am fost acolo exact în perioada aceea.

M-a privit exasperată.

— Dacă tot încercăm să ne comportăm normal, ia uite *breaking news*: să vorbești despre yoga la un curs de *yoga* este ceva normal.

— Cred că da, dar…

— Em, nimeni nu poate să ne lege pe noi de aia, m-a întrerupt ea. Uite, dacă vrei să continuăm să discutăm, hai măcar să ne aruncăm telefoanele în mașină.

M-am conformat, trântind portiera cu poftă, apoi m-am întors spre ea cu pumnii în șolduri.

— Ești nesăbuită.

— Ce, crezi că Priya o să vadă știrile și o să sune la FBI?

— Știu, dar…

— Hei, am un pont important. Și-a ridicat mâna ținând-o ca pe un telefon. Cunosc două femei, fete de treabă, care respectă legea. Au fost în aceeași parte a lumii ca excursionistul acela, cândva luna trecută, așa că probabil ar trebui să trimiteți peste ele o echipă SWAT. Un milion de dolari, vă rog.

— *Știu.* Nu este logic. Am clătinat din cap. Ar trebui să citești articolul. E îngrozitor.

— Bine, dar probabil că tocmai recompensa va duce la o grămadă de piste false. În orice caz, asta dovedește că nu știu nimic. Și dacă, în mod miraculos, vor ajunge atât de departe încât să vorbească cu noi: da, am stat de vorbă cu el la un bar, erau o tonă de oameni acolo, m-am sărutat cu el, a plecat, nu l-am mai văzut niciodată. Era un *hoinar,* Emily.

— Dar cineva ar fi putut să ne vadă… când am încărcat portbagajul sau când am pus lopețile la loc, sau poate că nu am curățat atât de bine pe cât credeam în apartament sau mașina închiriată…

— Nimeni nu știe nimic, în afară de noi. Tu și cu mine. Și-a îngustat ochii. Doar dacă nu ai spus cuiva. Cum ar fi Aaron?

Am simțit că mi se face frică.

— Bineînțeles că nu.

— Emily. Și-a așezat mâinile pe umerii mei. Trebuie să ne păstrăm calmul și să rămânem alături una de cealaltă. Nu este momentul acum să ne speriem și să începem să ne comportăm ciudat.

A aruncat o privire spre o gașcă de adolescenți care treceau pe lângă ea. Bine? Totul e sub control.

Am dat din cap, pentru că mi s-a părut că așa era corect. Dar adevărul era că nu știam cum să intru mai repede în mașină. Am privit-o cum a ajuns la colț și a dispărut în spatele unei clădiri de birouri.

Trebuia să accept realitatea: după Chile, Kristen și cu mine aveam idei fundamental opuse despre ce însemna moartea lui Paolo pentru prietenia noastră. Chiar și acum, cu lațul care se strângea tot mai tare în jurul nostru, nu puteam să văd asta decât ca pe un motiv pentru a tăia toate legăturile dintre noi. Dar Kristen vedea lucrurile diferit. Iar Kristen era obișnuită să obțină ceea ce își dorea. În viață, și mai ales de la mine.

Am văzut din nou picioarele lui Paolo pe podea. Degetele de la picioare îndreptate în sus, ca niște telescoape astronomice.

Și ochii lui Kristen, rugători și sălbatici.

Emily, a spus ea, *nu avem de ales.*

•

Mi-am verificat e-mailul când am ajuns acasă și am simțit o înțepătură rece când am văzut unul dintre expeditori: Casa Habita, hotelul în care stătusem în Quiteria. Locul cu fermecătorul șemineu cu lemne și cu perdeaua de duș foarte groasă. L-am deschis în timp ce mă cuprindea greața:

> *Dragă doamnă Donovan,*
> *Vă mulțumim pentru recenta dvs. ședere la Casa Habita. Vă contactez în legătură cu moartea nefericită a unui turist american în această zonă. La cererea poliției locale, toate hotelurile din regiune sunt rugate să contacteze toți turiștii care au stat în ultimele patru săptămâni în zonă. Dacă ați văzut ceva sau dacă aveți informații despre Paolo García, vă rugăm să răspundeți la acest mesaj și vă vom pune în legătură cu poliția locală. Vă mulțumim.*

Rahat. Plătisem în numerar, dar eu completasem formularul de rezervare când ne cazasem, deoarece era în spaniolă. I-am trimis lui Kristen o captură de ecran prin SMS cu nimic altceva decât un semn de întrebare, iar ea mi-a răspuns imediat: *Nu, nu-mi amintesc nimic. Dar a trecut mult timp – cine și-ar mai putea aminti?*

Cine și-ar mai aminti? *Cine și-ar mai aminti*? În mine s-a declanșat alarma și mi-am înăbușit cu greu un geamăt. Apoi am văzut cât era ceasul și am tresărit; chiar dacă aș fi plecat acum, tot aș fi întârziat la cina cu Aaron. La naiba, de ce rămâneam mereu în urmă cu toate zilele astea? Viața se mișca prea repede, sacadat și nefiresc, ca un film alb-negru timpuriu. Am alergat la mașină și am ieșit cu spatele în stradă, după care am trecut pe culoarea galbenă a semaforului.

La următoarea intersecție am respirat adânc. Trebuia să mă relaxez, trebuia să par normală în fața lui Aaron. Trebuia să încerc să nu-mi distrug mașina grăbindu-mă să mă întâlnesc cu el. Să fiu ucisă într-o coliziune tocmai acum – iar organele mele vitale să fie ciopârțite de metal și plastic, tapițerie și sticlă – ar fi fost un pic prea lipsit de subtilitate.

Și un mod al naibii de bun de a adăuga încă un cadavru la colecția lui Kristen.

•

Nu aveam chef să vorbesc despre ea, dar Aaron a insistat. Într-un fel, a fost dulce. M-a întrebat cum stăteau lucrurile între mine și Kristen, iar când a văzut că pălesc s-a hotărât să mă ajute.

— Este geloasă din cauză că-ți petreci timpul cu mine? Și-a tamponat gura cu un șervețel. Era atât de drăguț: proaspăt ieșit de la duș, cu părul ciufulit aranjat spre spate, chipeș într-o cămașă strâmtă și blugi. Aveam senzația că, atunci când o femeie intră într-o nouă relație, prietenele ei îi acordă cam două luni de timp intens în cuplu înainte să se aștepte să o mai vadă.

Am suspinat.

— Parțial, s-ar putea să fie și asta. S-a mutat acasă, iar eu nu am fost prin preajmă s-o aștept cu brațele deschise și fără niciun program. Am dat la o parte farfuria de penne alla votca. Aaron alesese o trattoria micuță, care servea paste de casă, iar eu îmi înecam sentimentele în carbohidrați. Știi că asta e prima mea relație serioasă după o veșnicie. Iar Kristen nu e obișnuită să mă împartă cu altcineva.

— Ei bine, atunci o vom invita să iasă mai mult cu noi! Nu mă deranjează. Și-a răsucit linguini cu ajutorul unei linguri. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

Deschiderea lui, veselia lui – două dintre marile motive pentru care m-am îndrăgostit de el. Dar în această ecuație specială, ele nu ne puteau salva. Am înghițit în sec, urând ceea ce urma să spun în continuare:

— E cam… critică în legătură cu oamenii cu care mă întâlnesc.

A ridicat o sprânceană și mi-a zâmbit.

— Bine, dar fii sinceră. A fost vreunul dintre ei la fel de incontestabil de fermecător cum sunt eu?

— Bineînțeles că nu! Am încercat să-mi asortez zâmbetul cu al lui. Toată seara fusesem distrasă și distantă, incapabilă să țin pasul cu glumele pe care le făcuse.

Cuvintele lui Kristen îmi răsunau în minte: *Alegi mereu oameni nepotriviți.* Și răspunsul meu recunoscător: *Știu că pot conta pe tine să fii sinceră cu mine.*

— Lasă-mă să-ți explic altfel. Am luat coaja de pe farfuria mea pentru pâine. Știi cum e când o tipă începe să se întâlnească cu cineva despre care, în adâncul sufletului, știe că nu e chiar cum trebuie să fie? Așa că îl ține departe de prietenii ei pentru că își imaginează că lor nu le va plăcea? Aaron avea mai multe prietene apropiate de sex feminin, așa că știam că putea să înțeleagă. Și-a ridicat

sprâncenele uimit și m-am grăbit să-mi termin gândul: Ceva de genul acesta se întâmplă cu noi, doar că invers. *Știu* că ești extraordinar și nu vreau ca ea să-mi spună altceva.

— Deci ea nu crede că sunt extraordinar? Ochelarii lui reflectau lumina lumânărilor. Nu-mi dădeam seama dacă ochii lui arată că ar fi rănit. Mi s-a strâns inima.

— Te place! Am clătinat din cap. Nu e ceva personal. Doar crede că nimeni nu e destul de bun pentru mine.

— Nu se înșală. Ești mult peste nivelul meu. A scos o bucată de pâine din coș și a chicotit. Habar n-am de ce vrei să fii cu mine.

— Taci din gură. Ești cel mai tare. L-am apucat de mână, apoi i-am ridicat-o pentru a-i săruta încheieturile degetelor. Vorbesc serios, Aaron. Chiar îmi placi.

— Și eu te plac. Mi-a strâns mâna. Bine, atâta timp cât nu mă ascunzi de Kristen de rușine, de exemplu. Ceea ce aș înțelege *perfect,* ca să fie clar. Mi-a respins protestele. Nu, e drăguț că are standarde foarte înalte pentru prietenele ei.

— Presupun că ai dreptate. E drăguț din partea ei că îi pasă. M-am lăsat pe spate. Părinții mei spun doar lucruri vagi despre cum ar trebui probabil să mă liniștesc, să mă „așez la casa mea".

— Ooh, le-ai spus părinților tăi despre mine?

— Nu, nu încă… dar te rog să nu o iei ca pe ceva personal, pentru că… eu nu le spun nimic despre mine, în general. *Liniștește-te.* Același lucru pe care i-l spui unui copil agitat de trei ani – liniștește-te, nu mai face zgomot, nu mă mai enerva. Devino problema altcuiva. Stai, părinții tăi știu despre mine?

— Sigur că da! Mă rog, doar că mă întâlnesc cu cineva. Nu e ca și cum vor veni cu mașina din Appleton ca să te cunoască mâine.

Un chelner ne-a luat farfuriile. Aaron s-a scuzat, iar eu am sorbit din vinul dulce de parcă i-aș fi

sorbit cuvintele dulci. Au ajuns în stomacul meu și au rămas acolo, ca niște bule de șampanie.

Speram că reușisem să îl lămuresc pe Aaron, că îl făcusem să vadă că toată chestia lui Kristen cu nimeni-nu-este-destul-de-bun pentru Emily era doar de fațadă. De fapt își dorea să mă țină doar pentru ea. Abia acum îmi dădeam seama cât de departe se întindea firea ei teritorială.

Dar stai. Indiferent că am făcut-o conștient sau nu, am ținut-o pe Kristen departe de Aaron încă de la început. Chiar și în Chile, înainte ca noi să fim un cuplu, nu-l pomenisem – discutasem despre el doar în ultima seară, îmi spusesem că am procedat așa pentru că nu voiam ca discuția să-mi poarte ghinion, dar era mai mult decât atât.

Un gând îndepărtat a început să prindă formă, ca un tunet care se tot apropia.

Ceva s-a schimbat în momentul în care i-am spus despre Aaron. E adevărat, nici eu nu o făcusem cu delicatețe. Am amestecat anunțul despre iubitul cel nou cu respingerea planului ei de a călători împreună cu rucsacul în spate.

Gândul s-a apropiat, mai mare, mai clar.

M-am auzit așa cum trebuie să mă fi auzit și ea în acel moment: *Nu, Kristen, nu sunt de acord cu planul tău. Nu, nu vreau să-mi petrec jumătate de an cu tine.* Și, în același timp: *Există cineva special, pe care îl aleg în locul tău.*

Deja puteam să-i simt umbra, ultima milisecundă înainte ca revelația să alunece în locașul ei.

Și avea un sens teribil: Kristen era obișnuită să obțină tot ceea ce își dorea. Îl vedea pe Aaron ca pe o amenințare. Și ar fi făcut orice ca să ne lege una de cealaltă, inclusiv să fabrice un alt secret, singurul lucru pe care nu puteam să i-l spun lui Aaron niciodată, un zid care să-l despartă de mine.

De noi *două.*

Dumnezeule. *Ar fi în stare să facă orice.*

Aaron s-a întors, iar eu mi-am recompus fața într-un zâmbet.

— Au adus meniul pentru desert? a întrebat el, întinzându-și șervețelul pe genunchi.

— Nu încă. M-am așezat picior peste picior și tatuajul cu floarea de lotus de pe gleznă mi-a făcut cu ochiul.

•

— Cred că e ceva în neregulă cu Kristen, am spus, apoi m-am albit la față. Ăăă, ceva e în neregulă cu prietenia noastră.

Adrienne a dat din cap și a așteptat să continui. A fost drăguț din partea ei că m-a primit pentru o sesiune de urgență, dar acum, că eram aici, mi-am dat seama că de fapt nu puteam să vorbesc despre niciuna dintre temerile mele. În cele din urmă, Adrienne m-a întrebat:

— La ce te referi?

— Poate că relația noastră nu este supersănătoasă, am spus eu. Întotdeauna am considerat că mă protejează, m-a susținut mereu. Dar acum…

Toate piesele se potriveau. Dovezile se acumulau. Cadavrele se îngrămădeau.

În urma mea vedeam un șir de relații eșuate – chiar și câteva prietenii feminine – acum, că mă gândeam la asta.

— Felul în care m-a convins să nu mă mai întâlnesc cu anumite persoane în trecut… Cred că ai dreptate, cred că e posesivă. Posesivă și posibil periculoasă. O combinație a naibii de reușită.

— Îmi amintesc că ai adus-o în discuție când mi-ai povestit despre ultimul tău iubit, a spus Adrienne. Colin, nu-i așa?

Mi-am apăsat buzele cu mâna strânsă pumn.

— Așa este. Toată lumea îl plăcea. Toată lumea în afară de Kristen. Ea m-a presat să pun capăt relației cu el, dar acum, când mă gândesc la relația noastră, îmi dau seama că el nu a greșit cu nimic.

Am clătinat din cap. Nu vreau să se întâmple același lucru cu Aaron.

Nu pot s-o las în preajma lui. Am gândit asta atât de repede, atât de categoric, încât m-a șocat până și pe mine.

— Deci încerci să te abați de la tipar de data asta, a spus ea.

— Așa este. Dar nu știu cum s-o fac. Sunt… ideea de a pune capăt prieteniei noastre mă sperie.

Bineînțeles că nu puteam să menționez tot ce depindea de alianța noastră. Crimele care ne uneau. Fantomele bărbaților cu mâini aspre care pluteau între noi.

— Ce crezi că se poate întâmpla dacă stabilești niște limite?

Pe hol s-a auzit o bufnitură ușoară și am întors amândouă capul. Inima îmi bătea să-mi sară din piept, în timp ce toate fricile mă invadaseră. Deși nu era logic, mi-am imaginat polițiștii dărâmând ușa și arestându-mă în forță pentru crimă. Mi-am văzut viața ruinată, viitorul confortabil și roz stins ca o lumânare. Lumea mea prăbușindu-se.

Și apoi gândurile mi-au zburat spre ceva și mai groaznic, o schimbare completă de registru: *Mi-e frică să nu mi se facă praf craniul, crăpat ca o coajă de ou în urma unui traumatism provocat de un obiect contondent. Sau să nu-mi cedeze plămânii într-un incendiu mortal în casă, arzând încetul cu încetul din interior, pe măsură ce fumul negru și gros îmi umple fiecare alveolă.*

— Probabil că e următorul meu client care caută baia, a spus Adrienne întorcându-se spre mine. Așa, deci spuneai că ești gata să stabilești noi limite?

Am dat din cap.

— Vreau puțină distanță între noi. Nu vreau ca toate experiențele noastre de până acum să se transforme într-un zid între mine și Aaron.

— Simplul fapt că îți dai seama de acest lucru este deja un pas imens înainte. Și-a trecut degetele

peste partea laterală a clipboardului, după care și le-a retras. Continuă să faci asta.

— Ce s-a întâmplat cu agenda ta?

Lucrul ăsta mi se păruse ciudat pe tot parcursul ședinței de terapie de azi. În locul obișnuitei agende cu spirală, avea un top de hârtie prins de un clipboard.

— Oh, e undeva prin biroul meu din spate.

Mi-am înclinat capul.

— Deci lipsește?

Mă asigurase că tot ce am vorbit, tot ce a notat, va rămâne confidențial.

— Nu, pur și simplu n-am găsit-o când am ajuns, dar eram deja în întârziere și nu voiam să te fac să mă aștepți. S-a aplecat în față. Deci… Va fi nevoie să fii foarte puternică, dacă vrei să schimbi dinamica prieteniei voastre. Pentru că ea va opune rezistență, iar tu, la rândul tău, vei fi tentată să te întorci la ceea ce îți este confortabil.

Am dat încet din cap.

— Știu. Dar acum lucrurile sunt diferite.

Acum, îl aveam pe Aaron. Și vălul pe care-l avusesem pe ochi se subția zilnic.

— Am început să mă văd cu Aaron în timp ce Kristen era în Australia. Și totul a mers foarte bine. Nu am simțit că relația noastră ar putea fi fragilă, până în momentul în care a apărut Kristen înapoi în Milwaukee.

Bătuse tot drumul ăsta până în Wisconsin ca să se interpună între mine și Aaron? La urma urmei se materializase în fața ușii mele, abracadabra, la doar o săptămână după ce i-am spus despre el și, în același timp, i-am refuzat și invitația de a călători împreună…

Un alt gând mi-a țâșnit în minte: Doamne, oare chiar a fost o coincidență că și-a pierdut slujba exact când s-a terminat vacanța noastră? Sau își dăduse demisia și trecuse la planul B când a observat că nu o mai sunam din oră în oră, așa cum făcusem după episodul din Cambodgia? Când a

realizat că mă dedicam complet unei relații noi, una care avea toate șansele să devină serioasă, în timp ce ea se afla la peste paisprezece mii de kilometri, în imposibilitatea de a lua decizii în locul meu? Sau când și-a dat seama că efectele unei noi traume nu ne mai țineau la fel de legate una de cealaltă așa cum sperase?

Adrienne a mâzgălit ceva pe hârtia albă, apoi a lovit ușor capacul stiloului.

— Ai realizat o mulțime de lucruri în doar câteva săptămâni, a spus ea. Decizia de a te impune este o schimbare enormă. Și vei avea nevoie de o cantitate uriașă de curaj, mai ales că se pare că nici Kristen nu va renunța fără luptă.

Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te. Eram o proastă. *Știam* de ce era capabilă Kristen. Văzusem cu ochii mei.

Privirea ei s-a îndreptat spre ceasul de pe perete.

— Ședința de azi s-a terminat.

Mi-am strâns lucrurile și mi-am luat rămas-bun. Simțeam că starea de alertă prelua controlul asupra corpului meu, crescând în viteză și intensitate. Poate că eram paranoică, poate că totul era o mare neînțelegere, iar eu interpretam greșit gesturile inocente ale lui Kristen drept rahaturi înfricoșătoare de Femeie Albă Singură. Dar dacă bănuielile mele îngrozitoare se dovedeau a fi corecte, Doamne sfinte, trebuia să o evit și să-l țin și pe Aaron departe de ea. Ăsta nu era genul de lucru despre care puteam vorbi cu ea direct: *Așadar, Kristen, ai ucis un alt bărbat și te-ai mutat în cealaltă parte a lumii doar ca să mă păstrezi toată viața legată de tine, nu? Asta înseamnă că ar trebui să mă tem pentru viața noului meu iubit?*

M-am târât pe hol și spre sala de așteptare. Pe canapeaua de acolo cineva stătea aplecat deasupra telefonului, iar eu i-am zâmbit de complezență fără să mă preocupe cui zâmbesc. Tocmai pusesem mâna pe clanță când persoana de pe hol m-a strigat.

— Emily?

Mi s-a oprit inima-n loc. Am înghețat și m-am întors încet, mai întâi capul, apoi tot corpul. Kristen și-a înălțat sprâncenele și a rânjit.

— Ei bine, salut.

Capitolul 28

Te urmărește. Ăsta a fost primul lucru la care m-am gândit, ca un avertisment, aceeași voce joasă pe care o auzi în minte atunci când treci pe lângă un grup de tipi care se holbează la tine sau când te apropii prea mult de marginea unei stânci. *Întoarce-te. Fugi.* Luptă sau fugi, cortizolul și adrenalina conspirând pentru ca tu să fii în siguranță.

Kristen s-a încruntat și a râs ușor.

— Ce cauți aici?

— Ce cauți *tu* aici? Păream defensivă, așa că am înghițit în sec.

— Mă întâlnesc cu o terapeută. Să vedem cum merge. A aruncat o privire spre hol, apoi s-a întors spre mine. Priya mi-a recomandat-o. Nu am realizat că vii și tu aici.

M-am așezat pe un scaun.

— Priya mi-a spus și mie despre acest loc. Mi-am pus poșeta în poală. Te vezi cu Adrienne?

— Ăăă… S-a uitat la telefon pentru o clipă, apoi a dat din cap. Adrienne Oderdonk? O să-mi fie greu să nu spun din greșeală „Badonkadonk[16]”. A schițat un zâmbet. În cele din urmă ți-am urmat sfatul. Mi-ai tot spus să mă văd cu cineva și m-am gândit că atâta timp cât sunt, știi tu, atentă la ce spun, e în regulă.

M-am gândit: „*Minți*”. M-am gândit: „*Ești atât de bine pregătită să explici totul ca să-mi distragi atenția*”. Dar în loc de asta am spus:

— Deci mergem amândouă în secret la psiholog! Foarte occidental din partea noastră.

— Știu! Hashtag-vinovate. Am auzit ușa lui Adrienne deschizându-se în capătul holului și m-am ridicat să plec. Ei bine, noroc.

— Trimite-mi un mesaj mai târziu, mi-a spus ea.

Mă apropiam de mașină când am reușit să pun celelalte detalii cap la cap: agenda lipsă a lui

Adrienne; *bufnitura* ușoară care s-a auzit dinspre ușă. Și cum, cu doar câteva zile în urmă, îi mărturisisem lui Kristen că aș vrea să pot să mă destăinui, să mă eliberez și să spun adevărul despre Sebastian și Paolo. Oare Kristen își dăduse seama că veneam aici și confiscase notițele de la ședințele mele de terapie ca să verifice ce-i spusesem lui Adrienne? Să caute ceva, orice, care m-ar incrimina, să se asigure că nu m-am apropiat prea mult de adevăr? Sau mă urmărise până la cabinetul de terapie furișându-se în umbră, pentru ca apoi să-și lipească urechea de ușa biroului? *Calmează-te, Emily, ești ridicolă.*

Și dacă totuși aveam dreptate?

•

Dar probabil că mă înșelam. Emily cea paranoică, ridicolă. În timp ce puneam pastele într-un castron și le duceam în sufragerie, am derulat din nou conversația în minte. Kristen tot apărea în locurile în care nu avea ce să caute – la cursul meu de yoga, în biroul terapeutului meu, la ușa din față a casei mele. Era ironic: mă simțisem distrusă când se mutase în Australia, dar apoi îmi construisem o viață aici. Și acum ea se băga în fiecare ungher al ei.

Kristen mi-a trimis un mesaj cu „bună” în timp ce mă pregăteam să mă uit la un show. Urmăream reclamele de început, prețuri reduse la SUV-uri și detergent de rufe suficient de puternic pentru petele de pe hainele copiilor mici. Chestii banale pentru femei cu familii, femei cu vieți obișnuite. Femei care nu caută pe internet informații ce le-ar putea lămuri dacă cea mai bună prietenă a lor e puțin criminală.

„Cum a fost?” Am apăsat pe Trimite și am văzut că deja tasta răspunsul.

„Destul de bine. A spus că mă va recomanda altui psiholog. Conflict de interese”.

I-am răspuns cu un semn de întrebare, iar ea a adăugat: „Și-a dat seama că eu sunt Kristen despre

care îi povestești”.

Am simțit cum mă cuprinde frica. *Rahat.* Dacă până acum Kristen nu era deja îngrijorată de flecărelile mele, acum cu siguranță era.

Mi-am petrecut o vreme formulându-mi textul, încercând să-l alcătuiesc cât mai corect. În cele din urmă am scris: „Am înțeles. Sper că asta nu te face să te simți ciudat. Sunt extrem de atentă la ceea ce spun despre tine, despre noi. Dar bineînțeles că îi povestesc despre tine, ești cea mai bună prietenă a mea! ”.

„Mi-am dat seama”.

Pauză, nimic care să-mi indice că s-ar pregăti să-mi răspundă din nou și nici mie nu-mi venea în minte nimic de adăugat. După o clipă am sărit de pe canapea, mi-am scuturat mâinile și am apucat din nou telefonul: „O să mai mergi? Să vorbești cu un alt terapeut?”

„Încă nu sunt sigură. A fost o ședință intensă”.

Intensă. Am înghițit în sec. „Adrienne e o profesionistă”.

„Pare deșteaptă”.

M-am holbat la ecran. Probabil că voia să zică doar că *Adrienne este inteligentă, că este bună în meseria ei.* Dar putea să însemne și „nu-mi place de ea”. *E suficient de deșteaptă să te citească, să poată citi printre rânduri.*

„Mă bucur că ai încercat să vezi un psiholog. E minunat, ești foarte curajoasă”. Am adăugat câteva emoticoane cu aplauze, pentru a-mi sublinia ideea.

Am văzut că scria, se oprea, revenea și scria din nou, după care am primit un mesaj mai lung: „Vom vedea dacă mai merg. A trebuit să inventez o scuză cum că Nana și Bill nu prea ar fi de acord în legătură cu asta. Dar mulțumesc. Și tu ești curajoasă. Hei, amintește-ți ce am scris în felicitarea de ziua ta. Recitește-o, ține minte și fii convinsă de ceea ce ți-am scris. Trecem împreună prin asta”. A încheiat cu o inimă.

M-am gândit bine, după care am decis că vorbea despre acel PS: Dacă uiți vreodată cât de uimitoare ești, știi pe cine trebuie să suni. Pentru că eu nu uit niciodată, niciodată, și aș fi onorată să fi enumăr toate lucrurile care te fac atât de specială. I-am răspuns cu un emoji-sărut și mi-am aruncat telefonul pe canapea.

Am renunțat la emisiunea TV când era pe la jumătate, incapabilă să mă concentrez. Gândurile mi se agitau, învârtindu-se ca niște vulturi pe cer. În cine să mai am încredere când nici pe cea mai bună prietenă a mea nu mai puteam conta? Puteam să mă bazez pe ea că ne va proteja pe amândouă? Ce ar fi în stare să facă dacă aș refuza să rămân fixată de ea ca o lipitoare? Ar fi capabilă să-i rănească pe cei pe care îi iubeam?

Sau ar fi în stare… Doar gândul la asta îmi provoca greață, era atât de respingător, atât de inacceptabil, mai dezgustător decât incestul ori pedofilia sau orice alt tabu de genul ăsta: ar fi capabilă Kristen să mă ucidă dacă lucrurile nu ar merge cum vrea ea? M-am gândit la privirea ei tăioasă când am întrebat-o despre Jamie și la felul în care mi-a spus *nu vreau să mai trec vreodată prin așa ceva.* Am suspinat. Timp de atâția ani, o văzusem pe Kristen ca pe o constantă în viața mea, dragostea ei față de mine păruse la fel de incontestabilă precum gravitația. Acum vedeam clar că era mult mai periculoasă și mai imprevizibilă decât îmi imaginasem. Și că această imprevizibilitate ar putea să se îndrepte către mine.

Concentrează-te, Emily. Trebuia să trec în revistă toate dovezile, să-mi fac un plan. Mi-am lăsat bolul pe măsuța de cafea și am intrat în camera mea.

E-mailul de la Westmoor era încă deschis pe computerul meu. Am încărcat pozele pe care le făcusem cu telefonul anuarului și fotografiilor lui Kristen, cele cu fața bietei Jamie complet mâzgălită. Am recitit puținele articole pe care le

găsisem despre incendiu, despre sfârșitul prematur al lui Jerry și Anne Czarnecki.

Existau opțiuni pe care încă nu le epuizasem, căi pe care nu le explorasem. Cum ar fi Nana. Trebuia să mă străduiesc mai mult, să văd ce mi-ar putea spune și ea despre sănătatea psihică a nepoatei sale. Sau aș putea suna la Second Chance Antiques ca să o rog pe Greta să îmi povestească mai multe.

Dar când mi-am ridicat telefonul de pe canapea, textul lui Kristen încă era pe ecran: „Hei, amintește-ți ce am scris în felicitarea de ziua ta. Recitește-o, ține minte și fii convinsă de ceea ce ți-am scris. Trecem împreună prin asta".

Ceva mă deranjase atunci în legătură cu felicitarea –
textul era cam distant, mai ales spre sfârșit. Nu semăna cu felul în care vorbea Kristen de obicei, ci mai degrabă cu…

Ce făcusem cu ea? Am scormonit prin grămada de corespondență de pe masa din bucătărie, apoi am găsit-o într-o geantă în dormitor:

Dragă Emily,

LA MULȚI ANI! E greu de crezut că suntem prietene deja de peste 10 ani. Nu-mi pot imagina viața fără tine. Într-un fel, cred că le datorez mulțumiri tuturor cretinilor de la cursul de Statistică 101. Sunt atât de mândră de femeia inteligentă, puternică și independentă care ai devenit. Și mă consider atât de norocoasă că după 2 ani de despărțire vom locui din nou în același oraș!

M-am gândit la nopțile târzii în care ne strecuram afară pe la 4 sau 5 dimineața și ne bălăceam în apă, după care priveam cum răsărea soarele deasupra lacului Michigan. Îți mai amintești? Când ne simțeam de parcă eram singurii oameni treji din întreaga lume. Când ne simțeam de parcă nu doar Evanston, ci întreaga lume era a noastră. Când după

fiecare baie ne simțeam perfecte, curajoase, noi însene.

XOXO,
Kristen

PS Dacă uiți vreodată cât de uimitoare ești, știi pe cine să suni. Pentru că eu nu uit niciodată, niciodată! și aș fi onorată să-ți enumăr toate lucrurile care te fac atât de specială.

PPS Ultimul rând pe ziua asta, promit!

„Ultimul rând pe ziua asta". De ce nu „ultimul indiciu" sau „ultima surpriză" sau ceva similar? Pentru că se referea la ultimul rând pe care-l scrisese pe felicitare, cel care suna cam aiurea. Am folosit codurile ei obișnuite în acel rând și am găsit răspunsul în câteva secunde. D-R-O-P-B-O-X.

Am simțit cum îmi crește pulsul, cum îmi vibrează vârful degetelor și gâtul. Dropbox. Foloseam ocazional site-ul de găzduire pentru a face schimb de fișiere, mai ales fotografii din călătoriile în care mergeam. URL-ul contului ei de Dropbox s-a încărcat automat.

Îmi auzeam deja inima bătând în urechi, șuierând ca valurile, ca o tobă asurzitoare. Am verificat fișierele care se aflau acolo: chestii legate de muncă, poze descărcate de pe telefon, fișiere datate pline de fotografii din unele dintre călătoriile noastre anterioare. Și apoi respirația mi s-a tăiat: Exista un fișier nou, creat chiar de ziua mea de naștere. Se numea *Chile.*

Relaxează-te, Emily, probabil că sunt doar fotografii din Chile.

Dar nu ne împărtășisem fotografiile din acea călătorie, nu creasem un album partajat și nu ne comparasem fotografiile. M-am pregătit psihic, apoi am dat click.

În interiorul lui mai era un fișier, care se numea *Phnom Penh.* Un val de isterie s-a stârnit în mine

și m-am ghemuit, gata să vomit. Ce. Naiba. Era asta.

Am dat din nou click pe fișier și a apărut un pop-up: fișierul este parolat. Sub el se afla un cursor care clipea. Am încercat Emily, Quiteria, Paolo, Sebastian. M-am gândit să-i trimit un mesaj lui Kristen, dar am ezitat din cauza fricii. Oare putea să vadă că încercam să accesez fișierul chiar în acest moment? Că îmi dădusem seama că mica ei vânătoare de comori nu se terminase?

Am apucat felicitarea și am deschis-o din nou.

> *PS Dacă uiți vreodată cât de uimitoare ești, știi pe cine să suni. Pentru că eu nu uit niciodată, niciodată! și aș fi onorată să-ți enumăr toate lucrurile care te fac atât de specială.*

Enumăr, numerele: ăsta era indiciul. Și, dacă stau să mă gândesc bine, nici măcar nu ne întâlnisem la cursul de statistică 101, ci la Metode Statistice din Economie. Felicitarea era presărată cu cifre, iar eu le-am subliniat în grabă:

> *LA MULȚI ANI! E greu de crezut că suntem prietene deja de peste 10 ani. Nu-mi pot imagina viața fără tine. Într-un fel, cred că le datorez mulțumiri tuturor cretinilor de la cursul de Statistică 101. Sunt atât de mândră de femeia inteligentă, puternică și independentă care ai devenit. Și mă consider atât de norocoasă că după 2 ani de despărțire vom locui din nou în același oraș!*
>
> *M-am gândit la nopțile târzii în care ne strecuram afară pe la 4 sau 5 dimineața și ne bălăceam în apă, după care priveam cum răsărea soarele deasupra lacului Michigan. Îți mai amintești? Când ne simțeam de parcă eram singurii oameni treji din întreaga lume. Când ne simțeam de parcă nu doar Evanston,*

ci întreaga lume era a noastră. Când după fiecare baie ne simțeam perfecte, curajoase, noi însene.

Am introdus numerele respirând cu dificultate și am apăsat Enter.

Mi-au căzut umerii. *Parolă incorectă; vă rog să încercați din nou.*

Am deschis felicitarea din nou. Să te ia naiba, Kristen, că ai transformat într-o ghicitoare ceea ce eu credeam că e un gest dulce. De parcă totul ar fi un joc pentru tine.

Aha, o ușurare ca o cheie care intră perfect în broască. *Când ne simțeam de parcă am fi fost singurii*[17] *oameni treji din întreaga lume.*

Am încercat din nou combinația, de data asta cu un 1 la sfârșit. Am zâmbit, aproape că am aplaudat, când pagina a început să se descarce.

Am privit cum bara care indica stadiul descărcării aluneca ușor spre dreapta, după care am deschis nerăbdătoare fișierul.

Ecranul calculatorului s-a umplut dintr-odată. Mi-a luat o clipă să înțeleg ce înseamnă culorile amețitoare, albul și negrul supraexpuse și petele colorate în unghiuri ciudate.

Și apoi totul a devenit clar. Globulețele erau felinare înșirate de-a lungul unei străzi aglomerate. Peste tot erau oameni care se agitau încolo și-ncoace, dar în centrul imaginii se aflau două siluete cât se poate de clare în tot acel vârtej nocturn.

Una dintre ele era Sebastian, chipeș, plin de viață și zâmbind în timp ce mă prindea de talie. Cealaltă, bineînțeles, eram eu.

Capitolul 29

Palmele mi-au zburat instantaneu spre gură, în timp ce picioarele mi se împleticeau pe hol, dar am ajuns la baie exact la tanc. Am dat afară tot, cina și chiar ceva în plus, ceva din adâncul meu, fierea amară care se strângea acolo de atâta vreme. Îmi curgeau și transpirația, și lacrimile, și mucii, și când în cele din urmă am obosit, m-am sprijinit de cadă cu ochii închiși și inima bătându-mi în piept ca nebuna.

Noaptea aceea. *Noaptea aceea*. Îmi imaginasem de atâtea ori acel moment, acea fracțiune de secundă după ce eu și Sebastian hotărâsem să mergem la hotel, momentul în care o străfulgerare bruscă de lumină m-a orbit, întotdeauna am crezut că am fost fotografiați accidental, că apăream în fundalul pozei de vacanță a unui străin și că aș fi fost terminată dacă persoana potrivită ar fi observat și ar fi făcut legătura între noi. Și iat-o. Era acolo, în culori vii: dovada că fusesem cu Sebastian chiar înainte ca el să dispară.

Dar… Kristen. Kristen era cea care o făcuse. Kristen era cea care o păstrase în tot acest timp.

Era, deci, o amenințare. Îmi amintea că avea dovezi. M-am uitat în jur după telefon, apoi mi-am amintit că era în dormitor. Ea, însă, fusese reținută în mesajele din conversația noastră din seara asta, pe muchie de cuțit între drăguță și bănuitoare. În genul: *Amintește-ți ce ți-am scris în felicitare și, crede-mă, suntem împreună în asta.* Dacă eu o pățesc, o pățești și tu.

Mi-am adunat energia de parcă ar fi fost un lichid ce putea fi strâns cu mopul de pe podea. M-am clătinat spre sufragerie cu picioarele tremurând. Fotografia încă se mai holba la mine de pe ecran și am închis-o. Doamne, o avea de mai bine de un an. Nu o șterse cand ne-am promis una alteia că vom înlătura orice urmă. În schimb,

așteptase momentul potrivit ca să mi-o arate. De ce? Drept garanție? Șantaj?

Un nou spasm violent m-a zguduit. *Rahat*. Îmi pregătise capcana de ziua mea, cu o săptămână în urmă. Chiar înainte să încep să mă întreb dacă n-ar fi mai bine să rup definitiv legăturile cu ea.

Ca și cum ar fi *știut.* A scos ghearele. A scos asul din mânecă, dovada că nu voi scăpa în vecii vecilor de sub papucul ei.

Mai era ceva care zvâcnea sub groaza pe care o simțeam. Ceva mai puternic, ceva ce am realizat brusc. Eram ciudat de mulțumită, aproape *încântată* că avusesem dreptate. Nu eram paranoică, iar anxietatea simțită nu era neîntemeiată. Oare Kristen era nebună? Cu siguranță avea probleme de comportament și era manipulatoare. Îl omorâse pe Sebastian; îl omorâse pe Paolo. De ce mă tot învârteam în jurul cozii întrebându-mă dacă asta făcea din ea o criminală?

Am auzit soneria și m-am uitat înspre ușă, alertată ca o suricată. Am stins lumina și m-am strecurat pe hol, sperând că oricine ar fi va renunța și va pleca.

Dar a sunat din nou. Am stat nemișcată și am auzit cum cineva bătea în ușă, după care a încercat să o deschidă, apăsând insistent pe clanță.

Mi-a sunat telefonul uitat în dormitor și m-am furișat să-l iau. Nu era deloc o idee rea să îl am la mine. L-am ridicat de pe birou și am găsit un nou mesaj de la Kristen: „Te văd cum aprinzi și stingi luminile, prostuțo”, plus un emoji care râdea.

Am tras aer în piept și l-am expirat cu putere. *Bine, Emily. Bine, bine, bine.* Mi-am băgat telefonul în buzunarul de la spate al pantalonilor și am valsat spre ușa de la intrare.

— Bună! M-a îmbrățișat, cu cheile de la mașină zornăind în mână. Am trecut pe la noua mea locuință să fac măsurători și m-am gândit să văd dacă ești acasă! Stai, ce s-a întâmplat?

— Eu… Tocmai am vomat. Mi-am trecut limba peste dinți. Cred că am mâncat niște ricotta stricată. Am continuat să-mi țin mâna pe ușă și i-am zâmbit anemic.

— Oh, Doamne. Vrei să-ți aduc ceva? E groaznic să vomiți.

— Mulțumesc, sunt bine. Vreau doar să mă întind puțin. Mă simt cam… Dintr-odată mi-am simțit capul ușor, de parcă eram pe punctul de a leșina. Podeaua se mișca sub mine și m-am agățat de perete.

— Ești bine? Așteaptă. Și-a trecut un braț pe sub al meu. Ai nevoie de un doctor? Arăți îngrozitor.

— Sunt bine. O să mă culc. De parcă cineva ar fi apăsat pe un buton, mâinile au început brusc să-mi tremure foarte tare, iar pielea să mă furnice și să mă înțepe peste tot. Mulțumesc că ai trecut pe aici, dar eu… Același țiuit ciudat mi-a năvălit din nou în cap și m-am aplecat brusc în față, cu umărul lipit de perete.

— Ține-ți capul aplecat. Ești bine. Vrei să te așezi?

— Sunt bine, am repetat cu ochii închiși. Senzația începea să se risipească. Am inspirat, apoi am expirat. Hiperventilație, asta era ceea ce mi se întâmpla. Nu ajungea suficient oxigen la creier. Sau era vorba de dioxid de carbon?

— Haide, te ajut să mergi în camera ta. M-a tras înainte și eu mi-am amintit de acea noapte de la cabană, cu ea trăgându-mă pe pământul acoperit de crengi, rădăcini și bolovani. Trecând pe lângă iepurele pe care numai o nebună ar fi fost capabilă să-l ucidă. Mi-am îndreptat toată atenția spre piciorul stâng, apoi spre cel drept. Ritmic, ca la canotaj. Sau ca și când aș fi săpat un mormânt.

După o eternitate, am ajuns la marginea patului meu.

— Mulțumesc foarte mult, Kristen. O să-ți scriu, bine?

— Fă-te bine. S-a întors pregătită să plece și ochii mi s-au închis imediat. Deja mi se relaxa pieptul, presiunea din urechi scădea. Aveam să mă ocup de Kristen mai târziu, când o să pot să gândesc. Deocamdată, trebuia să am grijă de mine.

M-am rostogolit pe o parte și mi-am strâns perna în brațe, apoi am înghețat. Kristen încă era acolo, în dormitorul meu. Stătea aplecată deasupra biroului meu, cu spatele la mine.

— Jamie, a spus ea și degetul i-a atins mâzgălitura de pe ecran.

Tot aerul s-a repezit dintr-odată să iasă din cameră. Nu mai era niciun strop de oxigen, un vid perfect.

A apăsat pe mouse. Apoi a citit cu voce tare:

— „Doi morți în urma incendiului de la Brookfield”. Încă un clic. „Stimată doamnă Schmidt, vă mulțumim pentru solicitarea dumneavoastră către Westmoor Behavioral Services”.

Încet, foarte încet, s-a întors cu fața spre mine.

— Emily, ce *naiba* faci?

Capitolul 30

— Kristen…

Ochii i s-au înfipt într-ai mei.

— Ce este asta? De ce ai cotrobăit prin lucrurile mele? Și de ce naiba ai vorbit cu cei de la Westmoor?

Îmi tot deschideam și închideam gura, ca un pește atârnat de un cârlig.

— Ce se întâmplă, Emily? M-am săturat de minciunile tale. M-am săturat de *rahaturile* tale. Și-a legănat brațul în timp ce spunea asta, trântindu-mi laptopul și câteva pixuri pe podea.

— Eu… încercam doar să aflu dacă…

— Ce, ai senzația că-ți datorez vreo explicație? M-a fulgerat cu privirea. Bine, în regulă. M-am certat cu cea mai bună prietenă a mea și apoi, pentru că aveam doisprezece ani, i-am mâzgălit fața în fotografii. Cât despre Westmoor, da, am petrecut ceva timp acolo după moartea violentă și dureroasă a părinților mei și sinuciderea celei mai bune prietene a mele în decurs de doar câteva săptămâni. Am trecut printr-o cădere nervoasă și am avut nevoie de îngrijire psihiatrică. Și am fost a naibii de deschisă în legătură cu asta, având în vedere că pentru mine încă e dureros să vorbesc despre tot ce s-a întâmplat. Ți-am povestit despre dr. Brightside.

— Eu… am vrut doar să…

Ea a clătinat din cap.

— Oau. Deci de asta m-ai evitat ca pe ciumă. Doamne, sunt jalnică încercând din greu să îndrept lucrurile dintre noi.

— Bine, dacă ești o prietenă atât de bună – am arătat spre computerul meu răsturnat pe podea – de ce naiba mă șantajezi cu o fotografie cu mine și Sebastian? Pentru care am fost nevoită să rezolv o nenorocită de *ghicitoare* ca să o pot vedea? Ce fel de om îi face una ca asta celei mai bune prietene?

A rămas cu gura căscată, după care mi-a răspuns pe un ton zeflemitor.

— Tu chiar crezi că te șantajez?

— Am spus că vom șterge tot ce are legătură cu vacanța! Și eu chiar am făcut-o!

Îmi recăpătăm energia.

— M-ai mințit… Timp de un *an*!

— Iisuse, Emily, gândește-te la ceea ce spui, a zis ea întinzându-și palmele în față. Cum puteam să știu ce se va întâmpla în continuare? V-am fotografiat pentru că el era sexy, iar tu rar aduci băieți acasă și m-am gândit că o să-mi mulțumești mai târziu pentru poză.

Părea atât de sinceră, avea energia unui copil de cinci ani frustrat, care vrea să te convingă că spune adevărul. Dar… dar asta putea să fie doar încă o manipulare reușită de-ale ei, nu?

— Atunci, de ce ai păstrat-o? De ce ai aranjat lucrurile în felul ăsta ca să o *găsesc,* pentru numele lui Dumnezeu?

— Pentru că mi-a fost frică. Și-a strâns mâinile. Păreai gata să cedezi, Emily. Eram atât de speriată de ceea ce ai putea să faci.

Mi-am șters o lacrimă.

— Atunci, de ce să mi-o dai acum? Cum aș putea să nu-mi imaginez că ăsta e șantaj?

— Am trimis-o pentru că tu îmi tot spuneai că vrei să te destăinui cuiva. Despre cât de mult ai fi vrut să fii sinceră cu noul tău iubit sau ceva de genul ăsta. Nu este șantaj, este… o reamintire. Ca să știi că există o fotografie care îl leagă pe Sebastian de tine. Nu vreau s-o folosesc niciodată. Dar trebuia să te fac să înțelegi.

Ce fel de logică era asta? Am scuturat din cap. *Își pierduse naibii mințile.*

— Și, de asemenea, oau, ce tupeu, a continuat ea. La ce te-ai gândit? Că sunt o psihopată însetată de sânge? A făcut un pas spre pat, iar eu m-am chinuit să mă ridic în capul oaselor. Chiar tu, dintre toți oamenii din lume?

După tot ce am făcut pentru tine… după ce am ucis un om ca să-ți salvez viața. Mă așteptam să-mi spună asta, inima îmi bătea cu putere.

În schimb, ea și-a încrucișat brațele.

— După ce i-ai făcut lui Sebastian?

M-am uitat la ea pentru o clipă.

— Stai, poftim?

— Nu face pe proasta. Te-am văzut cum l-ai ucis.

Patul s-a înclinat sub mine ca o barcă pe o mare agitată.

— Despre ce vorbești? Kristen îl lovise rapid și cu forță cu un lampadar, doborându-l la pământ. Dar nu asta l-a omorât; asta doar l-a umplut de sânge, l-a făcut să cadă din picioare. Și apoi…

— Îți bați joc de mine? a țipat ea. L-ai lovit încontinuu cu picioarele. A trebuit să te dau la o parte.

Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te. Sângele se scurgea ca vopseaua pe lampadar. În spatele meu, Kristen avea ochii mari, uimită. Sângele îi păta mâinile, încheieturile mâinilor, pantofii.

— Nu. Am scuturat din cap, apoi mi-am auzit vocea transformându-se într-un țipăt: Nu! Nu așa s-a întâmplat. Eu… a trebuit să te opresc.

Capul lui Sebastian pe podea, rezemat de un picior al patului. M-am uitat în ochii plini de furie ai lui Kristen, apoi am detectat o mișcare înainte ca măcar să o pot procesa.

Trei lovituri, patru, sângele păta piciorul de metal și se aduna în crăpăturile din podeaua laminată.

„*Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te”.*

Într-un final auzisem rugămințile lui Kristen, distorsionate de parcă ne-am fi aflat sub apă, făcând scufundări. Plângea, implorându-mă să mă opresc. Și m-am întors, apucând-o în brațe. Se întinsese spre el murmurând îngrozită, dar am tras-o deoparte și am îmbrățișat-o. Ne-am sprijinit una de cealaltă, tremurând.

— Nu, am spus din nou, de data aceasta mai încet. Nu s-a întâmplat așa. Mă confunzi.

— Ba exact așa s-a întâmplat. A ajuns la marginea patului meu și s-a oprit. Tu l-ai ucis pe Sebastian și eu sunt motivul pentru care încă n-ai ajuns la închisoare.

Capitolul 31

Tu l-ai ucis pe Sebastian.

Nu, nu era adevărat. Nu putea să fie. Era un caz clasic de manipulare a realității. Se juca cu mintea mea, îmi dădea amintirile peste cap cu îndemânarea unui trișor. Sau cu cea a unui magician. Puuuf și Kristen a făcut ca propria ei vinovăție să dispară. Stomacul mi s-a răsucit ca un prosop stors.

Dar trebuia să rămân în alertă, trebuia să fiu în siguranță. Strategic, măcar o dată în viață, la fel ca ea. Și cea mai sigură cale de a pune distanță între mine și Kristen era să plec cât mai departe.

— Bine, am spus. Era clar că nu gândesc limpede. Ți-am spus că m-am interesat în legătură cu Jamie când am fost în nord. Ai spus că toate lucrurile tale vechi se găsesc în cutiile alea. Mi-am lăsat palmele umede pe plapumă.

— Nu-mi vine să cred că ai umblat prin lucrurile mele, a răspuns ea. O asemenea violare a intimității mele.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău. Am uitat de asta până când… ei bine, am găsit acea fotografie cu Sebastian și cu mine care m-a făcut să mă agit. Cred că a fost un fel de apărare psihologică când am văzut poza și am cam luat-o razna. Am intrat într-un soi de picaj.

— Picajul ăsta te-a făcut să cercetezi și incendiul care mi-a ucis părinții? Să iei legătura cu centrul de terapie la care am fost în copilărie? Spune-mi măcar de ce anume mă acuzi? Lacrimi strălucitoare îi coborau pe obraji.

La naiba, apărarea mea nu avea niciun sens, nu atâta vreme cât contactasem Westmoor cu câteva zile înainte de a găsi fotografia din Dropbox.

Dar Kristen părea prea agitată ca să observe.

— Nu știu ce să spun. Faptul că cineva pe care îl iubesc și în care am încredere ar putea *avea*

această părere despre mine… Mâna i-a alunecat spre stomac, de parcă i-aș fi înfipt un cuțit acolo. N-am cuvinte să-ți spun cât de dureros este.

Vinovăția pulsa în mine, rușinea fierbinte îmi dilua frica rece.

— Îmi pare rău.

Și-a apăsat vârfurile degetelor pe frunte, apoi a scos un oftat.

— Trebuie să plec.

Preadolescenta Kristen mângâlind chipul celei mai bune prietene a ei. Internată într-o instituție medicală pentru a fi ajutată să facă față durerii. A prezentat un argument atât de convingător, o poveste atât de amănunțită, atât de consistentă. Eram mult prea ametită ca să pot să mă hotărăsc dacă o credeam sau nu. Deocamdată, încă făceam scufundări, călcând apa până când aveam să-mi dau seama ce era de făcut în continuare.

— Nu am de gând să spun nimănui, i-am zis. Privirea ei s-a îndreptat brusc spre mine. Despre Chile sau Cambodgia. Jur. Suntem împreună în asta și nu vreau ca vreuna dintre noi să-și ia adio de la viața care ne așteaptă. Mi-am rostogolit picioarele din pat și m-am ridicat. Vorbesc serios. Vreau doar să trecem odată peste asta. Așa că nu-ți face griji, bine?

Am traversat camera spre ea și ea a tresărit când m-am apropiat. Am stat stângace, cu mâinile atârnând în fața pieptului, și, în cele din urmă, a ridicat din umeri.

— Odihnește-te puțin, mi-a spus. Am să plec. Am privit-o cum se făcea din ce în ce mai mică pe hol până când a dispărut de tot. A închis ușa cu un pocnet.

Am zăcut mult timp pe pat, întinsă ca un cadavru, urmărind lumina mașinilor care treceau pe lângă casă. M-am gândit la poza cu Sebastian și cu mine. De ce o păstrase, de ce mă făcuse să o deschid? Explicația ei părea logică la prima vedere, dar la o examinare mai atentă nu mai era

chiar așa. Era ca o stea atât de palidă încât dispare atunci când te uiți direct spre ea. Spusese că poza era o *amintire.* Dar dacă o trimitea autorităților sud-africane – chiar dacă îmi menționa numele – puteam să arunc suspiciunea și asupra lui Kristen. Până la urmă, ea fusese internată la Westmoor; ea era cea care avea cazier. Era oare în stare să se autodistrugă, aruncând viețile amândurora în aer ca un extremist cu o bombă lipită de corp?

M-am gândit din nou la noaptea aceea din Phnom Penh. De fiecare dată când o reluam în minte vedeam sclipirea din ochii lui Kristen, felul în care și-a aruncat piciorul în spate ca să aibă și mai multă forță când îi lovea corpul… dar nu, acum, că ea îmi spusese ceva diferit, o altă voce îmi striga tot felul de rahaturi în minte din cauza asta. Aceea nu era o amintire reală, ci doar una pe care o lipisem eu acolo, fără ca măcar să mă pricep la asta. Creierul poate să facă așa ceva, să rescrie un final – acest organ amuzant obsedat de autoconservare, dornic să te absolve de vină. Acum puteam să dansez înainte și înapoi între cele două scenarii, fals și real, lovitura de picior venind când dinspre piciorul ei, când dinspre al meu. Ca atunci când compari imagini într-o revistă pentru copii. Scenariul A și Scenariul B: găsiți diferențele.

Nu-i așa? Sau Kristen mă manipula în continuare? Poate că știa că, dacă o spunea cu destulă convingere, dacă se uita la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile, o voi crede. Că m-aș convinge de una singură că am făcut-o.

Atât de multă putere. Atâta încredere. *Încredere* – acesta era un alt element de pe lista de trăsături pe care femeia modernă se presupune că ar trebui să le arate. Nu vanitate, nu fanfaronada kardashiană, ci o neînfricare profundă, Lizzo Vibes, Beyoncé Power. Încrederea relaxată în ea însăși. Era încă o capcană: ne voiau neînfricate, dar și temătoare, să afișăm o încredere care să se clatine atunci când un trecător ne spune ce ar vrea

să-i facă fundului nostru. Sau când un bărbat te lipește de perete ca pe un fluture în insectar. M-am simțit atât de speriată și apoi, la fel de brusc, atât de furioasă. Mi-am dorit să-l fac pe Sebastian să se teamă. Am vrut să-l rănesc așa cum mă rănise el pe mine.

Acum, cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să dau curs gândului pe care-l avusesem mai devreme: să plec. Să pun cât mai mulți kilometri între mine și Kristen ca să pot gândi, fir-ar al naibii, fără teama constantă că ar putea să-și facă apariția prin zonă. Și să îl iau și pe Aaron cu mine, ca nu cumva să-i vină vreo idee despre cum ar putea să elimine obstacolul incomod dintre noi două.

Așa că l-am sunat. I-am spus că trebuie să plec în weekend și l-am implorat să găsească pe cineva care să-i facă turele la Café Mona. Am căutat oferte de vacanță chiar în timp ce vorbeam cu el, iar un oraș mi-a atras atenția, oferindu-mi o senzație de déja-vu, deși nu eram sigură de ce. Poate pentru că era foarte însorit. Nu existau locuri umbrite în care să se ascundă vreo surpriză.

Aaron a promis să verifice dacă poate scăpa de la serviciu și am închis. În mine a crescut panica. Dacă nu putea să scape? Dacă dădea înapoi? Îmi voi rezerva o vacanță de una singură, îmi voi lua lucrurile și voi fugi ca să… ce? Ca să stau singură într-o cameră de hotel și să mă concentrez asupra acelei nopți tulburi cu Sebastian?

Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te. Cu o oră în urmă era atât de sigură că fusese vocea mea. Mi-am pus podul palmelor peste ochi și am apăsat până când în întunericul de sub pleoape am văzut stele verzi. Ca aurora boreală.

În sfârșit, telefonul a vibrat pe măsuța de cafea. Toate celulele din mine au țopăit de bucurie.

Dar nu era Aaron. Era Kristen, bineînțeles că era Kristen, întotdeauna Kristen, Kristen, Kristen.

Îmi trimisese un mesaj: „Am plâns toată noaptea. Nu-mi vine să cred ce-ai făcut”.

M-a cuprins din nou rușinea și mi-am deblocat telefonul ca să-i răspund.

Dar apoi m-am oprit. La televizor se auzea o reclamă, un jingle enervant despre cea mai bună rețea wireless.

Evadează. Auzisem asta în minte toată seara. Și totuși, eram pe punctul de a mă implica în mod reflex și necugetat și de a lua din nou de la capăt povestea asta.

Mi-am pus telefonul înapoi pe masă. Am luat telecomanda de lângă el, am dat volumul mai tare și m-am așezat pe canapeaua moale din spatele meu.

•

Aaron mi-a trimis un mesaj în secunda în care încetasem deja să mai sper: „Wen poate să mă înlocuiască. HAI S-O FACEM”. Mai multe emoticoane pentru sărbătoriri, confetti și șampanie. Am închis ochii, am zâmbit și mi-am dus telefonul la inimă. *Slavă cerului.*

Dar când am deschis site-ul de rezervări, am început din nou să am îndoieli. Va trebui să mă prefac că mă simt bine – și nu doar că mă simt bine, ci că sunt de-a dreptul entuziasmată – douăzeci și patru de ore pe zi, în timp ce vom hoinări pe străzile roșiatice și vom privi cum se înclină soarele peste munții îndepărtați, și când vom lua masa împreună – micul dejun, prânzul și cina.

Mi-a trimis un mesaj cu data de naștere ca să pot rezerva biletele de avion: *Doamne, încă nici nu știu când e ziua lui.* Oare vom călători bine împreună sau mă va considera respingătoare? Și cum o să fie dacă mi se face foame sau mi se face rău, dacă sunt nervoasă sau stresată? Dacă ne certăm rău de tot?

O ceartă. Cu Aaron. În propria noastră oază, un talmeș-balmeș de sticlă și oțel în mijlocul

deșertului însorit.

Și apoi un nou gând, viclean și modest ca o pisică, mi-a dat târcoale.

Oare Aaron e în siguranță alături de mine?

•

Dimineață, m-am trezit cu un șir de mesaje de la Kristen („Putem vorbi?" „Chiar cred că trebuie să vorbim". „Mă ignori?") și am pus telefonul pe silențios înainte de a mă da jos din pat. În timp ce mă apropiam de birou după o ședință, am văzut că îmi suna telefonul. Eram pe punctul de a pune mâna pe căști când mi-am dat seama că era Kristen, unul dintre puținele numere pe care le știam pe de rost. Am scotocit prin setările telefonului până când am găsit funcția Nu deranjați.

— De o oră sună încontinuu, m-a anunțat designerul firmei, aflat în celălalt colț al încăperii.

— Îmi pare rău. Stomacul mi s-a strâns ca un pumn.

Nu mă puteam concentra la ședințe, recapitulând în minte ultimele clipe ale lui Sebastian: Oare piciorul lui Kristen sau al meu era cel care îl lovea în coaste? Dacă era al lui Kristen, de ce îl vedeam atât de clar, cum de simțeam lovitura puternică a degetelor când se întâlneau cu carnea lui? Spre sfârșitul zilei, când am trecut pe lângă pereții din sticlă ai clădirii, m-a cuprins un sentiment straniu. Mi-am îndreptat privirea în jos, spre strada Rogers. Kristen era acolo, *știam* asta, cu fața îndreptată spre fereastră, cu mâinile în buzunare, solemnă, cu privirea fixă și nemișcată. O imagine dintr-un film de groază, însoțită de un acord brusc și disonant.

Am scrutat trotuarul printre ramurile înmugurite ale copacilor, peste petalele pomilor fructiferi care pictau în stil pointillist asfaltul. Am văzut un adolescent, un bătrân cu un baston, o femeie cu un aer epuizat care purta un copil în brațe.

M-am întors și mi-am văzut grăbită de drum. Kristen nu era acolo.

•

Pe drumul de la serviciu spre casă inima îmi bubuia la fiecare semafor roșu. În jurul orei două încetase să mă mai sune și să-mi trimită mesaje, iar asta era și mai rău, tăcerea bruscă părea atât de puternică încât îmi ardea tâmplele. Mi-am ținut respirația în timp ce coteam după ultimul colț de pe strada mea, pregătită să mă întâlnesc cu Kristen fată în față.

Dar era liniște, spațiul era gol. Până și păsările au amuțit când am intrat, închizând ușa în urma mea. Eram cât pe ce să trag jaluzelele când m-a apucat râsul. Eram aici, ascunzându-mă în propria mea casă, precum Kevin McCallister{18}, de frica presupusei cele mai bune prietene a mele. Prietena cu care tocmai petrecusem patru zile într-o cabană izolată în pădure. *Uite ce s-a ales de tine.*

Apoi am primit un mesaj de la Kristen, primul după aproape patru ore.

Cutia toracică mi-a înghețat și mi-am dus pumnul la gură. Era de *rău.* Era de foarte, foarte rău.

Era o captură de ecran de la linia de ponturi a Serviciului de Poliție din Africa de Sud. Cu explicația: „Să nu crezi că nu voi trimite fotografia”.

Capitolul 32

Am sunat-o imediat pe Kristen, cu capul bubuindu-mi și cu fălcile lovindu-se una de alta ca un ciocan pneumatic. Primul apel s-a întrerupt după o secundă și ne auzeam respirând în telefon.

— Deci abia asta ți-a atras atenția, a spus ea.

Minciunile au curs grăbite din mine chiar înainte să am timp să mă gândesc – scuze, încercări de împăcare, implorări să nu mai fie atât de supărată pe mine, te rog, te rog, te rog. Natural, de parcă aș fi alunecat dintr-o limbă străină înapoi în limba mea maternă. Îmi pare rău că am ratat telefoanele tale, astăzi a fost atât de aglomerat la serviciu și am vrut să am timp să mă gândesc cu adevărat la ceea ce voiam să-ți spun…

— Încetează. Avea vocea pierită. Ai idee cât de îngrozitor m-am simțit în ultimele douăzeci și patru de ore? Cât de profund m-ai rănit?

Am simțit cum mă străpunge săgeata vinovăției, urmată imediat de un val de indignare. Călcâiul lui Ahile, crăpătura din armura mea, locul acela moale care mă făcea să mă încovoi ca o insectă: *M-ai rănit.* Kristen l-a descoperit și l-a exploatat din nou și din nou, l-a mânuit ca pe o armă. Ca pe o sticlă de vin Carménère ținută sus, deasupra capului.

— Kristen, uite, am spus încet. Îmi pare rău că te-am rănit. Dar poza cu mine și Sebastian…

— Chiar trebuie să vorbim. Vocea ei era ca o macetă care mi-a retezat cuvintele. Poți să vii la mine?

— Ce? Am simțit cum mi se strânge pieptul. Păi, tocmai vorbim.

— Știi ce vreau să spun. În persoană.

— Dar vorbim chiar acum, am spus din nou. Am multe de făcut în seara asta. Mâine plec din oraș și trebuie să-mi fac bagajele. Nu văd de ce ar trebui ca vreuna dintre noi să conducă 30 de kilometri…

— Pentru că nu cred că este o conversație pe care ar trebui să o purtăm la telefon. Nu și-a dres vocea, dar se subînțelegea la ce se referă.

Am lovit cu sete perna de pe canapea. Oare Kristen fusese mereu atât de paranoică? Insistența ei de a șterge istoricul de căutări până rămânea curat ca lacrima și telefoanele care trebuiau închise atunci când discutam păruseră întotdeauna decizii înțelepte și contrastau puternic cu pălăvrăgeala ei veselă despre călătoriile noastre. Cu fotografiile de pe Instagram pe care i le arăta Priyei, cu sporovăială ei cu Aaron. *Ea* era cea care se purta cu tupeu, de parcă ar fi vrut să fie prinsă.

Acum, vorbea ca o teoreticiană a conspirației dusă cu pluta, tremurând sub o pătură izotermă de supraviețuire și purtând o pălărie din staniol.

— Nimeni nu ne ascultă, Kristen. Nimeni nu are ideea năstrușnică de a asculta telefoanele a doua tipe albe de treizeci de ani, din sud-estul statului Wisconsin.

A pufnit în râs.

— Ce, crezi că sunt nebună? Crezi că telefonul tău se *întâmplă* să asculte doar atunci când spui tu „Hei, Siri”? Că nu poate înregistra fiecare cuvânt pe care-l rostești? Vocea îi vibra ca un arc de vânătoare întins. Sau crezi că este o *coincidență* faptul că după ce menționezi, de exemplu, un muzeu în timpul unei convorbiri telefonice încep să-ți apară reclame cu el? Gândește-te la asta, Emily. Nu fi proastă.

Avea dreptate, dar totuși mi-am dat ochii peste cap.

— Ei bine, sună al naibii de dubios. Dacă înainte nu ne ascultau, acum cu siguranță ne ascultă.

— Oprește-te. Nu e amuzant. Oprește-te, te rog.

Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te. Mi-aș fi dorit să pot să organizez ceva asemănător unei reconstituiri a poliției și să o pun să citească cuvintele astea pe un ton isteric. Să fi fost laringele

ei cel care vibrase în acea noapte sau al meu? Gândul m-a lovit direct în plex și m-am încolăcit cu palma lipită de stomac.

— Vino la mine, m-a implorat ea, sau vin eu la tine. Nu vreau să trimit poza, dar… nu prea îmi dai de ales.

— Așa vrei tu să rezolvi problema? am întrebat-o. Ăsta e genul de prietenie pe care vrei să o avem?

Liniște, o liniște lungă; două mașini care se îndreptau una spre cealaltă pe un drum de țară întunecat, așteptând să vadă care dintre șoferi va trage primul de volan.

— Spun asta tocmai pentru că îmi pasă de prietenia noastră. Tonul ei era grav, neobișnuit de calm. Iar tu nu-mi dai de ales.

— Kristen…

De data asta, cuvintele i-au țâșnit pe nerăsuflate:

— Să fii aici în 20 de minute sau trimit fotografia. Nu mă pune la încercare. Și a închis.

* * *

Am zburat pe I-94 simțind cum gravitația îmi crește în piept de parcă aș fi fost un meteorit care se îndrepta spre Pământ. Aerul era tăios și rece, avea un miros greu, de pământ, iar halourile din jurul farurilor mașinilor care veneau din sens opus aveau formă de obelisc, făcându-mă să văd drumul ca prin ceață.

Am început să schimb benzile de circulație și un camion m-a claxonat făcându-mă să simt înțepăturile adrenalinei în picioare. Am strâns zdravăn volanul și am virat, după care am privit camionul Mack cum mă depășea. Șoferul a claxonat din nou, de parcă ar fi vrut să mă admonesteze în continuare, iar eu am țipat, sunetul frustrării mele amestecându-se cu cel al claxonului grav al mașinii mari.

Am continuat să văd fotografia proiectată pe parbriz, farurile strălucitoare amintindu-mi de blițul aparatului de fotografiat, de explozia de

strălucire pe care am văzut-o în timp ce eu și Sebastian ne îndreptam împleticindu-ne spre momentul dispariției sale. Sebastian, blond, bine făcut și supraexpus. Sebastian, care încă era dispărut, trupul său hrănind creaturile marine de pe fundul Tonle Kak.

Și vocea lui Kristen, șoptind: *Sebastian, pe care l-ai lovit până când i-ai crăpat capul.*

Nu. Ieșirea de pe autostradă a apărut pe neașteptate și am virat brusc pe banda din dreapta, apăsând frâna cu putere, când șoseaua m-a condus în fața unui semafor roșu. Inima îmi bătea în ritmul semnalizatorului. Tic-tac, tic-tac, tic-tac.

Am trecut pe lângă vârful întunecat al bisericii King of Kings, iar vitraliile sale au strălucit în lumina farurilor mele când am virat. În cartierul Nanei și al lui Bill, doi ochi sclipind mă priveau de pe o bordură: un alt iepure cu ochii negri, proeminenți, pe părțile laterale ale capului. Să fi fost un avertisment, o prevestire de rău augur din partea animalului sfârtecat pe care îl văzusem în nord? N-am mai aflat niciodată ce fel de prădător ar fi putut să-i provoace rănile adânci, ca tăieturile de topor, de la gât. Iepurele s-a întors și a fugit într-un pâlc de copaci zvelți.

Când am ajuns la Nana și Bill, am parcat în capătul aleii și am zărit o siluetă la una dintre ferestrele de sus, privindu-mă cum mă îndreptam spre ușa din față. M-a cuprins teama la vederea ei – cea mai bună prietenă a mea, complicea mea, cea mai mare amenințare la adresa mea. Silueta a stins lumina, dizolvându-se în întuneric, iar când m-am simțit pregătită și am întins mâna spre sonerie, Kristen era deja acolo, cu fața palidă și ochii roșii, în spatele ușii.

— Bună. Stăteam cocoșată, fără să știu dacă va vrea să ne îmbrățișăm. Până la urmă, a ținut doar ușa deschisă ca să intru. Mi-am agățat jacheta subțire pe un cuier.

— Poți să-ți lași și geanta aici? A arătat spre banca de pe hol, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Satisfăcută că guvernul nu va putea asculta discuția intimă dintre două fete, care avea loc într-una dintre casele lor din copilărie, Kristen m-a condus în dormitorul ei și a închis ușa în urma noastră.

Patul și dulapul ei fuseseră înghesuite într-un colț, iar câteva aparate cardio cu aspect scump erau împrăștiate ca niște sculpturi în restul camerei. Un aparat de antrenament cu greutăți stătea ghemuit lângă dulap, cu fiecare halteră strălucind ca o armă.

S-a trântit pe patul ei, apoi a luat un șervețel și l-a aruncat într-un coș de gunoi din apropiere. Coșul era deja pe jumătate plin, dovada fizică a durerii ei. Suferința ei părea atât de autentică, atât de palpabilă. Răspunsul potrivit atunci când descoperi că cea mai bună prietenă a ta verifică dacă ești un monstru. Am simțit cum îndoiala mă cuprindea din nou.

— Ar trebui să vorbim? M-am așezat pe un colț și am netezit plapuma cu mâna.

Ea și-a strâns genunchii la piept.

— Ai venit doar pentru că am spus că voi trimite fotografia.

Da, nu mai spune.

— Am venit pentru că țin la tine. Mi-am dat seama că aveai mare nevoie să vorbești, adică să vorbești cu cineva imediat. Am înghițit în sec. Fiindcă nu ai fi trimis poza aia și informațiile despre mine poliției sud-africane, nu-i așa? Știi doar că dacă cineva m-ar chema pentru interogatoriu aș putea să le spun și de tine.

Și-a mușcat buza inferioară.

— Dar dovezile… duc doar spre tine.

— Ce vrei să… Dar apoi adevărul m-a lovit ca o rachetă. În Quiteria, eu completasem formularele de înregistrare la hotel și mă ocupasem de închirierea mașinii. Fotografia din Phnom Penh era

cu Sebastian… și cu mine. Numele meu era pe toate formularele, fața mea în fotografie. Ar fi fost cuvântul ei împotriva cuvântului meu.

Aș putea să spun că a fost implicată, sigur.

Dar nu puteam dovedi asta.

Vederea mi s-a încețoșat și gravitația părea că dispăruse. Am respirat adânc până când camera a redevenit stabilă: *Concentrează-te, Emily.* I-am atins tibia.

— Spune-mi ce-ți dorești. Vreau să îndrept lucrurile.

Kristen a scos un oftat nesigur.

— E așa o mizerie, a spus ea. Tot am coșmaruri în care o grămadă de tipi cu arme dau buzna în dormitorul meu. Sau că suntem din nou în Valea Elqui, cu oameni care ne urmăresc în curbele strânse și dese. Și uneori… A plâns timp de câteva secunde, lacrimile picurându-i pe bluză. Câteodată visez că sunt din nou în apartamentul nostru și că Paolo este… că nu l-am putut opri. E atât de înfricoșător, Emily. Am crezut că înțelegeam prin ce ai trecut în Cambodgia, dar m-am înșelat. E mult mai rău.

Eram înghețată, cu toți nervii în alertă. Se referea la atacul lui? Sau… sau la ce a urmat, când și-a înfășurat degetele în jurul sticlei de vin?

— Ce e mai rău decât ai crezut? am întrebat cu o voce subțire ca firul de mătase.

— Trauma, cred. Momentul în care m-a împins și capul mi s-a izbit de perete.

Kristen a expirat cu un oftat reținut, *ujjayi praṇayama* se numea termenul în yoga.

— Eram speriată într-un fel în care nu mai fusesem până atunci, a continuat ea. E ca și cum m-ar fi schimbat ireversibil. Știi tu, așa cum cineva poate lua LSD într-o zi și să aibă o experiență nasoală, iar din ziua aia efectiv să se *schimbe* complet.

— Și așa a fost? Ca o experiență nasoală? Trebuia să mă lămuresc: vorbea despre momentul

în care a fost îngrozită sau despre cel care a urmat, în care a folosit sticla pe post de bâtă?

Și atunci m-a lovit gândul: *Dacă faptul că l-a ucis pe Paolo a marcat-o atât de mult,* nu *putea fi ea cea care l-a ucis pe Sebastian… nu-i așa*?

— Acel moment de frică, a spus ea, simt că m-a marcat, m-a *transformat.* Și știi ce, m-a *făcut* să devin paranoică. Văd doar pericole peste tot în jurul meu. Mă tem de toți cei pe care îi întâlnesc. Teama că… că oamenii în care am încredere se vor întoarce împotriva mea. Și-a netezit coapsele cu palmele. Credeam că am reușit să țin lucrurile sub control, că sunt în control. Am mers chiar și la psiholog. Dar apoi, și aici vocea a început să-i tremure, am descoperit că tu mă *investigai* pe la spate. De parcă aș fi fost un monstru.

Îmi venea să-i spun: *Dar tu m-ai amenințat. Ai ascuns o fotografie și mi-ai lăsat tot felul de indicii ca să o găsesc exact atunci când propria mea teamă a ajuns la limita paranoiei, după ce timp de un an mi-ai spus că nu putem risca să păstrăm dovezi.* Dar știam că spunând asta n-aș fi făcut decât să prelungesc timpul petrecut pe patul ăsta, implorând-o pe Kristen să mă ierte. Trebuia să-i aplic un plasture pe ego și apoi să plec naibii din Milwaukee.

— Îmi pare rău că ai trecut prin toate astea, am spus cu blândețe. Eram disperată și mă agățam de un fir de păr, știi? Fotografia pe care mi-ai dat-o, sau mai bine zis pe care ai vrut să o găsesc, m-a pus la pământ. Am clătinat din cap. Îmi pare rău că nu te-ai simțit în apele tale. Și eu am trecut prin asta anul trecut. Se ameliorează cu timpul, dar… Știu cum e să simți că n-ai niciun control asupra ta. Vreau să te faci bine. I-am mângâiat genunchiul.

— Am crezut că ești aici pentru mine. Și-a tamponat ochii cu un șervețel.

— Sunt!

— Nu, mă părăsești.

— Doar în weekend. M-am uitat la ea cu coada ochiului. Vom gândi amândouă mult mai clar peste o zi sau două, nu?

O încercare.

— Unde te duci? Când nu i-am răspuns imediat, vocea i-a devenit mai insistentă: cu cine te duci? Cu Aaron?

— Mă duc în Phoenix pentru câteva zile. Cu Aaron, da. Eu… Nu pot să-ți fiu acum o bună prietenă. Și vreau să-ți fiu. Poți să înțelegi asta? Nu e vorba că fug de tine. Doar că am nevoie să schimb puțin peisajul.

A suspinat.

— Credeam că ești de partea mea.

— Chiar sunt. Și tu ești de partea mea. Dar tu, dintre toți oamenii, știi cât de vindecătoare poate fi călătoria, nu? Este o resetare. Și apoi, odată ce mă întorc, putem s-o luăm de la capăt. Nu era adevărat – voiam să-mi folosesc timpul cât aș fi fost plecată ca să mă distanțez de Kristen, să pun limite acolo unde acestea nu existau. Simțeam cum minciunile îmi bâzâiau în sinusuri, făcându-mi nasul să crească la fel ca lui Pinocchio.

A suspinat și și-a tras nasul.

— Mă simt atât de singură acum, a spus ea. Și speriată. Iar tu ești singura persoană de pe Pământ care știe tot adevărul.

Tot adevărul. Oare cât la sută din adevăr aflasem de fapt? Ce se întâmplase în apartamentul nostru când Paolo fusese singur cu Kristen? Al cui picior lovise corpul lui Sebastian cu un an înainte? Ce se întâmplase cu adevărat cu micuța Jamie? Iar incendiul care i-a ucis părinții, fusese într-adevăr un accident… sau cineva îl plănuise, urmărind cum o flacără minusculă își croia drum prin casă ca un domino incandescent?

— Sunt alături de tine, am spus, pentru că nu știam răspunsurile la niciuna dintre întrebările mele. Doar Kristen le știa, iar libertatea mea, viața *mea* depindeau de cât de mult își dorea ea să mă

protejeze. Știu că e greu, dar vom trece peste asta. Atâta timp cât nu facem vreo prostie. *Cum ar fi să trimiți, anonim, o fotografie care mă incriminează:* m-am gândit la asta cu atâta forță încât mi-am imaginat că mă auzise, folosind percepția extrasenzorială. Ești al naibii de curajoasă, Kristen. Întotdeauna am fost impresionată de curajul tău. Și de cât de calmă și deșteaptă ești în mijlocul unei crize. Eu… eu încerc să ajung la nivelul tău. Și am nevoie de câteva zile în care să nu ne vorbim. Încerc să fiu curajoasă ca tine, bine?

Asta a convins-o. Dintre toate trucurile pe care le încercasem – bățul și morcovul, dar și cuvintele pline de miere pe care le presărasem în calea ei –, ăsta a fost cel ce a convins-o.

— Am încredere în tine, a spus ea. Nu înțeleg ce vrei să faci, dar am încredere în tine. S-a rostogolit de pe pat. Vreau să-ți arăt ceva.

Inima începuse să-mi bată foarte tare în timp ce scotocea într-un sertar al comodei. *Te rog, lasă-mă să plec,* m-am rugat în tăcere.

A ridicat un sac de pânză și a scos din el ceva ce părea a fi un ghemotoc de ziare boțite. A îndepărtat un strat și a privit fix în centrul lui.

— Suntem cu adevărat împreună în asta. Apoi l-a aplecat spre mine.

La început am crezut că era doar o rocă mare și neagră, genul de piatră pe care o spargi ca să scoți din interiorul ei o geodă.

Dar apoi lumina a căzut pe o parte din ea. Am zărit niște cuvinte pe suprafața ei noduroasă și o strălfulgerare pe plasticul ars.

Îl iau eu, spusese ea în timp ce fumul se învolbura prin apartamentul nostru mirosind acru, a plastic ars. O *să-l arunc când ajung acasă.*

Dar nu a făcut-o. Îl păstrase drept garanție. În fața mea se afla o fosilă: rămășițele topite ale jurnalului, telefonului, pașaportului și portofelului lui Paolo.

Capitolul 33

— Oh, Doamne! Ai spus că o să scapi de ăsta.

— L-am păstrat în valiză. A zburat cu mine până aici.

Ochii dădeau să-mi iasă din orbite.

— Dar de ce?!

— Este… este ca fotografia. Nu am de gând să-l arăt nimănui, evident. Dar am vrut să-l vezi.

Era nebună. Însă am dat din cap cu seninătate.

— Îmi pare rău că te-am făcut să te îndoiești de mine. Dar putem avea încredere una în cealaltă. *Trebuie* să avem încredere una în cealaltă.

A băgat bulgărele înapoi în geantă.

— Putem, te rog, să discutăm mai mult când te întorci?

— Bineînțeles, am mințit. M-am îndreptat spre ușă. Ar trebui să plec. Te simți bine?

M-a strâns în brațe și a plâns pe umărul meu. Exista o memorie musculară, o nevoie adânc înrădăcinată de a-mi lipi bărbia de gâtul ei, de a simți că antebrațele noastre se mișcă în tandem. Când i-am dat drumul din îmbrățișare mi-a trecut prin minte că părea un rămas-bun, sfârșitul acela pe care mi-l doream de aproape o lună.

Dar în timp ce mă îndreptam spre scări m-a cuprins rușinea. Exista un motiv pentru care despărțirile mele se tot repetau, lăsând urme adânci, care se vindecau din ce în ce mai urât de fiecare dată. Exista un motiv pentru care continuam să mă întorc în același loc – eram dependenta cu privire tristă, care implora să mai fie lovită o dată.

Pe drumul spre ușa de la intrare, în timp ce treceam prin sufragerie, mi-a căzut privirea pe Biblia care era în continuare așezată chiar în mijlocul măsuței de cafea. Am inspirat adânc, fiindcă înțelegeam motivele pentru care oamenii tânjeau după religie – încrederea, superioritatea,

certitudinea în legătură cu ce este corect. Dorința intensă să ne spună cineva ce să mâncăm, să gândim și ce să facem. Răspunsuri simple la întrebări complexe și certitudinea că nu avem de ce să ne fie frică, că totul se va rezolva până la urmă. Opusul fricii.

În timp ce îmi luam poșeta, un scârțâit pe care l-am auzit deasupra mea m-a făcut să înghețț; stăteam cu urechile ciulite, cu inima bătându-mi nebunește. *Era timpul să plec.* Am aruncat o privire peste umăr, apoi am deschis cu greutate ușa de la intrare și am ieșit grăbită în noapte.

•

Ajunsă la mașină am stat mult timp prăbușită pe scaunul din față. Totul era greșit. Kristen îmi comandase să sar, iar eu am întrebat: „Cât de sus?" O consolasem, o mângâiasem, o îmbrățișasem strâns. *Trebuie* să fi primit ceva după care tânjeam, altfel nu m-aș fi aflat aici în acest moment, privind spre tunelul negru al străzii pe care stăteau Nana și Bill, când ar fi trebuit să fiu acasă și să-mi fac bagajele pentru Phoenix. De ce era atât de al naibii de întuneric? De ce nu exista iluminat public în suburbii?

O bătaie bruscă în geamul mașinii mi-a făcut tot corpul să zvâcnească. Mi-am apăsat sternul cu o mână și am respirat din greu, ca un spectator la un film de groază care nu se aștepta la sperietură. Chipul Nanei plutea în dreptul ferestrei, cu ochii și obrajii ei subțiri strălucind în lumina de pe plafonul mașinii. Am coborât geamul și ea a schițat un zâmbet nervos.

— Ai uitat asta. Mi-a întins o bucată de material și mi-a luat o clipă să-mi recunosc geaca.

— Oh, la naiba, mulțumesc. Am aruncat-o pe scaunul pasagerului.

Ea a zăbovit.

— Am crezut că ai plecat deja. Dar apoi ți-am văzut mașina.

Voia să-mi spună ceva. Cu câteva zile mai devreme aș fi profitat de șansă ca să o întreb despre e-mailul ciudat pe care mi-l trimisese, despre Westmoor, despre tânăra Kristen și cea mai bună prietenă a ei care a murit, despre biata Jamie care locuise în casa cu ananas de alături. Dar acum, cel mai puternic impuls pe care-l simțeam în tot corpul era să plec naibii de aici cât mai repede.

— E totul în regulă? M-a întrebat în grabă, de parcă ar fi crezut că voi închide rapid geamul de la mașină și voi pleca în trombă cu mașina, cu cauciucurile scârțâind.

Am înghețat.

— Vrei să spui cu Kristen?

Am văzut o sclipire ciudată în ochii săi.

— S-a purtat… a fost cam supărată. Cred că l-a cam pus pe Bill, știi tu, pe jar. Și pe mine la fel. Și-a ridicat sprâncenele. Dar nu e vorba despre noi! Sunt îngrijorată pentru ea. Și pentru tine. Nana a aruncat o privire rapidă peste umăr și i-am văzut din nou privirea. Frica, evidentă și sclipitoare, mică și vastă în același timp. Pentru Kristen? Sau – un nou gând mi-a trecut prin minte, o concluzie la care aș fi sărit din prima, dacă circumstanțele ar fi fost diferite – pentru Bill?

— Nana, de ce mă întrebi? Ce s-a întâmplat? S-a holbat la mine și, grăbită, am adăugat politicoasă: Dacă-mi dai voie să întreb.

— E o adevărată grădină zoologică pe aici de când locuim cu toții sub același acoperiș. S-a uitat în sus spre casă, cu ferestrele ei ca niște ochi care nu clipeau. *Voiam doar să mă asigur că te simți bine,* îmi scrisese în e-mailul pe care mi l-a trimis de ziua mea. *Kristen s-a comportat cam ciudat în ultima vreme.*

— E ceva ce ai vrea să-mi spui, Nana? E ceva în neregulă?

Și-a umezit buzele. Tocmai trăsese adânc aer în piept, parcă pregătindu-se să-mi spună ceva când…

— Nana!

O mână s-a lăsat pe umărul Nanei și când ne-am întors am văzut fața zâmbitoare a lui Kristen. Cum ajunsese aici fără ca noi să o vedem? De cât timp stătea acolo?

— Emily și-a uitat geaca, a anunțat Nana, puțin prea tare.

Mi-am fluturat mâna spre ea.

— Și pentru că n-am văzut-o pe Nana când eram înăuntru, am profitat de ocazie să o salut.

Kristen a dat din cap.

— Am crezut că te grăbești, așa că am fost surprinsă să te văd aici cu cineva. Mi-am zis să verific despre ce e vorba.

— Era doar bătrâna ta bunică! Vocea Nanei părea un cântecel.

— Ei bine, îți mulțumesc că mă aperi de toate pericolele din Brookfield, i-am spus pe un ton care se voia amuzant, iar Nana a chicotit. Oricum, ar trebui să plec. Kristen, vorbim curând, bine?

— Vacanță plăcută, mi-a răspuns ea, cu zâmbetul transformându-i-se într-un rânjet. Ai grijă de tine.

•

Kristen și-a pierdut mințile. Oare Nana era în siguranță? Puteam să o ajut cu ceva? Oare cei dragi mie erau în pericol cât voi fi plecată din oraș? Priya? Gândul acesta mi se tot învârtea prin minte în timp ce conduceam pe șoseaua mărginită de copaci, printre care se întrezăreau clădiri impunătoare în stil colonial, case impresionante în stil Tudor sau neoclasic, cu grandioase coloane albe în față. Aici nu existau case ostentative sau de prost gust. Vecinii lui Kristen erau eleganți și plini de ei înșiși, convinși că nu li se putea întâmpla nimic rău, nu în spatele liniilor lor de apărare alcătuite din grădinile artistic amenajate și tufișurile tunse cu grijă.

Nu eram corectă. Eram pur și simplu geloasă, invidia era înfiptă ca un stent în inima mea,

jenând-o din interior. Acești oameni își plăteau creditele ipotecare, tăiau cecuri pentru școlarizare, dezbăteau dacă merită său nu să cumpere Vitamix. Nu se întrebau dacă cineva pe care îl cunoșteau suferea de vreun dezechilibru mintal grav. Sau dacă poliția era pe urmele lor. Dacă pereții, vopsiți profesionist într-o frumoasă nuanță de coajă de ou, se pot închide în jurul lor într-o secundă.

Cu excepția unuia. Mi-am amintit-o din nou pe Kristen prăbușită pe pat, cu Kleenexurile folosite îngrămădite ca zăpada în coșul de gunoi de la picioarele ei. În niciun caz nu se prefăcea. Nu-i așa?

La o oprire cu patru sensuri am ieșit din cartier și am intrat pe un drum principal, realizând că îmi ținusem respirația în tot timpul ăsta.

Licărirea din ochii Nanei… Am recunoscut-o și am simțit un val de solidaritate. O simțeam și eu de câteva ori pe zi, explozii atât de mici, atât de ascuțite, de așteptate și de *normale,* încât abia dacă le mai înregistram: partenerele obișnuite ale mersului pe jos sau ale prânzului, ale zâmbetului ori ale lipsei de zâmbet, sau ale faptului că-mi arăt puțin pielea sau că port o jachetă umflată, ori pur și simplu a faptului că exist sub o formă feminină.

Am intrat pe autostradă și am accelerat puternic. Pulsul meu a prins viteză odată cu sedanul, în timp ce zburam pe lângă terenul Târgului de Stat din Wisconsin, pe lângă stadionul de baseball și cele trei cupole de sticlă ale grădinii botanice, zăbrelite ca niște ochi de insecte. Când am ajuns la ieșirea de pe autostradă care mă interesa, nimeni nu a vrut să-mi acorde prioritate și a trebuit să apăs cu toată forța pe frână, apoi să mă arunc în fața unui SUV care se prefăcea că nu vede că semnalizez.

În oglinda retrovizoare am văzut palma întoarsă în sus a șoferului nervos, într-un gest de ce-naiba-faci. De parcă ar fi fost vina mea că ocup un spațiu tridimensional, că am volum, masă și densitate.

Și atunci am făcut ceea ce nu fac niciodată, niciodată. Mi-am ridicat degetul mijlociu și l-am fluturat deasupra umărului, ca nu cumva să-l rateze. Pentru o clipă m-am simțit puternică, dar apoi, la următorul semafor, a oprit lângă mine și și-a coborât geamul ca să dea drumul unui șir lung de obscenități.

M-am uitat drept în față și, în timp ce inima îmi bătea în piept cu putere, m-am prefăcut că nu-l văd.

Capitolul 34

Când mașina lui Aaron a intrat pe aleea casei mele mi s-a strâns stomacul. I-am făcut cu mâna și mi-am împins valiza afară, după care m-am întors să închid ușa.

Am tresărit când două mâini mi-au înconjurat talia, apoi am zâmbit când și-a frecat ușor nasul de gâtul meu.

— Bună, a spus el.

— Bună. Frunțile noastre s-au atins, iar eu am închis ochii. Oh, cât de mult îmi doream să mă las pradă sentimentului, să mă topesc în brațele lui. Ești bucuros?

— Lasă-mă să iau eu aia. Mi-a luat valiza și l-am urmat spre mașină. A apăsat un buton, iar portbagajul s-a deschis larg. Ceva din felul în care s-a deschis, din gura lui căscată m-a proiectat din nou în acel moment din Chile când eram transpirate și strivite de durere după ce săpasem un mormânt superficial și gata să înfruntăm oroarea de neconceput de a îngropa un cadavru. Portbagajul mașinii de închiriat se deschisese în același fel, de parcă ar fi râs de noi.

L-a închis cu un pocnet și mi-a aruncat un zâmbet strâmb.

— Am adus din nou croasante cu ciocolată, să avem pe drum. Sper că ți-e foame.

— Ești atât de dulce! Mulțumesc. La fel ca în aeroport, cu câteva săptămâni în urmă, când nu știam că va veni. Silueta lui materializându-se lângă zona de ridicare a bagajelor, la vederea căreia m-am simțit ca lovită de trăsnet.

Am pornit la drum sub cerul argintiu.

— Au spus că aici va ploua tot weekendul, m-a anunțat el, însoțind cu bătăi ritmice de degete piesa rock pe care o pusese. Să sperăm că nu începe până când decolăm.

— Da. A fost nevoie de un efort uriaș ca să-i răspund. Călătoria s-ar putea să fi fost o idee oribilă. Slavă Domnului că mergem într-un loc însorit.

Telefonul îmi suna din nou și am scotocit în geantă. Un număr pe care nu-l recunoșteam, un număr cu – o, Doamne – prea multe cifre.

Aaron m-a privit întrebător.

— Ești bine?

— Da, nu, îmi pare rău, eu… lasă-mă să verific ceva. Am încercat să-mi împiedic degetele să mai tremure în timp ce căutam pe Google codul de țară al apelului primit: Chile. *Rahat.* Plus două mesaje noi de la Priya ca răspuns la rugămintea mea nocturnă de a sta departe de Kristen cât timp eram plecată; îmi trimisese un lung șir de semne de întrebare, urmate de „Ce dracu'? Totul e în regulă?"

Aaron a arătat spre bordul mașinii.

— Hei, apropo, am luat niște jeleuri cu THC.

— Poftim? Am aruncat o privire nedumerită în jur, apoi mi-am dat seama că se referea la cântecul care se auzea la radio. Oh, grozav! Nu ți-e… frică să le ai în bagaj?

— Nu, sunt printre haine. Și-a fluturat mâna relaxat și eu m-am uitat la el cu o invidie atât de puternică încât aveam senzația că mi se scurge prin pori: nicio grijă pe lume, nimic de care să-i fie frică. *Opusul fricii nu este să te afli în siguranță,* spusese Kristen. Este să știi că tu deții controlul.

Piesa de la radio s-a încheiat cu un sunet de chitară electrică, iar DJ-ii de la emisiunea matinală au intrat în acțiune:

> *Așadar, Dave, sunt sigur că ai auzit despre excursionistul de 24 de ani al cărui cadavru a fost găsit în Chile.*
>
> *Oh, toată lumea are o teorie. Săptămâna trecută am auzit pe cineva spunând că ar fi*

fost implicați extratereștrii, regiunea respectivă este renumită pentru activitatea OZN-urilor.

Ceea ce nu pot să trec cu vederea este că părinții sunt…

— Știi ce e mai ciudat? Aaron a arătat spre boxa de pe bord. Tipul ăsta care a murit probabil că s-a încurcat în niște chestii dubioase. Droguri sau ceva de genul ăsta. Dar nimeni nu vrea să spună asta. Sigur, extratereștrii sunt de vină, nimic din ceea ce ar fi putut face el. Asta pentru că e bărbat. Îți amintești de Natalee Holloway? Toată lumea spunea: *Ei bine, de ce și-a părăsit prietenii? Și de ce au lăsat-o să plece cu un tip pe care nu-l cunoștea?*

Pe moment, am avut senzația că toate celulele mi-au luat foc dintr-odată și am tușit, sunetul semănând mai degrabă cu un lătrat urât, după care am schimbat postul de radio.

— Îmi pare rău, am spus. Pur și simplu mă înspăimântă. Să mă gândesc că… atâtea lucruri îngrozitoare li se pot întâmpla turiștilor.

— Nu-ți face probleme, e de înțeles. Știu că *tocmai* ai fost acolo în vacanță.

Mi-aș fi dorit să spun ceva, orice altceva, dar n-am fost în stare. În cele din urmă, a schimbat subiectul:

— Ei bine, pe străzile din Phoenix n-avem de ce să ne facem griji.

•

Aaron a mâncat un jeleu înainte de îmbarcare și a adormit imediat după decolare. Eu nu voiam să risc să devin (și mai) paranoică în timp ce mă aflam într-o cutie de tinichea care naviga improbabil prin văzduh, așa că m-am abținut. Eram flancați de o parte și de alta de doi pasageri care călătoreau singuri, un tip voinic cu o șapcă Packers, lângă mine, și o femeie de afaceri care tasta de zor pe laptopul ei, lângă Aaron.

Numărul chilian de pe care fusesem sunată nu lăsase niciun mesaj vocal, dar sunase din nou în timp ce eram pe pista de decolare. Mi-am apăsat degetele pe buze, de parcă aș fi încercat să-mi rețin un țipăt. M-am gândit la Sebastian, cum îmi acoperise în Cambodgia gura cu palma lui bătătorită. Adrenalina care îmi curgea prin brațe, mușchii care îmi luau foc în timp ce mă luptam să scap din strânsoarea lui. Apoi gustul de sânge, când mi-am înfipt dinții în carnea lui. Oare îmi rămăsese vreo bucățică în gură? Oare chiar scuipasem cocoloșul de salivă însângerată în timp ce el înjura și își ținea mâna la piept sau inventasem acest detaliu chiar acum, gândindu-mă la toate astea retrospectiv? Creierul este un artist, la urma urmei, remixând și modificând imaginile în fiecare moment. Editând fluxul de informații astfel încât să reușesc să mă autoconving că nu eu, ci *Kristen* îl lovise cu piciorul, îi forțase capul să se sprijine de piciorul patului.

Am traversat niște turbulențe și căpitanul a aprins indicatorul pentru centura de siguranță. Aaron s-a agitat puțin, după care a început să sforăie din nou, dar femeia din dreapta lui s-a prins de brațele scaunului ei și a icnit când avionul a trecut printr-un gol de aer. Încă un rând de murmure îngrijorate când avionul s-a zgâlțâit din nou, suficient de tare încât măsuțele fixate pe spătarul scaunelor să sară de la locul lor.

Nu m-au deranjat niciodată turbulențele. Avionul gonea prin pungile de aer, nimic mai mult. Eu am preferat să mă las obsedată de problemele reale pe care le aveam.

Aaron și-a rezemat capul de umărul meu, iar eu mi-am lipit obrazul de părul lui mătăsos. Ochii mi-au alunecat spre ecranul de lângă mine, unde tipul cu șapca de baseball schimba posturile de televiziune care difuzau știrile în direct lovind nervos ecranul cu o agresivitate pe care cu siguranță femeia din fața lui o simțea din plin. S-a

oprit la CNN și am citit burtiera care se târa în partea de jos a ecranului, un șir nesfârșit de incendii, atacuri și împușcături. Două persoane, o Barbie și un bărbat cu mustață răsucită, discutau despre un subiect complet diferit deasupra burtierei.

Și apoi am văzut care era subiectul. Am simțit că mă scufund de parcă tocmai s-ar fi deschis sub mine o trapă prin care mă absorbea vidul.

Titlul a șerpuit pe ecran, de la dreapta la stânga, atât de repede încât m-am gândit că poate am citit greșit, poate am încurcat literele, am văzut din greșeală… șirul de cuvinte de care mă temeam cel mai mult. Am înghețat, umerii, maxilarul și mâinile mi-au înțepenit, iar Aaron s-a ridicat în scaun și a alunecat apoi în direcția opusă.

Mi-am scos laptopul și am apăsat butonul de pornire; hard-diskul părea plin și se mișca apatic, iar pe măsură ce începea să funcționeze apăreau diferite pagini deschise și rotițele se învârteau cu încetinitorul. După un timp ce mi s-a părut a fi ore, m-am conectat la rețeaua de internet a avionului.

A mai durat o mică veșnicie până mi s-a încărcat pagina CNN.com.

A trebuit să derulez pagina până jos, pentru a găsi titlul care mă interesa, ochii mei devorând șirul nesfârșit de titluri, fotografii cu politicieni și sportivi profesioniști, crize de sănătate și fenomene meteo extreme.

Și iată-l, treisprezece cuvinte îngroșate, în partea stângă a ecranului:

Un martor vine în ajutorul celor care-l caută pe ucigașul turistului din Chile

Capitolul 35

Poliția din Los Angeles se concentrează asupra unui mic orășel agricol din Chile, ultimul loc în care a fost văzut tânărul excursionist ucis, iar forțele de ordine din mai multe țări îl caută, depunând eforturi sporite, pe ucigașul acestuia.

În data de 25 aprilie, cadavrul lui Paolo García, în vârstă de 24 de ani, din Barcelona, Spania, a fost găsit lângă Arroyito, într-un mormânt superficial, la aproximativ 25 de metri de șosea, potrivit rapoartelor. El dispăruse cu aproximativ patru săptămâni înainte de a-i fi găsit cadavrul. Deși încă nu există un suspect, un martor susține că l-a văzut pe García în Quiteria, un oraș izolat de munte, în noaptea de 13 aprilie.

„Nu-mi vine să cred. Ne-am întâlnit într-un bar aglomerat și am stabilit să ne întâlnim pentru un tur de observare a stelelor în noaptea următoare, așa că am fost surprinsă când nu a apărut", a declarat Tiffany Yagasaki, o britanică ce călătorea și ea cu rucsacul în spate prin America de Sud. „Nu m-am mai gândit la asta până când nu i-am văzut fotografia într-un articol care menționa că-i fusese găsit cadavrul. Este atât de șocant. Părea prietenos, iar toată lumea de la bar discuta și se simțea bine".

„Aceasta este prima noastră pistă reală", a declarat căpitanul poliției din Los Angeles, Miranda Sedivec, într-un comunicat. „Îi suntem recunoscători doamnei Yagasaki pentru că ne-a oferit informații vitale și încurajăm pe oricine altcineva care poate să contribuie la această anchetă să facă același lucru".

În data de 1 mai, familia García a oferit o recompensă de 1 milion de dolari oricui ar fi putut furniza informații în legătură cu moartea fiului lor. Avocatul familiei a refuzat să spună dacă informațiile oferite de doamna Yagasaki au legătură cu recompensa.

Quiteria, un mic sat cu o populație de 800 de locuitori, este în principal o localitate agricolă. De asemenea, aceasta găzduiește mii de turiști, mai ales în lunile de vară (din decembrie până în martie), datorită poziției sale pitorești în Munții Anzi și abundenței de distilerii care produc pisco, un coniac din struguri albi. Cadavrul lui García a fost găsit la aproximativ 38 de kilometri de Quiteria.

Prietenii din Barcelona l-au descris pe García ca fiind un tânăr iubitor de distracție, căruia îi plăcea aventura și care-și dorea să cunoască cât mai mulți oameni. De asemenea, era un supraviețuitor al cancerului tiroidian și participa frecvent la strângeri de fonduri pentru a sprijini acțiunile de conștientizare și cercetare a cancerului.

„Știa să vorbească cu oricine, oricând și oriunde", a declarat Valeria Ramos, o prietenă de la universitate, pentru agenția spaniolă de știri Agenda EFE. „Dacă intra într-o cameră plină de străini îi făcea pe toți să zâmbească".

Dacă aveți informații, vă rugăm să contactați poliția din Los Angeles.

Tiffany Yagasaki trebuie să fi fost una dintre cele două femei cu rucsacuri pe care le-am văzut la restaurant, apoi din nou la bar. Am scos un geamăt mut. *Oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne,* vorbisem cu ea la bar, deveniserăm prietene de pahar, în timp ce Kristen flirta cu Paolo la câțiva metri distanță. Oare își amintea de noi? Oare

spusese cuiva? Dar cel mai devastator detaliu era, desigur: *Forțele de ordine din mai multe țări îl caută, depunând eforturi sporite, pe ucigașul acestuia.*

Trebuia să-i spun lui Kristen. Fără să spun ceva stupid, evident, ceva suspect sau incriminator.

Aș fi putut să-i spun să se uite într-un ziar. Asta nu ar fi părut dubios, nu-i așa? Deși, dacă cineva ar fi triangulat locația noastră în acea noapte de aprilie și apoi ar fi citit mesajele mele mai târziu…

Puteam să simt paranoia crescând în mine ca o tenie, amenințând să-mi sugrume viscerele.

Un cod. Puteam să fac unul simplu, unul pe care ea să-l înțeleagă rapid, dar pe care nimeni altcineva nu l-ar observa. Am verificat din nou ca nimeni din jur să nu mă urmărească, l-am tastat, apoi m-am întors și am completat cuvintele:

> *Bună Kristen,*
>
> *M-am gândit la ultima scrisoare pe care am trimis-o. Am vrut doar să adaug că Raquel este cu adevărat o tipă melodramatică, nepoliticoasă și mioapă. Uite, târfa aia a făcut-o chiar și pe Alice să rămână fără cuvinte.*
>
> *Emily*

E-mailul mi-a liniștit gândurile care se precipitau și mi-a încetinit cât de cât bătăile inimii. Faptul că inserasem în mijlocul e-mailului a două propoziție, compusă cu meticulozitate, Kristen, al cărei creier, așa cum am glumit odată, era practic fuzionat cu al meu, de parcă am fi fost gemene siameze, ar fi știut să citească printre rânduri: *Urmărește știrile.* Mi-am dat la o parte șuvițele de păr de pe față și am apăsat butonul Trimite.

Apoi mi-am dat seama că habar nu aveam ce mă așteptam să *facă.* Eram într-un avion. O lăsasem, la propriu, plângând în hohote în casa somptuoasă a bunicilor ei. Mi-am strecurat laptopul înapoi în

geantă. Deși Chile era subiectul fierbinte, gândurile mele se întorceau în continuare la Cambodgia.

De mai bine de un an mă străduiam din greu să-mi scot imaginile din minte. Ca o aplicație care rulează în fundalul unui telefon, o parte a minții mele îmi repeta mereu: *Uită, uită, uită.* Uită, la fel cum fusese uitat corpul lui Paolo sub pământul roșiatic. Uită, la fel cum fusese uitat trupul lui Sebastian în râul Tonle Kak.

Mă simțisem atât de amorțită în acea noapte – asta îmi aminteam foarte clar, o amintire viscerală a simțurilor mele încetând să mai funcționeze. Din rana lui Sebastian încă mai curgea sânge, atunci când Kristen m-a tras în baie și a pornit dușul, lăsând aburul să se adune și să se scurgă pe oglindă, pe pereți și pe perdeaua ponosită de la duș. Umerii mi se scuturau ca un ciocan pneumatic, dinții îmi clănțăneau atât de tare încât îmi zornăia craniul, mi se zdruncina creierul, nu ar trebui să scuturi niciodată un copil ca să nu-i rănești creierul care se mișcă la întâmplare prin cap, așa se spunea, nu? Asta se întâmplase și cu mine în acel moment, în timp ce ceața mi se așezase pe gene, în timp ce vaporii pluteau în șuvițe translucide, în timp ce Kristen mă ținea de umeri și își lipea fruntea de a mea.

Am derulat în față pe repede înainte la o altă scenă, tot umedă și estompată. Simțeam că-mi cedează picioarele, de data asta nu doar din cauza emoțiilor prea puternice. Îl târâserăm împreună pe Sebastian pe drumul scurt, dar abrupt, până la un punct de observație, o stâncă deasupra apelor înspumate ale Tonle Kak. Din cauza poluării, cerul nopții avea o nuanță galbenă stranie, ca bila. Vizitasem acest loc cu două zile înainte, când era împânzit de turiști, tineri ca noi care își făceau selfie-uri stând pe marginea stâncii. Citisem cu glas tare din ghid, cu o voce de prezentator de știri plină de inflexiuni și mult entuziasm.

Acest loc a fost poreclit *„creasta sinucigașilor”* și am încercat pe rând să pronunțăm numeroșii diftongi și consoanele ocluzive ale expresiei khmere. Legenda spunea că aici era locul unde femeile căsătorite sau logodite, însă tocmai din cauza asta nefericite, își umpleau buzunarele cu pietrele găsite de-a lungul potecii, după care se aruncau în apa de dedesubt; și cu toate că cei patruzeci de metri până jos ar fi fost suficienți ca ele să moară, pietrele grele pe care le aveau asupra lor erau o garanție în plus că se vor îneca, așa cum plănuiseră.

Nu ne-am gândit prea mult la toate astea atunci, dar în baia camerei noastre de hotel, cu aburii care ne învăluiau craniile lipite unul de celălalt, de parcă am fi putut să co-gândim prin osmoză, Kristen mi-a amintit de povestea cu sinuciderile. Sau oare eu fusesem creierul, geniul malefic? Dintr-odată, limitele dintre noi au devenit tot mai fragile.

Un *ding* și căpitanul a stins semnul care indica obligativitatea purtării centurii de siguranță. Nu. Trebuia să mă concentrez. Kristen era cea periculoasă, nu eu. Chiar dacă îl scoteai pe Sebastian din ecuație, Kristen tot lăsase în urma ei o dâră de cadavre încă de pe vremea în care era copil: ambii ei părinți, Jamie și acum Paolo. Unul e ceva ieșit din comun, doi pot fi, eventual, o coincidență nefericită. Dar patru? Patru înseamnă deja un obicei monstruos.

Aaron și-a încrucișat brațele și s-a ghemuit în scaunul lui. M-am oțelit și apoi am călătorit încă o dată înapoi în timp, în noaptea aceea din Cambodgia, cu aerul ei sufocant în care zburau puzderie de insecte, umed și îmbâcsit de fumul care venea dinspre gunoaiele ce ardeau în depărtare. Ne înconjura ca o respirație urât mirositoare în timp ce ne opinteam să urcăm dealul, trăgând picioarele lui Sebastian în urma noastră. I-am înghesuit pietre în toate buzunarele

pe care le-am găsit, inclusiv în cămașa pe care o purta băgată în pantaloni, în chiloți.

Atingerea pielii lui, reci și umede chiar și în aerul ce avea temperatura corpului, îmi provoca greață… dar, dacă e să fiu sinceră, exista și ceva ciudat de satisfăcător în legătură cu asta, cu greutățile care îl violau pe bărbatul care încercase să mă violeze. Fusesem atât de furioasă când reușisem să mă eliberez din strânsoarea lui. Aproape că-mi făcuse plăcere să-mi înfig dinții în palma lui, să-l pun la respect. Mă simțeam atât de furioasă, încât atunci când l-am văzut la pământ, cu capul lipit de rama patului…

...Silă. Toate amintirile astea care-mi provocau silă și mă îmbolnăveau. Lângă mine, Aaron și-a scărpinat nasul și și-a cuibărit obrazul în perna lui în formă de potcoavă. *Te iubesc.* Nu ne-o spusesem încă, dar gândul acesta era ca o prismă ce aducea claritate în bezna din capul meu. Am simțit cum afecțiunea pentru el crește, urmată de o frică feroce la gândul că l-aș putea pierde. Ce ar face Kristen dacă ar pune mâna pe el, geloasă ca o fostă iubită? Sau, la fel de grav, ce s-ar întâmpla dacă Aaron ar afla despre scheletele din dulapul meu? Scheletele pe care le atinsesem la *propriu,* unul îndesat în portbagajul unei mașini închiriate în Chile, celălalt târât pe un deal în Cambodgia?

Stai puțin. Dar cum l-am dus noi pe Sebastian pe stâncă? Am așteptat să apară o imagine, o amintire. Și iată: i-am rostogolit împreună cu Kristen trupul spre cornișă, simțind cum gravitația crește, la început încet, apoi din ce în ce mai tare, ca un roller-coaster care urcă pe primul deal abrupt. Am făcut un pas în spate și am așteptat să auzim pleoscăitul pe care îl scoate – ni s-a părut o eternitate, ceva nu era în regulă. Dar apoi am auzit zgomotul apei care-l înghițea, râul acceptând cu recunoștință sacrificiul nostru. Ne-am aplecat amândouă și am aruncat o privire spre apă, dar nu

se mai vedea nimic, Sebastian se pierduse deja în valurile înspumate.

Asta nu mă ajută prea mult. Niciuna dintre amintirile pe care mi le proiectam în minte nu mă aducea mai aproape de răspunsul la întrebarea cu adevărat importantă: cine l-a ucis, Kristen sau eu? Era o senzație ciudată, de parcă m-aș fi îngrijorat în legătură cu viitorul, imaginându-mi ce ar putea să nu meargă, numai că eu mă frământam pentru trecut. *Sunt oare o persoană periculoasă chiar și în acest moment*?

Nu, eram o persoană bună, un om bun, care își trăia mica lui viață. Iubeam animalele și natura, yoga și pizza. Mi-am așezat mâna pe mâna lui Aaron, iar el și-a întors palma și și-a împletit degetele cu ale mele.

Femeia de lângă el și-a desprins ochii din laptop și și-a aruncat privirea spre vecinul ei de scaun, spre degetele noastre împletite. M-am întrebat cum arătam în ochii ei: un cuplu drăguț și simpatic care călătorea împreună – nici măcar scaunele din mijloc nu ne deranjaseră, atât de îndrăgostiți eram. Îmi doream asta de atâta timp. Aaron făcea ca fiecare secundă să-mi pară mai caldă, mai sigură, mai fericită.

Călătoream împreună. Deodată m-a lovit magnitudinea acestei încercări. Vom fi împreună 24 de ore din 24, timp de patru zile. Împreună când vom ieși de la duș, cu nasul și obrajii roșii, cu părul încâlcit și fața nemachiată, împreună când glicemia o să-mi scadă și o să fiu irascibilă și enervantă. Împreună când voi mânca prea multă pâine și mă voi balona, iar abdomenul o să mi se umfle ca un balon. Am mai dormit împreună, desigur, dar de data asta era altfel. Era un moment important.

Eram atât de concentrată să fug, încât aproape că n-am realizat spre ce fugeam.

Mi-am sprijinit capul de umărul lui, apoi am închis ochii.

Nu, nu spre ce. *Cu cine.*

Capitolul 36

Nu mă aștepta nimeni la pasarela avionului ca să mă aresteze. Nimeni nu ne-a băgat în seamă cât ne-am plimbam prin zona pentru ridicarea bagajelor și am căutat biroul de închirieri auto, iar eu m-am uitat în jur uimită: *nimeni nu știe.*

Phoenix era maro-portocaliu și copt la soare, ca o bucată de cheddar uscată și sfărâmicioasă care a stat toată ziua pe un platou de brânzeturi. Era cald, prea cald, aerul ca de saună mi se prindea de plămâni. Aaron nu s-a plâns în timp ce încărcăm bagajele în portbagajul mașinii închiriate, dar fruntea îi picura ca un pahar de ceai cu gheață.

N-aveam niciun mesaj vocal nou, dar acum eram sunată de pe un număr cu prefix de L.A. L.A., acolo unde niște părinți îndurerați ofereau un milion de dolari pentru informații despre fiul lor. L.A., unde tatăl unui om mort avea probabil tot departamentul de poliție la degetul său mic și bogat. Unde o familie era îndoliată după un fiu care reușise să scape de cancer, dar nu și de furia celei mai bune prietene a mea. Am activat opțiunea „Nu deranjați” și mi-am strecurat telefonul în geantă.

Ne-am învârtit puțin pe circuitele asfaltate din jurul aeroportului, apoi am ieșit pe autostradă. Eram într-un SUV negru, imens ca un tanc și care înghițea o mulțime de benzină, singura opțiune pe care o avusesem la dispoziție, din cauză că făcusem rezervarea în ultimul moment.

— Așadar, voiam să vorbesc ceva cu tine.

M-am întors brusc spre Aaron.

— Ce anume?

— Hm, nu prea știu cum să-ți spun. *Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule.* M-a sunat Kristen ieri.

Inspiră adânc, expiră adânc.

— Ce a spus?

— Păi… nu știu. A fost ciudat. A spus că-și face griji pentru tine.

— Ooo, Doamne. A spus și de ce?

— A folosit cuvântul… *instabilă.* A roșit. Părea să creadă că ești pe punctul de a avea o cădere nervoasă sau ceva de genul ăsta. Nu era sigură că ar trebui să călătorești.

— Iisuse Hristoase. M-am uitat la el. Și îmi spui asta abia acum?

— Ei bine, nu am vrut să încep cu asta.

Mi-am închis ochii.

— Știi că tot ce a spus e o porcărie, nu? Sunt bine.

Nu mi-a răspuns. Dincolo de el, peisajul lunar de culoarea mandarinei zbura pe lângă fereastră.

— Aaron.

— Asta nu e tot.

Simțeam că o să explodez. Că ceva era pe punctul să țâșnească din mine și să se reverse peste tabloul de bord al mașinii.

— Ce a mai spus? Am încercat să par blazată, zeflemitoare.

— A spus… Și-a dres vocea. A spus că motivul pentru care ai fost cam… stresată de când te-ai întors din Chile este că s-a întâmplat ceva acolo. Că ai rănit pe cineva sau ceva de genul ăsta. Din greșeală. Nu a intrat în detalii.

Am simțit că-mi cade fata. *Nu, nu, nu.* Când am observat că nu mai respir, era deja prea târziu să mă prefac că sunt șocată, confuză ori disprețuitoare, sau orice altceva, orice mască emoțională care ar fi putut să-mi demonstreze inocența.

— Peste un sfert de milă, virați la dreapta, a intonat GPS-ul.

— Aaron. Vocea îmi suna gâtuită, așa că am tras aer adânc în piept. *Respiră, Emily.* Știi că sunt bine și că eu și Kristen nu am fost chiar în cei mai buni termeni în ultima perioadă. Asta e doar o încercare de-ale ei de a te manipula. Bine?

A virat ușor după colțul străzii.

— Deci sunt în echipa Emily o sută zece la sută. În fața noastră a oprit o mașină și Aaron a scos un upsss. Dar în ultimele săptămâni nu prea ai părut să fii în apele tale. Sau am luat-o eu razna?

Creierul a început să mi se agite ca un șobolan pe fundul găleții. Să inversez scenariul, să insist că de fapt *Kristen* fusese cea care rănise pe cineva? Să neg că ar fi avut loc vreo violență? Să inventez un alt motiv pentru care mă comport ca o ciudată? Dar eram atât de obosită să mint, atât de sătulă să încerc să mă comport normal când era foarte probabil ca totul să se prăbușească în jurul meu.

Așa că m-am hotărât. Îi voi spune adevărul.

— Îmi pare rău că nu am fost complet sinceră cu tine, am spus. S-a întâmplat ceva cu Kristen, ceva care m-a afectat.

A așteptat, ascultându-mă.

— În primul rând nu, nu am rănit pe nimeni în Chile. Asta e o minciună, jur pe Dumnezeu. Te rog să mă crezi.

A dat din cap uitându-se în față.

— Te cred, da.

— S-a întâmplat ceva… s-a întâmplat în Cambodgia. Acum un an? Ceva rău. Am înghițit în sec. Am fost… atacată. A fost o… o agresiune sexuală. M-am uitat în jos, dar îl simțeam cum devenea tot mai încordat. A fost înfricoșător. Evident. Dar Kristen a intrat peste noi și asta… asta i-a pus capăt. Era adevărul. Doar că o versiune redactată a lui.

— Oh, Doamne, Emily. Îmi pare atât de rău.

— Mulțumesc. Am simțit că mă apucă plânsul și m-am întors spre fereastră. Ochelarii mei de soare se bulbucau în oglinda retrovizoare.

— Ai făcut plângere? Ai fost rănită?

— Nu, noi… doar am plecat de acolo. Am plecat din oraș, ne-am dus în Laos pentru câteva zile. Eram amândouă destul de șocate. *Editează conținutul ca să eviți isteria.*

— Ce rahat. Mi-a acoperit mâna cu mâna lui. Mă bucur că mi-ai spus. Și îmi pare foarte, foarte rău că ți s-a întâmplat așa ceva. Uf, mă enervează atât de tare. Și-a scuturat din nou capul. Cine e în stare să facă așa ceva?

Am suspinat. Asta era problema cu băieții buni, pur și simplu nu puteau să înțeleagă cât de îngrozitori puteau fi cei mai mulți dintre bărbați.

— Mulțumesc. Deci da, am trecut printr-o perioadă destul de nasoală. Și am crezut că mi-am revenit, dar apoi noi doi am început să ieșim împreună. Și mi-am dat seama că nu am trecut *de tot* peste atac. Știi că m-am purtat ciudat și cu tine de câteva ori.

— Doamne, sper că nu te-am făcut să te simți presată sau…

— Nu, nu, ai fost grozav. *Ești* minunat. I-am strâns mâna.

— M-ai făcut să-mi dau seama cât de mult îmi doream o relație adevărată, matură. Dar când m-am întâlnit cu Kristen în Chile… Ți-am spus cum a încercat să mă convingă să plec din Milwaukee și să călătoresc cu ea.

— Așa este. Și ai spus zilele trecute că se comportă mereu ciudat în legătură cu iubiții tăi.

— Exact. A mai încercat să-mi otrăvească mintea și în relațiile mele din trecut. Cred că vrea să mă păstreze doar pentru ea. În facultate am avut un iubit, Ben, și era naspa, dar Kristen a fost cea care m-a convins să mă despart de el. Și apoi am mai fost cu un tip, Colin, acum câțiva ani. Părea că lucrurile mergeau foarte bine, dar apoi Kristen m-a convins că nu era un băiat bun, chiar dacă acum, când mă gândesc în retrospectivă, îmi dau seama că nu făcuse de fapt nimic greșit.

— Oau! A trecut pe altă bandă depășind un break cu un câine cu părul lung care privea trist în spate.

— Cred că de aceea vede Chile ca pe un punct de cotitură, am continuat eu. Înainte eram mereu

doar noi două. Până acum. Până ai apărut *tu.* Știam că va încerca să planteze semințele îndoielii. Mi-am lăsat capul pe spate. Și încearcă în continuare să ne despartă. Să ridice o barieră între noi doi. Nu m-a putut influența pe mine, așa că acum încearcă să te influențeze pe tine.

Ultima noapte din Chile, atunci când i-am spus despre Aaron, acela a fost catalizatorul, aceea a fost bătaia de aripă a fluturelui care a declanșat uraganul de acum. De aceea l-a ales pe Paolo, de aceea a orchestrat toată acea noapte macabră. A făcut orice ca să rămânem legate una de alta pentru totdeauna, pentru a crea o experiență comună care să ne țină închise în propriul nostru glob de zăpadă, departe de lume. S-a purtat de parcă ar fi fost șocată și neajutorată, în timp ce eu am pus la cale un plan ca să ascundem cadavrul. A privit cu bucurie cum făceam planuri ca să îngrop mizeria pe care o făcuse ca pe o capsulă a timpului, ca pe o bombă cu ceas.

Și apoi, dacă stau să mă gândesc mai bine, odată ce am acceptat să mă implic, odată ce era evident că nu mai puteam să dau înapoi, odată ce a fost clar că planul ei funcționa perfect și-a reluat rolul ei obișnuit de șef. Mi-a cerut să cercetez zona în timp ce ea verifica împrejurimile; a dat indicații despre cum ar trebui să cărăm cadavrul lui Paolo. *Și știa că acesta va fi singurul lucru pe care nu i-l voi putea spune lui Aaron, că va fi lucrul care va sta între noi și i-a plăcut ideea.*

Dar după asta i-am stricat planurile. M-am îndepărtat de ea.

M-am uitat la Aaron, care conducea cu încheietura mâinii sprijinită cu dezinvoltură pe volan. Și am simțit din nou că inima îmi bate să-mi sară din piept. Cât de departe era capabilă Kristen să meargă ca lucrurile dintre noi să redevină la fel?

Am ajuns la hotel, iar Aaron a intrat în parcare. A oprit motorul și s-a întors spre mine vorbind foarte serios.

— Îmi pare rău, tipo. Toate chestiile astea sunt foarte nasoale.

— Mersi. Aveam nevoie să pun niște spațiu între mine și ea. Iar în Arizona nu duci lipsă de spațiu, nu-i așa?

— Oh, cu siguranță. Și, hei, sunt fericit că am scăpat de rutină și am ajuns aici, știi tu. Pe Marte. A arătat cu un gest larg spre peisajul pe care-l puteam vedea pe fereastră, unde crestele de culoarea lutului semănau cu cele dintr-o revistă SF de benzi desenate. Dar mă bucur că mi-ai spus. Știam că ceva nu e-n regulă. A bătut cu degetele pe frâna de mână. Poți vorbi oricând cu mine. Cu toții trecem prin rahaturi despre care nu avem chef să vorbim. Și asta e în regulă! Dar… Am mai fost pe drumul ăsta înainte, relații în care ea, sau eu, unul dintre noi nu a fost dispus să lase garda jos, știi? Și să fim pur și simplu noi înșine.

Am încuviințat încet din cap. Era unul dintre acele momente ciudate, extrem de clare, când conversația este atât de reală, atât de importantă, încât aproape că simți cum te detașezi, plutind la câțiva metri deasupra propriului tău corp.

— Vezi, uite, asta e tare. A smuls cheia din contact. Vrei spațiu, vrei să evadezi – înțeleg asta, am făcut asta, m-am întâlnit cu oameni care au fost așa. Dar de obicei asta însemna că fugeau de *mine.* Și-a lovit pieptul. Iar tu ai insistat să mergem spre vest! Împreună! Asta mă face să mă simt de parcă tocmai aș fi câștigat un milion de dolari.

Vocea îmi era limpede și timidă când i-am răspuns:

— Mereu mă simt mai fericită în preajma ta.

Am aruncat o privire spre el și am văzut cum i se umflase pieptul, iar ochii îi străluceau. Așa că mi-am dat seama că i-am spus exact ceea ce trebuia. Dar ceea ce am gândit mai întâi a fost: *Corect, pentru că nu* de tine *fug.*

•

Hotelul se afla la periferia orașului. O pictură murală decolorată, cu motive din sud-vest, se întindea pe peretele din spatele recepției, iar păturile albastre și cafenii drapate pe fotolii păreau furate dintr-un studio de yoga. Aaron a complimentat într-un mod amuzant tot ce vedea, făcând fotografii și arătându-mi detalii, de parcă ar fi simțit dezamăgirea mea. Doamne, ce drăguț era.

În timp ce urcam cu liftul, m-a lovit un val de epuizare. Am ridicat o sprânceană.

— Mai ai jeleuri din acelea? Camera arăta ceva mai bine, avea ferestre largi și un balcon care dădea spre un munte cocoșat, pe care l-am identificat în cele din urmă și care se numea Camelback. Copaci zburliți, cu frunze de culoarea mușchiului, erau presărați pe întinderea plată dintre noi și creasta muntelui, iar mintea mi-a fost inundată de un gând înainte să-l pot opri. *Peisajul îmi amintea de Valea Elqui.*

Și, iată – plonjonul datorat THC-ului, ca un cor de cântăreți gregorieni care aluuunecă cu o octavă mai jos. O grămadă de călugări. Ce amuzant, călugări, tăcuți în alte circumstanțe, deschizându-și gurile să cânte, să-și antreneze corzile vocale, să lase undele sonore să se ciocnească și să răsune peste tot în jurul lor. Chiar, ăsta e un cuvânt amuzant, călugăr. Călugăr. Oare la ce începusem să mă gândesc?

Oh, da: la cât de amabil a fost Aaron. Frumosul și bunul Aaron a vrut să mă țină în brațe, să mă sărute, să mă facă să mă simt în siguranță. Siguranță… cum îi mai spuneam? Opusul fricii? Gândul acesta m-a încălzit și am traversat camera spre dulap, acolo unde el își așeza cămășile pe umerașe. Mi-am strecurat brațele în jurul taliei lui subțiri și l-am sărutat pe gât. S-a întors, zâmbetul lui se potrivea perfect cu al meu și zâmbetele noastre s-au întâlnit, apoi gurile noastre au început să se miște împreună într-un tango lent și fascinant, iar vârfurile degetelor, și pielea moale, și

toate ungherele corpurilor noastre, interioare și exterioare, concave și convexe, au început să se miște ca un tot.

Totul era atât de perfect, elastic, vast și nesfârșit, până când realitatea existenței lui Kristen, a lui Sebastian, a lui Paolo și a Poliției din Los Angeles a început să pâlpâie în mintea mea asemenea unor particule încărcate, asemenea zgomotului neașteptat al aurorei boreale, iar când am oftat a fost din cauza panicii, o panică cum n-am mai întâlnit niciodată, a panicii că niciodată, niciodată, niciodată nu voi mai scăpa din coșmarul în care mă aflam.

După aceea am zăcut îmbrățișați în cearșafurile încâlcite, privind pe fereastră cum orizontul strâmb devenea ocru și se retrăgea apoi politicos în fundalul întunecat.

— Mor de foame, m-a anunțat Aaron, sprijinindu-se într-un cot.

— Sunt… S-ar putea să fiu puțin prea drogată încă. Mă simt… puțin anxioasă.

— Oh, nu, îmi pare rău. De ce?

Fiindcă s-ar putea ca deja Kristen să fi trimis fotografia cu mine și Sebastian, eventual adăugând și un pont anonim despre legătura dintre aceasta și cazul lui Paolo. Sau din cauză că e posibil să fi trimis grămada aceea de obiecte topite, cu numărul permisului de conducere al lui Paolo încă vizibil, alături de adresa mea de acasă. Din cauza apelurilor pe care le tot primesc de la numere din Chile și Los Angeles. Ori a polițiștilor care ar putea să spargă ușa oricând, să mă trântească la pământ și, în agitația creată, să te rănească și pe tine.

— Mi-e teamă că… atunci când voi ajunge la sfârșitul unei respirații s-ar putea să uit să inspir din nou, am spus, ceea ce era adevărat. Sau că nu voi mai avea niciodată energia necesară să mă ridic din pat. Asta mă preocupa mai puțin, totuși mă preocupa. Trebuia să fac pipi, iar baia era la

cincisprezece metri depărtare și cum, cuuum aș fi putut vreodată să parcurg de una singură distanța?

— Ooo, iubito. Cred că jeleurile astea sunt destul de puternice pentru un începător. Ce să-ți aduc? Mi-a adus apă și a găsit în apropiere de noi un loc care vindea pizza la pachet. M-a trezit să-mi spună că se duce să ridice comanda, singurul lucru pe care mi-l mai amintesc înainte să adorm până dimineața. Am visat-o pe iepuroaică, cu gâtul atât de sfâșiat încât capul i se mai agăța doar de o fâșie de piele alb-roșie. Continua să încerce să țopăie, însă șchiopăta, se poticnea și se apropia în zigzag tot mai mult de marginea unei stânci din Chile.

•

Când m-am trezit, Aaron era afară, pe balcon, încruntându-se la ecranul iPhone-ului său. Era absorbit de o ședință foto ad-hoc al cărei subiect era o șopârlă gecko micuță, care se agăța de geam încântată că e în centrul atenției. A intrat în cameră și m-a întrebat cum mă simt, dar tot ce am putut să spun a fost că am mare nevoie de cafea. Dintr-odată, mi s-a părut ridicol că mă aflam aici. Unde m-aș putea simți în siguranță? Ar trebui oare să părăsesc țara, să mă ascund în Canada, sperând că nimeni nu mă va extrăda?

— N-am văzut niciun aparat de cafea, a spus Aaron. Vrei să luăm micul dejun la parter?

Normalitatea, trebuia să mențin normalitatea, să mă prefac că ea există. Așa că m-am spălat pe dinți și mi-am tras rapid pe mine niște haine. Uitasem să-mi pun telefonul la încărcat și până dimineață murise; cu o izbucnire de anxietate am înfipt încărcătorul în priză și am plecat de lângă el chiar în momentul în care pe ecran a apărut simbolul Apple.

Când am văzut mâncarea, stomacul mi s-a întors pe dos: mere verzi lucioase, unul dintre acele prăjitoare de pâine industriale, un vas cu fulgi de ovăz cu zahăr brun și stafide, precum și diverse recipiente aflate în apropiere. M-am forțat să

mănânc o banană în timp ce stăteam pe terasă, mijindu-mi ochii în soarele puternic și răsfoind o carte cu trasee pentru drumeții locale. Mersul pe jos suna bine, să ies să mă mișc prin spații larg deschise acum, când aveam senzația că pereți de carton mă presează din toate direcțiile. Am ales cel mai ușor traseu și m-am relaxat că aveam un plan pus la punct – o buclă de cinci kilometri, care începea la doar o stradă distanță de hotel, urma un drum de țară, după care se despărțea de acesta pentru urcușul final. „Priveliști care merită văzute” de pe o porțiune aflată de-a lungul unei creste abrupte.

În timp ce Aaron se ridica pentru a-și umple paharul de cafea din polistiren, mi-am permis un moment de visare: ce-ar fi dacă așa ar arăta viața noastră? Nu să răzuim unt de arahide din mici recipiente de plastic aflate pe mesele unui hol urât, ci să trăim într-un loc nou, într-un loc frumos. Un nou început care să nu aibă nicio legătură cu Kristen, cu trecutul; aici, cu soarele care bătea pe masă și cu șopârlele care o luau la goană pe lângă picioarele noastre, aproape că mă puteam convinge că nebunia lunilor de după Cambodgia exista într-un alt plan, într-o altă dimensiune, fără nicio legătură cu aceasta. Poate că asta era magia Arizonei, toate acele povești despre vortexuri și OZN-uri și conexiuni cu stelele. Aici, nimeni nu ne putea atinge.

Am intrat în hotel și ne-am pregătit pentru drumeție – am împachetat gustări, ne-am dat cu cremă de protecție solară, ne-am pus chiar și șepci de baseball stupide pe cap. Eram la jumătatea holului când am auzit o voce care m-a făcut să înghețe.

— Emily!

Aaron s-a întors, eu, însă, am rămas nemișcată, ca o sculptură fragilă de gheață, ca un fulg de zăpadă.

— Emily. Se auzea mai tare, mai aproape și am simțit cum un gol se deschide în mine și alunec în jos, în jos, tot mai jos. *Nu.*

Am simțit o mână pe umăr. Ca și cum ar fi fost un ac și eu un balon de săpun irizat, condamnat la moarte.

M-am întors și am privit-o clipind. *Poc.*

— Am venit cât de repede am putut, a spus Kristen. Și m-a strâns într-o îmbrățișare.

Capitolul 37

POLIȚIA PUBLICĂ PORTRETUL-ROBOT AL CELUI BĂNUIT CĂ A UCIS ÎN APRILIE UN TURIST HISPANO-AMERICAN

Anchetatorii din Los Angeles, în colaborare cu oficiali chilieni, au făcut public un portret-robot, în încercarea de a da de urma unei femei pe care o suspectează că ar avea legătură cu uciderea, luna trecută, a unui excursionist hispano-american.

Paolo García, în vârstă de 24 de ani, se afla în mijlocul unei călătorii de un an prin America de Sud când a dispărut. Ultima dată a fost văzut în ziua de 13 aprilie, iar corpul său (identificat după fișa dentară) a fost găsit într-o groapă superficială în Arroyito, o zonă agricolă din nordul Chile.

Poliția a publicat portretul-robot al unei persoane despre care se crede că ar fi implicată. Persoana respectivă a fost descrisă ca fiind o femeie albă, în jur de 20 de ani, înaltă de aproximativ 1,65 metri, cu părul șaten și accent nord-american.

Moartea lui García, care locuia în Barcelona, dar avea dublă cetățenie, spaniolă și americană, a ținut prima pagină a ziarelor de pe mai multe continente și a declanșat o căutare internațională, familia acestuia oferind o recompensă de 1 milion de dolari pentru informații care ar putea duce la arestarea unui suspect.

Oricine are informații despre uciderea lui García sau despre persoana de interes este rugat să contacteze poliția din Los Angeles.

Capitolul 38

Simțeam că îmi stă pe buze inevitabila întrebare: *Ce cauți aici*? În schimb, am început să râd. *Bineînțeles* că era aici. Îi tot pusesem această întrebare de mai multe ori în ultimele săptămâni. Se întâmpla de fiecare dată când lăsam garda jos, când începeam să mă relaxez. Cu siguranță pregătise o explicație care suna rezonabil. Devenea confuză și rănită când se vedea clar că nu eram încântată de brusca ei apariție. Săpunește, clătește, repetă.

În locul meu a întrebat-o Aaron, cu vocea lui luminoasă, dar complet uluită.

— Kristen, la naiba! Tu nu erai în Milwaukee?

Ochii i s-au îndreptat rapid spre ai mei.

— Am găsit un zbor de noapte. Tocmai am aterizat. Emily… mi-a spus că are nevoie de ajutorul meu.

— Ce? mi-a scăpat fără să vreau. Acum păream toți trei nedumeriți, un Triunghi al Bermudelor de stupoare.

— E-mailul tău… a spus ea încruntându-se cu subînțeles.

— Cum ne-ai găsit? a întrebat Aaron.

— Ai postat fotografii. Cu locul în care au fost făcute, i-a răspuns ea.

— Eu… Ce anume din e-mailul meu te-a făcut să crezi că îți spuneam să vii aici?

A strâmbat din nas.

— Am crezut că asta vrea să spună mesajul tău. Mi-ai zis că nu vrei să luăm legătura zilele astea și apoi mi-ai trimis e-mail. Și-a scuturat capul și a râs cu amărăciune. Ei bine, dacă ăsta nu este un joc bizar de putere și codependență… Iisuse, Emily.

— *Poftim*?

— Oauuu, hai să ne liniștim cu toții. Aaron avea acea expresie panicată, de parcă se aștepta ca din

moment în moment să înceapă un străvechi și misterios ritual feminin.

— Nu, chiar așa e, Emily. Tu spui să sar și eu te întreb cât de sus.

— Nu ți-am spus să vii!

— Ei, rahat. Vocea ei a răsunat și vacarmul din holul hotelului a încetat dintr-odată. Am remarcat privirile bănuitoare și pline de gheață pe care ni le aruncau femeia din spatele recepției, o mamă cu un copilaș care încă se clătina pe piciorușele dolofane și un cuplu ars de soare, aflat în drum spre micul dejun.

Kristen a aruncat o privire în jur.

— Poate că ar trebui să discutăm asta între patru ochi.

— Vrei să ne întoarcem în camera noastră? a întrebat Aaron, ridicând cheia.

În niciun caz nu aveam de gând să ne închidem într-o cameră cu această femeie. Amândoi s-au uitat la mine, implorându-mă din priviri. Dar din motive diferite.

Și atunci, mi-a fost foarte clar ce trebuia să fac: să-l protejez pe Aaron cu orice preț. Telefonul pe care i-l dăduse noaptea trecută nu avusese efectul pe care îl sperase; nu rămăsesem doar a ei. Ce ar fi fost în stare să facă acum ca să-l scoată din ecuație? Cine putea să știe de ce era capabilă?

Eu știam. Eram poate singura persoană care știa.

— Aaron, de ce nu mergi tu înapoi în cameră? Am făcut un gest spre hol. Între timp, noi vom discuta.

— Ești sigură? m-a întrebat el, iar eu am dat din cap. Când a trecut pe lângă mine mi-a atins talia cu mâna. Am privit cum îl înghițea liftul și m-a cuprins panica.

— Ar trebui să ieșim afară sau așa ceva? a spus Kristen aruncând din nou o privire în jur. Chiar nu vreau să vorbesc despre asta aici.

— Nu. Nu ne-ascultă nimeni. Vorbim aici.

M-am îndreptat spre o canapea și ea și-a târșâit picioarele după mine. Am așteptat să spună ceva și când nu a făcut-o, curiozitatea a pus stăpânire pe mine:

— Unde ți-e, bagajul? Unde stai?

— Aici. Mi-au luat valiza, dar camera nu va fi gata decât peste câteva ore.:

— Oh. Am simțit că inima îmi bate ciudat. Tu… chiar nu trebuia să vii.

— E ridicol. Îmi trimiți nenorocitul ăla de e-mail criptat în care îmi spui să verific știrile, așa că văd articolul despre un martor apărut din senin și, evident, sunt cât pe ce să fac infarct, după care alerg la tine, pentru că de săptămâni întregi îmi spui că ai nevoie de cineva cu care să vorbești și că ești speriată.

M-am încruntat.

— Deci ai venit pentru că te-ai gândit că o să-i spun lui Aaron?

— Nu, am venit pentru că ești cea mai bună prietenă a mea. Și-a deschis mâinile larg, exasperată.

Ne-am uitat fix una la cealaltă, iar privirile noastre formau un singur fascicul laser. Și-a scuturat capul cu dezgust și a mormăit:

— Tu spui să sar…

Ei bine, ce ironie: fiecare dintre noi credea că cealaltă o avea la cheremul ei.

Kristen s-a aplecat în față și mi-a șoptit:

— Nu te uita, dar femeia de la recepție se holbează la noi.

— Probabil pentru că faci o scenă.

S-a ridicat în picioare.

— Haide. Trebuie să-mi mișc picioarele.

Am privit-o plecând, simțindu-mi pulsul în urechi. A ajuns la ușă și s-a întors să se uite la mine ca un câine nerăbdător să i se dea drumul afară.

— … nu vrei să rămâi singură? am întrebat-o.

— Nu am zburat trei mii de kilometri ca să fiu singură, Emily.

Mi-am strecurat mâna în rucsac și mi-am dat seama, disperată, că nu aveam telefonul la mine – încă era la încărcat în cameră.

De parcă mi-ar fi putut citi gândurile și-a scos propriul telefon.

— Vrei să îl pornesc și să trimit poza aia tâmpită?

De data asta nimeni nu s-a mai întors, nimeni nu a rămas cu gura căscată din cauza lipsei bunelor maniere. Pentru că Kristen se pricepea atât de bine la asta: să facă în așa fel încât răutățile să pară inocente, întâmplătoare. Pentru cei din jurul nostru părea că doar mă tachinează în legătură cu o fotografie de când eram mai tinere, în care eram beată.

Ceea ce, într-un fel, era adevărat.

M-a cuprins deznădejdea, dorința de a plânge, de a mă jeli și de a mă tăvăli pe jos lovind cu pumnii în covorul urât al hotelului. În schimb, am urmat-o până la intrare. Ușile glisante au alunecat și s-au deschis, lăsând să pătrundă suflul fierbinte al deșertului. Kristen a făcut câțiva pași și apoi a privit în urmă cu ochii ei de felină, de culoarea alunei, imposibil de evitat. Mi-am imaginat-o ca pe un leu de munte – cu fața calmă, urechile ciulite, privindu-mă cu atenție peste umăr, știind sigur că nu aveam de ales decât să o urmez.

Hotelul ne-a aruncat direct pe un drum aglomerat cu șase benzi. Kristen a cotit la dreapta și a pășit pe trotuarul crăpat. Măcar aici eram totuși într-un loc public; la mică distanță se afla un mall cu un salon de manichiură, o sală de aerobic și un restaurant chinezesc. Ciudat cum în acest moment îmi *doream* să fim expuse, să fim văzute de toată lumea.

— Trebuie să fim sincere și să vorbim direct, m-a anunțat ea. Ce se întâmplă acum trebuie să înceteze.

— Sunt de acord. Simțeam puterea soarelui pe pielea capului; un fir de sudoare mi-a alunecat pe șira spinării. De fapt, stai puțin. La ce te referi?

— La această luptă, această tensiune. Tu interpretezi în cel mai rău mod posibil orice fac sau spun. A devenit sufocant. Mergea cu hotărâre, iar eu mi-am dat seama că ne apropiam de punctul de plecare al traseului pe care îl alesesem cu Aaron la micul dejun.

— Ei bine, poate că, dacă nu m-ai mai amenința cu poza din Cambodgia, ne-am putea relaxa amândouă. Iar mai nou și cu *rămășițele* topite ale actelor de identitate ale lui Paolo și alte chestii. E o porcărie.

S-a oprit din mers și s-a întors spre mine.

— Ei bine, poate că, dacă nu ai părea mereu la un pas de a-ți pierde naibii mințile și de a ne arunca viețile în aer, aș putea să scap naibii de ele și totuși să reușesc să dorm noaptea. Fără să mă mai gândesc că cea mai bună prietenă a mea e pe cale să mă trădeze.

— Kristen, doar ascultă-te ce spui. *Tu* ești cea care amenință să *mă* trădeze.

A început să râdă și a pornit din nou. Pe drum a apărut indicatorul de traseu, un panou vechi și bătut de vreme, cu o hartă acoperită de trasee șerpuitoare și tot felul de avertismente: nu uitați să vă luați apă cu voi, nu aruncați gunoaie, aveți grijă la pume. Dacă vedeți vreuna faceți gălăgie.

Prima parte a potecii trecea pe lângă un drum acoperit cu pietriș. N-o să merg mai departe de curba mare din față, am decis. Niciun pas în plus. O vreme, am urcat în tăcere.

— Ești necruțătoare, știi asta? a strigat Kristen. Ești cea mai egoistă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Am făcut *totul* pentru tine și cu cât încerc mai mult să fiu prezentă, să pun nevoile tale pe primul loc, cu atât mai mult te îndepărtezi. De parcă ți-aș stârni silă. Nu știu ce vrei. S-a întors cu totul ca să se uite la mine. *Spune-mi ce vrei.*

— Vreau ca Paolo să mai fie în viață! am răcnit. Poteca, flancată de cactuși, se deschisese spre o creastă largă pe una dintre părți, iar ecoul vocii mele a răsunat peste canion. Vreau să șterg tot ce am făcut. Vreau… Vreau ca Sebastian să mai fie în viață. M-au podidit lacrimile.

Sprâncenele lui Kristen s-au ridicat cu uimire.

— Dar te-a *atacat.*

— Știu, dar…

Mi-am amintit atunci totul, piciorul meu lovindu-i coastele din nou, și din nou, și din nou. Fără nicio urmă de îndoială. Mi-am amintit ce am făcut. Mi-am amintit ce făcuse ea. *Oprește-te. Opreşte-te. Opreşte-te.*

— Nu trebuia să-l omor. Mi-am coborât bărbia și lacrimile au început să-mi țâșnească. Pământul uscat din jurul picioarelor mele le-a absorbit instantaneu.

Kristen și-a pus o mână pe umărul meu. Am realizat că eram prea aproape de margine. Era genul de drum de munte întortocheat, pe care conduci cu inima bătând cu putere, cu ochii larg deschiși pentru a cuprinde întregul peisaj și cu încheieturile degetelor albindu-se pe volan.

— Da, ai făcut-o. Dar a fost un om rău. Nu ai avut de ales. Încet, încet, și-a ridicat mâna liberă spre celălalt umăr al meu. M-a apăsat puțin în jos, ca un antrenor care îi ține un discurs de încurajare jucătorului său vedetă. Dar asta-i problema. Suntem legate prin ceea ce am făcut. Atâta timp cât suntem amândouă aici, libere, suntem amândouă datoare una față de cealaltă. Nu există cale de ieșire.

Eram prinsă în capcană. În acel moment nu mi-a trecut prin minte felul în care mă împinsese Ben cu mulți ani în urmă, atunci când brațele i se aflau exact acolo unde erau acum cele ale lui Kristen, și nici cum m-a îmbrâncit dintr-odată cu putere, sunetul oribil pe care l-a scos capul meu atunci când s-a izbit de perete. Nu am văzut nici mâinile

lui Sebastian, una acoperindu-mi gura și cealaltă strivindu-mi încheieturile de perete, făcându-mă să mă panichez și să mă simt neajutorată ca o molie într-o pânză de păianjen.

În schimb, prin fața ochilor mi-au fulgerat mâinile tatălui meu, uriașe pe trupul meu micuț, apucându-mă atât de brusc încât picioarele mele mici atârnau în aer și apoi lovindu-mă la fund cu o singură mișcare rapidă și derutantă. O palmă dată la întâmplare, o mișcare automată, făcută fără să gândească, ca atunci când apeși butonul de oprire al unei jucării zgomotoase. Nici măcar n-am apucat să încetez să mai cânt melodia pe care o învățasem din jocul *Să cântăm împreună cu Mielul Chop.*

Bucuria s-a transformat în captivitate. Puterea pe care simțisem că o am timp de câteva secunde s-a transformat în neputință. Izolată, controlată, prinsă în capcană între degetul mare și celelalte degete ale unei forțe care mă vedea ca pe o eroare. Fiica *acestei* erori. Rezultatul *acestei* erori. Cauza zgomotului, a dezordinii și a iritării, cea care deranja moleculele de aer din jurul nostru.

Mânia a crescut în mine ca norul de fum al unui vulcan.

— Nu există cale de ieșire, a repetat Kristen.

A început să-și închidă ochii, o mișcare deliberată, iar secunda aceea s-a întins la nesfârșit, ca și când s-ar fi derulat cu încetinitorul. Am văzut-o cu claritate, de parcă am fi fost din nou conectate psihic, neuronii noștri funcționând la unison. Acesta era monologul ei malefic, momentul în care îmi explica mie – ei *însăși* și spectatorilor filmului care își închipuia, în mintea ei întortocheată, că este viața ei – de ce trebuia să mă ucidă. Iar eu îi pregătisem scena, aranjasem punctul culminant perfect: eram aici, pe o stâncă asemănătoare cu cea pe care o găsisem în Cambodgia, doar că aici nu era apă dedesubt, ci doar alte stânci și bolovani. Deasupra noastră,

cerul larg deschis și munți portocalii oriunde te uitai. Un peisaj aflat la mii de kilometri distanță de Valea Elqui din Chile, dar piesele de decor erau aproape identice.

Pleoapele ei ajunseseră deja la jumătatea drumului, aproape că îi acopereau pupilele. Am surprins în privirea ei iminența tragică. Singura cale pe care o putea urma era să mă ucidă. Se resemnase.

Dar uitase ceva. Calculase greșit.

Pentru că da, ea fusese cea care l-a ucis pe Paolo, justificat sau nu.

Era foarte posibil să-și fi ucis și părinții, și, cu toate că nu știam cum sau de ce, avea o legătură și cu moartea celei mai bune prietene a ei, Jamie.

Și da, Kristen a fost cea care a pus la cale planul de a arunca trupul neînsuflețit al lui Sebastian de pe o stâncă mai puțin abruptă decât aceasta, dar la fel de mortală.

Însă eu fusesem cea care l-a ucis.

Toată acea energie, tot consumul emoțional și atacurile asupra sistemului meu nervos, și toată forța mea interioară pe care o canalizasem în frică: frică de lume, frică de bărbați, frică de cea mai bună prietenă a mea care era sărită de pe fix, isteață și distructivă.

Am realizat cu o impresionantă luciditate că mă înșelasem complet. Ei se înșelaseră. Un hohot de râs s-a rostogolit prin mine, ușor și limpede.

Eram o ucigașă; *lor ar fi trebuit să le fie frică de mine.*

În timp ce ochii lui Kristen se închideau, mi-am ridicat încet mâinile spre clavicula ei. Și, sub soarele strălucitor al dimineții, am împins-o.

Capitolul 39

Ochii i s-au deschis brusc când corpul i s-a înclinat pe spate; brațele i-au rămas întinse, mâinile strângeau acum aerul în locul umerilor mei, așa că arăta ca un zombi sau ca o figurină de plastic cu membrele rigide care se răstoarnă, *poc.*

Ba nu, ca un desen animat. Brațele și picioarele i se agitau, proiectate pe cerul de un azuriu intens. Nori de praf și nisip se ridicau din pământul de sub picioarele noastre în timp ce se îndepărta de mine clătinându-se. Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei în acea fracțiune de secundă încă incertă, înainte de a cădea ca o piatră.

O fracțiune de secundă[19]. I se spune așa pentru că este ca o secure, momentul în care viața este despicată în *Înainte* și *După*. În tăcerea care s-a lăsat, semnificația a ceea ce tocmai făcusem s-a repezit prin mine cu un zgomot amplu, năucitor.

Se spune că toată viața îți trece prin fața ochilor, chiar înainte să mori, dar în acea clipă, în timp ce moartea lui Kristen plutea chiar în fața noastră, mi-am amintit toate momentele frumoase pe care le-am trăit împreună: bălăceala din lacul Michigan, apa care ne atingea pielea goală; cum învățam pentru examenele finale de economie până târziu în noapte, mâncând pungi imense de Pirate's Booty și râzând până ne durea burta; cum ne pregăteam să ieșim serile în Milwaukee, împrumutându-ne rujul, cerceii și bluzele una celeilalte; experiențele de neuitat din Uganda, Vietnam și chiar din Cambodgia.

Chiar și Quiteria. „Astea suntem noi două", spusese Kristen, arătând spre orizont. „Vezi cele două steluțe? E evident că suntem noi".

Iar eu le privisem strângând din ochi, înțelegând imediat la ce se referea. „Tu ești cea din stânga, cea rozalie".

Și ea mă strânsese de braț ametită și fericită. „Voiam să spun același lucru!”

Am auzit o voce în minte, ca o șoaptă, o voce mai înțeleaptă decât mine, care-mi spunea: *Tu nu ești așa.*

Vraja s-a rupt și m-am repezit la marginea stâncii. Mi-a luat o secundă să o zăresc. Vârful capului i se vedea câțiva metri mai jos, iar mâinile i se încleștaseră de un arbust ofilit.

Și-a ridicat privirea spre mine, cu ochii ca niște mărgele strălucitoare:

— Emily, te rog!

M-am aruncat cât eram de lungă pe jos și m-am întins spre ea. Degetele nu mi s-au apropiat suficient de mult, iar ea a scâncit, prea speriată ca să dea drumul plantei. Zgâria pământul cu degetele de la picioare, încercând să găsească ceva de care să se sprijine, dar nu reușeau decât să-i alunece de-a lungul pantei.

M-am ridicat în genunchi și mi-am scos rucsacul, după care m-am aruncat din nou la pământ, ținându-l atârnat de bucla de sus. Kristen s-a ferit când pământul și pietrele pe care le deranjasem s-au prăbușit peste ea, apoi și-a ridicat din nou privirea, cu ochii tulburi.

— Apucă una dintre barete! i-am strigat. Praful și pietrele mi se înfigeau în celălalt braț, în genunchi.

A gemut și a încercat să atingă rucsacul.

— O să cad, a strigat ea. Și-a încleștat din nou mâna liberă de crengile tufișului și și-a sprijinit fața de deal, respirând greu.

Mi-am apăsat și mai tare obrazul de pământ și am lăsat rucsacul cât de jos am putut, icnind.

— Mai jos! mi-a strigat, iar eu am simțit cum brațul mi s-a lungit cu încă un centimetru și tot corpul mi-a devenit un singur mușchi încordat, ca atunci când o mamă ridică o mașină spre a-și elibera copilul aflat sub ea.

Am simțit o smucitură și mi-am strâns degetele în jurul mânerului rucsacului.

— Te țin bine, am strigat, apoi m-am rostogolit departe de margine, departe de cădere, departe de pericol, simțind cum greutatea corpului lui Kristen se mișcă odată cu mine. M-am întors pe o parte, iar mâna ei a apărut pe marginea stâncii cu o lovitură dramatică, epuizată, dar triumfătoare, ca a unui cadavru reînsuflețit ce iese din mormânt.

— Ajută-mă! mi-a spus sufocându-se, iar eu m-am târât înapoi spre margine. M-am întins s-o prind de cealaltă mână și ea s-a zbătut, jupuindu-mi pielea cu unghiile și lăsându-mi zgârieturi lungi. După care ne-am apucat reciproc de antebrațe, două strânsori mortale. M-am aplecat spre drum, pietrișul se rostogolea pe lângă noi, în timp ce gemeam sfârșite din cauza efortului. Și-a ridicat genunchiul tonifiat la cursurile de Cross Fit, iar eu am reușit să o trag pe potecă.

— Kristen. Ne-am ridicat în picioare, una în fața celeilalte. Faptul că rămăsese cu spatele la prăpastie era un semn de încredere, am decis eu într-o fracțiune de secundă, avea încredere în mine că n-o s-o mai împing. Am auzit ceva venind în spatele meu din dreapta, un zumzet slab, pierdut sub cântecul păsărilor și foșnetul brizei, dar nu m-am întors să mă uit; privirile ni s-au înfipt una în alta.

— Emily.

Dintr-o zgârietură de pe obraz sângele i se scurgea ca niște lacrimi. Transpirația de pe frunte îi transformase praful roșiatic în noroi, o dâră strălucitoare de ocru. Zumzetul s-a auzit mai puternic, mai aproape.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

— N-am vrut, am spus din obișnuință. Apoi mi-am dat seama că tonul ei era admirativ. Ăăă, nu știu ce mi-a venit.

Zumzetul devenise acum aproape vuiet și mi-am dat seama că era vorba de o mașină care urca în

viteză pe drumul pe care venisem și noi până aici. Mi-am îndreptat privirea spre locul din care se auzea, iar Kristen a întins mâna și mi-a atins bicepsul, îndepărtându-mă ușor de locul în care urma să apară mașina și trăgându-mă spre ea. Și-a aplecat fața spre mine cu tandrețe, iar gura i s-a apropiat de gâtul meu, de maxilar și, în cele din urmă, de urechea mea.

Mașina a trecut de curbă, iar eu am reușit să o aud murmurând peste zgomotul motorului:

— Ei bine, eu vreau.

A făcut o pauză suficient de lungă cât să devin complet confuză – sincronizarea ei era precisă, intenționată. Apoi m-a împins cu putere, iar eu m-am împleticit în spate, direct în calea mașinii.

Am țipat și mi-am acoperit fața cu brațele, dar șoferul a fost pe fază. Am auzit cum au scrâșnit frâna și cauciucurile, iar SUV-ul s-a înclinat într-o parte împroșcându-mă cu pietriș și lovindu-mă cu o rafală de vânt cu miros de benzină. Șoferul a pierdut controlul mașinii și s-a îndreptat în viteză spre Kristen și, mai departe, spre o prăbușire de doisprezece metri în golul prăpastiei.

M-am uitat printre antebrațe și dintr-odată toate piesele de puzzle s-au așezat la locul lor într-o conștientizare subită, ca un bubuit de gong. Am simțit fiorul, explozia de dopamină ca atunci când dezlegam una dintre ghicitorile lui Kristen sau când găseam ultimul indiciu dintr-o cameră de evadare complicată.

Evrika! SUV-ul era cel închiriat de noi.

Șoferul era Aaron.

Și în timp ce eu priveam înghețată de groază, cea mai bună prietenă a mea, iubitul meu și mașina pe care o închiriasem, toate laolaltă, asemenea unui pachet all-inclusive de vacanță, se prăbușeau cu capul înainte în prăpastie.

Capitolul 40

REZULTATELE AUTOPSIEI ARATĂ CĂ EXCURSIONISTUL AMERICAN A MURIT DIN CAUZA UNUI TRAUMATISM CRANIAN

Paolo García, excursionistul hispano-american în vârstă de 24 de ani, ale cărui rămășițe au fost găsite într-o regiune muntoasă izolată din Chile, a murit în urma unui traumatism cranian, potrivit raportului autopsiei obținut în exclusivitate de The Gaze.

Autopsia, care a fost efectuată în Chile și supervizată de oficiali americani, a identificat fracturi la nivelul craniului și hemoragie subarahnoidiană – vase de sânge rupte în spațiul plin de lichid din jurul creierului –, ceea ce arată că a suferit un traumatism cranian fatal.

Potrivit raportului, testele toxicologice efectuate pe un eșantion de umoare vitroasă prelevată de la García – gelul de consistență vâscoasă din globul ocular – au relevat, de asemenea, prezența Rohypnolului în organismul său, la momentul decesului. Nu au fost depistate alte leziuni superficiale sau anomalii interne, deși procesul de descompunere i-a pus pe medicii legiști în imposibilitatea de a analiza alți factori.

În timp ce purtătorul de cuvânt al Departamentului de Poliție din Los Angeles nu a răspuns la solicitarea de a comenta acest caz, tatăl lui García, Rodrigo García, spune că rezultatul autopsiei dă naștere la și mai multe întrebări în loc să ofere răspunsuri.

„Paolo drogat, lovit în cap și îngropat în mijlocul pustietății – asta pur și simplu e de neînțeles”, spune el. „A fost cel mai bun copil. N-a rănit niciodată nici măcar o *muscă*”.

Capitolul 41

A urmat amorțeala, creierul mi s-a micșorat în interiorul craniului, astfel încât corpul să poată prelua controlul, mișcându-se pe pilot automat. Am sprintat înapoi pe drumul pe care venisem. Am oprit o mașină și am implorat-o pe femeia cu părul creț care se afla la volan să sune la 911. Aș fi vrut să mă ducă înapoi, dar un dispecer i-a spus că ar putea bloca drumul ambulanței și poliției. Așa că am alergat până sus pe deal cu astmul care îmi chinuia plămânii și am privit curajoasă în prăpastie.

Se vedeau urme de cauciucuri, erau cu o jumătate de nuanță mai întunecate decât pământul, întipărite în peretele abrupt. Arbuști aplatizați și un cactus mutilat, cu tulpinile lui geometrice frânte în unghiuri ciudate. Câteva sute de metri mai jos se afla SUV-ul, cu capota strivită și caroseria răsucită asemenea unui tirbușon, sprijinit pe partea pasagerului. Era atât de nemișcat încât arăta ca o pictură murală, sub soarele Arizonei ce sclipea pe sticlă și oțel. Dacă Aaron purtase centura de siguranță, era posibil să fi supraviețuit.

Dar apoi am zărit picioarele lui Kristen. Erau tot ce puteam vedea, fiindcă restul corpului ei se afla sub grătarul din față al SUV-ului. Picioarele ei desfăcute precum ale Vrăjitoarei celei rele din Vest. La fel ca picioarele păroase ale lui Paolo, care ieșeau din propriul lui rucsac îmbibat de sânge. Străluceau la soare bronzate, tonifiate și epilate, încălțate în continuare cu adidașii gri.

Și nu se mișcau.

Urletele mele înconjurau canionul și se întorceau la mine, de parcă pământul le-ar fi respins. *E vina ta,* păreau să spună dealurile portocalii. *De ce ar trebui să-ți absorbim noi durerea când ți-ai făcut asta cu mâna ta?*

Când am auzit sirenele în depărtare, m-am oprit din urlat. Au apărut mașinile de pompieri și eu m-am gândit fără să vreau la incendiul izbucnit cu atâția ani în urmă, la mama cea bună și la tatăl cel rău ai lui Kristen și la flăcările care i-au ucis pe amândoi. Atât de mult zgomot și haos, și cântecul care nu se mai sfârșea. Mai era și un sunet profund și ritmat, de parcă cineva ar fi bătut într-o tobă uriașă, ba nu, era un elicopter, și toate zgomotele deveneau din ce în ce mai puternice, acoperindu-mi gândurile.

Un polițist puțin prea relaxat a ieșit dintr-o mașină de poliție și m-a întrebat dacă eu eram cea care sunase la 911. Nu-mi amintesc fața lui, deși l-am privit lung, iar după câteva secunde am spus că da, iar el mi-a spus că ar vrea să mă ducă la secție, procedura standard, să-mi pună câteva întrebări și să dau o declarație. Era amabil, avea o voce calmă și liniștitoare, așa că am fost de acord, fiindcă, bineînțeles, voiam să ajut.

Secția de poliție era una obișnuită, ca un decor de film. M-a dus într-o cameră și mi-a oferit apă, o pungă de chipsuri și o cafea slabă și călduță. Am sorbit din apă cu mâna tremurând ca niște maracas mexicane, în timp ce încercam să explic ce se întâmplase. Doar partea de pe coasta muntelui, cele cincisprezece secunde critice, căci eram prea confuză și prea tulburată *(oh, Doamne, oh, Doamne, oh, Doamne, oare sunt morți, oare sunt bine*) ca să intru în alte amănunte.

I-am povestit începând cu sfârșitul. Kristen a căzut în prăpastie pentru că Aaron a deviat SUV-ul spre ea. A deviat spre ea, pentru că pe drum eram eu. Eram pe drum, pentru că vorbeam cu Kristen și nu mi-am dat seama că vine o mașină. Ieșisem la o plimbare împreună pentru că trebuia să vorbim. În ceea ce-l privește pe Aaron… ei bine, nu știam de ce a venit cu mașina după noi. Și chiar așa era, habar n-aveam. Polițistul îmi tot spunea că mă descurc foarte bine, iar eu îl tot întrerupeam să

întreb ce mai fac Aaron și Kristen. Mi-a cerut numele, numărul de telefon, adresa de acasă. Eram atât de tulburată încât a trebuit să mă concentrez foarte bine, dezbătând de una singură în minte dacă nu cumva inversasem cifrele propriului meu cod poștal.

În cele din urmă s-a oferit să mă ducă la hotel – era atât de amabil și de sigur pe el: „Te-ai descurcat foarte bine, sunt sigur că abia aștepți să pleci de aici” –, dar l-am rugat să mă ducă la spital. Următoarele câteva ore mi-au rămas în minte ca niște secvențe tulburi din montajul unui film: stând într-o sală de așteptare, întrebând pe toată lumea și pe nimeni în mod special dacă prietenii mei sunt bine; căutându-mi din nou și din nou telefonul și realizând, odată cu un val de cortizol, că nu-l aveam la mine. Eram ca un balon cu heliu dezlegat, care putea să plutească în stratosferă și să pocnească fără ca cineva să observe.

Când ziua se apropia de final, ușile de la Urgențe s-au deschis și în interior a pătruns o pală de aer fierbinte. Iar odată cu ea a intrat și un cuplu grăbit. Îmi aminteau puțin de părinții mei: aveau părul rar și ochii ridați, dar purtau ochelarii scumpi, cu rame subțiri, ai celor care nu sunt dispuși să renunțe la stilul lor nici atunci când încep să îmbătrânească. Au aruncat o privire în jur, după care s-au grăbit spre recepție.

Femeia aflată în spatele recepției, cu părul aranjat ca un turn din care se revărsau cârlionți, s-a uitat la ei cu aceeași privire imperturbabilă pe care mi-o aruncase și mie. Mi-am înclinat capul în direcția lor, ascultând cu atenție ce ziceau. Era ceva în legătură cu acest cuplu elegant care îmi atrăsese atenția, dincolo de asemănarea lor vagă cu ai mei. De ce mi se păreau atât de cunoscuți?

Femeia a deschis gura și în acel moment lumea s-a oprit.

Am încremenit și am ascultat și mai atentă, neîncrezătoare, cu aceeași senzație bizară pe care o ai atunci când te trezești în toiul nopții din cauză că ai auzit ceva și asculți, asculți, asculți, așteptând să vezi dacă se mai repetă.

Dar, din fericire pentru mine, recepționera i-a întrebat din nou, iar de data aceasta am auzit foarte bine.

— Sunt Jennifer Rusch, a spus ea. Am venit să o vedem pe Kristen Czarnecki. Este fina noastră.

Capitolul 42

Mi-am făcut loc cu coatele până la recepție.

— Sunt prietena lui Kristen, am spus. Ați aflat ceva despre ea?

— Este operată de urgență, a spus recepționera ridicându-și privirea din computer. Nu vom avea noutăți până când nu iese din sala de operație.

— Și când va fi asta? am întrebat în același timp cu Jennifer Rusch.

Recepționera și-a împletit degetele.

— Nu știu.

Familia Rusch s-a întors spre mine, cu ochii larg deschiși.

— Ce s-a întâmplat? Ce știi?

— Kristen… A avut loc un accident. Putem să ne așezăm? Camera se învârtea cu mine așa cum simți că se învârte pământul atunci când cobori dintr-un carusel.

Thomas – mi-am amintit dintr-odată foarte clar numele lor de pe site-ul memorial al fiicei lor, Thomas și Jennifer – a arătat spre un colț al sălii de așteptare.

— Scuze, cum de o cunoașteți pe Kristen? am întrebat eu, cu toate că știam. Ceea ce voiam să spun era: ce căutați aici?

— Am fost vecinii ei de alături, a răspuns Thomas. Eram apropiați de părinții lui Kristen. Acum locuim în Las Vegas. Ne-a sunat bunicul lui Kristen și am venit direct aici. Ei zboară încoace chiar acum. Medicul care i-a sunat le-a spus că Kristen se află în stare critică.

Simțeam furnicături în tot corpul, șocul mă ardea din interior. Mă gândisem la asta de când îi văzusem picioarele nemișcate pe fundul canionului. Dar auzind-o acum am simțit cum mi se aprinde durerea, asemenea vaporilor de gaz care iau foc.

— Nu voiau să fie singură aici, a adăugat Jennifer. Nu mai știam nimic despre Bill de vreo zece ani. Dar cred că suntem singurele persoane pe care le cunosc și care locuiesc atât de aproape de spital. Ei nu… niciunul dintre noi nu știa că ea era aici.

— E îngrozitor. Thomas și-a trecut mâna peste ceafă.

Jennifer m-a privit încruntată.

— Și tu ești prietena ei? Ați venit aici împreună?

— Nu… nu chiar. Vocea mi s-a spart, îmi venea să plâng. Eu sunt Emily Donovan și locuiesc în Milwaukee. Am fost…

M-au întrerupt ca să se prezinte la rândul lor – Tom și Jenny – și am rezistat cu toții impulsului de a face schimb de amabilități.

— Am ajuns aici cu iubitul meu, aseară. Și în această dimineață Kristen… ne-a făcut o surpriză.

— V-a făcut o surpriză? a repetat Jenny.

Am dat din cap.

— Nu știam că va veni. Locuiește cu Nana și Bill. Am clătinat din cap, incapabilă să pun piesele cap la cap. Iar voi le-ați fost vecini. Părinții lui Jamie.

Jenny a pălit, în timp ce Tom s-a făcut roșu ca focul, de parcă cei doi ar fi împărțit o singură rezervă de sânge.

— De unde știi despre Jamie? m-a întrebat Tom.

Mi-am frecat rădăcina nasului.

— Mi-a povestit Kristen despre ea. A spus că au fost cele mai bune prietene.

Și-au aruncat unul altuia o privire.

— Iartă-mă, mai spune-mi o dată cine ești. Jenny m-a fixat cu privirea de parcă abia acum m-ar fi observat.

— Sunt Emily. Prietena lui Kristen. Stomacul a început să mi se agite, iar vocea mi-a sunat bolborosit din cauza refluxului. Prietenul meu a fost implicat în accident. Și el e în sala de operații

în acest moment. Am închis ochii și întreaga scenă mi s-a derulat din nou sub pleoape: partea din față a mașinii lovind-o pe Kristen, iar apoi totul pivotând în jos, un roller-coaster aflat în vârful dealului său.

— Stai, iubitul tău era în mașină cu Kristen?

— Nu, el… el conducea mașina care a lovit-o. S-au uitat la mine uimiți. Cred că venise după mine și apoi a avut loc… un accident. Era un drum de munte, iar într-o parte a lui era o prăpastie. Mașina a trecut peste drum și… și a împins-o și pe Kristen în același timp.

Peste noi s-a lăsat o tăcere uluită. Tom și-a pus coatele pe genunchi.

— Ce căuta Kristen pe marginea unui drum de munte în Phoenix?

Venise momentul. Am respirat adânc, pregătindu-mă pentru ceea ce urma.

— Tocmai mă împinsese pe mine. În fața mașinii. Nu știa că la volan era iubitul meu și cu siguranță nu-și imagina că el va reuși să vireze la timp. Dar… m-a împins.

Un alt schimb de priviri între ei doi. Le-am cercetat fețele: alarmă, groază, dezgust – bifat, bifat, bifat. Vizibil absentă: surpriza.

De ce a încercat să te omoare? Aceasta este întrebarea pe care mă așteptam să o aud în continuare, pentru care mă pregăteam, cu mintea alergându-mi cu un milion de kilometri pe oră. Nu m-a întrebat nimeni nimic.

Era acum sau niciodată.

— M-a urmărit până aici. A fost o nebunie. Încercam să scap de ea, însă Aaron, iubitul meu, a postat o fotografie care indica locul în care ne aflam, iar ea a zburat cu avionul până aici de parcă ar fi fost ceva firesc. Apoi a făcut în așa fel încât să pară că eu am chemat-o aici, să pară că ar fi fost ideea mea. Kristen este… Cred că este dezechilibrată. Mi-am scuturat capul și mi-am șters lacrimile. Îmi pare rău, te-am auzit spunând

că este fina ta. Știu cât de ciudat sună totul, dar acesta-i adevărul.

Au rămas tăcuți, cu fața împietrită. O doctoriță cu un stetoscop agățat în jurul gâtului și-a făcut apariția și a întrebat de familia domnului Meuleman. M-am dus țintă spre ea și m-a întâmpinat cu scepticism.

— Faceți parte din familie?

Știam de la recepție că cineva îi contactase pe părinții lui Aaron.

— N-o să mă ascund după deget. Operația a fost un succes, m-a anunțat ea, iar eu m-am topit ușurată. Însă acestea fiind spuse, va fi drum lung până să ajungă să se recupereze. Are nasul spart și multiple fracturi ale oaselor faciale, două coaste rupte, hemotorax, adică o acumulare de sânge între peretele toracic și plămân, și o rotulă spartă.

— Dar se va face bine? Vocea îmi era răgușită.

Ea a confirmat, înclinându-și capul.

— Va fi nevoie de ceva timp și de terapie fizică, dar ne așteptăm să-și revină complet.

— Pot să îl văd? am întrebat.

— În acest moment trebuie să se odihnească. Vă vom anunța când va putea primi vizitatori. Cred că peste două, cel mult trei ore.

I-am mulțumit, iar ea a înclinat din cap în semn de salut înainte de a se îndrepta spre următoarea urgență, următorul accident, următorul corp mutilat care se mai agăța de viață doar printr-un fir diafan precum cel al unei omizi. O lovitură ușoară cu o crenguță și i-am pierde, *pac.* M-am așezat din nou lângă cei doi Rusch, simțindu-mă dintr-odată epuizată.

Totuși, întrebările nu-mi dădeau pace. Aceasta era șansa mea. Universul îmi scrisese introducerea pe care fusesem prea fricoasă s-o trimit când găsisem acel site.

— Pot să vă mai întreb câte ceva despre Jamie?

Tom a întredeschis ochii, în timp ce Jenny i-a închis strâns pe ai ei.

— Îmi pare rău, sunt sigură că e dureros să vorbiți despre asta. Dar… sunt niște lucruri pe care am încercat să le pun cap la cap. În legătură cu Kristen. Și sunt sigură că m-ați putea ajuta.

— Nu cred că e momentul potrivit, a spus Tom, atât de tare încât Jenny a tresărit. Ar trebui să ne concentrăm să aflăm vești despre Kristen.

— Bineînțeles. Îmi pare rău. Cred că am roșit până în vârful degetelor de la picioare.

Și-au scos telefoanele și m-au ignorat. Jenny s-a apropiat din nou de recepție, apoi s-a întors anunțându-ne că medicii nu vor ști nimic timp de cel puțin câteva ore. M-am foit, încercând să mă așez confortabil pe scaunul cu spătarul rigid. Îmi abandonasem rucsacul pe drum, așa că nu aveam nici bani, nici acte de identitate, nimic.

— Ai nevoie de un telefon? m-a întrebat Jenny încruntându-se. Vrei să-ți suni părinții?

Am clătinat din cap.

— Eu… nici măcar nu le știu numerele. Și mi-am pierdut geanta în accident. Am simțit că mă panicam și am clipit ca să-mi opresc lacrimile.

— Ooo, nu plânge! mi-a zis Jenny aplecându-se în față. Unde este hotelul în care stați? Pot să te duc eu cu mașina, probabil că oricum ar trebui să iei niște lucruri pentru când se va trezi iubitul tău, nu?

Am aprobat-o pe Jenny cu recunoștință, iar ea l-a lovit pe soțul ei peste mână.

— Dă-mi cheile.

— Pleci?

— E vorba de Hotel Rosita, am bălmăjit, iar ea a introdus numele în telefon.

— E la doar 15 minute. Ne întoarcem imediat, Tom. Am urmat-o afară, simțind cum ochii lui Tom ne-au fixat tot drumul până la ușă.

Capitolul 43

— Știi, înțeleg de ce nu vrea Tom să vorbească cu tine. Ne aflam pe drum deja de câteva minute când Jenny a oprit brusc radioul. NPR, ceva despre brutalitatea poliției din India.

Am privit drept în față.

— Chiar nu știu ce caută Kristen aici. Așa cum am mai *t t* spus, încercam să scap de ea. Pentru că mă sperie.

A suspinat.

— Când mă uit la tine, o pot vedea pe Jamie. Chiar semănați puțin.

— Mi s-a mai spus.

S-a uitat la mine, după care și-a îndreptat din nou privirea spre șosea. Soarele îi bătea în față, desenându-i un dreptunghi auriu, dar ea nu părea deranjată.

— Nici Tom nu poate să înțeleagă de ce am păstrat legătura cu Kristen. Este aici cu mine doar pentru că nu a vrut să mă lase să conduc timp de patru ore și jumătate în starea mea emoțională. Dar eu țin la Kristen. Nu mă pot abține. Chiar dacă e o pacoste.

Am privit mallurile defilând pe lângă fereastra mașinii.

— Am aflat și eu asta. Că e o pacoste. Am încercat să pun piesele cap la cap și… și să-mi dau seama ce se întâmplă cu adevărat cu ea, cu prietenia noastră. I-am aruncat o privire lui Jenny. Mă întreb de ceva vreme ce s-a întâmplat cu Jamie. Ai putea, te rog, să-mi spui?

— Jamie s-a sinucis. Vocea i s-a stins, dar apoi și-a recăpătat calmul. Dar, înainte de asta, Kristen o controla cu totul.

A găsit o rampă de ieșire de pe autostradă și am intrat pe o șosea de centură.

— Au fost cele mai bune prietene, practic de la naștere. Când ne-am mutat în cartier, Jamie avea

doar câteva luni, iar Anne era însărcinată cu Kristen, așa că ne-am apropiat imediat. A întins mâna pentru a da aerul condiționat mai încet, iar eu am văzut cum îi tremurau degetele. La început, am fost încântată că fetele se înțelegeau atât de bine. Dar pe când au ajuns în clasa a treia sau a patra am început să mă îngrijorez. Kristen o îndemna mereu pe Jamie să se poarte urât: „Haide, nu fi copil, fură bomboanele astea de pe tejghea sau bagă în buzunar rujul ăsta de la farmacie". Oaau! A frânat și a claxonat un BMW care a trecut ca din pușcă pe lângă ea. Cel mai ciudat lucru era cum Kristen făcea mereu lucruri urâte și apoi încerca să o convingă pe Jamie că *ea* le-a făcut. Odată am auzit-o plângând și m-am repezit în camera de joacă, iar Jamie stătea acolo cu corpul păpușii ei American Girl, la care ținea enorm, într-o mână și capul în cealaltă. Kristen susținea că Jamie îi smulsese capul, dar când am întrebat-o pe Jamie de ce făcuse asta mi-a spus că nu știe. Degetele îi strângeau volanul, din ce în ce mai tare. Chiar și după ce am trimis-o pe Kristen acasă, Jamie mi-a repetat povestea. Dar când am verificat pe camera bonei, am văzut cum Kristen decapitase păpușa, nu Jamie. Lucruri ciudate, copilărești. Dar mereu m-am întrebat ce o determina să se comporte așa.

În acel moment am avut o revelație. Kristen manipula oamenii încă de pe când era copil. Jenny credea că ceea ce făcea Kristen era doar o ciudățenie copilăroasă, dar eu știam adevărul; știam că, zeci de ani mai târziu, Kristen încă mai făcea asta. Mi-a manipulat amintirile, acuzându-mă de fapte pe care ea însăși le comisese. *Nu face pe proasta, am văzut cum l-ai ucis.* Cât de ușor mă convinsese.

Cel puțin acum eram sigură: Kristen îl omorâse pe Sebastian. Strigătele mele fuseseră un avertisment, o rugăminte disperată, în timp ce ea îi lăsa fără viață: *Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te.*

— Și a fost… Jamie s-a sinucis din cauza hărțuirii…? Nu mi-am putut termina gândul.

Jenny a clătinat din cap în timp ce intram în parcarea hotelului. A ales un loc și a oprit mașina, după care și-a rezemat fruntea de volan și a început să plângă.

I-am atins umărul cu delicatețe.

— Vrei să intrăm în hotel sau…?

A clătinat din nou din cap.

— Trebuie să termin de spus asta, altfel nu voi reuși niciodată să dau totul la iveală.

Mașina începuse deja să se încălzească asemenea unei oale cu apă pe aragaz.

— Hm, n-am putea să pornim din nou aerul condiționat?

— Avem OnStar. Când mașina este în funcțiune, înregistrează totul.

Semăna atât de mult cu Kristen – practică și totuși paranoică, sensibilă și totuși absurdă. Am dat din cap și mi-am desfăcut centura de siguranță.

— Jamie a fost violată, a spus Jenny, luptându-se să-și țină vocea sub control, de antrenorul ei de baschet. Tatăl lui Kristen. Nu a spus nimănui, dar a scris despre asta în jurnalul ei, pe care l-am găsit după aceea.

Am simțit cum mi se cutremură stomacul.

— Oh, Doamne. Îmi pare atât de rău.

Nenorocitul de tată al lui Kristen nu era doar un nenorocit, era un prădător, un violator de copii. Oare își violase și fiica? Ea spunea că ura să rămână singură doar cu el. Mi-am petrecut atât de mult timp întrebându-mă ce se ascundea în spatele instinctelor ei crude; m-am întrebat dacă Kristen era o sociopată sau un copil vulnerabil care a cedat în momentul în care i-au murit părinții sau din cauza tiraniei zilnice a bunicului ei. Dar dacă propriul ei tată îi transmisese un tipar pe care ea nu se putea abține să nu-l reproducă – hărțuire, manipulare, violență –, ei bine, asta nu justifica

nimic, dar mă putea ajuta să-mi explic comportamentul ei.

— Îmi pare atât de rău, Jenny. Nu știu ce aș putea să mai spun.

Părea că o să mi se rupă inima în două, ca o farfurie de hârtie înmuiată în apă. Săraca Kristen, săraca Jamie, săraca oricine altcineva care îi ieșise în cale acelui om îngrozitor. Nu era de mirare că în toți anii în care o cunoscusem Kristen nu avusese nicio relație de dragoste serioasă.

— Mulțumesc. Jenny s-a luptat cu lacrimile timp de câteva secunde, apoi a continuat. În jurnalul ei mai scria și altceva. Ea… ea a crezut că singura cale de a opri abuzul era să-l omoare. Era atât de tânără, voia doar să se termine odată. Credea că va fi în regulă, pentru că el era creștin și asta însemna că va ajunge automat în rai.

Acum plângeam și eu. Aburul respirațiilor și al lacrimilor noastre fierbinți se depunea pe geamuri, ascunzându-ne înăuntru.

— A făcut-o într-o noapte în care credea că va fi doar Jerry acasă. A intrat pur și simplu și a făcut ceea ce a crezut că trebuie să facă. Doar că acasă erau și Anne, și Kristen. Și-a șters nasul cu mâna care-i tremura. Dar Kristen a văzut-o. A fugit după ea, până la casa noastră, țipând. M-am trezit, dar am crezut că visez. Sughițurile ei zguduiau mașina în timp ce aburii urcau deja spre centrul parbrizului, în ciuda caniculei de afară.

— Nu știu cum să spun asta, am îndrăznit eu, dar trebuie să te întreb. Ești sigură că Jamie și nu Kristen a fost cea care a provocat incendiul? Dacă modul de operare al lui Kristen era să o acuze pe Jamie de lucruri pe care de fapt le făcea ea…

— Nu. I-am citit jurnalul. Jamie a pus totul la cale de una singură.

— Dar dacă Kristen…

— Kristen știa că Anne era acasă, m-a întrerupt ea, rățoindu-se la mine ca o adolescentă. Jamie nu știa, dar Kristen știa că mama ei se hotărâse în

ultimul moment să nu mai plece în weekend. Iar Kristen nu i-ar fi făcut niciodată rău mamei ei. O iubea mai mult decât oricine pe lume. În noaptea aceea, când a renunțat să o mai urmărească pe Jamie și a fugit la Tabitha și Bill țipând atât de tare încât m-a trezit, striga un singur cuvânt la nesfârșit: *Mami.*

— Oh, Doamne. Părea real, dar nu eram sigură că puteam să accept asta. Ar fi putut oare Kristen, un agent al răului și al haosului, să se afle în apropierea acelei tragedii și să nu fi fost direct implicată? Sau poate că moartea părinților ei a fost scânteia care i-a aprins cruzimea. Poate că apoi a învinovățit-o pe Jamie până când aceasta s-a sinucis, sau a șantajat-o spunând că a văzut-o când a pus focul, sau…

M-am uitat la Jenny. Era încovoiată ca un semn de întrebare proiectat pe fereastră și, pentru o clipă, am văzut cum ar fi arătat Jamie acum, cu un nas delicat și drăguță. Mă durea inima. Putea oare cu adevărat o fetiță de doisprezece ani, împinsă de disperare, să se fi comportat la fel de distructiv ca și Kristen?

Doar uită-te cum te-a făcut pe tine să te comporți.

Jenny a strâmbat din nas.

— Așadar Kristen a țipat tot drumul până la Tabitha și Bill, iar ei au sunat la 911 și au ținut-o să nu fugă înapoi și să pățească și ea ceva. Dar ea le-a spus. *Știa* că o văzuse pe Jamie acolo și, cu toate că nu am întrebat-o niciodată, pun pariu că știa exact de ce ar fi vrut Jamie ca tatăl ei să moară. Oh, Doamne. Jamie obișnuia să meargă la cabana lor în weekenduri. Nu cred că o să mi-o iert vreodată.

A scos un țipăt atât de lung și de jalnic încât m-am gândit la un cufundar, la cântecul lui care suna de parcă ar fi strâns în el toată durerea unui pământ pârjolit și muribund. Mi-am lăsat propriile lacrimi să-mi curgă pe gât, udându-mi maioul murdar.

— Dar nu știam. Habar n-aveam! A mai lăsat să-i scape câteva suspine. Și când Bill nu a cerut o investigație, ne-am gândit la ceea ce s-au gândit toți ceilalți: incendiul a fost un accident, un lucru tragic, ieșit din comun. Însă Kristen a venit la noi. Doamne, îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Am deschis ușa și am găsit-o plângând. Și, printre suspine, mi-a spus că a văzut-o pe Jamie ieșind din casa ei în noaptea incendiului. Credea că Jamie pornise incendiul. Eu nu am crezut-o, bineînțeles. I-am spus să plece.

A tras adânc aer în piept și a expirat cu putere. Respirația îi era aspră, ca un sunet ciudat de acordeon.

— Dar apoi am citit jurnalul. Nu i-am putut spune lui Tom. Tom nu știe despre viol, despre incendiere, despre nimic din toate astea. L-ar fi distrus. Tom habar n-are ce i-a făcut nenorocitul ăla fiicei noastre. Doamne, câteodată îmi doresc ca Jerry să nu fie mort doar ca să-l pot arde de viu din nou.

Furia emana din ea asemenea căldurii arzătoare a unui foc. Lacrimile îi curgeau pe față și puteam să-i văd venele pulsând de-a lungul gâtului.

M-am întins către ea și i-am atins mâna. A tresărit, după care s-a lăsat puțin mai jos pe scaun.

— Am încercat să vorbesc cu Bill între patru ochi. Vocea ei era furioasă și încordată, carbon comprimat într-un diamant. Nu a vrut să asculte. Nimic din toate astea. Nu a vrut să-și murdărească amintirile despre fiul său. Îmi venea să-l omor. Tot spunea că era prea târziu, că amândoi pierduserăm un copil și că, dacă l-am fi acuzat pe fiul său de pedofilie și pe fiica mea de incendiere, nu am fi făcut decât să provocăm și mai multă durere. În plus, ar fi trebuit să-i spun lui Tom, iar, dacă ne-am fi dus la autorități să le explicăm ce s-a întâmplat, povestea ar fi apărut în presă. Toată lumea ar fi privit-o pe frumoasa mea fiică, ar fi compătimit-o, ar fi învinovățit-o, ar fi numit-o victimă, ucigașă,

ar fi căutat fotografii în care era îmbrăcată prea sumar, ar fi tocat-o bucată cu bucată, ar fi făcut-o zob. Tom și cu mine eram deja distruși, n-am fi rezistat să mai trecem prin și mai multă durere. Și pentru ce? Nu mi-ar fi adus-o înapoi pe Jamie a mea. Nimic din toate astea nu ar fi anulat ceea ce se întâmplase deja. Așa că ne-am strâns lucrurile și ne-am mutat în cealaltă parte a țării și… și am încercat să o luăm de la capăt.

Inima mea era un violoncel care gemea pe o singură notă lungă, plină de jale. Biata Jamie, biata Kristen. Bieții Jenny și Tom.

— Kristen a fost internată într-un centru de sănătate mintală după aceea, am spus, unul în care erau internați minori. Am crezut că e un fel de înlocuitor al școlii de corecție pentru copiii care au făcut ceva rău.

Jenny a clătinat din cap.

— Nu știam asta. Dar nu mă surprinde faptul că a avut o cădere psihică după toate acele traume. Oh, săraca fată. Ți-am spus că nu mi-a plăcut cum s-a purtat cu Jamie, dar… Doamne, nimeni nu merită așa ceva. Nici nu-mi pot imagina cum te distruge pe termen lung așa ceva.

Am aprobat dând din cap.

— N-ați mai auzit de Kristen după aceea?

— Mi-a cerut prietenia pe Facebook acum câțiva ani. După ce a absolvit. Mereu m-am întrebat ce mai face, m-am rugat pentru ea… Jamie a iubit-o, știi. Erau cele mai bune prietene. Într-un fel ciudat, Kristen pare ultima legătură pe care o mai am cu Jamie a mea. Ochii i-au devenit tăioși. Mi s-a oprit inima în loc când mi-a spus azi Tom că a sunat Bill. Urăsc până și faptul că Bill are numărul lui Tom.

I-am strâns mâna, iar ea a privit-o, gânditoare. Am stat o vreme în tăcere.

— Sunt sigură că îți dai seama că nu poți spune nimănui ceea ce ți-am dezvăluit, mi-a spus ea. Nimănui.

— Știu. Transpirația mi se strângea pe frunte și mi se scurgea pe spate. Mă simțeam de parcă plângeam cu tot corpul.

— Emily.

Mi-am ridicat privirea.

— Da?

— De ce încercai să fugi de Kristen?

În mașină era deja aproape insuportabil de cald acum, când soarele pătrundea înăuntru prin spate.

— Nu sunt sigură că pot să-ți spun, am răspuns. Toate bucățile acestui puzzle pluteau în jurul meu ca un vârtej de frunze uscate.

Ea a înghițit în sec, apoi a clătinat din cap.

— Bine, dar mă îndoiesc că poliției din Phoenix îi va plăcea acest răspuns.

Și atunci mi-a căzut fisa. Iisuse Hristoase. M-am întors spre ea, cu ochii mari.

— Crezi că, dacă Kristen nu va supraviețui, mă vor acuza de uciderea ei?

— Nu. A deschis larg ușa mașinii și briza fierbinte ca aerul dintr-o saună s-a amestecat cu propria noastră baie de aburi din interior. Dar cred că îl vor acuza pe iubitul tău.

Capitolul 44

Soțul lui Jenny a sunat în timp ce noi eram sus, în camera mea de hotel dezordonată. Făcusem un duș rapid, curățându-mi murdăria de pe piele, în vreme ce Jenny mă aștepta într-un fotoliu rigid. Smulgeam niște haine din bagajul lui Aaron și le îndesam într-o geantă, când ea și-a scos telefonul și s-a dus să vorbească din baia plină de aburi. Când s-a întors, era tristă.

— A murit, a spus ea. Kristen a murit.

Inima mi-a căzut brusc, ca un pescăruș albastru care plonjează într-un lac înghețat, jos, în frigul implacabil, și m-am rezemat de dulap. Mi-am amintit de acea dimineață din Chile, dimineața de după, atunci când ne-am oprit pe o stâncă aflată pe drumul de ieșire din oraș și am țipat în hăul de la picioarele noastre. Am simțit aceeași senzație ciudată și acum, ceva uriaș și răvășitor încercând să iasă din mine și să urce spre cer. Un nor atomic format din putere și durere. Ceva ce era vizibil din spațiu.

— Îmi pare rău. Jenny mi-a atins brațul și am tresărit.

— Și mie îmi pare rău, i-am spus, și vorbeam serios. Ezitam. Acum ce facem?

— Ar trebui să ne întoarcem acolo. Tom a spus că sunt niște polițiști care așteaptă să vorbească cu tine.

Un val de adrenalină rece m-a străbătut. Mâna îmi tremura când mi-am luat telefonul, acum complet încărcat, în drum spre ieșire. L-am deblocat în timp ce coboram încet cu liftul: mesaje scrise și mesaje vocale de la Kristen: „Ești bine?” și „Fii tare” și „Sunt pe drum”, fiecare dintre ele fiind încă un pumnal în stomac. *Kristen.* Până și azi-dimineață încă mai șovăiam, încercând să mă decid dacă ea era cea care se comporta aiurea sau dacă eram eu prea sensibilă, prea suspicioasă.

Dar asta fusese înainte ca ea să mă împingă în fața unei mașini.

Ei bine, ca răspuns la faptul că eu o împinsesem de pe o stâncă. Pentru că reușise să mă convingă, în mod eronat, că eram capabilă să fac asta. Că eram ca ea. Că îmi puteam rezolva problemele omorând pe altcineva.

Oh, Doamne. Stomacul îmi chiorăia; privirea mi s-a încețoșat. Ușile argintii s-au deschis și am luat-o la fugă prin hol, accelerând printre ușile automate tocmai la timp ca să vomit. Am scuipat și am zărit-o pe Jenny în pragul ușii, dar ea s-a întors și a fugit înapoi înăuntru. O clipă mai târziu a reapărut cu o cană de apă și m-a frecat pe spate când am dus-o la buze.

— Înghițituri mici, nu înghițituri mari, a spus ea.

— Mulțumesc, i-am spus după ce am reușit să înghit. Ești atât de drăguță cu mine.

— Așa cum am spus, bărbia i-a tremurat și s-a uitat în altă parte, îmi amintești de fiica mea.

Mi-am băut apa și am urmat-o până la mașină, simțind încă arsura acidului pe trahee și pe limbă.

* * *

Aaron nu mai era Aaron. Arăta bătut și învinețit, cu fața umflată și violetă ca o prună prea coaptă. Fața unui luptător, a unui boxer. Un hispano-american bătut mortal de o frumoasă turistă americană.

Inima mi-a bătut cu putere când am intrat în spital, dar nu am văzut polițiști nicăieri. Așa că am riscat. Am sprintat până la secția de chirurgie și am rugat o asistentă de acolo să-mi spună cum pot să ajung la salonul lui de recuperare. Părea că împrumut niște timp, nisip ce curge printr-o clepsidră înainte ca totul să ne explodeze drept în față.

Din nou.

Un ochi îi era acoperit cu tifon, de sub bandaj se ițea o acuarelă albastră, dar Aaron l-a deschis pe

celălalt și a schițat un zâmbet larg.

— Emily! Ce mai faci, iubito?

— Mă bucur atât de mult că ești bine! I-am atins mâna. Cum te simți?

— Mi-au dat analgezice, așa că… minunat. Și-a legănat mâna cu degetul mare în sus. Mă simt la fel de bine precum arăți tu. Ceea ce este… Degetele i s-au mișcat din nou, formând semnul „ok”.

— Ești un seducător, chiar și după ce ai luat codeină! I-am ciufulit părul. Asistenta mi-a spus că în seara asta vin părinții tăi.

Mă rugam să ajungă înaintea lui Bill și a Nanei sau măcar să nu ne vedem, cei doi Czarnecki să meargă direct la morgă, nu puteam să dau ochii cu Bill și cu Nana astăzi. Vor plânge și vor fi răvășiți? Sau vor fi împăcați și liniștiți? Sau, Doamne, nepăsători și, într-un fel, ușurați că ea nu mai era?

Nu. Kristen era sânge din sângele lor. Nu erau monștri… nu erau ca mine.

— O să-mi cunoști păăă-rinții, a cântat Aaron.

I-am zâmbit.

— Fix așa cum mi-am imaginat că ne vom cunoaște.

— Încă nu m-ai sărutat. S-a bosumflat, apoi și-a țuguiat buzele.

M-am aplecat și i-am dat un pupic delicat, iar el a suspinat fericit.

O asistentă mă informase că Aaron nu-și amintea nimic despre accident, nu-și amintea nimic în afară de faptul că-și luase cheile și ieșise din parcarea hotelului, așa că mi se părea nedrept să-l trag de limbă acum, când era drogat și amețit. Totuși simțeam cum întrebările îmi ardeau gâtul ca acidul.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur că da!

— De ce ai plecat de la hotel și ai venit după noi?

Și-a răsucit gura, gândindu-se bine. Cel puțin aș fi știut dacă nu spunea adevărul, nu părea capabil să mintă acum.

— Păi, știam că nu vrei să fie aici, a spus el, din moment ce am venit în Phoenix tocmai ca să scăpăm de ea. Dar apoi, când m-ai trimis sus, mi-am verificat telefonul și am văzut un articol în care scria că au publicat imaginea unui suspect în povestea cu turistul mort. A fost peeeste tot la știri. Și-a fluturat degetele.

Șocul a început să-mi spumege prin interior, apropiindu-se de maxilar, de față, de scalp.

Exista deja vreo poză de-a mea care circula prin presă? Ce anume? Un portret-robot al poliției? O captură din înregistrările camerei de supraveghere?

— Și mi-am zis: „Oau, fata aia seamănă cu Kristen. Și apoi mi-am amintit că era vorba de Chile! Și că tu ai spus că se comportă ciudat! Și-a lovit tâmpla cu degetul arătător. Așa că m-am gândit că poate ai dat de bucluc. Și am încercat să te sun, dar telefonul tău era în cameră. Așa că mi-am zis rahat. A părut că se concentrează pentru o clipă. Poți să-mi dai niște apă?

I-am turnat într-o cană apă din carafa de lângă pat și l-am ajutat să bea cu paiul. A terminat de sorbit cu un ahhh satisfăcut.

— Deci ai observat că mi-am uitat telefonul, l-am îmboldit.

— Așa este. Și am coborât în fugă, dar mi-am dat seama că ai plecat. Am întrebat dacă te-a văzut cineva și o femeie mi-a spus că parcă te-a văzut când ieșeai. Am ieșit repede afară și nu te-am mai văzut, dar aveam cheile de la mașină în buzunar. M-am gândit că nu puteai să ajungi departe. Mi s-a părut că-ți văd rucsacul roșu dispărând după colț, așa că am băgat gaz. Și asta e tot ce-mi amintesc.

— Îți mulțumesc că ai venit după mine.

Și-a încruntat fruntea.

— Te-am salvat?

— Da, Aaron! Sunt atât de recunoscătoare.

— Bine. Pentru că ești minunată. Ești mult peste nivelul meu. A râs, un râs lent, ca al lui Mitch Hedberg. Și-a țuguiat din nou buzele, ridicându-și bărbia pentru un alt sărut, iar eu m-am aplecat și i-am ștampilat fruntea cu un pupic, țintind un loc nelovit prin puzderia de vânătăi.

— Hei, apropo de Kristen. S-a strâmbat. Ce s-a întâmplat cu ea? Este bine?

În ușă a apărut o asistentă și Aaron a salutat-o, uitând ce întrebase. Nimeni nu părea să observe că îmi tremura mâna în timp ce îi făceam semn de rămas-bun.

•

Părinții lui semănau atât de mult cu el: Aaron avea părul bogat și maxilarul puternic al tatălui său, iar nasul ascuțit și ochii frumoși îi moștenise de la mama sa. Aveau fețele crispate de frică, dar Aaron părea încântat să ne facă cunoștință, grăbindu-se să glumească pe seama rănilor sale. Am vrut să-mi petrec noaptea lângă Aaron, însă ei au fost politicoși, dar fermi, în felul acela părintesc, așa că m-au dus la hotel și au promis să mă ia dimineața la unsprezece fix, la timp pentru orele de vizită.

Pe la zece dimineața, am primit însă un telefon de la secția de poliție. O femeie cu voce plictisită m-a rugat să vin din nou, în mod voluntar, a adăugat ea, dacă voiam să ajut. Urmau să vină să mă ia în cincisprezece minute. Am închis, cu mintea tulbure, deja torturată de o senzație ce semăna teribil cu mahmureala, în tot corpul.

De data asta, un alt polițist și-a exprimat dorința de a vorbi cu mine, un detectiv care mi-a transmis mai întâi condoleanțe pentru pierderea prietenei mele. Era și el prietenos, dar undeva, sub politețea afișată, simțeam ceva ce mă ducea cu gândul la un lup. Inima îmi duduia cu un zgomot surd; am clipit o mulțime, încercând să-mi limpezesc mintea confuză.

— Am luat legătura cu poliția din Los Angeles, m-a anunțat el. Și nu vrem să tragem concluzii pripite. Dar se pare că domnișoara Czarnecki se potrivește cu descrierea suspectului unei crime comise în aprilie în America de Sud.

A tastat câteva cuvinte pe telefon, apoi l-a întors spre mine: portretul-robot făcut de poliție, schițat cu grijă, precum cele din filme. Doamne, o nimeriseră, cu ochii ei înțelepți de felină și tot restul.

— I-am verificat pașaportul. A fost în Chile cu tine în aprilie, corect?

La naiba, s-au mișcat rapid.

— Da.

Și-a pus telefonul deoparte.

— Știm că domnișoara Czarnecki a ajuns în Phoenix separat. Cu un zbor pe care l-a rezervat în ultimul moment. Și mai mulți martori de la hotel v-au văzut certându-vă în hol chiar înainte de moartea ei. Așa că haideți să mai trecem încă o dată, împreună, peste detalii. Din moment ce nu este atât de simplu cum am crezut.

Dintr-odată a devenit orbitor de limpede, înțepător ca menta proaspătă, cristalin și rece ca un diamant tăiat cu laserul: credeau că eu și Aaron o ucisesem pe Kristen ca să-i închidem gura. Doamne, acum, că mă gândeam la asta, fiecare detaliu arăta în direcția asta – dovezile pe care le ascunsese și care făceau legătura între mine și crimele din Chile și Cambodgia, toate mesajele ei vag amenințătoare, felul în care s-a prăbușit în gol, spre propria ei moarte, la mai puțin de o oră după ce a fost publicat portretul-robot…

Și nimeni nu fusese acolo ca să vadă. Nimeni nu știa că ea m-a împins pe drum prima, că Aaron a virat nu pentru că voia s-o lovească pe Kristen, ci ca să nu mă lovească pe mine. Am simțit că mi se contractă toate măruntaiele și greața mi-a urcat în gât.

— Am trimis imediat investigatori la fața locului, a continuat el. Vor cerceta urmele de cauciucuri, locul accidentului, toate chestiile astea. Iar criminaliștii o vor examina cu atenție pe domnișoara Czarnecki, precum și pământul de sub unghiile ei, chestii de genul ăsta.

A luat o gură de cafea. Am întins mâna spre apa din fața mea și am înghețat. Detectivul a văzut și el motivul: mulțimea de vânătăi purpurii de pe antebrațul meu, grupate ca un ciorchine de struguri. Și, de asemenea, zgârieturi, dungi roșii și furioase, aliniate ca niște vergeturi. Răni ca de luptă în locurile de care mă apucase Kristen în timp ce încerca să urce înapoi pe stâncă.

Iar apoi am atins paharul fragil și ultima piesă s-a așezat la locul ei. Îmi lipisem gura de o ceașcă aici și ieri, lăsând în urmă fragmente umede din ADN-ul meu.

Pământul de sub unghiile ei. Sau bucăți de piele. Dovada irefutabilă că, înainte să moară, Kristen se luptase.

— Sunt arestată? am întrebat cu vocea sugrumată.

Detectivul s-a lăsat pe spate, ridicând din sprâncene.

— Nu. Aceasta este doar o discuție amicală.

— Atunci aș vrea să plec. Mi-am tras mâna înapoi. Vă rog.

Ne-am privit fix și rece unul pe celălalt.

În cele din urmă, el a ridicat din umeri.

— Bineînțeles. Putem trimite pe cineva care să te ducă la hotel.

— Aș vrea să merg la spital, vă rog. Când el nu a mai spus nimic, i-am zis: Părinții lui Aaron mă așteaptă acolo.

— Sigur că da. Poate ne vedem acolo mai târziu. Și-a sprijinit mâna voinică de masă pentru a-și împinge scaunul înapoi. Avem câteva întrebări și pentru domnul Meuleman.

Capitolul 45

Aaron avea ochii limpezi astăzi, era mai concentrat și mai atent. Mi s-a răsucit inima la vederea lui; mă temeam că era ultima dată când mă va privi așa, cu expresia lui caldă și plină de dragoste. Părinții lui m-au îmbrățișat (erau niște îmbrățișători!) și am încercat să par dezinvoltă când i-am rugat să ne lase singuri câteva minute.

După ce au închis ușa în urma lor, am aruncat o privire în jur – nu existau camere de filmat, cel puțin niciuna pe care să o văd. Am vorbit în șoaptă sperând că așa va fi mai bine.

— Aaron, trebuie să-ți spun adevărul, am murmurat. Nu va fi ușor, dar trebuie să-l auzi mai întâi de la mine.

— Ce s-a întâmplat? M-a privit fix, cu ochii atât de îngrijorați încât am crezut că mă voi dezintegra ca o stea căzătoare, care, la urma urmei, este doar un meteorit umil ce s-a rătăcit, arzând în timp ce plonjează prin atmosferă.

Mi s-a strâns gâtul. Am respirat adânc și m-am pregătit sufletește.

Și în sfârșit, în sfârșit, i-am spus omului pe care îl iubeam adevărul.

Odată ce am început, nu mi-a mai fost atât de greu. Am început cu Cambodgia – cum l-a doborât Kristen pe Sebastian cu un lampadar, după care l-a izbit cu capul de rama patului în timp ce eu urlam la ea să se oprească. Cum, după aceea, am vrut să sun la poliție, dar ea m-a amenințat și pe mine, m-a forțat să fac curat în camera de hotel, să o ajut să-i arunce cadavrul în râu cum arunci o monedă într-o fântână.

Cum m-a manipulat în săptămânile care au urmat, având grijă de mine de la distanță, convingându-mă că am luat decizia corectă. Cum m-a convins apoi să-i mai dau o șansă și să mergem o săptămână în Chile, o săptămână în care

totul părea să fi revenit la normal, până în acea ultimă noapte, când m-am întors și am dat peste ea și cadavrul lui Paolo, și când, din nou, m-a forțat să-i fiu complice la îngrozitoarea mușamalizare. Cum din acel moment am încercat să o scot din viața mea, dar ea a continuat să mă preseze. Și apoi a încercat să mă ucidă. Și aproape că l-a ucis și pe Aaron.

— Ascultă, am încheiat, cu vocea șoptită și grăbită, avem probleme. Ei cred că noi doi am omorât-o intenționat, ca să o facem să tacă. Și încă nici măcar n-au habar cât de gravă este situația. Totul mă leagă de cei doi călători. Am clătinat din cap. Îmi pare foarte rău că te-am târât în asta, Aaron. Nu există cuvinte pentru cât de rău îmi pare. Dar ei cred că am încercat să o împiedicăm să vorbească. Nimeni altcineva nu a văzut ce s-a întâmplat ieri; nimeni nu știe că ai încercat doar să mă eviți.

Părea șocat, cu singurul lui ochi deschis la fel de mare ca un dolar de nisip[20].

I-am atins obrazul.

— Aaron, e în regulă. Nu te voi lăsa să plătești pentru asta. Ai fost alături de mine într-un fel în care Kristen nu a fost niciodată. Doamne, e ca și cum mi s-ar fi ridicat, în sfârșit, vălul de pe ochi. În tot acest timp, am ezitat, am tot dat înapoi și am făcut tot ce mi-a spus ea, dar acum totul s-a terminat. Gata.

— Ce vrei să…?

— Am de gând să le spun totul. Mi-am închis ochii. Știam că e greșit să ascundem cadavrele acelea, dar am lăsat-o pe Kristen să mă convingă să o fac. Am terminat cu minciunile și nu vreau să fiu motivul pentru care viața ta să fie distrusă. Așa că, atunci când polițiștii vor apărea și te vor întreba ce s-a întâmplat, spune-le adevărul. Pentru că le voi spune toată povestea, toate răsturnările de situație care ne-au adus aici. E timpul să-mi asum responsabilitatea. Te iubesc, Aaron.

Fața i s-a luminat.

— Și eu te iubesc, Emily. A întins mâna după a mea, iar eu l-am apucat de ea. Nu poți… Nu pot să te pierd. Ceilalți turiști care au fost de față… Eu te cred; știu că vinovată e Kristen, dar dacă polițiștii nu te cred? Dacă ei… Plângea, iar lacrimile îi alunecau peste umflături și vânătăi.

— Șșșt, e în regulă. M-am aplecat și l-am sărutat. Chiar e totul în regulă. Nu-i voi lăsa să te acuze. E timpul să fiu sinceră.

A pufnit.

— Emily, trebuie să vorbești cu un avocat. Te rog, te rog, te rog, fă asta pentru mine. Unchiul meu este avocat, este un tip de treabă. Te va ajuta să găsești pe cineva. Te implor.

Am ezitat. Îmi doream doar ca totul să se termine odată. Obosisem să tot fug.

— Promite-mi. Mâna lui a apucat-o pe a mea cu o forță surprinzătoare. Nu voi spune niciun cuvânt până atunci. Vorbesc serios. Te iubesc. Dacă ții măcar un pic la mine, vei face asta pentru mine.

O asistentă care a apărut la ușă i-a spus lui Aaron că niște polițiști au întrebat dacă pot să vorbească cu el. Aaron și-a ținut ochii ațintiți asupra mea în timp ce îi cerea asistentei să-i trimită la plimbare.

Capitolul 46

Poliția din Phoenix m-a lăsat să zbor acasă după câteva zile, cu condiția să rămân în țară. Între timp și-au ținut gura, construindu-și cazul.

Dar părinții lui Paolo nu mă puteau lăsa în pace.

Rodrigo și Fernanda García, ei au fost motivul pentru care devenisem o știre importantă. O femeie din Wisconsin, a cărei față frumoasă se potrivea cu portretul-robot, ucisă de iubitul celei mai bune prietene a ei pe o porțiune izolată a unui drum de munte, în timp ce prietena cu care călătorise, adică cu, părea să scape nepedepsită… Ei bine, puteam să înțeleg de ce refuzau să mă lase în pace. Familia García, înarmată cu averea ei, a fost neobosită. Au organizat conferințe de presă și priveghiuri; au menținut presiunea asupra Washingtonului; au cerut extrădarea mea; au făcut ca #JusticeforPaolo să devină un trend internațional.

Și, la naiba, Tiffany Yagasaki, martora din barul din Quiteria, ne-a identificat atât pe Kristen, cât și pe mine, iar vulturii de ziariști s-au dezlănțuit. Trolii mi-au descoperit locul de muncă, adresa de e-mail personală, numărul de telefon, folosind toate mijloacele și cel mai colorat limbaj pentru a-mi spune că merit să fiu violată sau ucisă. Kibble a tăiat în liniște toate legăturile cu mine. Mi-am coborât jaluzelele și m-am ascuns, în timp ce echipele de la programele de știri așteptau în fața ușii mele.

În tot acest timp m-am întâlnit cu Deirdre, avocata cu care m-a pus în legătură unchiul lui Aaron, iar ea a fost o mană cerească – inteligentă și grijulie și întotdeauna atât de lucidă, ca să nu mai spun că era și frumoasă, imaginea succesului în costumele făcute la comandă și bobul drept. Am parcurs împreună întreaga mea poveste, pas cu pas, în timp ce ea se concentra asupra detaliilor care m-ar fi putut ajutat să scap. Am aflat despre

constrângere și autoapărare, despre capcane, despre posibilitatea de a scăpa din ele, teama rezonabilă pentru propria viață și, mai ales, despre faptul că din punct de vedere legal *nimic* din ceea ce s-a întâmplat în Phnom Penh sau Quiteria nu a fost cu adevărat din vina mea.

Campania neîncetată a familiei García îmi făcea viața un iad, așa că, în cele din urmă, Deirdre a redactat o scrisoare către ambasada SUA, în care relata ce făcuse Kristen în Chile. A subliniat că ulterior Kristen m-a urmărit până în Milwaukee, despre cum a adus cu ea resturile bunurilor arse ale lui Paolo cu care să mă șantajeze, să mă controleze, să mă facă să tac. Am citit scrisoarea iar și iar până când propozițiile au început să dispară și cuvintele au încetat să mai aibă sens. Erau fraze care îmi săreau în ochi: *Clienta mea renunță la o implicare suplimentară în acest caz* și *Considerăm că problema este acum închisă* și *Clienta mea a confirmat că nu va călători în Chile.* Am râs puțin când am citit ultima frază. De parcă m-aș fi întors vreodată.

Cineva a lăsat să se scurgă declarația, iar atenția presei a crescut de la un vârf febril la un vuiet terifiant. Reporterii, deja surescitați de implicarea lui Aaron și de senzaționalul accident de mașină din deșertul Sonoran, au leșinat în fața poveștii. Ziarele de doi bani ne-au descris ca pe un cuplu de tineri criminali, care au complotat să elimine singura persoană care-mi cunoștea trecutul întunecat. Bloggerii s-au întrebat dacă eu și Kristen fusesem iubite, iar unul ne-a numit pe Aaron și pe mine Bonnie și Clyde, ceea ce nu avea niciun sens – ei nu erau hoți?

Dar, chiar dacă expunerea de la știri se intensificase, formularea atentă a lui Deirdre a avut efect: polițiștii din Statele Unite au încetat să mai lingușească familia García cu privire la un caz pe care nu îl urmăriseră niciodată. Deirdre își făcea griji în privința Biroului Procurorului General din

Arizona – omor prin imprudență, constrângere, complot. Iar pe mine mă interesa doar să-l scot pe Aaron de pe radarul poliției, nevinovat fiind. Așa că așteptam și urmăream tot ce se spunea. Nu voi vorbi până în momentul în care Aaron sau eu am fi acuzați, a decis Deirdre, dar vom fi pregătiți în cazul în care asta se va întâmpla. I-am admirat calculele rapide din domeniul ei de expertiză.

Kristen și cu mine fuseserăm atât de îngrijorate de circul mediatic, de faptul că am fi putut fi crucificate de tribunalul opiniei publice, dar eu eram acum chiar în centrul lui și supraviețuiam. Ea a fost cea care a chemat toate astea asupra noastră în acea dimineață din Arizona, invitând tot acest circ în viața mea ca o congregație care strigă după Duhul Sfânt. Douăzeci și patru de ore pe zi, departe de lumina soarelui, mă învârteam prin apartamentul meu întunecat, în timp ce cohorte de spectatori zăboveau dincolo de jaluzelele trase.

Din cea de-a doua lună, toate astea începuseră deja să mă afecteze. Aaron mi-a sugerat să stau în apartamentul său în timp ce el se recupera într-un spital din apropiere, dar aveam nevoie de puțin spațiu și în ceea ce-l privea, ca să dorm, să mă gândesc și să încerc să-mi înțeleg propriile sentimente care mă copleșeau în întuneric. În plus, nu puteam să-mi imaginez stânjeneala de a împărți baia cu colegul lui de apartament sau cum ar fi fost să-i simt peste tot mirosul, de parcă ar fi fost o fantomă.

În cele din urmă m-am îmbarcat într-un Amtrak spre Minnesota, pentru o perioadă nedeterminată alături de mama și de soțul ei blând și timid. Ei m-au crezut, slavă Domnului, și au învățat să scaneze aleea ca să vadă dacă nu cumva strălucesc camerele de luat vederi și să filtreze apelurile telefonice ale reporterilor. De fiecare dată când ne intersectam pe hol sau în bucătărie păreau surprinși să mă vadă, de parcă aș fi fost un aparat

pe care-l foloseau rar și pe care îl ascunseseră în pod.

I-am dat Priyei numărul de telefon fix, din cauză că mobilul meu nu prea avea semnal, iar într-o seară m-a sunat puțin după ora unsprezece, ca să vadă ce mai fac. A doua zi de dimineață, mama era furioasă și m-a mustrat că-i deranjasem somnul, iar sentimentul de vinovăție atât de familiar m-a lovit direct în stomac. Dar, pentru prima dată, mi-am amintit sfaturile calme ale lui Adrienne: *Nu ești responsabilă pentru acțiunile altora.* I-am spus mamei mele că nu se va mai întâmpla, dar că greșeala fusese a Priyei, nu a mea. Ea a cotcodăcit ceva și a plecat, iar eu mi-am notat în minte să-i vorbesc despre asta lui Adrienne în timpul următoarei sesiuni de terapie pe Zoom.

Apoi, în weekendul următor, mama a făcut pâine prăjită la micul dejun și m-a întrebat, cu vocea ei morocănoasă, ce mai făceau prietenii mei din Milwaukee, felul ei de a-și cere scuze. Am însoțit-o la farmacie și la cumpărături, iar într-o zi mi-a propus cu timiditate o sesiune de mani-pedi împreună. Și m-am gândit că poate fără Kristen care să mă influențeze, să mă izoleze, cu vocea ei ca un țânțar insistent în ureche, relația mea cu mama s-ar putea schimba.

În timp ce eu eram plecată, Priya se ocupa de verandă. La fiecare câteva zile trecea pe la apartamentul meu să adune aranjamentele florale somptuoase care împânzeau veranda. Erau și coșuri de cadouri pline de vin, gustări și ciocolată, iar Priya nu putea să creadă că nu le voiam, nici măcar nu voiam să văd fotografii sau să aud despre ele. Toate erau mită sub diverse forme primită de la programele de știri, care mă implorau pentru o exclusivitate, o dezvăluire, treizeci de minute în care să-mi pun sufletul pe tavă. Priya a dus ce era comestibil la serviciu, iar foștii mei colegi au gustat la propriu rugămințile producătorilor de pretutindeni.

Primeam și multă corespondență plină de ură, iar odată, Priya a găsit cuvântul „criminală” scris cu spray pe ușa mea. A sunat la poliție, iar proprietarul meu, fie binecuvântat, nu a încercat să-mi rezilieze contractul de închiriere din această cauză. Am simțit că îmi dezvolt imunitatea la vitriol, la judecată. Oamenii ăștia nu știau ce s-a întâmplat cu adevărat, tot ce făcusem eu și Kristen. Nu am vorbit niciodată despre Cambodgia. Am șters poza din Dropbox, dar Deirdre nu s-a arătat îngrijorată: fără cadavru, fără victimă nu există crimă și chiar dacă fotografia ar fi fost găsită în urma unei căutări amănunțite pe hard-diskul lui Kristen, autorităților cambodgiene le-ar fi căzut în sarcină să o urmărească și nu aveau niciun motiv să-și irosească resursele cu doi străini, eu, o americancă, și Sebastian, din Africa de Sud. Revelația pe care am avut-o aflând toate astea a fost tulburătoare și absurdă. Acum, că dispăruse Kristen, nu mai aveam de ce să-mi fac griji în ceea ce privea Phnom Penh.

I-am spus lui Aaron adevărul, dar în rest am ținut secretul pentru mine. Era doar al nostru, al lui și al meu, ca acele răsărituri de soare din Northwestern în care devoram zorii zilei în timp ce restul lumii dormea. Am scăpat cu bine. Și, într-un mod ciudat, a fost o ușurare să mă eliberez de presupunerea că eram „fata de treabă din Minnesota”.

Aaron și-a recăpătat forțele foarte repede, spulberând așteptările medicilor. Ne trimiteam mesaje aproape zilnic și ocazional conversam prin FaceTime: eu îi povesteam despre proiectele la distanță pe care le primisem în St. Paul, iar el bârfea despre asistente și infirmiere, și despre colegii lui pacienți, cine cu cine flirta. Ar fi vrut să vorbim mai mult, dar i-am spus că, deși îi eram alături ca prietenă, trebuia să pun frână relației noastre o vreme. Trebuia să mă asigur că nu schimbam un idol omnipotent cu altul, așa cum o

schimbasem pe Kristen cu Ben. Deocamdată, deciziile mele trebuiau să fie doar ale mele.

Avocatul Nanei și al lui Bill m-a informat că nu aș fi binevenită la înmormântarea lui Kristen – nicio surpriză în asta. Mi-am imaginat că au fost în schimb câțiva ciudați de la liceul la care fusese și ea elevă, îmbrăcați în gri și negru, emoționați la vederea carelor de televiziune parcate în fața casei de fiorul vag al dramei prin delegare. Mi l-am imaginat pe Bill privindu-i cu suspiciune pe toți „prietenii" pe care Kristen nu și-i făcuse niciodată în scurta ei viață. Și pe Nana, cu ochii pe jumătate închiși, știind adevărul. De parcă toți acești ani alături de nepoata ei, care era o bombă cu ceas, ar fi fost pur și simplu doar niște timp dat cu împrumut, o perioadă bizară înainte ca realitatea să-și între iar în drepturi.

Nici Aaron nu ar fi fost binevenit la înmormântare, deși nu prea conta. Acum, că știa adevărul, era îndurerat alături de mine pentru Kristen, dar și pentru Jamie, Sebastian și Paolo, pentru tinerii părinți ai lui Kristen, dispăruți prea devreme. Psihiatrul spitalului l-a ajutat să găsească un terapeut pentru a se ocupa de sindromul de stres posttraumatic – se părea că mintea lui se blocase pe acel moment de pe coasta muntelui, pe secunda în care iubita i-a apărut brusc în fața mașinii, dar făcea progrese, se descurca, se vindeca.

Vara a bubuit în Midwest: piețe de fermieri și meciuri de baseball, focuri de artificii de 4 Iulie și mirosul îndepărtat de bratwurst. Iar Aaron a fost externat din spital fără nimic altceva decât un baston pentru echilibru și noi glumeam că ar trebui să-i cumpăr un joben și să-l învăț step. Am râs cum n-o mai făcusem de luni întregi.

Mi-era dor de Kristen, în ciuda tuturor celor întâmplate. Am jelit-o în felul acela fizic, dureros, de parcă de fiecare dată când mă gândeam la ea cineva îmi frângea coastele și îmi înfigea pumnale în inimă. Timp de un deceniu, ea fusese cea mai

apropiată prietenă a mea, sora mea, cea mai importantă relație din viața mea. Dar durerea avea o nuanță de inevitabil, de parcă lucrurile ar fi revenit de fapt la normal, iar ea s-ar fi mutat pur și simplu înapoi în Australia. Uneori, încă mai foloseam timpul prezent când vorbeam despre ea și o simțeam vie în prieteniile mele, în relația mea cu Aaron, în apropierea stângace de mama mea. Viața și dragostea lui Kristen, și, da, moartea ei făcuseră din mine persoana care eram în aceste relații. Uneori, pentru o clipă, uitam cu totul de Phoenix, iar în mintea mea Kristen era bine, amuzantă, plină de viață și frumoasă, fermecând străini în colțuri îndepărtate ale lumii.

•

Echipele de știri și-au pierdut interesul, iar eu m-am mutat acasă. Arizona încă mai încerca să ne acuze, dar Deirdre era încrezătoare că nu existau suficiente dovezi pentru a demonstra că eu și Aaron o uciseserăm pe Kristen. Nimeni nu ne văzuse pe acel petic de drum liniștit, așa că era cuvântul nostru împotriva celui al unei fete moarte. Oamenii din holul hotelului Rosita o văzuseră pe Kristen țipând la mine și practic târându-mă afară, și nu era greu să găsești martori care să desființeze orice teorie care o zugrăvea pe Kristen într-o lumină angelică. Într-o întorsătură de situație șocantă, fostul angajator al lui Kristen a dezvăluit că filiala australiană a companiei o concediase pe Kristen cu *două săptămâni* înainte de călătoria noastră în Chile. De ce? Pentru că îl agresase pe șeful ei, Lucas, la o petrecere a companiei. Se pare că-l împinsese pe tipul scund într-un raft cu sticle de băutură în urma unei altercații.

Un alt detaliu deranjant: în trusa de toaletă a lui Kristen, ascunsă în valiza ei și lăsată la recepția hotelului din Phoenix, poliția a găsit mai multe fiole de Rohypnol, același sedativ care fusese găsit în corpul lui Paolo. Probabil că nu era foarte greu

de obținut când bunicul tău deținea un lanț de farmacii.

Habar nu aveam ce plănuia să facă de data asta cu drogul, dar asta însemna că Paolo fusese inconștient în momentul în care Kristen îl lovise cu sticla de vin. Însemna că fiecare cuvânt pe care mi-l spusese în acel apartament de hotel pătat de sânge fusese o minciună. Probabil credea că nimeni nu va afla vreodată că-l drogase, odată ce trupul lui începea să se descompună sub pământul roșcat. Se pare însă că ochii „rezistă la putrefacție" mai bine decât sângele. Kristen, cu compulsiile ei înfiorătoare, cu siguranță nu plănuise *asta.*

Lunile au trecut. A venit toamna, cu briza răcoroasă și foșnitoare, apoi iarna, cu zăpada ei de poveste la început, apoi rece și necruțătoare. Aaron s-a mutat cu mine și am petrecut Crăciunul cu familia lui, iar Anul Nou cu un grup amestecat de prieteni de-ai noștri. Facturile sale medicale ajunseseră la cifre ridicole, aproape hilare, iar contractele mele de muncă neregulate îmi secaseră economiile. Așa că am discutat. Am încercat să ne descurcăm, așa cum făceam întotdeauna. Am acceptat cea mai consistentă ofertă: o sumă care echivala cu cinci ani de salariu contra a treizeci de minute la o emisiune de știri prin cablu. Spusesem de atâtea ori povestea asta împreună cu Deirdre, încât eram aproape sigură că o puteam relata și în somn, din clipa în care Kristen și cu mine ne-am îmbrățișat într-un aeroport din Santiago și până azi.

Aaron și cu mine ne-am ținut de mână pe tot parcursul interviului, împărtășind pe rând povestea noastră. Mă înțelegea atât de bine. Era ca și cum am fi împărțit aceeași rețea nervoasă, același creier.

•

În ianuarie, la nouă luni după ce eu și Kristen ne întâlniserăm în Chile, Deirdre m-a sunat cu vești bune: Arizona renunțase la caz. Aaron și cu mine

știam că trebuie să sărbătorim. Așteptam acest moment de atât de mult timp.

Două săptămâni mai târziu, privirea lui Aaron o întâlnea pe a mea. Ne aflam într-un club subteran de pe o stradă plină de baruri. Tbilisi, Georgia, nu era deloc așa cum mi-am imaginat: un frumos mozaic de moschei acoperite cu țiglă și hamamuri din cărămidă în formă de cupolă, pasaje pietruite, cu viță-de-vie agățată de stâncile din jurul râului lat care traversa orașul și fortărețe și castele ivindu-se din munții îndepărtați și cafenii. Și întotdeauna vin, atât de mult vin.

Mi-am scos portofelul din geantă – n-aveam de gând să-mi las geanta din brațe de această dată, fără hoți de buzunare, mulțumesc – și am comandat încă un rând de *chacha,* un coniac de struguri alarmant de arzător, pe care localnicii îl beau cu grămada. Barul avea tavane boltite din cărămidă de un alb-portocaliu pestriț și un aer de temniță; un barman mi-a spus că spațiul fusese folosit cândva ca sediu pentru interogatorii guvernamentale secrete.

Noaptea tocmai se transformase brusc într-un spectacol cam ratat: oamenii fumau în colțurile întunecate, un turist turc se strecurase în depozit cu o chelneriță, iar cineva a scăpat o băutură, clinchetul strident al paharului întrerupând secvența de bas care pulsa. L-am prins pe Aaron de cot, făcându-mi-se dintr-odată dor de liniște, de apă, de tangoul de chicoteli când, puțin aburiți, ne povesteam noaptea și ne spălam pe dinți înainte de a ne cuibări în patul nostru regesc, plin de denivelări. Poate că în drum spre casă găseam chiar și pâine umplută cu brânză. Aici se găsea peste tot, *khachapuri* aurie și lipicioasă, la fiecare colț.

Dar apoi o femeie s-a așezat lângă mine și, auzindu-mi engleza, m-a întrebat de unde suntem. Era bulgăroaică, subțire și ascuțită, cu o perdea de păr des și brunet. Era stabilită în Londra, dar își

luase un an sabatic pentru a călători, cheltuind din banii strânși, în timp ce își croia drum spre nord, din Azerbaidjan.

Mi-am dat scaunul înapoi, astfel încât să formăm un triunghi. Era sociabilă și atrăgătoare. Și călătorea singură, ne-a spus ea. Se deplasa încet cu autobuzul, fără să se grăbească, fără un itinerar sau rezervări prealabile. Atât de curajoasă.

— Cum ați spus că vă cheamă? a întrebat ea, cu accentul ei ușor metalic.

— El este Dan, i-am spus, și am întins mâna arătând spre Aaron. Când el i-a strâns mâna, am simțit-o până în inimă, în vintre, în suflet. Iar eu sunt Joan. Ne place enorm să cunoaștem oameni noi.

virtual-project.eu

violin

[1] A fi între Scila și Caribda este o expresie care provine din mitologia greacă și care înseamnă „a alege între două rele” (N.t.).

[2] *Brightside* se traduce drept partea luminoasă, partea bună a unui lucru care este, în mare parte, rău (N.t.).

[3] Tăieței japonezi (N.t.).

[4] Un câmp de forță care poate fi folosit pentru a muta obiecte, precum navele spațiale, sau pentru a le menține staționare. Conceptul își are originea în literatura și filmele SF (N.t.).

[5] Un *escape room* este un joc în care cei care iau parte la el sunt blocați într-o cameră și trebuie să utilizeze elemente aflate în încăpere pentru a rezolva o serie de puzzle-uri și a putea să evadeze (N.r.).

[6] *Swing batter batter batter* este o scandare din timpul meciurilor de baseball, menită să distragă atenția jucătorului echipei adverse care urmează să lovească mingea (*the batter*), iar acesta să greșească (N.r.).

[7] Pabst Blue Ribbon, o bere pilsner americană clasică (N.t.).

[8] Palo Santo, lemn sfânt în limba spaniolă, provine dintr-un copac care creste pe coasta Americii de Sud, considerat sacru datorită puterii lui de purificare. Este folosit în ritualurile șamanice (N.r.).

[9] Posturi sau poziții utilizate în yoga (N.t.).

[10] În universul DC Comics, Bruce Wayne este un industriaș american bogat, playboy și filantrop, al cărui pseudonim este Batman. Acesta a jurat să se răzbune după ce a fost martor la uciderea părinților săi (N.r.).

[11] Nume dat cuplului format din vedetele Kim Kardashian și Kanye West (N.r.).

[12] Nume dat cuplului format din vedetele Spencer Pratt și Heidi Montag (N.r.).

[13] În în limba engleză, în original, primele litere sunt A-S-K-T-H-E-D-O-O-R-MA-N – întreabă portarul (N.r.).

[14] Cârnați albi germani, care se prăjesc în tigaie sau pe grătar (N.r.).

[15] MVP – Most Valuable Player, cel mai valoros jucător (N.r.).

[16] Fese mari, foarte feminine (N.r.).

[17] În original – *the only ones*. În limba engleză, *one* are și sensul de singurii și pe cel de unu (N.r.).

[18] Actorul din filmul *Singur acasă* (N.r.).

{19}. În original, *a split second, split* însemnând, printre altele, a despica (N.r.).

{20}. Dolarul de nisip *(Echinarachnius parma)* este un echinoid, un tip de animal nevertebrat al cărui schelet se găsește frecvent pe plajele din întreaga lume (N.t.).

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37

Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46

Table of Contents

Capitolul 1	2
Capitolul 2	14
Capitolul 3	24
Capitolul 4	36
Capitolul 5	49
Capitolul 6	54
Capitolul 7	62
Capitolul 8	69
Capitolul 9	81
Capitolul 10	85
Capitolul 11	93
Capitolul 12	104
Capitolul 13	113
Capitolul 14	124
Capitolul 15	135
Capitolul 16	144
Capitolul 17	149
Capitolul 18	162
Capitolul 19	170
Capitolul 20	179
Capitolul 21	189
Capitolul 22	196
Capitolul 23	205
Capitolul 24	220
Capitolul 25	227
Capitolul 26	233
Capitolul 27	245

Capitolul 28 261
Capitolul 29 269
Capitolul 30 273
Capitolul 31 277
Capitolul 32 284
Capitolul 33 293
Capitolul 34 299
Capitolul 35 304
Capitolul 36 312
Capitolul 37 323
Capitolul 38 324
Capitolul 39 332
Capitolul 40 336
Capitolul 41 338
Capitolul 42 342
Capitolul 43 347
Capitolul 44 355
Capitolul 45 362
Capitolul 46 365